

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
REDEMPTION ROAD

JOHN HART

THE UNWILLING

A NOVEL

“Raw, tender, brutal, and exquisite.”
—C. J. BOX, #1 *New York Times*
bestselling author

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE UNWILLING

John Hart

in
ST. MARTIN'S PRESS
NEW YORK

[Okumaya Başla](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni çıkan kitaplar ve diğer harika kitaplar hakkında bilgi almak için
haber bültenlerimize kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi ziyaret edin.

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için [burayı](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için size sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıya us.macmillanusa.com/piracy adresinden bildirin.**

Takdire şayan bir adam olan Tommy Dobson için

TEŞEKKÜRLER

Bir romanın doğuşu tuhaf bir şeydir. Bazı fikirler akılda kalır, bazıları ise kalmaz. Yıllar önce, Vietnam'da görev yapan helikopter pilotu Hugh Thompson Jr.'ın hikâyesini okudum. Thompson, Hiller OH-23 Raven Crew ekibiyle birlikte, My Lai katliamı olarak bilinen olayın durdurulmasında önemli bir rol oynamıştı. Bu hikayeyi bilmiyorsanız, bir göz atmanızı tavsiye ederim. Çoğu kişinin tüm çatışmanın en kötü vahşeti olarak gördüğü olayın arka planında, olağanüstü bir kahramanlık örneği var. Vietnam'da görev yapmak için çok genç olduğumdan, o savaşın gerçek hikayesini yazmaya cüret edemem, ancak bu adamın fiziksel ve ahlaki açıdan sarsılmaz cesareti, çok uzun zamandır aklımdan çıkmıyor. Bu nedenle, ilk teşekkürlerimi Hugh Thompson Jr. ve onunla birlikte uçan Glenn Andreotta ve Lawrence Colburn'e sunuyorum. Onlar, kelimenin tam anlamıyla kahramanlar ve şimdiye kadar yazdığım en iyi karakterlerden birine ilham kaynağı oldular.

Bununla birlikte, bu roman Vietnam Savaşı hakkında değil, 1972 yılında bir Amerikan şehrinde, askerlik yapıp ölen genç erkekler ve askere alınma korkusuyla erkeklığe adım atan gençler hakkında. Aynı zamanda cesaret ve fedakarlık, aileler ve kız arkadaşlar ve korkunç şiddet eylemlerinin sadece savaşla sınırlı olmadığına dair üzücü ve acı gerçeğin hikayesi. Böyle bir roman yazmak çok destek gerektirir ve yardımları için aileme teşekkür etmek istiyorum, sadece eşim Katie ve kızlarım Saylor ve Sophie'ye değil, tüm aileme, beni ayakta tutan ve hayatımı keyifli kılan tüm bu harika insanlara.

Yedi kitap yazdıktan sonra, editörüm Pete Wolverton hala bana cesaret veren ve sağlam tavsiyelerde bulunan bir kaya gibi. Hannah O'Grady onunla birlikte çalışıyor ve o da benim için bir nimet. Güzel kitapları çok seviyorum, bu yüzden Vincent Stanley ve Ken Silver'dan oluşan üretim ekibine, kitabı tasarlayan Omar Chapa'ya ve güzel kapağı tasarlayan Mike Storrings ve Young Lim'e de teşekkür ederim. Yazılı basında kendini utandırmanın ne kadar kolay olduğunu sadece bir yazar bilir, bu yüzden editörüm Sara Ensey'e ve Ryan'a teşekkür ederim.

Yazıyı düzelten Jenkins, senin çalışman sayesinde toplum içinde başımı dik tutabiliyorum. Yazarak geçimimi sağladığım için, okurların kitabı tanınması benim için çok önemli. Bu yüzden, kitabı tanıtmak için çok çalışan St. Martin's'teki tüm profesyonellere büyük bir teşekkür ediyorum. Sizlere bakıyorum, Jeff Dodes, Paul Hochman ve Joe Brosnan, pazarlama uzmanları; ve harika halkla ilişkiler uzmanlarım Tracey Guest, Sarah Bonamino ve Rebecca Lang. Sizin çabalarınız ve uzmanlığınız olmasaydı, bugün bulunduğum yerde olamazdım. Bu duygu, Macmillan satış ekibi için de geçerli. Hepinize yaptıklarınız için teşekkür ederim.

Ayrıca, her yazarın hayalini kurduğu türden bir üst düzey destekle de kutsanmış durumdayım; bu destek sadece bir veya iki kitap için değil, bugüne kadarki tüm kariyerim için geçerli. Bu, aynı yayınevinden çıkan yedinci kitabım ve vizyon, sabır ve inanç gibi önemli soyut değerler olmadan bu kadar uzun bir yol kat etmek zor olurdu. Bu nedenle Macmillan'daki karar vericilere teşekkür ederim: John Sargent, Don Weisberg, Sally Richardson, Jennifer Enderlin, Andy Martin ve Lisa Senz. Benim lehime birçok karar verdiniz ve bunun için minnettarım. Ayrıca ajansım ICM'ye ve işini çok iyi yapan menajerim Esther Newberg'e de teşekkür ederim.

Charlotte şehrine ve burayı evleri olarak görenlere kısa bir teşekkür borçluyum. Hikayenin işleyebilmesi için şehri 1972'deki halinden biraz daha büyük, biraz daha kirli ve biraz daha şiddetli hale getirmem gerekti. Bunun için özür dilerim, ama ne de olsa bu bir kurgu. Ayrıca, nazik davranışları için Laura ve Maurice Hull'a da teşekkür etmeliyim. Cidden, başka hangi romancının kitapları yarış arabasına yapıştırılır ki? Son olarak, kitaplarımı okuyup herkese duyuran yurt içi ve yurt dışındaki tüm insanlara teşekkür etmek istiyorum. Sizler olmasaydınız burada olamazdım.

Biz, isteksiz olanlar, niteliksizlerin önderliğinde talihsizleri öldürmek, nankörler için ölmek zorundayız.

—*Bilinmeyen Asker*

1

Daniel Reed eski polisler hakkında pek çok şey biliyordu ve bunlardan biri de, bir adam istifa ettiğinde, erken emekli olduğunda veya esrar içtiği için kovulduğunda tüm *polislerin* öldüğü anlamına gelmediği idi. Dört yıl boyunca otobüs durağında paspasla temizlik yaptıktan sonra bile, yakasının altında hala o yanmayı, çöp kovaşından ve kırık fayanslardan gözlerini ayıran cildindeki karıncalanmayı hissediyordu.

Önce gençleri düşündü. Sarhoş ve gürültücü bir şekilde bankta uzanmışlardı, ama sorun bu değildi. Sonra aileler ve hippiler, ardından yaşlı adamlar, hamile kadınlar ve üniformalı askerler geldi. Camın ötesinde, Raleigh'den gelen iki on beşlik otobüs, bir düzine insan valizlerini beklerken, yaşlı Mac sıcağıdan terleyerek valizleri dışarı çıkarıp sıraya dizdi. Daniel, savaştan bıkmış bir ülkenin güneyindeki küçük bir kasabada binlerce gün gibi günler yaşamıştı. Kaçınılmaz olarak, gözleri sarı elbiseli güzel kızı buldu. On sekiz yaşında falandı, eski bir valizi ve çatlamaya başlayan deri ayakkabıları vardı. Bir saat boyunca onu ara ara izlemişti: bir duvardan diğerine küçük adımlarla yürüyüşleri, küçük dönüşleri, eğik başı. O anda, dudakları hafifçe aralık, hareketsiz duruyordu.

Daniel, onun bakışını takip ederek, körfeze açılan loş bir girintide genç adamı gördü. Keskin hatlı ve zayıf olan adam, çift kapının beş adım önünde durdu ve odadaki insanları incelemek için yeterince uzun süre bekledi. Daniel'in ilk düşüncesi, *Vietnam* ve savaştan çok da uzak olmayan bir dönem oldu. Duruşunda, farkındalığında bir şeyler vardı. Işığa çıktığında, Daniel Zeppelin tişörtünü, elmacık kemiklerini, siyah deri, turkuaz ve mat gümüşten yapılmış kemerini daha iyi görebildi. Soluk kot pantolon eski botların üst kısmına değiyordu; yanından geçerken dizel, viski ve tütün kokusu geliyordu. "Dedektif," dedi; ama Daniel, yaşlı ve kafası güzel olduğu ve artık polis olmadığı için utanarak başka yere baktı. Salıncak kapıdan güneş ışığı odaya girene kadar bekledi, sonra bilet satış görevlisine kullanabilir miyim diye sordu.

telefonu. O telefonu uzattı ve o da uzun hafızasından istasyonu aradı ve bir dedektifi ismiyle istedi.

"Bir dakika lütfen."

Hatta sessizlik hakim oldu ve Daniel, genç adamın trafiği geçip son şeride geldiğinde bir kamyonun yanından hızla geçip koşmaya başladığını izledi. Parlak güneş ışığında, belinden omuzlarına ve çenesinin açısına kadar, bir bıçak gibi keskin bir adamdı. Bir kez arkasına baktı ve gözlerine koyu renkli gözlüklerini taktı.

Kahretsin, diye düşündü yaşlı polis.

Sadece... lanet olsun.

Dedektif French, ortağının masasındaki telefonda aramayı cevapladı. "French," dedi ve dinledi. "Bu pek olası görünmüyor." Biraz daha dinledikten sonra arayana teşekkür etti ve telefonu kapattı.

"Her şey yolunda mı?"

French, ortağının yüzündeki tanıdık çizgilere baktı. Ken Burklow ile yirmi yıllık bir geçmişleri vardı ve aralarında çok az sır vardı. Bir tanesi ortaya çıkmak üzereydi. "Jason şehre geri döndü. Otobüs durağında gördüğüm Reed'di."

"Reed tükenmiş bir adam."

"En büyük oğlumu tanımayacak kadar bitkin değil."

Burklow sandalyesine yaslandı, yüzü sert ve mutsuzdu. "Jason'ın hala hapiste olduğunu sanıyordum."

"Raleigh'deki yarı açık cezaevinde. Yedi haftadır orada." "Ve bana çıktığını söylemeyi düşünmedin mi?"

"Karımı aramam lazım." French telefonu çevirdi ve ortağının yüzündeki duyguları izledi. Üzüntü. Endişe. Öfke. "Cevap vermiyor."

"Eve gider mi?" "Olaylar öyle bittiği için hayır." "Bundan emin olamazsın."

"Annesi için bunu yapmaz. Son seferkinden sonra olmaz."

"Öyle diyorsun ama hadi ama. Vietnam. Hapishane. Ne yapacağını kim bilir. Hikayeleri duydun."

Fransız elini yüzüne sürdü ve mutsuz bir şekilde iç geçirdi.

Yirmi dokuz onaylanmış ölüm...

Hikaye şöyleydi: ilk yılında yirmi dokuz kişi.

Birkaç numara daha çevirip sorularını sordu ve telefonu kapattı. "Komşularında ya da en yakın arkadaşlarında değil."

"Peki ya Gibby? Jason eve gitmiyorsa..."

Cümle yarım kaldı ve French en küçük oğlu Gibson'ı düşündü. "Gibby okulda. O bir şey olmaz."

"Uh-uh. Son sınıflar okulu asıyor."

French hesapladı ve ortağının haklı olduğunu fark etti. Son sınıfların okulu asma günü, draftın ilk yılından beri bir gelenektir. Final sınavlarından önceki son üç cuma günü, son sınıflar okulu asar ve kasabanın güneyindeki taş ocağına giderdi. Öğretmenler görmezden gelir, polisler de öyle. Gibby orada olmalıydı, hep birlikte *orada* olmalıydılar. Çocukluk, sonlar ve lanet olası yabancı bir ormanda savaşmak işte böyleydi.

"Ocağı kontrol edeceğim." Burklow ayağa kalktı. "Böylece karını arayabilir ve Jason'ın kasabada olduğunu ona haber verebilirsin. Ona zaman tanı, anlarsın ya. Hazırlanmasına izin ver."

"Bunu kendim halletmeliyim."

"Aptal olma." Burklow omuz silkti, paltosunu giydi ve silahını kontrol etti. "Süpermen bile aynı anda iki yerde birden olamaz."

★ ★ ★

William French bir dahi değildi ve bunu bilecek kadar akıllıydı. Kararlı, istikrarlı ve sağlam bir adamdı ve hak ettiğinden daha iyi bir polis olmuştu. Evliliği de aynıydı. Gabrielle, tanıştıkları gün onun liginin dışındaydı ve evlendikleri gün de öyle olmaya devam ediyordu. Bir keresinde ona, Vanderbilt'ta edebiyat okumuş ve girdiği her ortamı aydınlatan birinin, üç yıldır onu öldürebilecek bir işte çalışan bir üniversite terkinde nasıl razı olabildiğini sormuştu. Gabrielle onun yanağına bir öpücük kondurmuş, elini kalbine koymuş ve "Bana bir daha bunu sorma" demişti. Üç oğul ve otuz yıl sonra, Gabrielle hâlâ onun hayatının armağanıydı, ama bir oğlunu çoktan kaybetmişti.

Şimdi de bu...

Evlerinin önüne park etti ve sık sık yaptığı gibi, ne kadar boş hissettiğini düşündü. Bu da savaşla ilgiliydi. En büyük oğullarını gömmüşlerdi, sonra ikiz kardeşinin aynı savaştan dönüp şiddet, uyuşturucu ve hapishaneye sürüklendiğini izlemişlerdi. Bu bakımdan Vietnam, üç oğullarından ikisini öldürmüştü, Robert'ı kalbine isabet eden bir kurşunla, kardeşini ise daha sinsî bir şekilde. Jason, ülkesine hizmet ederken yaptıkları hakkında hiç konuşmazdı, ama Burklow'un Savunma Bakanlığı'nda bir arkadaşı vardı. Ayrıntıları vermek istemedi, ama bir keresinde *savaşın* ve *SAVAŞ'ın* olduğunu, Jason'ın da ikincisini yaşadığını söylemişti.

"Gabrielle?"

İçerideki sessizlik, yıllarca süren yas döneminden tanıdık geliyordu; ruhunun bir kısmı oyulmuş büyük bir ev. Yatak odasına yaklaşan French, akan su sesi duydu ve banyo kapısının bir santim açık olduğu yerde durdu.

"Tatlım?"

Karanlıkta küvetteydi, ama fayanslara karşı silüetini görebiliyordu.

"Işığı açma."

Elini anahtardan çekti ve kadının bunu biliyor mu yoksa sadece tahmin mi ettiğini merak etti. Gözleri alıştıkça kadının vücudunu daha net görebildi. Su, kadının göğüslerinin kıvrımlarına kadar yükselmişti ve kadının kolları bacaklarının üzerine sarılmıştı.

Dönmeden, "Buraya gelmene neden olan o mu?" dedi. "Ne demek istiyorsun?"

Kız başını eğdi ve gözlerinden birinde bir parıltı belirdi. "Yeni evlendiğimizden beri öğleden sonra eve gelmemiştin. Jason'ın burada olmanın sebebi olup olmadığını soruyorum."

French mutsuz bir şekilde iç geçirdi. "Geri döndüğünü kim söyledi?"

"Marion aradı. Onu meydanda görmüş. Saçları uzamış ama onu tanımış. Solgun görüldüğünü, hapishanede yirmi kilo verdiğini söyledi."

"Bu konuyu halledeceğim, Gabrielle. Söz veriyorum." "Gibby onu görmek, vakit geçirmek isteyecek..." "Buna izin vermeyeceğim."

"Nasıl engelleyeceksin?"

"Gabrielle..."

"O tehlikeli, Bill. Oğlumuz için tehlike arz ediyor. Anlamıyor musun? Hissedemiyor musun?"

French tekrar iç geçirdi ve küvetin yanına diz çöktü. Gabrielle, Jason'ın dönüştüğü adam için kalbinde yer açmaya çalışmıştı, ama Jason bunu ona kolaylaştırmamıştı. Eroin. Hapishane. Gibby üzerinde yarattığı etki. Jason'ın mahkumiyetinden önce, Gibby'nin tek istediği kardeşinin izinden gitmek, Deniz Piyadeleri ve savaş hakkında bilgi edinmek ve kendisinin de Vietnam'a gitmesi gerekip gerekmediğini öğrenmekti. "Dinle," dedi. "Jason'ın geri döndüğünü sana şahsen söylemek istedim, Gibson'ı koruyacağıma söz vermek istedim."

"Beni aptal sanıyorsun, değil mi? Aptal, aşırı koruyucu bir kadın."

"Sana söz veriyorum, öyle düşünmüyorum."

"Eğer anne olsaydın, anlardın." "Jason kardeşine asla zarar vermez." "Kasten değil. Kötü niyetle değil."

Gerisini söylemedi, ama o, onun yozlaşma, aldatma ve tehlikeli fikirler hakkındaki derin korkularını, endişelerini anladı.

"Gibby okulda değil," dedi kadın. "Biliyor muydun?"

"Bugün okulu asıyor. Arkadaşlarıyla taş ocağında olacak. Ken onu arıyor bile."

"Ya Jason onu önce bulursa?"

French, karısının gözlerindeki korkudan gözlerini kaçırды. Gibby onun dünyasıydı ve Jason dünyaları yok eden biriydi. "Ben de gideceğim," dedi. "Onu bulacağım."

"Öyle yap. Onu eve getir."

French ayağa kalktı ama gitmedi. Ellerini ceplerine soktu ve karısının başının tepesine, nemli omuzlarının kıvrımlarına, karanlık suyla kaplı önlüğüne baktı. "Er ya da geç Gibson kardeşini görmek isteyecek."

"Sadece daha sonra olmasını sağla."

"Jason iki yıl ve biraz fazla hapis yattı. Cezasını çekti." "Sadece Gibby önemli. Üzgünüm Bill, ama gerçekte bu."

"En azından onunla konuşmayacak mısın?" "Jason'la mı?"

"Evet."

"Ne hakkında?" diye sordu. "Eroin mi?"

2

Taş ocağı farklı insanlar için farklı anlamlar ifade eder. Benim için önemli olan düşüş mesafesidir. Kayalığın tepesinden su yüzeyine kadar 130 fit mesafe olduğu söylenir ve sudan bakıldığında bu doğru gibi görünüyor: granit kayalıklar yükseliyor, üstünde gri gökyüzü var. Tüm bu tekdüzelik kayalığı küçük gösteriyor ve insanların ne düşündüğünü biliyorum, sırt üstü yüzerken ya da dar kıyıda taş ocağına bakarken.

Ben de yapabilirim.

Ne kadar çok içerse, o kadar emin oluyorlar. Sadece su, diyorlar, sadece bir dalış. Ne kadar zor olabilir ki?

Ama sonra tırmanmaya başlarlar.

İlk iyi çıkıntı 60 fit yükseklikte ve insanlar buradan atlıyorlar. Birkaç kişi bir sonraki iyi çıkıntıya ulaşabiliyor. 80 fit diyelim. Nedense bu, hemen altındaki çıkıntıdan iki kat daha yüksek görünüyor. En tepeye ulaşanlar, sanki yukarı çıkarken fizik kuralları değişmiş gibi, belinden dışarı eğilip aşağıya bakma eğilimindeler.

Suya çarptığınızda hızınız saatte 110 km'dir.

Oraya ulaşmak için tam dört saniye sürer.

On üç kat yükseklikten su çelik levha gibi görünür ve insanlar duydukları hikayeleri hatırlar: 1957'de ölen çocuk, yanlış vuruş yapan ve dizini çenesine çarpan beyzbol oyuncusu, çenesini dört yerinden kıran ve sağ tarafındaki tüm dişlerini parçalayan. Bunu yüzlerce kez gördüm. Erkekler solgunlaşır ve kız arkadaşları "*Vazgeçtim, yapma*" der. Atlayan tek kişi ben değilim, birkaç kişi daha atladı, ama dalmaya cesaret eden tek kişi kardeşimdi.

Ölen olan.

"Hadi ama dostum. Yapacaksan, yap şunu." Ses arkamdan geliyordu, en eski arkadaşımdı. "Becky'nin izlediğini biliyorsun."

Taş ocağına baktım ve Becky Collins'i uçurumdan yüz metre uzakta bir iç lastik üzerinde gördüm. O da diğerleri kadar küçüktü, ama beyaz bikini giyen başka kimse yoktu. Başı geriye doğru eğilmişti ve gülüyor olabileceğini düşündüm. Yanındaki kız da gülüyor olabilirdi. Etraflarında, bir grup sal ve lastik bot, son sınıf öğrencilerinin yarısını taşıyordu. Geri kalanlar ise taş ocağının uzak tarafında, ormanda ya da uzaktan renkli cam parçaları gibi parıldayan arabaların içinde baygın yatıyordu.

"Bu dalışı yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

Chance'in gözlerindeki parıltıyı yakalamak için yeterince uzun süre başka yere baktım. O küçük bir çocuktu, ama herkesle kavga eder, her kıza asılırdı. "Belki de sana bakıyordur," dedim.

"Bu kayadan atlayacak kadar aptal değilim."

Bu benim hakkımda ne diyordu acaba? Yedi kez atlamıştım ama hiç dalış yapmamıştım ve aşağıdaki herkes bunu biliyordu. Mezuniyetten önce bunu yapacağıma yemin etmişim ama bu iki yıl önceydi ve bunu söylediğimde kızgındım. "Beni aptal mı sanıyorsun?" diye sordum.

"Bence sen bir rock yıldızısın." "McCartney mi, Jagger mı?"

Chance şeytani bir gülümseme attı. "Bu, atlayıp atlamayacağına bağlı."

Arkadaşımdan gözlerimi ayırdım ve saatte 70 mil hızla yanlış bir vuruş yapmanın ne demek olduğunu düşündüm. Altımda insanlar tezahürat yapmaya başladı.

"Dalış, dalış, dalış..."

Kardeşim bunu yaptığında, yüksek, soluk gökyüzüne karşı bir kuğu dalışıydı ve bunu hala rüyalarımda görüyorum: nasıl yükseldiğini ve asılı kaldığını, sonra uzun düşüşünü - ciğerlerimde nefes yoktu - ve çarpmadan bir an önce ellerini nasıl birleştirdiğini. Bunu sadece üçümüz gördük, ama haber yayıldı.

Robert French, Devil's Ledge'den dalış yaptı...

Duydun mu?

İnanabiliyor musun?

O zamanlar, dünya rekoru olan uçurum dalışı sadece 15 fit daha yüksekti, Arjantin'de bir adam tarafından yapılmıştı. Ama burası Charlotte, Kuzey Carolina'ydı, 1967'de küçük bir yerdi. Bu beş yıl önceydi, ama o gün bu küçük şehirde, en büyük ağabeyim bir tanrı oldu. İnsanlar ona neden yaptığını, nasıl yaptığını ve binlerce başka soru sordu, ama sadece dördümüz önemli olan gerçeği biliyorduk

ve ben de o kısmı hayal ediyorum: suya çarptığında yüzüne vuran ışık, daha parlak ve daha canlı görünen gözleri. *Vietkong bunu dokunsun*, demişti; ve bu sadece birkaçımızın bildiği bir şeydi.

Robert Vietnam'a gidiyordu. "Ben de yapacağım," dedim.

"Saçmalık."

"Bu sefer olacak." "Hadi git o zaman."

"Becky Collins, değil mi?"

"Seni sonsuza kadar sevecek."

Dalışı binlerce kez hayal etmişim ve hissettiğim şey şuna çok benziyordu: yüzüme çarpan rüzgar, sıcaklık, toz ve uzaktaki yağmurun kokusu. Ayak parmaklarımın ucuna kalktım, kollarımı açtım. "Üç deyince atla."

"Bekle. Ne?"

"Konuşma, tamam mı? Zaten yeterince zor." "Dostum..."

"Ne?" Atlayıştan gözlerimi ayırmadım. "Dostum.

Cidden..."

Sesinde bana garip gelen bir şey vardı: şüphe, panik ya da korku. "Sorun ne, Chance? Buradayız, değil mi? Mezuniyete iki hafta kaldı."

"Sadece atla dostum. Atla gitsin."

"Pardon? Ne?"

"Bunu yapamayacağını biliyorsun, değil mi? O dalışı yapamazsın." Chance utanmış görünüyordu, ellerini çevirip avuç içlerini gösterdi. "Yani... hadi ama. Bir kalıp var, değil mi? Bundan bahsediyorsun. Orada duruyorsun. Asla *dalmıyorsun*."

"Ama sen beni cesaretlendiriyorsun. Yapmamı söylüyorsun."

"Çünkü senin gerçekten atlayacak kadar aptal olduğunu hiç düşünmedim. On üç kat yükseklik var."

"Korkacağımı mı düşünüyorsun?" "Hayır."

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Sen yap ya da yapma, kardeşin öldü." Yüzümün rengi attı.

Chance umursamadı. "Robert öldü dostum. Atlayışı görmeyecek, sırtını sıvazlayıp '*Kulübe hoş geldin*' demeyecek. Hala senin nefret ettiğin mezarlığın altında yatıyor olacak. Hala ölü bir kahraman olacak ve sen hala lisedeki bir çocuk olacaksın."

Chance ciddi ve endişeliydi — garip bir kombinasyon. Kayalıktan yuhalama sesleri yükselirken gözlerimi kaçırdım ve aşağıdan biri "*Yap şunu, korkak!*" diye bağırdı. Becky Collins'i buldum, kahverengi ve beyaz bir çizgi gibi. Gözlerini gölgeliyordu, bağırıyordu. "Yaparsam öleceğimi mi düşünüyorsun?"

"Öleceğini biliyorum." "Robert yaşadı."

"Tanrı'nın eli, Gibby. Milyonda bir."

Becky'yi izlerken, Tanrı'yı, şansı ve ölen kardeşimi düşündüm. Deniz Piyadeleri, kalbinden bir kurşun yediğini ve hiçbir şey hissetmeden öldüğünü söyledi. Acısız bir ölümdü, dediler, ama ben buna inanmadım. "İki yıl önce dalış yapacağımı söyledim. Oradaki herkese yapacağımı söyledim."

"Herkese mi demek istiyorsun?" Chance, kayalığın üzerinde daha fazla çocuğun bağırdığı suyu işaret etti. "Bill Murphy'yi mi demek istiyorsun, Becky'nin yüzüne, annen artık futbol oynamana izin vermediği için senin bir ezik olduğunu söyleyen Bill Murphy'yi mi? Onun ezik kardeşini mi demek istiyorsun? O herifi de siktir et. Yedinci sınıfın neredeyse tamamında kafana tükürük topları attı. Jessica Parker ya da Diane Fairway ne olacak? İkisine de çıkma teklif ettim, bana güldüler. Bu arada, onlar da senden hoşlanmıyorlar. Senin çok sessiz olduğunu, mesafeli olduğunu ve ölen kardeşine çok benzediğini söylüyorlar. Dinle, Gibs, aşağıdaki kimseye hiçbir şey borçlu değilsin. Oradaki kalabalık, o insanlar..." Aşağıyı işaret etti. "Boş kafalar, saçmalıklar ve kibir. Seni tanımıyorlar ve tanımak da istemiyorlar. Belki üçü bir şey ifade ediyor, ve onlar *da* sana intihar et diye bağırın *tek* kişiler."

Dışarıya eğildim; sporcular, esrarkeşler ve aynalı güneş gözlüklü güzel kızlar gördüm.

Çoğu gülüyor, gülümsüyor ya da bana bağıırıyordu.

Yap şunu...

Dal...

Dalış yap, seni korkak piç kurusu...

En iyi manzarayı görmek için bir araya toplanmışlardı: lastik, pürüzsüz ten ve renkli yelkenlere benzeyen bikini parçalarıyla dolu bir yapboz. Bir süre daha dinledim, sonra gökyüzünü, sivri kayaları, uzaktaki tanıdık suyu inceledim. Son olarak

tek bir arkadaşıyla diğerlerinden ayrı yüzen Becky Collins'e baktım. Hareketsizdi, bir eli ağzında, diğeri kalbinin üzerindeydi. "Biliyor musun," dedim. "Sanırım haklısın."

"Gerçekten mi?"

"Kısmen, evet."

"*Kısmen* ne demek?"

Gereksiz yalanlardan hoşlanmadığım için başımı salladım, sonra kenardan döndüm ve bizi aşağıya götürecek patikaya doğru yürümeye başladım. Chance hala endişeli bir şekilde peşimden geldi.

"Dostum, bekle. Bu ne anlama geliyor?"

Sessiz kaldım, içime yerleştirdiği inancı paylaşmak istemiyordum. Güçlü ve garipti, beni olasılıklarla sarhoş ediyordu.

Yalnız başıma, diye düşündüm.

Daldığımda tek başıma...

Chance ve ben uzun patikadan aşağıya ilk kez inmiyorduk. Doğuya doğru eğimi takip ettik, sonra ağaçların arasından zikzaklar çizerek ilerledik ve çeyrek mil sonra, insanların arabalarını park ettikleri taş ocağının uzak tarafına çıktık. Tarlanın kenarına yürüyerek geldik, durup aşağıya baktık. Chance beni dirsekledi. "Senin solundaki kumsalda."

"Onu aramıyordum."

"Tabii, haklısın."

Becky beni gördü ve el salladı. Bir grup erkek, çoğu futbolcu, onu çevreliyordu. İçlerinden biri benim baktığımı gördü ve plaj yerine geçen çatlak granit çıkıntıya tükürdü.

Chance, "Hadi. Bira bulalım." dedi.

Bizi suya götürecek patikaya döndük, ama çam ağaçlarının gölgesinde bir hareket gördük. Bir adam sırtını ağaca dayamış çömelmiş, sigarasını toprağa söndürürken başını çevirmişti. "Performansını izledim. Bir an için gerçekten yapacağını sandım." Ayağa kalktı ve ışığa doğru yürüdü: siyah saçlı, kot pantolonlu ve hapishaneye özgü solgun tenli bir adamdı. "Merhaba, küçük kardeş."

Jason benden beş yaş büyüktü, ama boyu ve kilosu benimle aynıydı. Aynı saçları gömleğinin yakasına değıyordu. Aynı gözler,

her açıdan benzerdi, ancak yüzünün sert hatları hariç. "Sen dışarıdasın," dedim ve o omuz silkti. "Burada ne yapıyorsun?"

"İster inan ister inanma, seni arıyorum."

Arka cebinden bir şişe bira çıkardı. Kapağını açtı ve bana bir yudum ikram etti. Ben başımı sallayınca omuz silkti ve şişeyi geriye doğru eğdi.

"Chance'i hatırlıyorsun," dedim.

"Merhaba, küçük adam." Chance alaycı ses tonuna sinirlendi ve Jason orada kaygısız, tehlikeli ve sıkılmış bir şekilde durdu. "Neden dalış yapmadın?" Aptalca omuz silktim ve Jason anlamış gibi başını salladı. "Yine de görülmeye değerd, değil mi?"

Kardeşimizin daldığı günden bahsediyordu. Robert en nazik ve en sevdiğim kardeşimdi. "Eve gittin mi?" Başını salladı. "Gidecek misin?"

"Geçen seferden sonra mı? Sanmıyorum."

Onun sırtışı, o zamanlar gördüğüm ilk gerçekten tanıdık şeydi. Bir tarafı keskin bir kenara sahipti ve üzerindeki göz hızlıca göz kırptı. Jason seni seviyorsa, göz kırpması "*Hayat güzel, ben senin arkamı kolluyorum*" anlamına geliyordu. Diğerleri için ise durum farklıydı. Lise yıllarında bile, yetişkin erkekler bu göz kırpma ve sırtımadan uzak dururlardı, ve bu, savaş, ölüm ve Vietnam'ın kardeşimin içine soktuğu şeytan her neyse, ondan önceydi. O anda sakindi, ama bu bir anda değişebilirdi. Hint yaz. Öldürücü don. Jason'ın içinde bu iki şey de vardı ve bunlar çok hızlı bir şekilde yer değiştirebilirdi.

O bir sigara daha yaktı ve ben onu izledim, ölen kardeşimize ne kadar benzediğini düşünerek nefretle. Jason yerine Robert burada olsaydı, beni kucaklayıp gülerdi. Beni nefes alamayacak kadar sıkıca sarardı, sonra geri itip saçımı karıştırır ve "*Tanrım, bak ne kadar büyümüşsün*" derdi. Savaşın onu Jason'ı değiştirdiği gibi değiştirip değiştirmedini sık sık merak ederdim. Son günlerinde daha sert miydi? Yoksa sonunda Robert'ı öldüren, diğer kardeşimin sahip olmadığı bir yumuşaklık, Robert'in iyiliği miydi?

"Yarın ne yapıyorsun?" diye sordu Jason.

"Bilmiyorum. Takılacağım herhalde."

"Hadi birlikte yapalım, ikimiz. Senin araban var. Ben de birkaç kız tanıyorum." Sigara içerek gülümsedi, sonra dumanı içine çekti ve burun deliklerinden dışarı üfledi. "Robert ve ben eskiden bunu yapardık, biliyor musun. Arka yollarda

ve soğuk biralar, savaş öncesi hayat. Ne dersin? Eski günlerdeki gibi olabilir."

"Hangi kızlar?" diye sordum.

"Bu adam." Jason başparmağını kaldırdı ve Chance'e baktı. "Ne önemi var, hangi kızlar? Bana güvenmiyor musun?"

"Öyle değil..."

Tereddüt ettim ve Jason'ın sırtışı kayboldu. "Annemiz yüzünden deme." "Onun nasıl olduğunu biliyorsun."

"İki güzel kadın ve uzun zamandır görmediğin kardeşinle geçireceğin bir günü, annemizi üzeceği için mi iptal edeceksin?"

"Sen burada değilsin dostum. Onun nasıl olduğunu görmüyorsun." "Dur tahmin edeyim. Talepkar mı? Yargılayıcı mı?"

"Ben aşırı koruyucu derim."

Jason başını salladı ve şişeyi sertçe çekti. "Robert'ın bizim birbirimizin hayatında olmamızı isteyeceğini düşünmüyor musun? Babamın bile, annemin bizi birbirimizden uzak tutmasının yanlış olduğunu düşündüğünü düşünmüyor musun? Ama hey, biliyor musun? Sorun değil." Sigara izmaritini attı ve şimdiye kadar gördüğüm en parlak, en soğuk gözlerini gösterdi. "Eğer yeterince erkek değilsen..."

"Öyle söyleme, Jason."

"Yeterince erkek. Yeterince olgun." "Siktir git dostum."

Yine sırtıttı ve uçuruma baktı. "Eğer yeterince erkek olsaydın, atlayışını yapardın. Eskiden sert bir çocuktun. Hatırlıyor musun? Nasıl bir duyguydu?"

Parlak gözleri bir meydan okumaydı ve içimde aynı soğukluğu hissettim. "Sanki sen o atlayışı yapabilirmişsin gibi," dedim.

"Haftanın her günü."

"Hayatta olmaz." "Öyle mi?"

"Evet, gerçekten."

"O zaman şöyle yapalım. Ben şimdi atlayayım, yarın da sen ve ben dışarı çıkalım. Sadece bu da değil, annene ne yaptığını anlat. Ona her şeyi anlat, beni, kızları, her şeyi anlat ve ne diyeceğini gör."

Uçuruma bakarak annemi düşündüm. *Farklı bir tür uçurum. Farklı bir ölüm.* "Onun neden korktuğunu anlıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki öyle," dedi Jason. "Robert ve benim savaşa gittiğimiz için senin de savaşa gideceğini düşünüyor, ya da benim gibi olmanın havalı olduğuna karar vereceğini, belki tutuklanacağını ya da uyuşturucu kullanacağını ya da, Allah korusun, bir kızla yatacağını düşünüyor. Bence asıl korkusu, kendi başına düşünmeyi öğrenmene. Bunu yapmana izin var mı, kardeşim? Kendi fikirlerini oluşturmaya? Kendi hayatını yaşamaya? Senin burada olduğunu biliyor mu ki?"

Cevap vermedim. Vermem gerekmiyordu.

"Anlaşma şöyle." Jason yaklaştı ve kolunu omzuma attı. "Ben dalış yapacağım ve bu Cumartesi dışarı çıkacağız. Bütün gün. İkimiz." Boynumu sıktı. "Bir kardeş kardeşini tanımalıdır."

O parlak, soğuk gözleri inceledim ve içimde bir şey büküldü, yağ ve eski metal gibi. Beni gerçekten tanımak mı istiyordu yoksa sadece benimle dalga mı geçiyordu? Savaştan dönüşünü tekrar gözümün önüne getirdim: acı ve cevapsız sorular, aile kavgaları ve onun değiştiği her yönü. İlk tutuklanmasına kaç gün kalmıştı? Eroine başlamasına kaç gün kalmıştı? O gözlerde gördüklerimden uzaklaştım ve kolu yanına düştü. "Benim yüzümden ölmeni istemiyorum."

"Anlaşma anlaşmadır, küçük kardeşim." "Ciddiyim," dedim.

"Biliyorum."

Gülümsedi ve göz kırptı, ölen kardeşimize o kadar benziyordu ki içim acıdı. Ayakkabılarını çıkararak gömleğini çıkardı ve savaşa yaralandığı tüm yerleri, kurşun deliklerini, yanık izlerini ve pürüzlü yara izlerini gördüm. Yanımda, Chance küçük ve gergindi ve bakıyordu.

"Tanrım." "Kapa çeneni, Chance."

Jason arkadaşımı görmezden geldi ve bu doğru bir davranıştı. Bu sadece bizimle ilgiliydi. "Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum.

"Nedenini biliyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum."

"Aptal olma. Nedenini *çok iyi* biliyorsun." Sigara paketini elime tutuşturdu. "Onları benim için kuru tut. Sonra bir tane içmek isteyeceğim."

"Jason, dinle..." Sözlerim tükendi.

O arkasını dönüp yürümeye başladı ve Chance tuhaf, küçük bir kahkaha attı. "Olmaz dostum. Dalacak falan yok."

Kardeşim taşlı sahile doğru ilerlerken insanlar ona bakıyordu ve sanırım yaşlı adamlardan birkaçı onu tanıdı. Birkaç tanesi birbirlerine dirsek attı ve fısıldaştı ama Jason ne sağa ne sola baktı. Sığ bir dalış yaptı ve bir düzine vuruş boyunca su altında kaldı. Suyun yüzeyine çıktığında, kolay bir yüzme hareketiyle kıyıdan uzaklaştı.

"Olamaz," diye mırıldandı Chance. "Bu imkansız."

Taş ocağının karşısında, Jason kendini kayalığın yüzeyine çekti ve kayaya karşı solgun görünüyordu. Zahmetsiz bir zarafetle tırmandı ve tepeye ulaştığında, kimliği sahil boyunca yayılmıştı. Fısıltılarda gördüm.

Jason French.

Vietnam.

Hapishane.

Birkaç kişi beni fark etti, ama ben onları görmezden geldim. Becky Collins bana baktı, ama o bile bir kabusun sonuna gelmiş gibi hissettirdi. "O bunu yapacak," dedim ve sanki onun yanında duruyormuşum gibi hissettim. Aynı rüzgar taşı yaladı ve aşağıdaki su soğuk, gri ve sertti. Tek fark, Jason kollarını açarken sessizliğin hakim olmasıydı. Kimse konuşmadı ya da seslenmedi ve yıllar sonra bile rüzgarın durduğunu ve kuşların bile sessizleştiğini yemin edebilirim.

Lütfen, Tanrım...

Dua, kesinliğimin olduğu anda geldi. Nefesini sanki kendi nefesimmiş gibi hissettim, ayak parmaklarının ağırlığı taşıdığını hissettim. Dizlerinin bükülmesini, kararlılığını, hayatının artık kendisine ait olmadığını anı biliyordum.

"Tanrım."

Kardeşim ayağa kalktığında Chance bu sözleri söyledi ve ayakları ile taş arasında tüy rengi bir gökyüzü yayıldı. Görünmez iplerle asılı duruyordu ve kardeşim gibi görünüyordu: bir tarafında ışık, göğsü ve kolları eğri. O an için, sabit ve mükemmeldi, sonra omuzlarının ağırlığı onu aşağı çekti; ve böylece, ben yine on üç yaşında ve boğuluyordum; ve derinlerde aynı sözleri duydum.

Bir Mississippi.

İki...

Robert için yaptığım gibi saydım ve ikinci kardeşim de ölecek diye korktum. Çok uzun süre bekledi, kolları hala açıkken zihnimde *Üç Mississippi* sesi yankılandı ve beraberinde korkunç bir kesinlik getirdi.

Yanlış vuracaktı.

Paramparça olacaktı.

Ama son anda elleri birleşti ve bıçak ucu gibi yüzeyi yararak kardeşimin geçmesine izin verdi. Kardeşim siyah suda kayboldu ve ben onu tekrar görene kadar nefes almadım. Kafası su yüzeyinin üzerindeydi ve uzun kollarıyla kıyıya doğru yüzüyordu. Chance bir şey söyledi ama ben uğultulu rüzgar gibi bir ses yüzünden yarı sağır olmuştum.

Kulaklarımda kan vardı, sandım. Ya da belki de insanlar tezahürat yapıyordu.

3

Günün geri kalanında kardeşim, dalışı ve yaptığımız anlaşmayı düşündüm. *Cumartesi. İkimiz.* O akşam yemeğinde anneme anlatmadım, her ne kadar garip bir sessizlik içinde yemek yemiş olsak da ve annem konuşmaya davet edercesine kapıyı açmış olsa da. "Ken'i garaj yolunda mı gördüm?"

Soruyu sorarken yemeğine bakıyordu. Babamın gözlerine baktım, ama bu konuda ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu vermiyordu. "Benim arkamdan geldi," dedim.

Bu doğrudu, ama hikayenin tamamı değildi. Babamın ortağı beni taş ocağında bulmuş ve beni eve kadar takip etmekte ısrar etmişti. "*Babanıza söz verdim, emin olacağım*" demişti ve bunlar onun son sözleri olmuştu. Jason'dan, içki içen çocuklardan ya da onun ani ortaya çıkmasıyla suçlu hissettiğimden bahsetmemişti. Jason'ı o düz, polis gözleriyle izlemiş, sonra da Chance'e aynı sarsılmaz tiksintiyle bakmıştı. *Sen de gitmen gerekmez mi?* Garaj yolunda, beni eve kadar izlemiş, sonra da babamın arkamızdan gelmesini beklemişti. Konuşmalarını duymadım, ama kapıdan babamın da aynı polis gözleriyle bana baktığını gördüm.

"Bugün okula gitmedin," dedi annem. "Taş ocağındaydım."

"Son sınıfların okulu asma günü bir gelenek, biliyorum, ama pazartesi okula dönüyorsun. Bu da ödev, ödevler, final sınavları demek. Sonun yaklaştığı için tembellik yapma."

"Evet, anne."

Salatadan bir lokma aldı ve bu da dansın bir parçasıydı. Robert, Jason veya savaştan hiç bahsetmedi. Sorular arasındaki sessizlikte aklının nereye gittiğini bilmiyordum, ama geleceğe veya başka bir parlak yere gittiğini tahmin ediyordum.

Babam da bu dansı biliyordu: basit, hafif ve yüzeysel ol. "Yaz işi hakkında daha fazla düşündün mü?"

"Marinada beni işe almak istiyorlar."

"Yine mi?"

Hayal kırıklığına uğramıştı, ama ben tekneleri, suyu, yakıt kokusunu seviyordum. Kaşlarını daha da çatmıştı, ama gerçekten itiraz edemiyordu. Sonbaharda üniversiteye başlayacaktım. Bu, erteleme anlamına geliyordu. Sert bir gülümsemeyle gülümsedi ve annem şarabını yudumladı.

Ama benim için bu dans işe yaramıyordu. "Jason'ın hapisten çıktığını biliyor muydun?"

Soru bomba gibi düştü. Annem şarabını boğazına kaçırdı. Babam, "Oğlum..." dedi.

"Bana söylemeliydin."

Öfke beklenmedik ve aniden geldi ve nedeni belirsizdi. *Hayatımı nasıl yönettikleri mi? Kardeşim düştüğünde hissettiklerim mi?* Sadece duygu kesindi, bu tanıdık olmayan öfke.

"Kim söyledi?" diye sordu annem.

"Onu gördüm. Konuştuk."

Annem ağzının kenarlarını peçeteyle sildi. "Benim hakkımda, sanırım ?"

"O konuya da değinmiş olabiliriz."

Annem kucağındaki peçeteyi düzeltti ve başka yere baktı.

"Sen biliyordun, elbette. Değil mi? Onun geri döndüğünü biliyordun."

"İkinizi ayrı tutmanın en iyisi olacağını düşündük." Bu sefer bakışları doğrudan ve pişmanlık duymadan. Sakin ve dik oturuyordu, zarif bir kadındı. "Sebeplerini konuşalım mı?"

"Son kez nedenlerini tartıştığımızdan beri bir değişiklik oldu mu?"

"Benim için yok."

Babama döndüm. "Baba?"

"Önce onunla konuşmamıza bir şans ver. Tamam mı? Hapisten çıktıktan sonra. Bunca zaman sonra. Onu anlamamız için bize bir şans ver. Planlarını ya da neden geri döndüğünü bilmiyoruz."

"Peki bunları öğrendiğinizde ne olacak?" "O zaman ne yapacağımıza bakarız."

Birinden diğerine baktım. Hiçbir şey değişmemişti. Hiçbir şey değişmeyecekti. "İzninizle?"

Annem kadehini kaldırdı. "Onu tekrar görmeyi planlıyor musun?"

"Hayır," yalan söyledim.

"Telefonla konuşacak mısın?"

"Eğer bir numarası varsa, ben bilmiyorum."

Kardeşiminki kadar soğuk ve parlak gözlerle beni inceledi. "Hâlâ benim iyi oğlum musun?"

"Olmaya çalışıyorum."

"Beni seviyor
musun?" "Elbette."

"Kızgın mısın?" "Artık
değilim."

Bir yudum daha. Aynı gözler. "Tabaklarını kaldır."

★ ★ ★

Tabakları mutfğa taşıdım ve arka merdivenlerden odama çıktım. İçeri girince kapıyı kapattım ve odayı sanki benim değilmiş gibi görmeye çalıştım: posterler, eski oyuncaklar ve plastik kupalar. Babam kapıyı çaldığında saat dokuzdan sonraydı.

"Girin."

Kapıyı açtı ve odamın durumuna şaşırdı. Posterler indirilmişti. Eşyalarımın yarısı kutulara konulmuştu. "Bunlar da ne?"

Omuz silktim ve paketlemeye devam ettim. "Sadece değişiklik istedim."

Bir kutuya, sonra diğerine baktı. "Bunları başkasına mı vereceksin?"

"Sanırım."

"Çizgi romanlarını mı?" Yarısı dolu bir kutudan bir yığın çıkardı. "Sekiz yaşından beri bunları biriktiriyordun." Cevap vermedim. Çizgi romanları yere koydu ve yatağın kenarına oturdu. "Annen hakkında..."

"Açıklamana gerek yok."

"Bunun hakkında
konuşmaktan memnuniyet
duyarım."

"Jason'ın hayatımı mahvedeceğini düşünüyor. Bu yeni bir şey
değil." "Sonsuza kadar sürmeyecek, evlat."

"Yıllar oldu baba. Beş yıldır spor yapmama ve kızlarla çıkmama izin vermiyor. Kamp yapamıyorum, avlanamıyorum. Evden çıkmama bile izin vermiyor."

"Sana araba aldı."

"Çünkü parasını kendim ödedim."

"Yine de izin verdi."

"Evet, yaptı, ve bu onun yaptığı tek adil şeydi."

"Bunların hiçbirisi adil değil, evlat. Robert'ın ölmesi adil değil, Jason'ın değişmesi adil değil. Annenin bu kadar endişelenmesi adil değil, tüm bunların senin üstüne kalması adil değil. Bana yardımcı ol. En azından bir süreliğine Jason'dan uzak dur."

"O benim kardeşim."

"Biliyorum, ama Jason hakkında bilmediğin şeyler var." "Ne? Uyuşturucu kullandığını mı? Savaşta insanları öldürdüğünü mü?"

Babam kaşlarını çattı ve yere bakarak, eskisi kadar emin görünmüyordu.

"Üç dört gün, sadece kısa bir süre."

"Geri döndüğünü bana söylemeliydin."

"Kızgınsın. Anlıyorum. Yine de sözünü istiyorum."

"Sana söz veremem."

"Annen için bile mi?" "Senin için bile."

Ona baktım, o da bana baktı; ve sonunda, beni orada bıraktı: babalar, oğullar ve zor gerçekleri anlatan bir sessizlik içinde. Robert'ı kaybettikten sonra Jason'a sırtımı dönemem.

Babamın anladığını düşündüm.

Belki de onayladığını düşündüm.

French kapıdan üç metre uzaklıkta durdu ve savaş öncesindeki oğullarını hatırlamak için bir an durdu: Robert, kolay gülüşü ve nazik mizacıyla; Jason, alaycı, zeki ve bazen acımasızdı. Başından beri, Gibby'nin Robert'a olan sevgisi en bariz olanıydı, ama o, itiraf etmek istediğinden daha çok Jason'a benziyordu. Aynı içgörü ve öz farkındalığa, aynı keskin zekaya sahipti. Gibby'nin kalbi elbette çok büyüktü ve yıllarca annesinin çılgın taleplerine boyun eğmesinin tek nedeni buydu. Kızlar yok. Spor yok.

"Lanet olsun, Gabrielle."

Mantık, onun aşırı koruyucu doğasında hiçbir rol oynamıyordu. Robert askere seçilmişti, Jason ise gece yarısından iki dakika sonra doğduğu için askere alınmamıştı, bu da onları farklı doğum günleri olan ikizler yapmıştı

. Gabrielle, Robert'ın Vietnam'a gittiği gün ağlamış ve onun ölüm haberini duyunca tamamen yıkılmıştı. O, ilk ve en sevdiği çocuğuydu. Gabrielle bunu asla itiraf etmezdi, ama o korkunç gecenin karanlığında ağlamaları hala onun hafızasında yer etmişti.

*Jason olmalıydı! O
olmalıydı!*

Bu sözleri bastırmaya çalışmıştı, ama bugüne kadar bu sözlerin evin içinde yankılandığını düşünüyordu. Bundan ne kadar sonra Jason orduya katıldı?

*İki gün
mü?
Üç gün
mü?*

French derin bir nefes aldı ve avuçlarının altında yüzü pürüzlüydü. Duvardan uzaklaşarak, ana yatak odasının kapısına doğru yürüdü ve içeriye baktı. Gabrielle yatakta, yan yatıyordu. Sessizce yanından geçerek, silahını ve kalkanını şifonyerden aldı.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Gabrielle yatağında döndü, çarşaf lar
hışırdadı. "Seni uyandırdım mı? Özür dilerim. Uyumaya devam
et."
"Gibby yatakta mı?"
"Yorganı örtülmüş,
güvende."
"Nereye gidiyorsun?"
"Bir telefon görüşmesi," dedi. "Biraz zaman
alabilir." "Saat kaç?"
"O kadar geç değil. Yatağına dön."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu ve kız tekrar yuvarlandı, omzunu kaldırdı, saçları döküldü. Yalan söylediği için kendini kötü hissetti, ama kız onun niyetini bilseydi, suçlamalar ve gözyaşları olurdu; hiç uyuyamazdı.

Dışarıda, French direksiyona geçti ve Charlotte'a giden eyalet otoyoluna ulaşana kadar iki şeritli yolu takip etti. Bir şehir polisi olarak, şehir sınırlarının ötesindeki yaşamdan her zaman suçluluk duymuştu, ama o öncelikle bir babaydı ve şehir hayatı yıllardır kötüye gidiyordu. Savaşı suçlamak kolay olurdu, ama değişim bundan daha temel bir şey gibi geliyordu. İnsanlar eskisi gibi umursamıyorlardı. Kapılarını kilitliyorlar ve sokakta başka yere bakıyorlardı. Komşular arasında güven azalmıştı ve polisler de sevgi kalmamıştı. Kent State'teki silahlı çatışmalardan, en azından New York ve Wilmington'daki ırk ayaklanmalarından, Attica'daki isyanlardan, Wisconsin'deki bombalamadan beri durum böyleydi. Bu kadar küçük b i r şehirde bile — yarım milyonluk

İnsanlar — French, hayal bile edemeyeceği şeyler görmüştü; sadece protestolar ve ayaklanmalar değil, sütyen ve bayrak yakma olayları, evsizlik, yoksulluk ve uyuşturucu sorunlarının patlaması da vardı. Bıkın gözlere, sorun parçalanmış aileler, sadakat ya da hatta yıkılmış şehirlerden daha büyüktü. Ülke yaralı ve acı çekiyordu. *Bölünmüş* kelimesi çok mu abartılıydı?

Şehir sınırını geçtikten sonra French, alt bölgeleri ve ticari alanları geçerek, yirmi ve otuz katlı binaların yükseldiği ve insanların kaldırımlarda dolaştığı şehir merkezine doğru ilerledi. Restoranlar, gece kulüpleri ve barlar doluydu. Ana cadde dört şeritliydi ve arabalar yavaşça ilerleyip sonra geri dönerek aynı şeyi tekrarlıyorlardı. İlgisi geçici bir şeyden biraz daha fazlasıydı, ama gözleri sanki yan tarafında *"polis"* yazıyormuş gibi devriye arabasını buldu.

Şehrin iç kesimlerinde, French, 1800'lerin sonlarında inşa edilmiş, terk edilmiş fabrikaların bulunduğu yarım mil uzunluğundaki alana yaklaşırken hızını yavaşlattı. Şehir yenileme deneyimi kapsamında rehabilitasyon girişimleri yapılmıştı, ancak uzun zamandır beklenen apartman ve konut sakinlerinin akını hiç gerçekleşmemişti. Binaların çoğu artık boştu. Birkaç ucuz pansiyon, bazı zor durumdaki sanatçılar ve biraz endüstriyel depo vardı. İsteddiği bina en kötü bloğun son köşesindeydi, bu yüzden sessizce içeri girdi ve aynı şekilde arabadan indi. Uzak ışıklar arasında karanlık birikmişti ve o karanlıkta hareket vardı, insanlar yükleme rampalarında ve yıkık merdivenlerde toplanmış, cam ve sigara izleri vardı.

"Jimmy Hooks'u gören var mı?" French, yükleme rampasında bacaklarını uzatmış, sırtlarını tuğlalara dayamış bir grup adama yaklaşırken rozetini gösterdi. Rozeti gördüler, ama iğneyi saklayacak kadar umursamadılar. "Hey. Jimmy Hooks. Onu gördünüz mü?" Bağımlılardan biri başını çevirip yavaşça gözlerini kırptı. French on dolarlık bir banknot uzattı. "İlk söyleyen alır."

"Oh, hey, dostum, sanırım onu gördüm..."

"Sen değil." French bu adamı tanıyordu, yalancı olduğu kanıtlanmıştı. "Siz ikiniz. Jimmy Hooks. Onu tutuklamayacağım. Sadece konuşmak istiyorum." Beş dolarlık bir banknot daha çıkardı ve üç uyuşturucu bağımlısı da caddenin karşısındaki eski bir fabrikayı işaret etti. "Yalan söylüyorsanız, geri gelirim. Paranızı ve uyuşturucunuzu alırım."

"Hayır dostum. Yalan yok. Jimmy Hooks. Doğruyu söylüyorum."

French banknotları yere attı ve caddeyi geçerek kırık camların üzerinden adım attı ve üç basamak aşağıdaki kapıya gözlerini dikti. İki

kız orada duruyordu. *Fahişeler*, diye düşündü. Onu gördüler ve kaçtılar. Onları bırakıp gitti. Açık kapıdan, şilteler, eski kanepeler ve yere erimiş mum mumları gördü.

"Hey... bay polis."

Bu sözler, hafif bir esinti bile onu havaya kaldırıp uçuracak kadar zayıf bir keşten geliyordu. Çıplak ayakla, gömleksiz ve yarı baygın halde kanepede oturuyordu.

"Jimmy Hooks'u arıyorum."

Bağımlı, uzun, karanlık bir koridoru işaret etti. "Yalnız mı?"

"Kahretsin, dostum..."

Uyuşturucu bağımlısı gevşek bir gülümsemeyle sırttı ve French, *Hayır, yalnız değil*, diye düşündü. Koridoru takip ederek başka odalar ve başka uyuşturucu bağımlıları buldu. French çok yorgundu ve pek bir şey hissetmiyordu, ama içindeki yay biraz daha gerildi.

Binanın arka tarafında, koridor sağa doğru kıvrılıyor ve çıplak bir ampulün altındaki çelik bir kapıda son buluyordu. French tabancayı avucuna aldı ve iki kez kapıyı çaldı. "Polis. James Manning'i arıyorum, Jimmy Hooks olarak bilinir." Eğer bu bir baskın olsaydı, French'in arkasında, arka kapıda ve dışarıdaki sokakta adamları olurdu. Ancak Manning, uyuşturucu satmaktan hiç yakalanmamıştı. Çok zeki ve kurnazdı. "Hadi gidelim. Açın kapıyı."

Kapıyı metal gıcırdayana ve içeriden sürgü açılana kadar yumrukladı. Kapı zincirinin uzunluğu kadar açıldı ve soluk tenli, ilgisiz bakışlı bir yüz belirdi.

"Arama emri." Bu bir soru değildi.

"Jimmy'ye Dedektif French'in geldiğini ve konuşmak istediğimi söyle." Başı başka yöne döndü. "Hey, dediğin gibi."

"O zaman adamı içeri al."

Kapı kapandı ve zincir gıcırdadı. Kapı tekrar açıldığında, French, James Manning'i deri koltukta, elleri başının arkasında ve bacakları ayak bileklerinden çaprazlanmış halde gördü. Kırklı yaşların ortalarında, yerliydi, okulu bırakmıştı. Onunla birlikte olan adamlar, farklı ten renkleri ve yaşlardan oluşuyordu. Odada uyuşturucu, silah ve nakit para olmayacaktı. Bunlar binada, ama başka adamların, başka odalarda olacaktı.

"Dedektif French." Manning alaycı bir şekilde ellerini açarak hoş geldin işareti yaptı. "Bu gece seni göreceğimi düşünmüştüm."

"Demek geri döndüğünü biliyorsun."

"Oğlunuzun etkisi diğerlerinden daha büyük, evet. Duydum."

French odaya girdi. Toplamda beş adam vardı. Sadece Manning gülümsüyordu. "Ona sattın mı?"

"Soruyu anlamadım." "Kullanıyor mu bilmek istiyorum."

"Hey, dünya *isteklerle* dolu. Ben istiyorum. Sen istiyorsun."

İki adam French'in kör noktasından içeri süzüldü; French fark etti ama umursamadı. "Nerede olduğunu biliyor musun, bilmiyor musun?" Manning iki avucunu gösterdi ve French'i midesini bulandıran ikinci bir gülümseme attı. Bunu yapmak zorunda olmamalıydı. Kendi oğlunu nerede bulacağını bilmeliydi. "Senin bir çocuğun var, değil mi? Bir kızın?"

Manning gülümsemeyi kesti. "İkisini karşılaştırma." "Sadece diyorum ki..."

"Oğlun bir uyuşturucu bağımlısı. Kızım sekiz yaşında." "Ama bir baba olarak..."

"Umurumda değil." "O zaman ne?"

"İyilikler." Manning koltuğunda öne doğru eğildi. "Nasıl işlediğini göstermek için önce ben başlayayım. Oğluna uyuşturucu satmadım. Bu bir iyilik ve bedava. Nerede olduğunu da söyleyebilirim, ama bunun bir bedeli var."

"Karşılığında bir iyilik." "Bir *polis* iyiliği."

French derin bir nefes aldı. Etrafındaki adamlar en kötüsüydü, en alt tabakadan insanlardı. Hepsini tutuklamak ya da elleri kanayana kadar dövmek istiyordu. "Böbrek istemiyorum," dedi. "İyilik uygun olacak."

"Güzel bir kelime."

"Nerede o, Jimmy? Bir daha sormayacağım. Ben yürürsem, iyilik de benimle birlikte yürür."

Manning koltuğa geri yaslandı. Üç saniye, sonra beş saniye. "Charlie Spellman'ı tanıyor musun?" diye sordu sonunda.

"Tanıyor muyum?"

"İki kuruşluk bir satıcı. Oyuncu olmak isteyen biri. Water Street ve Tenth'te bir evi var, o küçük kiralık evlerden biri. Senin adamın orada kalıyor."

"Bilgi doğruysa, sana borçlu kalırım."

"Evet, borçlu olacaksın, Dedektif. Karşılığında bir iyilik."

French, peşinden gelen kahkahaları görmezden gelerek kirli koridordan aşağı doğru ilerledi. Öfkeli ve kirlenmiş hissediyordu ve bu duygularını Water Street ile Tenth'e kadar taşıdı. Burası, küçük bahçeli küçük evlerin bulunduğu, iyi ve kötü insanların yaşadığı işçi sınıfı mahallesindeki sakin bir kavşaktı. Bu bölgeyi, üniformalı bir acemi polis olduğu yıllardan beri tanıyordu. Çoğu çağrı, aile içi kavgalar, vandalizm veya kamuya açık alanda sarhoşlukla ilgiliydi. Şiddet içeren suçlar azdı, cinayet neredeyse hiç olmazdı. Kavşağın yakınındaki evleri incelemek için zaman ayırdı, telsizi açtı ve Charlie Spellman adına kayıtlı herhangi bir aracın marka ve modelini sordu. Çok uzun sürmedi.

"Kayıtlara göre, 1969 model Ford Maverick, plaka numarası LMR-719, Charles Spellman adına kayıtlı, doğum tarihi 21/09/50."

"Teşekkürler, Merkez. Anlaşıldı."

Maverick'i, bloğun batı tarafındaki beş evin yukarısındaki dar bir garaj yolunda buldu. Lastikleri aşınmıştı. Astarlama lekeleri boyayı matlaştırmıştı. Camdan el feneriyle içeriye baktığında yerde çöp gördü ama yasadışı bir şey yoktu. Eve yaklaşan French, perdelerin arkasından hareket gördü, müzik ve kahkaha sesleri duydu. Kapıyı çaldı ve kapıyı güzel bir kız açtı. Kız, çan şeklinde pantolon, tüp üst ve ışıktaki parıltıdan mavi göz farı takıyordu. Sarhoştur ama dostçaydı. Burnunun köprüsünde küçük çiller vardı.

"Hey, içeri gel. İçki mutfakta. Charlie buralarda bir yerde."

Kız döndü ve kapıyı açık bıraktı, French de içeri girdi. İlk odada bir düzine kişi vardı, koridorda ve yan odada da daha fazlasını gördü. Havada mavi duman vardı. Bir kısmı esrardı. French eve girerken birkaç mutsuz bakış yakaladı ama onları görmezden geldi. Diğer herkes mutlu ve sersemlemiş gibiydi. Bir çift merdivenlerde öpüşüyordu. Birkaç kız, "Brown Eyed Girl" şarkısı pikapta çalarken köşede dans ediyordu.

Dar koridorda, iri cüssesini yan çevirerek yakışıklı bir çocuk ve yirmili yaşlarındaki bir grup kadının yanından geçti. "Jason French?" diye ilk gözüne çarpan kıza sordu, ama kız başını salladı. Koridorun sonunda mutfaka göz attı. İki bira fıçısı buz dolu küvetlerin içinde duruyordu ve açık şişeler her iki tezgahın üzerinde sıralanmıştı. Oradaki erkekler daha yaşlıydı,

bıyıkları ve favorileri vardı. "Burada Jason French'i gören var mı?" Kimse cevap vermedi, bu yüzden French en çok yerinden ve kararsız görünen kişiyi seçti. "Peki ya sen? Jason French'i tanıyor musun?"

Genç adam arkadaşlarına baktı. "Yukarıda, dostum. Ama ziyaretçi aramıyor."

"Hangi oda?"

"Uh..."

"Kapa çeneni dostum. Jason konuşmadıkça Jason hakkında konuşmayız."

Bundan sonra grup, olağan bir tepki olarak saflarını sıklaştırdı. Bazı erkekler için Jason, neredeyse tanrı gibi bir çekiciliğe sahipti. Ölen kardeşinin intikamını almak için orduya katılmış, üç kez görev yapmış ve düşmanlarını alt etmişti. Yara izleri ve tavırları, hapis cezası, temiz bir geçmişi vardı. Bu aura hala Jason'ın üzerindeydi, ama French bundan, hepsinden bıkmıştı. Ceketinin kenarını geriye çekerek, rozetini ve kılıfındaki silahını ortaya çıkardı. "Hangi oda dedim." Otuz yıllık polislikten sonra, bu tür şeylerde iyiydi. Dayak atabilir, dayak yiyebilirdi. Bu ona rozet ve silahtan öte bir güven veriyordu. "Hadi çocuklar, basit bir soru. Hayır mı? Kimse yok mu? Tamam. Öyle de olur. Ama ben yukarı çıkıp Jason'ı arayacağım ve eğer merdivenlerde, koridorda veya yakınımnda herhangi bir yerde arkamda sizlerden birini görürsem, bunu kişisel algılayacağım. Anladınız mı?"

Beş saniye saydı, sonra merdivenlere doğru döndü. Kimse onu takip etmedi. İkinci katta, bir sahanlık ve dört kapalı kapı buldu. İlki banyoydu ve boştu. İkincisi yatak odasıydı ve kapısı kilitliydi. "Jason?"

İçeriden bir hareket sesi duydu, sonra da zayıf bir sesle, "*Ah, lanet olsun...*"

"Aç kapıyı evlat. Sadece konuşmak istiyorum." "Şu an uygun değil."

"Seninle hiçbir zaman uygun zaman olmaz." "Siktir git dedim."

"Peki, o zaman..."

French bir eliyle kapı kolunu tuttu, omzunu kapıya dayadı ve kilidin açıldığını hissetti. Ucuz metal. Ucuz kapı. İçeride, kırmızı bir kumaşın altında tek bir lamba yanıyordu, ışığı yumuşatıyor ve genç kadının cildine gölgeler düşürüyordu. Jason'ın kalçalarına bacaklarını açarak oturmuş, yavaş ve sabit bir hareketle onu sürüyordu. Elleri ensesinin arkasında kaldırılmış, uzun, koyu saçlarının altında birbirine kenetlenmişti. Belki kapının açıldığını duymamıştı. Belki de

umursamadı. "Tyra, bebeğim. Bekle." Jason çenesini kaldırdı ve kalçasını okşadı. "Bize bir dakika izin verir misin?"

Yataktan kayarak indi ve utanç ya da mahcubiyet duymadan giyindi. French gözlerini kaçırdı, ama o acele etmeden odada dolaşarak yere atılmış giysileri topladı. Sonunda giyinince Jason'ın dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu, sonra French'in yanından geçerek "Domuz" dedi.

"Güzel," diye cevapladı French. "Teşekkürler."

Ona parmak gösterdi ve o da onun gitmesini izledi. Yatakta, Jason beline kadar örtünmüştü, savaş yaraları kırmızımsı ışıktaki parıldıyordu. Bir paket sigara uzattı, bir tane çıkardı ve yaktı. "Hapisten yeni çıktım, baba. Bir adama beş dakika bile ayıramadın mı?"

"Hapishaneden çıktığından beri birlikte olduğun ilk kızın o olduğunu sanmıyorum."

Jason elini başının arkasına koydu ve babasına duman üfledi. "Ne istiyorsun?"

"Eve geleceğini bize söylemedin."

"Bilmek isteyeceğinizi düşünmedim." Öfke. Mesafe. Bir duman daha. "Peki, bu ani ziyaretin sebebi ne? Yarın olanları duydun mu?"

"Yarın ne olacak?"

"Kardeşler kardeşçe şeyler yapacaklar. Gibby en sevilen oğul olduğu ve annem de çok hassas olduğu için bunu engellemek için geldiğini düşündüm."

"Lütfen saygısızlık etme."

"Doğru kelime, değil mi? Çiçek. Kar tanesi. Ani rüzgarda uçuşan kül."

Jason, parmaklarıyla kül serpiyormuş gibi bir hareket yaptı. "Kafan mı güzel?" diye sordu French. "Şu anda kullanıyor musun?"

"George Dickel sayılır mı?"

Jason bir şişeyi kaldırdı ve yüzünde tüm kızgınlığı belli oldu: izinsiz giriş, sorular, hayatının son yılları.

"Gibby en sevilen oğul değil. O sadece genç."

"Robert'in askere alındığı yaşta." "O farklı."

"Hiç de farklı değil. Ve tüm bu trajedinin, içimizdeki şakanın ne olduğunu biliyor musun?" Bir yudum daha viski. "Gibby eskiden aramızdaki en sert olanıydı. On üç yaşındaydı ve ikimize de ayak uydurabiliyordu: yürüyüş ve motosiklet, avcılık, kavga. Çocuk yılmazdı. Peki şimdi ne durumda?"

" Jason sigarayla işaret etti. "Ona yaptığın şey çok acınası."

"Bu açıkça haksızlık."

Jason aniden sıkılmış gibi iç geçirdi. "Ne istiyorsun baba? Siktirip gitmemi mi, kasabayı terk etmemi mi, tek kardeşimden uzak durmamı mı? Eğer öyleyse, söyle ve git. Bundan iyi bir şey çıkmayacak, ama en azından birbirimizi anlayacağız."

French bir cevap bulmaya çalıştı, ama basit cevaplar bulamadı. Oğlunu seviyordu, ama onu tanıımıyordur. "Yarın o zaman? Kardeşçe şeyler mi?"

"Gibby sana söyleyecekti."

French başını salladı. Başka bir şeyi yoktu. "Onu sağ salim eve getirin, tamam mı? Aptalca, tehlikeli veya suç teşkil eden hiçbir şey yapma." "Anlaşıldı, Dedektif."

Jason tekrar içti ve French o anda çok istedi. Oğlunun öfkesini tokatlamak, onu kaldırıp sıkıca sarılmak, böylece favoriler, geçmiş ya da sevgi gibi konuların hiç önemi kalmasın istiyordu. "*Sen benim oğlumsun, lanet olsun, ne yaptığın, ne olduğun, hatta benden nefret etmen umurumda değil*" demek istiyordu. Kalbi dolup taşana, güneş doğana ve kolları ağrıyana kadar oğlunu kucaklamak istiyordu. Bunun yerine, tekrar başını salladı ve uzaklaştı.

4

Babam eve geldiğinde uyanıktım ve uzun yıllara dayanan tecrübemden, onun ne kadar beceriksizce sessiz olmaya çalıştığını biliyordum. Geç saatlere kadar süren davalar ve uzun gecelerden sonra, evdeki tüm gevşek döşeme tahtalarını bildiğini düşünürdüm. Ama bilmiyordu. Koridorda bir gıcırta ve kapımın önünde uzun saniyeler boyunca dururken buzun çingirak sesini duydum. Ben daha küçükken, genellikle davaların ters gittiği veya masum birinin yaralandığı ya da öldürüldüğü kötü günlerde beni uyandırıp konuşurdu. Asla ayrıntılardan bahsetmezdi, ama on iki ya da on üç yaşında bile, normal şeyler hakkında konuşmak, çocuklarının güvende olduğunu görmek istediğini anlıyordum. Robert savaşa gittiğinde bu tür geceler daha sık olmaya başladı ve cesedi geri döndüğünde aniden sona erdi. Şimdi durum şöyleydi: babam koridorda, buzların çingırağı.

O ayrıldığında, düşüncelerim Jason ve uçuruma geri döndü.

Hiç tereddüt etmedi.

Bakmadı bile.

Lambayı yakıp, Robert'ın fotoğraflarıyla dolu bir ayakkabı kutusunu açtım. Bazıları çocukluğunda çekilmişti, bazıları ise Vietnam'dan gönderdiği fotoğraflardı. Böyle gecelerde en çok onları incelerdim. Bazılarında korkmuş, bazılarında ise çoğunlukla kaybolmuş gibi görünüyordu. Elbette herkes bunu göremezdi. Onlar sadece yakışıklılığını, yarı gülümsemesini görürlerdi. Ama ben Robert'ı çoğu kişiden daha iyi tanıyordum, Jason'dan bile daha iyi. Bana nasıl sıkı çalışıp sıkı eğleneceğimi, dünyada yerimi nasıl bulacağımı öğretmişti. Ancak her yıl onu hatırlamak daha da zorlaşıyordu, bu yüzden fotoğraflara daha sık bakıyordum. Gözlerimi kapattığımda onu böyle görüyordum: Robert ormanda, sola bakarken ya da yanmış bir tarlanın kenarında diğer adamlarla birlikte dururken. Devil's Ledge'den atladığı gün bile zihnimde bulanıklaşıyordu. Onun yerine Jason'ı gördüm ve onun çekiciliğini de hissettim. Benden ne istiyordu? Neden eve gelmişti? Robert'a yarın hakkında soru sorabilseydim, ne diyeceğini biliyordum.

Büyük yaşa Gibby, ama akıllı ol. Ne dediğimi anlıyor musun? Anladın mı?

Uzun süre karanlığa baktım, sonra kot pantolonumu giydim, annemin çantasından bir sigara aldım ve verandaya çıktım. Yıldızlar solgundu, hava serindi. Sigara yakıp içime bir savaş gibi bir şey hissettim. *Robert ya da Jason gibi ol. İyi bir evlat ol. Kötü bir evlat.* Viski çalmak istedim, ama yapmadım.

Yakında içmeye
başlayacaktım. Ve yalan
söylemeye de, öyle
görünüyordu.

★ ★ ★

Aynı verandada oldu — sabah dokuzda, babam arkamdaydı, ben görünmeden kaçmaya çalıştım ama başaramadım.

"Gibby, Gibby. Bekle."

Polisi yüzünden uzak tutmaya çalıştı, ama güvenmek onun için zordu.

"Evet, baba?"

Kot pantolon ve tişörtün altında çıplaktı. Ondan kaçınıyordum. "Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı." Yarı yalan.

"Taş ocağına mı?"

"Henüz bilmiyorum."

"Chance'le takılmaya mı?"

"Evet, belki. Sanırım."

Babam kaşlarını çattı ve garaj yolundaki arabama baktı. Mustang marka, biraz eski bir kabriyoldu. İkinci el almıştım. Birkaç ezik vardı, motoru büyüktü.

"Dinle," dedi. "Dün gece Jason'la konuştum."

Kahretsin...

"Öyle mi?"

"Bana bugün olanları anlattı." Polis gözleri bekliyordum, ama öyle değildi. Yaşlı adam açık ve anlayışlı görünüyordu ve... bilmiyorum... daha genç. "Annenin bunu bilmesine gerek yok, tamam mı? Bu aramızda kalsın."

Tuzağı aradım, ama bulamadım.

"Sadece düşünüyordum, hepsi bu. O senin tek kalan kardeşin. İyi ya da kötü, bu asla değişmeyecek."

"Ama anneme söyleme, tamam mı?"

"Akıllı ol," dedi. "Anladın mı?" Bir kez başımı salladım ve yine aynı şey oldu. Kardeş Robert'ın hayaleti.

Ben kaldırıma yanaştığımda Jason akşamdan kalmaydı. Botlarını çaprazlamış, bir şişe birayı alnına bastırmış oturuyordu.

"Geç kaldın."

Motoru durdurdum ama arabadan inmedim. Tavan açıktı, güneş içeri giriyordu. Jason uzun bir yudum aldı ve ayağa kalktı. Arkasında duran ev küçüktü ve çöplerle doluydu, kıyafetleri de bir köy yolu kadar koyu ve yıpranmıştı. Tüm bunlara rağmen Jason her şeye hazır görünüyordu, ironik bir gülümsemeyle, uzun, zayıf ve gergin bir vücuda sahipti. Şişeyi bitirdi, boş şişeyi attı ve bir soğutucu kutusunu arka koltuğa kaldırdı. "Kahvaltı yaptın mı?" Kafamı salladım ve o kapıyı açtı. "Tamam o zaman. Ben ısmarlıyorum." Bir yer söyledi ve beni şehrin diğer ucundaki, soul food ve Kore yemekleri karışımı sunan bir lokantaya götürdü. "Ama tavuk ve bisküviler," dedi. "Hayal bile edemezsin."

Bu konuda haklıydı. Yapmadım.

"İyi, değil mi?" Koyu renkli gözlüklerini çıkardı ve gözleri şaşırtıcı derecede berraktı.

"Buraya sık gelir misin?" diye sordum.

Tezgahın arkasındaki aşçıyı işaret etti, sakallarında griler olan zayıf siyah bir adamdı. "Nathaniel Washington," dedi. "Temel eğitimde oğlunu tanıyordum. Darzell."

"O... bilirsin. Savaşta mı öldü?"

"Ne? Öldü mü?" Aynı ironik gülümseme. "Şehir merkezinde taksi şoförlüğü yapıyor. İyi adam. Biz yola çıkmadan önce beni buraya o götürmüştü. Kore yemeklerini pek sevmem ama diğerleri..."

Tavuk ve lahana, domuz yağı ve jambon kokusunu içine çekmek istercesine eliyle bir hareket yaptı. Kabinde uzanmış, rahat görünüyordu. Sessiz bakışları. Rahat gülümsemesi. Kahvaltımızı bitirdik ve yol için sandviç sipariş ettik. "Bana kızlardan bahset," dedim.

"Kızlar mı?"

"Evet, dedin ki..."

"Ah, kızlar. Aslında, kadınlar. Hiç yatmadın mı?"

Utanarak başka yere baktım. Kızlar tatlılık ve acımasızlıkla sarılmış bir gizemdi. Genelde beni korkuturlardı.

"Endişelenme," dedi. "Bu kızlar iyidir. Onları seveceksin."

Ondan sonra, camın ötesindeki şehri izledi. Sokağın karşısındaki ara sokaklarda gölgeler derinleşti ve parlak ışık yayaları, evsizleri, krom çamurluklu büyük arabaları aydınlattı. Onun tembel özgüveni, sakinliği, sigarasını tutuş şekli beni cezbedi.

"Ne?"

Beni izlerken yakaladı, ama kolay bir cevabım yoktu. İnsanlar bizim birbirimize benzediğimizi söylerdi, ama o bana egzotik geliyordu. "Kaç kişiyi öldürdün?"

Sabahın bu saatinde bu soru pek adil değildi. Bana uzun uzun baktı, ne kızgın ne de konuşkan bir ifadeyle.

"Bugün değil, küçük kardeş."

Hayal kırıklığımı gizlemek zordu. Seks. Ölüm. Deneyim. Bunlar onu erkek, beni ise daha az bir şey yapan şeylerdi.

"Dinle," dedi. "Anlıyorum. İnsanlar konuşur. Biz bir aileyiz..." "İlk yılın içinde yirmi dokuz tane olduğunu duydum."

Kafasını salladı, sigarasını söndürdü. Bu, yirmi dokuzdan fazla mı demekti? Daha az mı?

"Bir içkiye ihtiyacım var." Yaşlı işletmeci masaya bir torba yiyecek getirdiğinde ayağa kalktı. "Teşekkürler, Nathaniel." Jason, saymadan bir deste banknot uzattı, sonra kapıyı itti ve beni sığınmanın içine çıkardı. "Bira içmeye hazır mısın?"

"Araba kullanacağım."

"Hayır, ben hallederim." Kaputu dolaşıp direksiyonun arkasına geçti. Bir süre bekledikten sonra ben de arabaya bindim. "Şişe açacağı soğutucuda."

Etrafıma baktım. Polis yoktu. Kimse umursamıyor gibiydi. Buzun içinde karıştırırken, Michelob şişeleri buldum, ikisini çıkardım, açtım ve birini uzattım. Jason tek yudumda üçte birini içti, sonra dört şeritli yola çıktı ve doğuya döndü. Şişeyi bacaklarımın arasında tuttum, trafikte boşluklar olduğunda gergin bir şekilde yudumladım.

"Güzel araba," dedi.

"Öyle mi?"

"Robert ve ben yürümek zorunda kaldık."

Kızgınlık aradım ama bulamadım. Çim biçerek ve teknelere yakıt doldurarak bunun parasını nasıl ödediğimi ona anlatabilirdim, ama havayı bozmak istemedim. Parmakları direksiyonun oluklarını doldurdu ve kolay hızlanmaya ısıklık çaldı. Saniyeler içinde, kırk beşlik hız sınırında altmışla gidiyorduk ve o, hapisten yeni çıkmış bir adam gibi gülümsüyordu. Bizi daha doğuya, sonra kuzeye götürdü, şehri dolaşarak parlak camlar, ağaçlar ve sokak dışı otoparklarla dolu pahalı bir bölgeye ulaştık.

"Bu kızlar hakkında..." Kaldırıma yanaştı. "Sizi korkutmalarına izin vermeyin."

"Korkmuyorum.

Ne...?" "Bayanlar!"

Jason arabadan indiğinde, iki genç kadın yakındaki bir apartmandan çıktı. Havlu kumaştan yapılmış ince tişörtler ve çıplak, pürüzsüz tenler gördüm. Merdivenlerden gülerek indiler ve kaldırımda Jason'la buluştular, ikisi de parmak uçlarına yükselerek Jason'ın yanağına öpücük kondurdu. Kısa boylu olanı fısıldar gibi eğildi. "Bu o mu? Söylediğinden daha yakışıklı. Gördün mü Sara, sana söylemiştim."

İkisi de bakıyorlardı, ikisi de sütyensiz ve bronzlaşmıştı. Sarışın olanın alnının ortasında turkuaz taşlı bir kafa bandı vardı. Kısa boylu, koyu saçlı olanın saçları tüylüydü.

"Tamam," dedi Jason. "Bayanlar arkaya geçin. Küçük kardeşim benimle gelecek beni mle." "Aww..."

"Sonra anlatırım. Hadi, gelin. Binelim."

Arabayı işaret etti ve genç kadınlar arabaya bindi, uzun boylu sarışın yumuşak ve sakın bir sesle konuştu. "Ben Sara," dedi. "Bu da Tyra." Elimden geldiğince cevap verdim, ama parfüm kokusu, bacaklar ve soluk, kıvrımlı bir göğsün hızlıca gördüğüm görüntüsü arasında kayboldum.

"Aman Tanrım, kızarıyor. Bu çok sevimli." Tyra koltuğa eğildi ve nefesini boynumda hissettim. "Adın ne?"

"Gibby."

"Kaç yaşındasın Gibby?"

"O on sekiz yaşında," dedi Jason. "Doğum günü geçen hafta idi."

"Aman Tanrım. *Ne kadar* sevimli." Tyra gülerek omuzlarımı sıktı, ama gözlerim Sara'nın kollarıyla buluştu. Yeşil damlalarla dolu mavi gözleri

sakin ve dingin bir yerden beni izliyordu. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Gibby. Bu senin araban mı?" Ben bir şeyler mırıldandım ve o öne eğildi, aynı soluk tenini bir kez daha gösterdi. "Sana yakışıyor, bence. Hatları."

Sonra geriye yaslandı ve başka yere baktı. Bir heyecan, bir boşluk hissettim. Jason'ın bilge gülümsemesi geri döndü.

"Tamam, çocuklar." Büyük motoru çalıştırdı. "Kim partiye hazır?"

★ ★ ★

Parti arabada başladı ve bir saatlik bir yolculuktan sonra, eyaletin en büyük gölünün güney kıyısındaki gelişmemiş ormanların içinden kıvrılan bir çakıl yola ulaştı. Güneş ışığı eğik bir şekilde içeri giriyordu ve ağaçların ötesinde su parıldıyordu. Jason bizi mahallelerden, tekne rampalarından ve parklardan uzaklaştırırken, arabanın arkasında soluk bir toz bulutu yükseldi. Kızlar ikinci şarap şişesini içiyor, bol bol konuşuyor ve Jason'ın benden cevaplamamı istediği sorular soruyorlardı. Jason nadiren cevap veriyordu, bunun yerine gülümsüyor, birasını yudumluyor ya da "*Böyle komik bir hikayesi olan biri var mı biliyor musun?*" gibi şeyler söylüyordu.

Mesele şu ki, benim *gerçekten* komik hikayelerim vardı. O bunu söyleyip bana baktığında, ne söyleyeceğimi ve nasıl söyleyeceğimi tam olarak biliyordum. Belki bira yüzündendi, belki de onun özgüveni bana da bulaşmıştı. Her neyse, kızlar buna karşılık verdiler. Tyra gülmeyi severdi, dudakları deniz kabuğunun içi kadar pembeydi, dişleri parlak ve nemliydi. Sara'nın tepkileri daha ölçülüydü ama daha tatmin ediciydi. Omzuma dokunup bana yaklaşırdı, gülümsemesi daha yumuşak, samimi ve küçüktü. Bir büyü gibi, bunun bozulmamasını dilerdim. Dalgalı saçları. Elinin sıcaklığı.

"Bizi nereye götürüyorsun?"

Tyra sesini yükselterek soruyu sordu, ama Jason cevap vermedi. Yol ikiye ayrıldığında sağa döndü ve bizi yabani otlarla kaplı bir patikadan geçerek yabani çiçeklerle dolu bir çayırın önüne getirdi. Çayırın ötesinde, ormanlar, tepeler ve yüksek, boş gökyüzü ile çevrili, kilometrelerce uzanan bir göl vardı. Araba durduğunda Tyra ayağa kalktı ve güneş gözlüklerini çıkardı. "Aman Tanrım."

Arabadan indik, sessizlik mükemmelliğiyle dikkat çekiciydi. "Burayı nasıl buldun?" diye sordum.

"Ben bulmadım. Robert buldu."

Çayırdı birkaç adım attım. Çiçekler, binlerce renk ve binlerce tonla yeri kaplamıştı. Rüzgâr, su kenarında ışık mücevherleri oluşturunuyordu. "Neden beni hiç buraya getirmedi?" diye sordum.

Jason yanıma geldi ve elime yeni bir şişe tutuşturdu. "Burayı bilmiyordum."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Robert de beni buraya getirmedi. Savaşa gitmeden önce." "Ne demek istiyorsun?"

"Gitmeden hemen önce eve gelmişti. Hatırladın mı?" "Tabii ki."

"Son akşam yemeğinden önce beni buraya getirdi, sadece ikimiz. Güneş batıyordu. Hava soğuktu. Bu yeri on altı yaşındayken bulunduğunu ve ne olur ne olmaz diye bana da göstermesi gerektiğini söyledi. Bunun dışında fazla bir şey söylemedi. Birer bira içip güneşin batışını izledik. Sanırım korkmuştu."

"Neden bunu sır olarak sakladı?"

"Biz ikizdik, değil mi? Bu, istesek de istemesek de neredeyse her şeyi paylaştığımız anlamına geliyordu. Doğum günleri. Giysiler. Kız arkadaşlarımız bile bizi karıştırıyordu. Sanırım burayı kendine saklamak hoşuna gidiyordu. Onu suçlayabilir misin?"

Bu güzellik ve sessizlik karşısında bu soru gayet mantıklıydı. Kimin sahibi olduğunu merak ettim, ama sadece bir anlığına. Düşüncelerim Robert'a yöneldi. Onu yıllar önce burada, yalnız ya da özel bir kızla birlikte hayal etmek kolaydı. Jason'ı getirip beni getirmediği için üzüldüm, ama onlar ikizdi. Bazen bunu unutuyordum.

Kızları da unutmuştum.

"Kim yüzmek ister?" Aniden Tyra yanıma geldi, bir elini Jason'ın koluna koydu. "Sen ne dersin, koca oğlan?"

Gülerek üstünü çıkardı. Şortunu da çıkardı ve çıplak olarak çiçeklerin arasında koşmaya başladı. Çıplak bir kızda bronzluk izleri görmemiştim, hatta çıplak bir kız bile görmemiştim.

"Bunu tut."

Jason bana bir bira uzattı ve tarlaya doğru yavaşça yürüdü. Acele etmedi ve Tyra bundan keyif aldı. Dönüp utangaçlık numarası yaptı, sonra beline kadar suya daldı ve göğüslerini kapattı. Jason ise

savaş ve hapishanenin izlerini taşıyan solgun bir teni vardı, ama kaslı, kendinden emin ve kararlıydı. Jason'ı kıskanabileceğimi sanmıyordum, ama birdenbire kıskandım.

"Birkaç kez birlikte oldular." Sara yanımda belirdi, gözleri Jason'da, ama Tyra'da da. Derin suda buluştular, uzun uzun öpüştüler, sonra kıyıda uzaklaştılar, birbirlerine su sıçratarak gülüyorlardı. "Yüzmek zorunda değiliz," dedi. "Hadi. Gölgeli bir yer buldum."

Rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım, bilemedim. Neredeyse dikkatsizce elimi tuttu ve beni, uzun zaman önce birinin Adirondack sandalyeleri koyduğu, gümüş rengi ve pürüzsüz ahşap bir ağacın altındaki çıplak bir alana götürdü. Sara beni oturtup, her iki bacağıma da birer elini koydu, eğilip beni hafifçe öptü.

"Bunu bir an önce halledelim dedim." Geri çekildiğinde dudakları hafifçe aralanmış, gözlerinde bir gülümseme vardı. Yanımdaki sandalyeye oturdu, ama parmak uçlarını bacağımda bıraktı, bu sahiplenici dokunuş beni çok memnun etti. "Bana Gibby French'ten bahset."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Hiç bir kızla birlikte oldun mu?"

Dürüstçe cevap verdim, ama o gün öyle bir gündü. "Hayır. Aslında hayır." "Ama kız arkadaşların oldu mu?"

"Ciddi bir şey yok."

"Bu iyi. Hoşuma gitti." Şarabını yudumlarken, profili kusursuzdu.

"Peki ya sen?" diye sordum.

"Erkekler, evet. İlişkiler, hayır." Mavi-yeşil gözlerini gösterdi. "Bu seni şaşırttı mı?"

Kafamı salladım — yalan — ve onun samimiyetine kendi samimiyetimle karşılık vermeye çalıştım. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi yedi."

"Eğlenmek için ne yaparsın?"

"Bu iyi bir başlangıç."

Eli bacağımda hareket etti, ama dalgın bir şekilde. Gözleri kapanmıştı ve dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Bacaklarının uzunluğuna, ince gömleğine ve küçük, mükemmel göğüslerine bir bakış attım. Birkaç saniye sürdü, sonra kendimden utanarak başka yere baktım. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve Sara da bunu biliyordu.

"Sadece nefes al, Gibby French. Bugün çok güzel bir gün."

★ ★ ★

Güzel bir gündü. Büyük ve küçük şeylerden konuştuk. İçtik ve güldük, ve bir keresinde, cümlelerin ortasında, beni tekrar öptü. Bu seferki daha uzundu, kesin ve gerçektir. Sonra Jason ve Tyra'nın yüzmesini izledik, sadece gölden çıkıp çiçeklerin arasında gizli bir yer bulduklarında başka yere baktık. Bir an için durum biraz garip oldu, ama Sara garip durumları umursamıyordu. Beklediğim zarafetle ayakta durdu, sonra kucağıma oturdu ve beni öperken avuç içleri yüzümde sıcak hissettirdi. Bu bir kadının öpücüğüydü ve okulda tanıdığım kızların öpücüklerinden farklıydı. Hiçbir beceriksizlik, utangaçlık ya da şüphe yoktu. Saçlarıyla gölgeli bir yer, özel bir dünya yarattı ve o dünyada kuralları da o koydu. Sertçe bastırdı ve geri çekildi, hem veren hem de alay eden. Elimi gömleğinin içine soktu ve sıktı, parmakları benim parmaklarımın üzerindeydi, en azından benim için zaman katlanıp uzadı.

"İkinizin iyi anlaşmasını görüyorum."

Bu kardeşimdi ve yakındaydı. Sara çekildi, ama yavaşça. Elimi kendi eliyle sıktı ve sonra geri çekildi. "O hoş biri," dedi. "Onu seviyorum."

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

Kucağımda döndü, omzunu göğsüme yasladı ve orada kaldı. Su kenarında Tyra giyiniyordu. Bizi gördü ve el salladı. "Yüzmek güzel miydi?" diye sordum.

Jason omzunun üzerinden seslendi. "Tyra, bebeğim? Yüzmek güzel miydi?" "Harikaydı!"

Çiçeklerin arasından gülümseyerek geldi. Jason onu sıkıca kendine çekti ve kaşlarını kaldırdı. "Kimse aç mı?"

★ ★ ★

Saatler sonra, arabaya geri döndük, ağaçların arasında sarı ışıklar, gökyüzü inanılmaz maviydi. Jason bizi sert asfalt yola ve ağaçların ötesindeki dünyaya geri götürdü, bana pek mantıklı gelmeyen bir rotada sürdü: kuzeye, sonra doğuya, sonra tekrar kuzeye. Eyaletin bu bölümünü daha önce hiç görmemiştim,

kilometrelerce uzanan ormanlar ve tarım arazileri, yıpranmış asfalt ve küçük kasabalar, bir ip üzerindeki boncuklar gibiydi. Arkada Sara ile birlikte oturdum, o da benim gibi dünyayı sessizce ve memnuniyetle izliyordu, gözleri pembe camlı yuvarlak gözlüklerinin arkasında gizliydi. Bir elini boğazına, diğerini bacağıma koymuştu. Önde, Tyra konuşkan olanıydı.

"Bizi nereye götürüyorsun?"

Jason geniş omuzlarını kaldırdı. "Sadece sürüyorum." "Daha hızlı gidebilir misin?"

Jason hızlandı, asfaltta tozlar ve yol kenarındaki çöpler havaya uçtu. "Yeterince hızlı mı?"

"Beni de öpersen yeter."

Jason, bir gözü yolda, onu öptü. Öpücük bittiğinde Tyra çılgınca güldü ve kollarını ön camın üzerine, sıcak havanın akışına doğru uzattı. "Daha hızlı!" Jason gaza bastı ve araba tekrar ileri sıçradı. Seksen beş. Doksan beş. "Evet! Evet!" Hız ona enerji verdi. Deri koltukta iki kez zıpladı, şarabı bitirdi ve şişeyi rüzgârın akıntısına bıraktı. Şişe arkamızda yolda parçalandı, yıldız patlaması gibi, ve Sara'ya baktığımda, o da dar omuzlarını kaldırdı.

"Sadece Tyra."

Ondan sonra gün biraz bozuldu. Tyra umurumda değildi, ama Sara'nın kayıtsız tavrı onu biraz ucuzlaştırıyordu.

"Daha fazla içkiye ihtiyacımız var!"

Tyra rüzgârın uğultusu arasında bağırdı ve Jason onun açık elini çırpıttı. Yirmi dakika sonra, dar bir şehir merkezi caddesinin ana bloğunda durduk, Jason'ın bir kez alışveriş yaptığını iddia ettiği, yıpranmış bir ABC mağazasının cephesiyle alacalı asfaltın birleştiği yere doğru yöneldik.

"Bir dakika sürmez." "Burası hangi kasaba?" diye sordum.

İki şeritli yollar, yanıp sönen ışıklar ve alçak binalardan oluşan tozlu bir yerdi. Bisikletli çocuklar, yaşlı adamlar ve yem dükkanının önünde bir traktör gördüm.

"Önemli mi?" diye sordu Jason.

Kızlar için önemi yoktu. Jason içeri girerken koltukların üzerinden konuşuyorlardı ve ben onu camdan izliyordum. Yem dükkanında traktör çalıştı, yan sokağa çekildi ve ortadan kayboldu. Polen, çam reçinesi ve sıcak asfalt kokusu aldım. Sara bir tutam saçını kulağının arkasına attı ve boğazındaki nabızı, yanaklarının kızardığını gördüm.

"Gibby, hey. Seninle konuşuyorum."

Gözlerim Sara'nın cildinden yukarı kaydı. Tyra koltuğun üzerine eğilmiş, iki parmağı arasında bir sigara tutuyordu. Ruj, filtrenin kenarında bir iz bırakmıştı. Virginia Slims. Mentollü. "Affedersin. Ne dedin?"

Dizlerinin üzerine çöküp koltuğun üzerine daha da eğildi. "Kardeşin hakkında söyledikleri doğru mu?"

"Tyra, bu hiç hoş değil..."

"Kapa çeneni, Sara. Gibby ile konuşuyorum." Sara tekrar konuyu değiştirmeye çalıştı, ama Tyra'nın gözlerinde garip, aç bir parıltı belirdi. Daha da eğildi, koltuk sırtı kaburgalarına değiyordu. "Birçok insanı öldürdüğünü söylüyorlar."

"Öyle mi?" diye sordum.

"Savaşta, diyorlar. Belki hapishanede bile."

"Bunu gerçekten bilmiyorum."

"Ama siz kardeşsiniz, değil mi?"

"Tyra..."

"Bu çok ateşli, Sara. Tamam. Yara izleri. Hikayeler. Bunları gördüğünü biliyorum."

"Hiç de seksi olduğunu düşünmüyorum. Eğer doğruysa, bu çok üzücü. Eğer doğru değilse, o zaman gerçekten aptalca davranıyorsun."

"Sanki sen onunla yatmazmışsın gibi."

Sara gözlüklerini çıkardı ve bana gözlerini gösterdi. "Üzgünüm, Gibby. Sarhoş olduğunda inatçı oluyor." Tyra'ya baktı. "İnatçı ve gülünç."

"Sen gülünçsün."

"Bırak şunu, Tyra."

"Peki. Neyse ne."

Tyra arkasını döndü ve koltuğa çöktü, radyoya uzanıp düğmeyi çevirdi, John Denver ve The Hollies'i geçip Eric Clapton'da durdu ve sesi açtı. Kardeşime olan hisleri beni şaşırtmadı. Benzer şeyleri başka şekillerde de görmüştüm. Hayranlık. Nefret. Jason bu etkiyi anlıyordu ama pek aldırış etmedi. Koyu renkli gözlüklerini çıkarmadı, sessizliğini korudu.

Arabaya döndüğümüzde, gerginliği fark etti. "Ne oldu?"

O sürücü koltuğuna kaydı ve Tyra kollarını kavuşturarak başını salladı. Sara durumu yatıştırmaya çalıştı. "Sen olmadan parti sıkıcı oluyor. Hepsini bu."

"Eh, geri döndüm." Kağıt torbayı karıştırdı. "Şarap yok, ama bunları getirdim." Sara'ya bir şişe votka uzattı, bir tane de Tyra'ya, ki o da kapağını açıp bir yudum aldı.

Sara arkadaşının omzuna dokundu. "Artık her şey yolunda mı?"

Tyra tekrar içti ve Jason'a seslendi. "Hadi gidelim, olur mu?"

Jason istenileni yaptı, kaldırımdan uzaklaştı ve küçük kasabada yavaşça ilerledi. Çocuklar ve yaşlı adamlar geçmemizi izlediler. Ötede boş yollarda gün yine berrak ve parlaktı, ama havada bir değişiklik vardı. Tyra somurtup içmeye devam etti. Elini Jason'ın kucağına koydu ve Sara'ya, kimsenin anlamadığı ya da umursamadığı bir meydan okuma gibi baktı.

"Al." Sara şişeyi uzattı, ama ben sek votkayı pek sevmezdim. "Emin misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim."

Şişeyi geri aldı, küçük yudumlar aldı ve sıcak, sert havada elini salladı. Ondan sonra kimse konuşmadı. Radyo çalışıyordu. Güneş yakıcıydı. Kırsal alanı izledim, boş tarlalarda tek başına duran bazı ağaçların ne kadar büyük büyüdüğünü beğendim. Saat dört civarında, bir kavşağa geldik ve sağa dönerek kırsal alana daha da derinlere girdik. Jason şişeden ilk yudumunu aldı, çam ormanını, parıltıyı ve kumlu kenarı işaret etti. "Burası kum tepelerinin kenarı. Bir saat kadar daha gidip sonra batıya döneceğiz. Herkes mutlu mu?"

Garip bir şekilde, ben mutluydum ve bunun sadece bir kısmı Sara yüzündendi. Evet, eli yine bacağımdaydı, ama Jason çok havalı davranıyordu ve Tyra, görmezden gelinmesi kolay olan sessiz bir kızgınlığa bürünmüştü. Günün ikinci nefesini bulduğunu, herkesin iyi olduğunu düşündüm.

Bu konuda yanılmışım.

İlk işaret, Tyra şişeden bir kez daha büyük bir yudum aldığında ve Jason "Biraz yavaşlasan iyi olur" dediğinde geldi.

O ise bir yudum daha aldı ve radyonun sesini yükseltti.

"Sakıncası var mı?" diye sordum. "Bunlar yeni hoparlörler."

O ise sesi daha da açtı. Jason onu göz ucuyla inceledi, sonra bana "Eğer hoparlörleri patlatırsa sana yenilerini alırım" dedi.

"Tabii ki." Tyra yüksek sesle söyledi ve yüzünü rüzgara çevirdi. Ondan sonra Jason bizi güneye götürdü. İlk başta yol bize aitti, ama bir kamyonet ve eski bir sedan geçtik. Onlar çok geride kaldılar ve

Küçük bir tepenin zirvesine çıktığımızda araba saatte 70 mil hızla sabit bir şekilde ilerliyordu ve bir iki mil ileride otobüsü gördük. Eğimden aşağı indiğimizde, asfaltta uzakta ısı dalgaları parıldıyordu. Bozulmanın ötesinde, otobüs yarı gerçek yarı serap gibi görünüyordu, yolun üzerinde yüzen ve Jason hızımızı yetmiş beşe, sonra seksen mil/saate çıkardığında katılaştıran beyaz bir şekil. Yol, rüzgar, güneş ışığı ve çalılarla dolu dünyayı kesen mükemmel bir düzlükteydi. Otobüs, arkasında hızla ilerlerken şişiyordu ve hızın arttığını hissedebiliyordum.

"Siktir."

Aradaki mesafe kapanırken Jason ayağını gazdan çekti. Araba otobüsün elli metre arkasına düştü, sonra yüz metre. "Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi. "Refleks."

Kardeşimden otobüse baktım ve en azından biraz anladım.

Otobüsün arkasında uzun, siyah harfler uzanıyordu.

LANESWORTH HAPİSHANESİ

MAHKUM TAŞIMA

Sonra pencereleri gördüm: çelik çerçevelerdeki tel örgüler. mahkumları da gördüm.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet, dostum. Sorun yok."

Kardeşimin hapishaneyle ilgili bir şeyden etkilendiğini ilk kez fark ettim. Duruşmada, suçlu kararı verildiğinde bile sakin ve soğukkanlıydı. Bana bir an baktı, sonra ellerini mahkeme memurlarına ve kelepçelerine uzattı. Hapishaneyi bir kez ziyaret etmiştim ve o zaman da iyimserdi. *Bunun için çok gençsin, demişti. Birkaç yıl sonra görüşürüz.* Jason'ın bizden farklı olması çocukluğumuzun bir kuralıydı ve şimdi onu bu kadar insani görmek garip geliyordu.

"Sorun ne, yakışıklı? Gidelim."

Tyra sabırsız, sarhoş ve hız bağımlısıydı. Müziğe uyarak yarı dans edercesine hareket ediyordu. Jason kaşlarını çatı, ama hızını artırarak aradaki mesafeyi kapattı ve otobüsü daha iyi görebildim. Otobüs yarı doluydu, belki on beş mahkum vardı, kıyafetleri otobüs gibi siyah ve beyazdı. Bir dakika boyunca onların peşinden gittik ve Jason'ın terlediğini benden başka kimse fark etmedi. Tyra müziğin içinde kaybolmuştu, ama birdenbire öyle olmadı.

"Hey, durun! Mahkumlar!"

Sesi duygusuz ve acımasızdı, iyi bir arkadaşının başarısızlığını izleyip içten içe gülümseyen türden bir röntgenci gibiydi. Belki bu haksızlıktı, ama böylesine güzel bir kadında böylesine çirkin bir yan görmek beni rahatsız etti.

Otobüsün arkasından, iki adam kirli camdan bize bakıyordu. Tyra alkışladı ve sırtıttı, oturduğu yerde zıplıyordu. "Yanlarına yanaş! Yanlarına yanaş!" Jason otomatik olarak harekete geçti, sağ elini direksiyona sıkıca tuttu. "Evet, aynen öyle. Tam yanlarına." Sol şeride geçti ve Tyra koltuğunda dönerek otobüsün yanımıza yanaşmasını izledi. Yolda yalnızdık — biz, otobüs ve düzlükte uzakta parıldayan ikinci bir göl. "Çok hızlı değil," dedi Tyra. "Tam orada."

"Bu hiç hoş değil."

Jason sessizce konuştu, ama Tyra onu görmezden geldi. Erkekler şimdi izliyorlardı, parmakları ağın içinde kıvrılmıştı. Tyra dizlerinin üzerine çöktü, sol elini ön camın üst kenarına koydu ve onlara el sallayarak alay etti, göğüslerini dışarı çıkardı ve öpücükler gönderdi.

"Tyra..."

Jason aynı kaybolmuş ses tonuyla konuştu. Gözleri önündeki yola kilitlenmişti, sanki hiçbir parçası sağa bakmaya dayanamıyormuş gibi. Dün gördüğümde daha solgundu.

"Jason, devam et." Öne doğru eğildim.

Tyra'nın eli onun omzuna kondu. "Sakin kırırdama."

Tereddüt etmesi birkaç saniye sürdü, ama bu kadarı yeterliydi. Tyra üstünü kaldırdı, kendini ortaya çıkardı ve güldü. Göğüsleri büyük ve solgundu, ama ben mahkumları izledim. Eğer zevk vermek istediye, başaramamıştı. Gördüğüm yüzler öfkeli, acı dolu ya da üzgündü. Sadece bir adam gülümsüyordu ve bu, bir daha asla görmek istemediğim türden bir gülümsemeydi.

"Tyra, yeter artık." Sara'dan yardım istemek için ona döndüm, ama o başka yere bakıyordu ve başını hafifçe sallıyordu. Otobüste erkekler ayağa kalkmaya başladı, yedi ya da sekizi diğer taraftan geçiyordu, parmakları da ağlara takılmıştı.

Tyra, "Şunu izle" dedi.

Belinin altını elledi, kalçalarını salladı, göğüsleri hala açıkta kalmıştı. Bir mahkum ağız deliğine vurdu, bir diğeri de aynısını yaptı. Arkalarında bir gardiyan koridorda ilerliyor, itip kakıyor, bağırıyordu. Erkekler bağırmaya başladı, çoğu ayağa kalkmıştı. Gardiyan pencereden bir mahkum çıkardı, sonra bir tane daha. Üçüncü bir mahkum geri itti ve otobüs

nokta çizgisini geçerek Jason'ı yolun kenarına itti, araba sallanırken lastikler çakıl taşlarına değdi ve düzeldi. "Tanrım, Tyra!" dedim. Ama o heyecanlıydı, farkında değildi. Başka bir gardiyan ortaya çıktı, copunu kaldırıp indiriyordu. Bu bir isyandı, bir dayaktı. Cam kanla lekelenmişti. "Jason, gidelim!"

Sonunda sesim ulaşmış gibiydi. Jason ani bir hareket yapmadı, ama ayağını gazdan çekti ve arabayı serbest bıraktı. Otobüs uzaklaştı ve arkada bir hareket gördüm — mahkum, gülümseyen olan. Tyra'ya baktı, sonra camı yaladı. Tyra bunu görmedi. Koltuğa oturdu ve üstünü düzeltti. "Bu çok komikti." Araba daha da yavaşladı, rüzgar sesi azaldı. Kimse bu yoruma cevap vermedi ve Tyra şaşkınlıkla etrafına baktı. "Ne? Hadi ama. O adamları gördünüz mü?"

Jason arabayı yol kenarına çekti ve durdu. "Bu aptalcaydı, Tyra."

"Oh, kes şunu."

"Aptalca, berbat ve zalimce." "Tanrım.

Neden bu kadar çocukça davranıyorsun?"

"Biraz zamana ihtiyacım var."

Jason arabadan indi, yol boyunca yaklaşık on metre yürüdü, sonra ellerini ceplerine sokup ufka ve camda son kez parıldayan güneş ışığına bakarak durdu.

"Siz burada bekleyin."

Nadiren gösterdiğim otoriteyle bunu söyledim ve tozlu yolu takip ederek kardeşimin botlarının olduğu yere gittim. Adımlarımın sesiyle döndü, sonra gözlerini kapattı ve yüzünü güneşe doğru çevirdi. "Kusura bakma," dedi.

"İyi misin?"

"Bilmiyorum. Belki."

Bu beklediğim cevap değildi — çok dürüst ve yine çok insancıl bir cevaptı. "Bu saçmalıktı dostum. Tyra senin hapis yattığını biliyor."

"Belki unutmuştur," dedi.

"Belki de umursamıyordur."

Jason omuzlarını kaldırdı, kararsız bir şekilde. Uzaklarda, otobüs bir kez daha parladı, sonra kayboldu. Yolda sessizlik hakimdi. Hâlâ her zamankinden daha solgundu.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" "Yavaş yavaş kanama gibi bir şey, hepsi bu."

Ne demek istediğini anlamadım. Hapishaneyi kastettiğini düşündüm. Anıları. Elini omzuma koydu ve sahte bir gülümseme takındı. "Bugün eğlendin mi?"

"Tyra gelene kadar. Bilirsin."

"Tyra. Evet." Arabaya baktı ve ikimiz de aynı şeyi gördük: Sabırsız ve kızarmış Tyra, arkada Sara. "Bu konuda bir şeyler yapmam gerekebilir."

"Ben sürmemi ister
misin?" "Hayır."

"O zaman eve mi?"

"Tabii, neden olmasın? Ama ön koltukta benimle otur."

Tyra bundan hoşlanmadı. Kimse umursamadı. Kızgın bir çocuk gibi arka koltuğa yığıldı, içki içerek somurtkan bir uyuşukluğa daldı ve Jason onu arabadan çıkarmaya çalıştığında elini tokatladı. "Sara?" dedi.

"Tyra. Eve geldik. Hadi gidelim."

Apartmanlara, ağaçlara, temiz camlara vuran gün batımına gözlerini kırptı. "Kendim yapabilirim."

Arkasını dönmeden kapıya ulaştı, sonra içeriye sendeledi. Bir an için Sara ile baş başa kaldım, ama onun da keyfi kaçmıştı. Yanağıma öpücük kondurdu, "Şimdilik hoşça kal" dedi ve aynı merdivenlerden yukarı çıktı.

O gece yatakta, iyi anları hatırlamaya çalıştım: çayır, Sara'nın ağzının tadı. O günü bir kaset gibi tekrar tekrar oynattım, ama kaset sürekli kopuyordu. Otobüste yaşanan dayak sahnesini gördüm, havaya kalkan ve inen copların kırmızı boya gibi kan sıçrattığını gördüm. Bu sahne tekrar tekrar oynuyordu: Tyra yarı çıplak ve alaycı, Jason garip bir şekilde donmuş. Tüm o adamları gördüm — şehvet ve öfkeyi — ama rüyalarımda döngü sıkışıp küçüldü. Tek bir yüz gördüm, tek bir adam. Otobüsün arkasında duruyordu, gözleri nemli ve bakıyordu; uyandığımda hatırladığım şey buydu.

Pis camda dili. O korkunç,
iğrenç gülümseme.

5

Otobüste durumun yatışması uzun zaman aldı ve bu gayet mantıklıydı. Gardiyanlar dayak atmayı severdi; mahkumlar isyan çıkarmayı severdi. Bir gardiyan yere düştü. Sopalar havada savruldu, kan yerlere bulaştı. Bir mahkum olayların dışında kaldı; o her zaman olayların dışında kalırdı. Bunun bir kısmı tercihti, bir kısmı da yaşındandı. Tanrı'nın güzel dünyasında geçirdiği yetmiş üç zorlu yılın ardından, çoğu mahkumun ilgisini çekmeyecek ya da fark etmeyecek kadar zayıf ve bitkin düşmüştü. Elli iki yıl. Bu kadar süredir hapisteydi. 1920 yılında ikiz kız kardeşlere tecavüz edip onları öldürmekten yarım asır hapis yatmıştı. Gözlerini kapattığında, olayın yaşandığı günü hâlâ görebiliyordu, kırmızı toprak yolda duran zayıf kızları, tüm o boşluğu ve zamanı, kulaklarının arkasına taktıkları kır çiçeklerini.

Ama o zaman öyleydi...

Otobüste yaşanan şiddeti izleyen yaşlı mahkum, sırtını pencereye dönerek kafasında olasılıkları hesapladı. Dört gardiyan ve bir şoför. On yedi diğer mahkum. Mahkumlar zincirlenmişti, ama zincirler silah olarak kullanılabilirdi. Örnek olarak: Dördüncü yılında olan gardiyan Justin Youngblood. Üç adam onu yere yatırmış, çenesine zincir takmış, o da çığlık atarken dişleri çatırıyordu.

Yaşlı mahkum düşündü: *Altmış-kırk, gardiyanlar lehine.*

Ama otobüs artık yolda sabit bir şekilde ilerliyordu, şoför kendini kontrol altına almıştı, sesini duyurmak için bağırırken telsizi ağzına yaklaştırdı. "23 numaralı otoyol! Kavşağın altı mil batısında! Acil yardım istiyorum!"

Bir tel örgü duvar şoförü güvende tutuyordu. Bu tarafta anahtar yoktu.

O zaman seksen-yirmi.

Gördüğü gibi duydu. Shinbones. Yüzler. Diz kapakları.

Copların özelliği buydu.

Son mahkum kanlar içinde boyun eğdirilince, yaşlı mahkum tekrar arabayı aradı, ama görmedi. Hatırladı...

Yüzleri ve her hareketlerini. Yüz yaşına kadar yaşasaydı, kızları ve erkekleri de tanırdı. Bu onun özelliğiydi. Bir yüzü, bir yarayı veya öfkenin nedenini asla unutmazdı. Kendini teşhir edişi, alay edişi. Hayatta kaldığı yıllar boyunca esmer kadını hayal ederdi. Karanlık fanteziler. Şiddet içeren fanteziler.

Ama asıl önemli olan arabanın sürücüsüydü ve yaşlı mahkum onu son saniyelerdeki haliyle hayal etti: terli ve aşırı solgun teni, direksiyonda elleri ve neredeyse hiç kıpırdamaması. Yaşlı adam, onun Lanesworth'ta mahkum olduğunu hatırladı ve şimdi orada, az önce olanları anlatması için ağır bir bedel ödeyecek bir mahkum vardı. Her anın nüansını öğrenmek isteyecekti. *Işık nasıldı? Yol, rüzgâr, yol kenarındaki çimler nasıldı?* Kızlar ve genç adam hakkında da soracaktı, ama sadece sürücünün yansıması olarak. Yaşlı mahkum tüm bunları anlatabilirdi: giydikleri kıyafetler ve her birinin davranışları, saç renkleri, ten renkleri ve göğüs boyutları. Genç adam sadece bir çocuktı, ama Lanesworth'daki mahkum bu ayrıntıları da isteyecekti. Ama sonunda yine şoföre dönerdi. *Nasıl görünüyordu? Nasıl biriydi?* Sohbet bitmeden önce arabadan bahsederlerdi. Bu, yolda lastik gibiydi ve yaşlı mahkum eski oyunlarını oynardı. Para ve özel iyilikler için direnirdi, ama sonunda her şeyi anlatırdı. Harfler ve rakamlar da kolayca geliyordu.

XRQ-741.

O tabaktı.

6

Ertesi gün bulanık bir şekilde geçti. Çimleri kestim, malç serptim, yaşlı adamlarla şakalaştım. Jason'la geçirdiğim gün hakkında soru sormadı, ama ara sıra, sanki aramızdaki havada bir görüntü belirecekmiş gibi bana bakarken yakaladım. Pazartesi, diğer günler gibi bir okul günüydü, ama insanlar Jason'ı, dalışı, karanlık hikayeleri konuşmak istiyordu. Elimden geldiğince hepsini görmezden geldim. Bu, Chance dışında herkes için işe yaradı.

"Sence o ölmek mi *istiyor*?"

Okulun avlusundaydık. Torbalı öğle yemeklerimiz vardı. Yakınımızda bir grup kız vardı. "Ne diyorsun sen, Chance?"

"Atlayış şekli dostum. Sanki düşünmemiş gibi, sanki umursamamış gibi. Savaşın insanı mahvedebileceğini söylerler. Karanlık yerler, bilirsin."

Sandviçi ısırdım, yavaşça çiğnedim. "Bence öyle değil."

"Ama dört saniye, dostum. Tanrım. Sanki sonsuza kadar sürmüş gibi, sanki orada asılı kalmış gibi ve sonra, *bam*! Her şeyin bittiğini sandım. Gerçekten öyle sandım."

Jason hakkında konuşmak istemiyordum, Chance ile bile. "Bırakalım bu konuyu, tamam mı? O daldı. Ben dalmadım. Ne olmuş yani?"

"Hey, dostum. Sakin ol."

"Sakinim."

"Kuzenim onu dün gece Carriage Room'da görmüş. Korkunç tiplerle kavga ediyormuş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Motosikletçiler,
duydum." "Hadi
oradan."

Chance bir kola içti. "Hells Angels olabilir. Kavga falan çıkmış. Yaralananlar olmuş."

"Babam hiçbir şey söylemedi."

"Motosikletçiler dostum. Polise koşacak değiller ya."

Buna inanmadım. Chance'in hikayeleri genellikle saçmalıktı. *Charlotte Booker bir partide çıplak kalmıştı. Mike Aslow, Buddy'nin annesiyle yatmıştı.* Onun zihni böyle çalışıyordu.

"Hey, dur. Kırmızı alarm." Kaburgalarımın dirsek attı ve fısıldadı. "Becky Collins. Saat üç yönünde."

Becky, kafeteryadan spor salonuna giden üstü kapalı yürüyüş yolundan çıktı. Deri etek ve dizlerine kadar uzanan beyaz vinil çizme giymişti. Avluyu geçerek doğruca bize doğru geldi; durduğunda gözlerimi indirdim. Tek dizini büküşünü, sol çizmesinin fermuarını tutan emniyet pimini gördüm.

"Gibby," dedi. "Chance."

Kitapları göğsüne kavuşturmuştu. Matematik. Avrupa tarihi. Onun ne kadar zeki olduğunu unutmak kolaydı. İnsanlar saçlarına, bacaklarına, mavi gözlerine odaklanıyordu.

"Merhaba, Becky."

Ben başımı kaldırdığımda kaşlarını çatı. "Taş ocağında seni bekledim," dedi. "Kardeşin daldıktan sonra. Neden benimle konuşmadın?"

Çünkü dalıştan vazgeçtim... Çünkü sen diğer erkeklerle birlikteydin...

Bir tür cevap mırıldandım, ama bu onu tatmin etmedi. Yanımda, Chance elinin arkasına saklanarak sırıtiyordu.

"Burada da beni görmezden geliyorsun." "Şey..."

"Bana çıkma teklif edecek misin?"

"Şey. Ne?"

Mırıldanmak benim yeni dilim olmuştu sanki. Ayağını yere vurarak, konuyu çok net bir şekilde ortaya koydu. "Bir süredir bu konuyu dolandırıp duruyoruz, ama yıl neredeyse bitti. Bana çıkma teklif edecek misin, etmeyecek misin?"

Chance'e baktım, ama o da yardımcı olamadı. Becky bir ponpon kızdı, mezuniyet balosunun kraliçesiydi. İnsanlar onun Princeton'a gideceğini söylüyordu, ama o bunu reddediyordu. "Ciddi misin?" diye sordum. "Benimle çıkmak mı istiyorsun?"

"Buradayım, değil mi? Konuşuyoruz."

Chance'den yardım istedim. Hiçbir şey olmadı. "Benimle çıkar mısın?"

"O kadar zor muydun?" Memnuniyetle gülümsedi ve bana bir kağıt parçası uzattı. "Dana White'ın evinde hazırlanacağım. Adres bu. Cumartesi saat yedide."

"Şey..."

"O zaman görüşürüz."

Renkli bir hareketle arkasını döndü. Elimdeki kağıda baktım. "Az önce ne oldu?"

Chance yüksek sesle güldü. "Dostum, ne yapman gerektiğini *söylediler*." "Sanırım haklısın."

"Korkak."

"Evet, ama Becky Collins ile randevum var."

Aniden ben de sırtmaya başladım.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Chance kağıt parçasını işaret etti. "Dana White'ın evinden alma işi mi? Becky, yaşadığı yeri görmeyi istemiyor."

"Hadi ama."

"Hiç ailesini gördün mü? Ailesinin arabasını?" "O otobüse biniyor."

"Bunun bir nedeni var." "Sen kafayı yemişsin." "Doğru, dostum. Sana göstereceğim."

Okuldan sonra bunu yaptık. Ben pek istekli değildim, ama Chance bir şeye kafayı takınca bulldog gibi olurdu. Beni o kadar uzağa götürdü ki, sanki başka bir okul bölgesindeymişiz gibi hissettim. İkinci kez tereddüt ettiğimde, bana susmamı ve lanet arabayı sürmemi söyledi. Israrının sebebinin benim inançsızlığım olduğunu söyledi, ama Chance'in kendi kıskançlıkları ve güvensizlikleri vardı.

"Bu cadde. Buradan dön."

O, bir egzoz dükkanı ile otlarla kaplı bir arsa arasındaki dar bir sokağı kastetmişti. Dönüşü yaptım ve arabayı durdurdum. Sokak, küçük evler, karavanlar ve toprak bahçeler arasında uzanıyordu. Birkaç evin dış cephe kaplamasının bir kısmı eksikti ve bir evin dış cephesinden sarkan ve bahçeye dil gibi uzanan bir yalıtım malzemesi parçası gördüm. Becky'nin kendine güvenini, ona çıkma teklif ettiğimde yüzünde beliren memnun gülümsemeyi düşündüm.

"Neden duruyorsun?" diye sordu Chance.

"Burası yeterince uzak."

"Üç blok daha. Neredeyse görebiliyorsun." Üç blok ileride durum daha da kötüydü: yanmış bir ev, pencereleri tahta ile kapatılmış başka bir ev. "Dostum, hadi ama. Bu yüzden buradayız."

"Hayır. Üzgünüm." Kafamı salladım, sonra dar caddenin karşısına döndüm ve arabayı sürdüm. Chance arkamıza bakmak için boynunu uzattı, sonra koltukta kollarını kavuşturarak oturdu. Dört şeritli yolda sonunda konuştum. "Anlatmak istediğini anlattın, tamam mı? Burası boktan bir sokak. O fakir."

"Hey, dostum, git buradan. Derin gerçekleri görmezden gel."

"Bana kızgın mısın?"

"Neye bulaştığını bilmeni istiyorum." "Fakir olması umurumda değil."

"Umursamalısı

n." "Neden?"

"Arabayı durdur."

"Ne? Neden?"

"Sadece arabayı durdur. Bana bak."

Yoldan çıktım ve yarısı çakıl, yarısı kırmızı toprak olan geniş bir alanda durdum. Bir akasya ağacının gölgesinde, hafta sonları satılık ürünlerin reklamını yapan el boyaması bir tabelanın yanında, sallanan bir masa duruyordu. Mısır, şeftali ve havuçları, eski bir kamyonetteki yaşlı çifti hayal ettim. "Becky Collins'in fakir olması benim için neden önemli olsun ki?"

"Çünkü o zaten sana karşı dürüst davranmıyor. Eğer bunu tekrar yaparsa, nedenlerini anlamalısın."

"Saçmalıyorsun."

"Beş randevu, hatta on randevu diyelim. Seni ailesiyle tanıştırmayacak. Bana güven. Seni onu almaya ya da eve götürmeye de izin vermeyecek. Ayrıca bazı hassas noktaları da olacak, bunları bilmen iyi olur, böylece kazara onları tetiklememiş olursun. Örneğin kıyafetler ve ayakkabılar. Eğer güzeller ise, ödünç alınmışlardır, bu yüzden iltifatlarda dikkatli ol. Pahalı restoranlar konusunda da iki kez düşün. Aynı şey doğum günü hediyeleri ve Noel hediyeleri için de geçerli. Çok pahalı olmasın. O da aynısını yapamayacak..."

"Bir dakika. Dur." Elimi kaldırdım. "Ona yardım etmeye mi çalışıyorsun?"

"Tabii ki, seni aptal. O iyi bir kız. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Bir an şaşkın bir sessizlik içinde oturdum ve sonunda Chance'in tüm hayatı boyunca içinde bulunduğu yoksulluğu düşündüm. Babası çoktan ölmüş, annesi üç işte çalışıyordu, en iyisi yerel eczanede kasiyerlik yapmaktı. Chance'in evi, az önce ayrıldığımız sokaktaki diğer evler kadar kötüydü ve ben onun evine giden tek arkadaşı olduğumu biliyordum.

Hiçbir zaman.

"Hey, dostum. Özür dilerim. Sana güvenmeliydim."

"Sakın bunu mahvetme, tamam mı?"

Yola geri döndüğümüzde, Chance'in yıpranmış kıyafetlerini, tek çift yıpranmış spor ayakkabısını düşündüm. O, bu şekilde giyinmeyi bir tercihmiş gibi davranıyordu. Bunu o kadar iyi ve o kadar uzun süredir yapıyordu ki, bunun bir rol olduğunu unutmuştum. Chance öğle yemeğini kahverengi bir çantada getiriyordu. Okulda süt bile almıyordu. "Gelir misin?" diye sordum.

"Annen varken mi? Hayır, teşekkürler."

Bu yorum iki şekilde anlaşılabilirdi. Babam bir polisin maaşını kazanıyordu, ama annem zengin bir aileden geliyordu ve bu belliydi. Güzel ev. Güzel giysiler. Noel için süsleme yapardık ve bunu şık bir şekilde yapardık. Chance, yeşil ve doğru şekle sahip bir ağaç bulmak için yerel ormanları tarardı. Genellikle onu eve sürükleyip kurmasına yardım ederdim. "Başka bir şey yapmak ister misin? Pinball mesela? Innes'teki Gulf istasyonunda yeni bir makine var."

"Hayır. Beni eve götür."

O gün de öyle bir gündü. Yoksulluk konuşmaları, gerçek olan her şeyi gündeme getirmişti ve buna mezuniyet, gelecek, Vietnam da dahildi. Mezuniyete on iki gün kalmıştı ve askere alınma süreci başlamıştı, bekliyordu. Sanki bu düşünceyi pekiştirmek istercesine, beş mil ileride bir reklam panosunun önünden geçtik:

SEÇİCİ HİZMET İÇİN KAYDOLDU MU?

BU YASA!

İsimlerimizi, adreslerimizi, safları doldurmanın en iyi yolunu istediler. Ve bunu gerçeğe dönüştüren sadece kardeşlerim değildi. İkimizin de gidip ölen arkadaşları vardı. "O belgeleri imzalamak nasıl bir duyguydu?"

Konuşmak için sordum, ama Chance gözlerini kaçırdı. "Henüz imzalamadım."

Ağzımı açıp kapattım. Bir erkek on sekiz yaşına girdiğinde, yasa otuz gün içinde kayıt olmasını gerektiriyordu. Hala vaktim vardı, ama Chance'in doğum günü benimkinden üç ay önceydi. "Ciddi misin?" diye sordum.

"Bu saçma bir yasa."

"Ama yine de bir yasa." "Bu saçma bir savaş."

O zaman aklıma geldi ki, aylardır Vietnam hakkında konuşmamıştık ve bu suskunluğun Chance'den kaynaklandığını fark ettim. Konuyu açtığımda, gülerek geçiştiriyordu. Israr ettiğimde, başka bir konuya geçiyordu. Kendi hayal kırıklıklarımla o kadar meşguldüm ki, bu konuyu hiç düşünmemiştim. Ama en iyi arkadaşım, üç uzun ayda söylediğinden daha fazlasını iki kısa cümlede açığa vurmuştu.

Saçma bir yasa...

Saçma bir savaş...

Israr etmek istedim, ama bir bakışta bunun mümkün olmayacağını anladım. Sessizlik, onun evinin önünde durana kadar devam etti: çatısında mavi bir branda olan, bacanın etrafından su sızan kirli bir küp. "İçeri girmemi ister misin?" diye sordum.

"Anneme mutfağı temizleyeceğimi söyledim." "İstersen yardım edebilirim."

"Yok, gerek yok." Chance arabadan indi ve kapıyı kapattı. "Becky Collins hakkında söylediklerimi unutma. Onun öfkesini göremeyebilirsin, ama o öfke orada ve çok büyük."

"Unutmam." "Yarın görüşürüz o zaman."
"Okulda görüşürüz."

Onu eve girerken izledim, ama bir süre daha sokakta kaldım. En iyi arkadaşım askere yazılmaktan korkuyor olabilir miydi? Anlayamıyordum. Bir tür vicdani retçi miydi? Sokaklarda ve haberlerde savaşa karşı protestolar vardı, ama bunlar hippiler, korkaklar ve büyük şehirlerdeki insanlardı.

Chance gibi biri kanunları çiğnerse ne olurdu? Arkadaşımı aramaya gelirler miydi?

Chance gibi, ben de eve gitmek istemiyordum. Bunun yerine, arabayı şehir sınırına doğru sürdüm. Jason'ı önceki gün aldığım evin tam adresini hatırlayamıyordum, ama kavşağı hatırlıyordum: Water Street ve Tenth. Oraya vardığımda, ön bahçede iki adam futbol topu oynuyordu. Yaşlıydılar, uzun saçları vardı, sigara içiyorlardı ve kolları kesilmiş tişörtler giyiyorlardı. Arabayı park ettim, çatlak kaldırımdan yürüdüm ve biri bana bakana kadar bekledim. "Hey. Kardeşimi arıyorum."

"Kim o?"

"Jason."

"Arkada."

Teşekkür ettim ve futbol topunun kafamı uçurmaması için başımı eğdim. İçeride, metalin çınlama sesini takip ederek başka bir açık kapıya ve evin arkasındaki küçük bir verandaya ulaştım. Jason oradaydı, üstü çıplak ve soluk renkli kot pantolon giymişti. Ağır bir halter ve kalın plakalarla curl yapıyordu. Beni görünce çenesini kaldırdı.

"Ne haber, kardeşim? Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Hey, sorun yok. Setini bitir."

Setinin geri kalanını tamamladı ve kollarındaki damarlar şişti, vücudunda hiç yağ yoktu. En net gördüğüm şey morluklardı. Yüzünün sol tarafında ve kaburgalarında da yedi ya da sekiz yerde, her biri yumruk büyüklüğünde morluklar vardı. Barı indirdi, sonra askıdan bir gömlek alıp omuzlarına attı ve konuşmaya devam etti. "Burada ne yapıyorsun?"

Kaburgalarını işaret ettim. "Kavgayı duydum."

"Ne, bunu mu?"

"Motosikletçiler, duydum."

"Birkaç tane olabilir. Kim söyledi?" Jason strator soğutucunun kapağını açtı ve Budweiser bira aradı. "Chance, değil mi? Kuzenini orada gördüm. Sinsi görünümlü küçük pislik."

"Oldukça sert geçtiğini söyledi."

"Öyle mi?"

Bana bir bira uzattı. Ben de açtım. "Ne hakkındaydı?" "Kavga mı?" Omuz silkti. "Tyra, sanırım."

"Nasıl yani?"

"O utanmaz bir flörtçü. Ve kafasına bir şeyler takıyor." Orada bir yalan vardı, ya da en azından bir kaçamak cevap. "Önemli değil," dedi. "Zaten onunla işim bitti. Sara'yı gördün mü?"

Aniden kızardım ve utandım. Sara bir fanteziydi, bir okul çocuğunun hayali. "O günden beri görmedim."

"Bunu takip etmelisin. O iyi bir kız, Tyra gibi değil." "Bilmiyorum. Belki."

"Peki, neden buradasın?"

O, parmaklığa yaslandı ve bir mahkumun yüzünde polis gözleri görmek garipti. En iyi cevabı bulmaya çalıştım: eve gitmek istemediğimi,

belki de Sara ile ilgili *olduğunu*. Ama içten içe, bu kardeş olmakla ilgiliydi. "Sıkıldım, sanırım."

"Bir ara hapishaneyi denemelisin."

Kutuyu boşaltıp buruşturdu; ben de neden her şeyin geçen seferkinden bu kadar farklı olduğunu anlamaya çalıştım. Soğuk ve sabırsızdı. Kolunu kaşıdı ve ben, "*Kahretsin, uyuşturucu mu kullanıyor?*" diye düşündüm.

"Ee, şey. Sen benim... bilirsin?" Başparmağımla evin içinden geçen koridoru işaret ettim.

"Evet, dostum. Bugün pek uygun bir gün değil. Belki bu hafta sonu." "Sinemaya gidebiliriz. Belki basket oynarız."

"Bunu sonra konuşalım, olur mu?"

O korkuluktan indi ve ben tekrar morluklara, yırtık deriye baktım. Söyleyecek daha çok şey vardı ama bunu söyleyecek zamanı hiç bulamadım. Bir yarış motorunun sesini duyduk, ardından hızlı ve kontrolsüz bir şey beş ev ilerideki köşeyi dönerken lastiklerin çığlığı duyuldu. Motor daha yüksek sesle çığlık attı ve metal metale sürtündü. Ön bahçeden sesler geldi: *Ne oluyor lan? Dikkat et! Dikkat et!* Ardından gelen çarpışma sesi daha yüksek ve yakındı ve ardından gelen sessizlik nedeniyle daha da şiddetliydi. Saniyeler sonra, bir ses koridorun sonuna kadar ulaştı.

"Jason, hey! Buraya çıksan iyi olur!" Kardeşimi takip ederek evin içinden geçtim. Aynı sesli bir adam, "Hey, kız arkadaşın geldi" dedi.

Jason çıplak toprağa adım attı, ancak hurda araca ulaşmadan durdu. Mercedes marka iki koltuklu bir araba, bahçede yan yatmış, çamurluklarından boyası sıyrılmış ve ön kısmı bir ağaca sıkışmıştı. Tyra ön kapıdan yarısı dışarı çıkmış, iki eli de toprakta, motor çalışırken, parçalanmış bir sinyal lambası *turuncu renkte* yanıp sönüyordu.

"Tyra, Tanrım. İyi misin?"

Jason arabaya doğru yürüdü ve kadına yardım etti. Kadın beyaz etek ve turkuaz renkli bir tişört giyiyordu. Dizleri sıyrılmıştı, saç çizgisinde bir damla kan vardı. Kadın sendeledi ve Jason onu yakaladı, kadının başı çenesinin altına girmişti. Kadın zar zor ayakta durabiliyordu. Jason'a yaslandı, boynunu uzun ve yavaşça öptü, sonra "Mahkum ellerini benden çek" dedi. Onu iterek kolunu kurtardı ve tekrar sendeledi. Maskara gözlerinin altındaki cildi lekelemişti. Sözleri belirsizdi. "Bana dokunamazsın. Geldiğim şeyi alana kadar."

"Tyra. Hadi ama. Sakin ol."

"Benden ayrılamazsın. Sen ayrılamazsın..."

"Tyra..."

"Senin gibi değersiz, solgun tenli, beceriksiz, mahkum gibi görünen bir pislik."

"Hadi. Otur." "Bana dokunma dedim!"

Ona yumruk attı, o da *Wide World of Sports*'taki boksörler kadar hafif bir hareketle geriye sıçradı. Etrafımızda, insanlar sokakta ve diğer bahçelerde duruyordu. Köşede bir tabela devrilmişti; kaldırım kenarındaki arabalar hasar görmüştü. Kardeşimin arkasına yanaştım. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Sadece kafası güzel."

Bunun esrar mı yoksa daha sert bir şey mi olduğunu bilmiyordum. Gözleri cam gibi ve gevşekti, cildi lekeliydi, eteği sol tarafta yukarı kalkmıştı. Etrafta duranları fark edince, "Neye bakıyorsunuz lan?" dedi.

Jason tekrar denedi. "Tyra?"

"Bu adamın ne olduğunu biliyor musun? Ne yaptığını biliyor musun?" Parmaklarını sallayarak ona doğru sendeledi. "O hayalleri öldürüyor! Kadınları beceriyor ve hayalleri öldürüyor!"

"Tamam, Tyra. Yeter artık."

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

Aynı parmağını salladı ve arkamdaki biri "Bu çok saçma, dostum" dedi.

Tyra yarı dönmüştü ama sonunda sadece Jason'ı umursuyordu. "Neden yaptın? Yani..." Omzunu avuçladı, tüm düşmanlığı yok olmuştu. "Yani sen ve ben. Hadi ama." Parmaklarını göğsünde gezdirdi. Jason geri çekildi ama o onu takip etti, ağzına, çenesine bakarak. "Ciddi değildin, değil mi? Gerçekten değil. Bana söyle. Eskisi gibi benimle yatacağını söyle." Onu öptü, ama o karşılık vermedi. Kalçalarını onun kalçalarına bastırdı ve elleri dans etti. "Ne oldu, bebeğim? Kimse bizim gibi çalışmıyor." Parmakları onun saçlarına dolandı, ama o, onun bileklerini yakaladı ve gözlerindeki karışıklık ve incinmişlikten kaçmak için başka yere baktı. "Bir daha söyleme, bebeğim. Lütfen söyleme..."

"Bitti. Sana söyledim."

"Olmaz."

"Son kez söylüyorum." Adam kadının bileklerini bıraktı ve ellerini yukarıda tuttu. "Bitti. Biz bittik."

"Neden? Sen öyle diyorsun diye mi?" "Evet."

"Sen mi?" Sesinde öfke vardı. "Sen... sen lanet olası pislik?" Öfkeyle ve tüm dikkatini ona vererek öne doğru adım attı. Etrafta duran insanlar bile geri çekildi. "Öyleyse, istediğim şeyi ver bana."

"Ne olduğunu bilmiyorum."

"Bir özür, seni kibirli pislik."

"Tamam, özür dilerim."

"Hayır, daha fazlasını istiyorum. Buradaki herkesin duyması için açıkça söyle. Onlara ne olduğunu anlat! Onlara gerçekte ne olduğunu anlat!"

Bir an için, Jason'ın nazik davranıp onu sakinleştirmek için ne gerekiyorsa yapacağını düşündüm. Bir şeyler söyleyeceğini düşündüm, ne olursa olsun; ama Jason öyle bir adam değildi. Gözlerinde, camdaki güneş ışığı kadar ani ve kesin bir soğukluk gördüm; Tyra da bunu görmüş olmalıydı. Sözsüz bir öfke sesi çıkardı, sonra ona saldırdı, parmaklarını pençe gibi uzattı. Jason yine dans eder gibi kaçtı, ama Tyra sendeleyerek onu takip etti ve yüzüne yumruk attı. Ama Jason kaçan biri değildi. Tyra'nın bileğini yakaladı, onu olduğu yerde döndürdü ve itti. Tyra'nın ayağı bir kök takıldı ve toprağa düştü.

"Seni piç kurusu." Yüzünde gözyaşları ile yumuşak bir sesle söyledi. "Seni pislik."

Jason evdeki adamlara döndü. "Biri ona taksi çağırsın, tamam mı?"

"Bana iyilik yapma." Tyra ayağa kalktı ve gözlerini ovuşturarak maskarasını bulaştırdı. "Sen iyilik yapmazsın, değil mi?"

"Taksiyi beklemeni istiyorum," dedi Jason.

"Siktir git."

Bahçeyi geçip harap olmuş Mercedes'e bindi. "Tyra, aptal olma," dedim. Ama o çoktan anahtarı çevirmişti. "Jason, bir şey yap." Arabayı çalıştırdı, ama o yine aynı acımasız bakışla ona baktı. Tyra ona parmak hareketi yaptı, tekerlekler çim ve toprağı fırlatırken, başka bir arabaya çarptı. "Jason, hadi ama..."

"Tamam. Peki."

O, vites koluyla boğuşurken, metal gıcırdayarak avluyu geçti. "Gibby haklı, Tyra. Anahtarları bana ver."

O, yerde bir şey almak için eğildiğinde on fit uzaktaydı ve elinde bir silahla geri döndü. "Benden uzak dur." Silah küçük ve gümüştü. Jason sanki orada yokmuş gibi davrandı. "Tetiği çekeceğim. Yapacağım."

Silahı onun göğsüne doğrulttu, ama maskarasını akıtan gözyaşları ağzının köşelerinden süzülüyordu. İnsanlar hareket ediyor, siper almak için eğiliyorlardı. Sadece Jason sakindi. "Anahtarlar *ya da* o silah sende olmamalı."

"Sen beni sevmiyorsun. Senin söz hakkın yok." "Sana yardım etmeye çalışıyorum, Tyra."

"Geri çekil." Debriyajı ve vites kolunu çalıştırdı. Araba sarsıldı ve metal sesleri duyuldu. Farklı bir vitese geçti; ileri doğru yuvarlandı ve durdu. Bir an daha, Jason o küçük, pürüzsüz silahın namlusuna sıkışmış kaldı. "Kolay olabilirdi," dedi. "Evet diyebilirdin."

"Belki."

"Beni takip etme."

"Hayatta yapmam."

Yanlış cevap olduğunu düşündüm, yanan ateşe benzin dökmek gibi. Yüzündeki ifade korkunçtu, en şiddetli duyguyu bastırmaya çalışıyordu. Öfke. Arzu. İhtiyaç. Gerilim, tabancayı yanındaki koltuğa atıp küçük arabayı kaldırımdan uzaklaştırmaya kadar sürdü. Sadece bir kez arkasına baktı — yine acı dolu bir bakışla — sonra kardeşime parmak hareketi yaptı ve gaza bastı.

7

Jason ve Tyra arasında olanları kimseye anlatmadım, ama bütün gece ve uyandığımda bile bunu düşündüm. Bir kadında ya da bir erkekte bu kadar saf bir duygu ve buna karşı bu kadar soğukkanlılık görmemiştim. Tyra'nın değişkenliği tartışılmazdı, ancak iki kısa karşılaşmada bir kadının ortaya koyabileceği her şeyi - bedenini ve ruhunu - ortaya koymuştu ve ben, sonrasında kendimi ne kadar küçük hissettiğimden, kendi hayatımın beklentiler, durgunluk ve bastırılmış hayal kırıklıklarından ibaret olduğundan dolayı hayal kırıklığına uğramıştım.

Robert bunun hakkında ne derdi acaba? Jason ne yapıyordu?

Okuldan sonra, Water ve Tenth'deki eve gittim, ama Tyra ile kavga ettikten sonra kimse Jason'ı görmemişti. Nereye gittiğini veya ne zaman döneceğini bilmiyorlardı. "Tyra ne oldu?" diye sordum.

"O çılgın sürtük mü?"

Kimse onu görmemişti, ben de onları kanepede bırakıp, şehirdeki Sara ve Tyra'nın paylaştığı daireye doğru yolumu bulmaya çalıştım. Sara'yı görmek isteyip istemediğimi bilmiyordum, ama bir tür aydınlanma umuyordum. Sokağa park ettim, ama hiçbir şey olmadı. Kapısı kapalıydı, pencereler boştu. Tyra'da gördüğüm türden bir tutkuyu uyandırmayı, bir erkekte bu kadar arzu ve öfke uyandırmak için gereken nitelikleri hayal etmeye çalıştım. Başaramadım, hayal bile edemedim. Bu düşüncüyü kafamda çiğnedim, cesaretim kırıldı, sonra Becky Collins'i ve o kağıt parçasını elime nasıl sıkıştırdığını hatırladım.

Cumartesi

gecesi. Saat

yedi.

Eve giderken, arabanın üstünü açtım, radyonun sesini yükselttim. Akşam yemeğinde, bana soru sorulduğunda cevap verdim, terbiyeli davrandım ve tabağımdaki her şeyi yedim. Sessizlik hala baskıcıydı, ama Becky'yi ve Cumartesi gecesini düşündüm

şüphelerim vardı ama sorun değildi. Konuşur, birbirimizi tanırdık.

Zamanım olduğunu

sanıyordum.

Yanılmıştım.

Sorunlar önce ipuçları şeklinde ortaya çıktı ve babamla başladı. Akşam yemeğinden sonra beni durdurdu ve beni dosya, kutu ve kitaplarla dolu dar bir oda olan ofisine götürdü. Bir duvar aile fotoğraflarıyla, diğer duvar ise ödül ve takdirnamelerle kaplıydı. "Annenin bunu duymasını istemiyorum." Kapıyı kapattı ve tereddütlü görünüyordu. Babamı kızgın, şaşkın ve hayal kırıklığına uğramış halde görmüştüm, ama bu çekingenliği bana garip gelmişti. Parmaklarını kıvırdı ve gözlerime bakmakta zorlandı. "Kardeşini gördün mü?" diye sordu sonunda.

"Birkaç gündür görmedim."

"Telefonla aramadı mı? Hiçbir

şey yok mu?" "Ne oluyor?"

Pencereye doğru yürüdü ve yolun üzerindeki sokak lambalarının aydınlattığı karanlık geceye baktı. Bir süre orada durdu, sonra sanki bir karar vermiş gibi döndü. "Otur, evlat." Yan yana duran sandalyelere oturduk. Bana yaklaştı. "Jason'ın başı dertte olabilir. Şu anda bunlar sadece söylenti, ama polis söylentileri. Aradaki farkı anlıyor musun?"

"Hayır."

"Tamam. Anlaşıldı. Bunu nasıl söylemeliyim? Kardeşinin adı, son zamanlarda yapılan soruşturmalarda geçiyor."

"Uyuşturucu mu?"

"Neden bunu soruyorsun?"

"Geçmiş yüzünden,
sanırım."

"Uyuşturucu kullanıyor mu?"

"Bilmiyorum."

"Kullanıyor olsaydı bana söyler miydin?" Sanki gizli bir kapı arıyormuş gibi yüzümü inceledi. "Peki ya nerede olduğu? Nerede olduğunu biliyor olsaydın bana söyler miydin?"

"Neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Bunu konuşamam."

"Hey, beni buraya *sen* getirdin."

"Onu görüp görmediğini sormak için. Seni uyarmak için. Jason umutsuz vaka olabilir.

Sen değilsin."

"Jason umutsuz vaka *değil*."

"Onu ispiyonlamayı ya da görüşmeyi kesmeni istemiyorum. Eğer başı dertteyse, ona yardım edebilirim. Eğer seninle iletişime geçerse, ona bunu söyle."

"Onu hayatımızdan kovmamış olsaydın, bunu ona kendin söyleyebilirdin."

"Karmaşık bir durum, evlat. Bunu konuşmuştuk." "O iyi olacak mı? Polisler, yani."

"Eğer ona yardım edebilirsem," dedi. "Eğer onu zamanında bulabilirsem."

Omzuma dokundu ve konuşurken başını salladı. İkimiz de dünyanın sonunun geldiğini bilmiyorduk.

8

Gibby'nin evini saran aynı karanlık, 45 mil doğudaki Lanesworth Eyalet Hapishane Çiftliği'nin üzerindeki gökyüzünü daha da koyulaştırıyordu. Oradaki gece gökyüzü, sokak lambaları, trafik veya herhangi bir medeniyet tarafından bozulmamış olduğu için daha da karanlıktı. 1871'de açılan Lanesworth'un duvarları bir metre kalınlığındaydı ve pencereleri taştan yapılmış parmaklıklı yarıklar gibiydi. Dört mil uzunluğundaki özel bir yolun sonunda bulunan cezaevi, kırsal bir ilçenin boş bir köşesini dolduruyordu. Kırk yıldan fazla bir süredir gerçek bir cezaevi çiftliği olarak kullanılmasa da, hendekler, nadasa bırakılmış tarlalar ve yeni yetişen ormanlar, cezaevinin asıl amacının izlerini hala taşıyordu. Doğa burayı geri almadan önce, insanlar soğukta acı çekmiş, sıcakta ölmüştü. Zincirli mahkumlar çoktan gitmişti, ama hapishane hala on sekiz bin dönümlük alçak arazi ve çalılıkların üzerinde uzanıyordu. Bin kişiyi barındıracak şekilde inşa edilmiş olan hapishane, şimdi iki katı kadar kişiyi barındırıyordu. Birkaç mahkum, *potansiyel olarak tehlikeli olan orta dereceli suçlular* olarak sınıflandırılmıştı, ama çoğu eyaletin sunabileceği en kötülerdi. Katiller. Uyuşturucu satıcıları. Seri tecavüzcüler.

Ölüm hücresinin altındaki bir bodrum katında, diğerleri soğukken sıcak, diğerleri sıcakken serin kalan bir dizi hücre vardı. Bu hücrelerden birinde, bir katil yatağın yanında duruyordu, ama bu onun yatağı ya da hücresi değildi. O hücrenin sahibi olan adamı sevmiyordu, ama Lanesworth'ta *sevmek gibi bir şey* yoktu.

Aynı hücrenin bir köşesinde, Mahkum X olarak bilinen bir adam duruyordu — ya da sadece

X olarak bilinen bir adam duruyordu. Bu onun adı değildi, ama insanlar ona böyle sesleniyordu. Bunun, gerçek adı olan *Axel'in* kısaltması olduğunu ya da on kişiyi öldürüp bazılarını yediği için böyle adlandırıldığını düşünüyorlardı. Diğerleri ise, karısını sadakatsizlikten öldürdüğünü, ancak önce karısının sevgilisini hadım ettikten sonra gözlerine *X* şeklinde kesikler attığını söylüyorlardı. X o kadar uzun süredir mahkumdu ki, insanlar artık onu umursamıyordu. O, çelik, beton ve taş gibi hapishanenin bir parçasıydı.

"Daha yükseğe, lütfen. Sol elin." X işaret etti ve yatağın yanındaki adam itaat etti. Gömleksiz, hapishane kot pantolonuyla, iki elini de kaldırıp yumruk yapmıştı. "Mkemmek. Harika."

Yatağın yanındaki adam X'ten sadece beş santim daha uzundu, ama geniş ve kemikliydi ve yirmi kilo daha ağırdı. Georgia dağlarında zorlu bir çocukluk geçiren adam, geniş yaşta evden kaçmış ve Atlanta sokaklarında hırsız, katil, çıplak yumruklu, para için kavga eden bir kavgacı olarak büyümüştü. Beş haftadan az bir süredir hapisteydi, ama tüm gardiyanlar aynı şeyi söylüyordu: Bu ocuk dayak yiyip kan tkrse de tekrar dayak yemeye gelirdi, ciddi, kararlı, samalamayan bir dvşyd.

"Kıpırdama," dedi X. "Kıpırdanıyorsun." X harika bir ressam değildi, ama fena da değildi. Fırçayla birkaç vuruş daha yaptıktan sonra, "Garip, biliyorum," dedi.

"Bu bir ucube gösterisi, işte bu."

ocuk sert konuşuyordu, ama gözlerinde şüphe vardı. Hikayeleri duymıştı. *Aslında*, lm hücresinin altındaki bodrum katında portresi çiziliyordu. X, geniş adamın şüphelerinden hoşlanıyordu, ama bu zevki belli etmedi. Bu zayıflık olurdu ve X her türlü zayıflığı hor görüyordu. Son bir vuruştan sonra, geniş adamın görebilmesi için tabloyu çevirdi. Tabloda, şiddet ve onun sonuçları hiper-bağlamsal bir izlenim olarak yansıtılmıştı: kırık duruş, morluklar ve kan. "Sonrasını anlıyor musun?"

"Bana söylediler, evet."

"İyi."

X tabloyu yere koydu ve gömleğini çıkardı, kaslarla kaplı dar bir gövde ortaya ıktı. Kırk dokuz yaşında olmasına rağmen, hiçbir yerinde yumuşak bir yer yoktu.

"Senden korkmuyorum," dedi geniş adam. "Bence hikayeler sadece hikaye."

X gülümsedi, ama bu hoş bir gülümseme değildi. Açık kapıdan geriye doğru çekilerek, hcrenden, hiç mahkum bulunmayan yarım düzine başka hücrenin uzunluğu boyunca uzanan dar bir koridora geçti. Koridorun tavanı altı metre ykseklığindeydi, eski su lekelerinin betonu ve taşı renklendirdiği yerlerde aydınlatma armatrleri paslanmıştı. Bir gardiyan metal bir kapının yanında oturuyordu, ama izlemekten daha iyisini biliyordu.

Hcrenden X'in peşinden gelen geniş adam, "Neden ben?" dedi.

"Dört adam mı öldürdün, beş mi?" "Altı.
Çıplak elle."

"Bu yeterli bir neden değil mi?"

"Ben eğlence için
dövüşmüyorum." "O zaman ne
için?"

"Para için. Ya da birinin öldürülmesi gerekiyorsa."

"Peki bugün?"

"Müdürün senin emrinde olduğunu söylüyorlar. Gardiyanların senin emrinde olduğunu,

"Misillemeden korkuyorsun."

"Evet, tabii. Rastgele mahkumları dövmek bir şey..."

Cümlesini yarım bıraktı, X de cebinden bir deste para çıkardı
, birkaç banknot saydı ve onları yere attı. "Dövüş için bin dolar. Bu, hayatının
önümüzdeki on dakikası için dakikada yüz dolar demek."

Genç adam, bir köpeğin ete bakacağı gibi paraya baktı. "Paranı alacağım,
ihtiyar, ama on dakika bile dayanamayacaksın."

Faturaları almak için eğildi, sonra çenesini içeri çekip büyük yumruklarını
kaldırdı. Kavganın bir şaka olduğunu, X'in bitkin ve aptalca çılgın, yarısı kadar
erişimi olan yaşlı bir adam olduğunu düşündü. Başka bir hayatta haklı olabilirdi,
ama X, hareket halindeyken, dünyada çok az kişinin eşleşebileceği bir güç ve hız
birleşimiydi. Önce sağ gözüne dört sert yumruk attı, sonra ağzını ve burnunu
kanattı, sol tarafındaki kaburgasını kırdı.

Bu ilk dokuz saniyeydi.

X menzil dışına çıktı, sonra yüzüne geri döndü, iki sol ve sağ yumruk attı,
ardından büyük adamın dizlerindeki bağları koparan bir tekme attı. X ikinci kez
dans ederek uzaklaştı, henüz nefes nefese değildi. O zaman korkuyu, anlayışı
gördü.

Ya bunlar doğruysa?

Hikayeler...

X, o korku bir çiçek gibi açıldığında gülümsedi. İri adam bunu gördü ve
nefret etti. "Bana dövüşmem için para ödedin, o zaman dövüş *lan*."

O sefer daha sert vurdu ve X de kanadı. Bu yüzden en başta iri adamı
seçmişti.

Tüm o cinayetler.

O hazırlık.

X on dakikayı sonuna kadar dayandı, ama mücadele hiç de yakın geçmedi. X yaralandı; iri adam mahvoldu. On dakikalık süre dolduğunda, belinden eğilmiş ve yarı kör olmuştu, kanlar içinde ve kırıklar içinde ellerini kaldıramıyordu. Gardiyana bir kez baktı ve X ilk kez gerçek bir tiksinti hissetti. "O sana yardım edemez."

"Yapacaksan yap."

Adamın yüzü kanla kaplıydı, bir gözü ömür boyu mahvolmuştu, sağ omuzu yerinden çıkmıştı. Yine de öfkesi hala oradaydı; daha uzun süre devam edebilirdi. Ama ne anlamı vardı ki?

"Muhafız. Burada işimiz bitti."

Muhafız gözlerini aşağıda tuttu, ama uzun tecrübesinden ne yapması gerektiğini biliyordu. Büyük adamı kaldırıp dışarı çıkardı ve X'e hiç bakmadı.

Onlar gittikten sonra, X ikinci hücreye girdi, ellerini ve yüzünü yıkadı, sonra kesikleri bantladı.

Yine sıkılmıştı, odalar gibi tuttuğu hücreleri dolaşıyordu: biri şarap için, diğeri sanat eserleri için. Elbette herkes onun zengin olduğunu biliyordu. Yıllar önce, jetleri, malikaneleri, mankenleri, telekızları ve sosyetik kız arkadaşlarıyla sürekli haberlerde yer alıyordu. Elbette, tutuklanmasından sonra haberler değişti: aile serveti, ünlü arkadaşları ve siyasi bağlantıları hakkında uzun listeler. Bir mahkum, X'in gerçekte ne kadar parası olduğunu sormuştu, bu bilgiyi kendi şiddetiyle kullanmak niyetindeydi. Bunu kolay bir iş olarak görmüştü: zengin bir adam, hapishaneye yeni girmiş. Ama X diğer zengin adamlara benzemiyordu, bu yüzden o mahkuma uzun bir gülümseme ve sessiz bir sayma yaptı, tam üç saniye sonra boğazından yemek borusunu kopardı ve hapishane tuvaletine attı. O zamandan beri çok az soru soruldu.

"Ah, peki..."

Mahremiyeti ve konforu vardı. Bu ayrıcalık için, her yıl hapishane müdürüne inanılmaz miktarda para veriyordu, ayrıca hapishane müdürünün karısının bir daha asla toplu tecavüze uğramayacağına dair ciddi bir yemin ediyordu.

Pazar sabahı olmaz. Çocuklar
izlerken olmaz.

★ ★ ★

Aynı gecenin geç saatlerinde, X'in hayatındaki düzenli rutini bozan bir olay meydana geldi. "Affedersiniz. Şey... bayım?" Gardiyan iri yarı bir adamdı ve özür diliyordu.

"Ne var?"

"Birisi sizi görmek istiyor. Francis Willamette. Bir mahkum. Sizi rahatsız etmek istemedik, ama birkaç gündür ısrarla sizi görmek istiyor. Biz... şey... oylama yaptık. Gardiyanlar, yani."

X bir sigara yaktı ve arkasına yaslandı. Altı gardiyan onun düzenli görevinde çalışıyordu, ama başka gardiyanlar da vardı. "Bay Willamette ne istiyor?"

"Jason French ile ilgili olduğunu söylüyor. Bu... şey... bu yüzden *evet* oyu verdik." "O zaman Bay Willamette'i aşağı getirmelisiniz."

Muhafız hücreden uzaklaştı ve aceleyle uzaklaştı. Merdiven boşluğunda ayak sesleri duyulduğunda, aynı muhafız, "Üçüncü hücre. Aşağı inebilirsiniz," dedi.

"Emin misin? O... bilirsin...?" "Seni bekliyor. Bir şey olmaz."

Willamette ortaya çıktığında, aynı şüpheler yüzündeki her çizgiyi doldurmuş gibiydi. X, yaşlı adamla daha önce bir kez karşılaşmıştı. Kendisini satranç oyuncusu olarak tanıtmış, ancak üç hamlede kendini rezil etmişti. O tek oyunu oynadıklarından bu yana kilo vermiş, derisi kemiklerine yapışmıştı. Bir eliyle hücre kapısına tutunmuş, sanki tutunmazsa düşecekmiş gibi parmaklıklara sıkıca sarılmıştı. X, çökmüş gözleri ve kahverengi dişleri inceledi. "Jason French'i gördüğünü mü iddia ediyorsun?"

"Üç gün önce, evet efendim. Yolda, şey, hapishane otobüsündeyim."

"Sana neden inanayım?"

"Onu, içinde bulunduğu arabayı ve yanında bulunan insanları, otobüsün Lanesworth'tan geldiğini fark ettiği anda nasıl donakaldığını en ince ayrıntısına kadar tarif edebilirim. Hafızam fotoğraf gibidir. İstedığınız her ayrıntıyı anlatabilirim."

"Tüm bunların doğru olduğunu varsayarsak, neden umurumda olsun ki?"

Yaşlı adam memnuniyetini gizleyecek kadar kurnazdı, ama gözlerindeki parıltı saf açgözlülüktü. "İkimiz de neden umursaman gerektiğini biliyoruz."

X uzun saniyeler boyunca baktı, tüm vücudu tehlikeli bir şekilde hareketsizdi. Genel halk arasında dolaşan hikayeleri hiç umursamamıştı, kimi öldürdüğünü, neden öldürdüğünü veya ölüm hücresinin alt katında gerçekte neler olduğunu. Doğru ya da yanlış, bu tür hikayeler önemsizdi. X

onların üzerinde kaldı. Ancak bu, X'in istekleri, ihtiyaçları veya tercihleri hakkında *her şeyi* bildiğini varsaymak

...

Yaşlı adam, X'in gözlerindeki değişimi anladı. "Hey, dostum, hey. Yargılamıyorum." Parmaklarını açarak, çizgili avuç içlerini gösterdi. "Hepimizin tuhaflıkları vardır. Senin de, benim de. Sadece ben oyun oynamak için çok yaşıyım. Elli iki yıl hapiste kaldım. Mantığını anladığını biliyorum."

X, yaşlı adamın yüzünü inceledi. Dudaklarını. Nemli gözlerini. "O zaman bana Jason French'i anlatabilirsin. Karşılığında benden ne istiyorsun?"

Yaşlı adam nefes aldı ve bedelini söyledi. Para. Pornografi. Bahçede bir kez gördüğü kız gibi bir mahkumla iki gün.

X başını reddedercesine salladı. "Yalnız bir karşılaşmanın tasviri. Birkaç süslü kelime."

"Onu nasıl bulacağını söyleyebilirim."

X gözlerini kırptı, göğsünde sert bir çarpıntı hissetti. "Devam et."

"Arabayı ve plakayı biliyorum. Oradan sonra iş kolay olmalı.

Dışarıdaki herhangi biri onu bulabilir."

X duygularını gizlemeye çalıştı, ama yaşlı mahkum onun içinden geçenleri çok iyi biliyordu. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve "Bir şey daha var," dedi, sonra bir sandalye çekip sanki orası kendisine aitmiş gibi oturdu. "Arabada bir kız vardı, esmer bir kız..."

★ ★ ★

Willamette konuşmasını bitirip gittiğinde, X boş salonda volta atarak yaptığı anlaşmanın artılarını ve eksilerini tarttı. Arabadaki esmer kız ya da C bloktaki kız gibi mahkum umurunda değildi; Willamette eğlensin. Ama bir süre önce X, Jason'a bazı garantiler vermişti — aslında sözler — ve çoğu insan X için önemsiz olsa da, Jason *çoğu insan* gibi değildi. Bu da tartışmayı daha çok bir yıpratma savaşına dönüştürdü.

Tam bir saat boyunca volta attı.

Bir saat daha tavandaki lekeyi izledi.

Sonunda, X, Willamette'nin teklifini aldığı anda tam olarak neyi bildiğini biliyordu: gerçek bir tartışma olamazdı.

"Muhafız!" Aniden sabırsızlanarak sesini yükseltti. "Reece'i istiyorum ve onu hemen buraya getirin."

Reece, Charlotte'un diğer tarafında yaşıyordu. Gelmesi zaman aldı. Sonunda geldiğinde, aynı gardiyan onu koridordan aşağıya götürdü. "Temyiz avukatınız burada."

X'in temyiz avukatı yoktu — hapisneden canlı çıkması imkansızdı — ama küçük kurguları seviyordu. "Yukarıda bekle."

Muhafız dönüp gitti. Arkasında, Reece her zamanki gibi belirdi: dar omuzlu ve zayıf, kırk beş ya da altmış beş yaşında olabilecek yüzünde ince bir sakal. Ağzı köşelerinde derin çizgiler vardı ve cildi, X'in çocukken tanıdığı büyük büyükbabasını hatırlatan kireç rengindeydi. Yaşlılık izlenimi burada sona eriyordu. Reece, X'in hayal edebileceği herhangi bir yırtıcı hayvan kadar acımasız ve hızlıydı. On yedi yıl boyunca, X'ten malikaneler satın alacak ve bir düzine emekliliğini finanse edecek kadar para kazanmıştı. Aralarında hiçbir sevgi bağı yoktu, ama X, Reece'in neler yapabileceğini, neleri sevdiğini biliyordu. X'in dışarıdaki tüm aracıları arasında, en çok güvendiği kişi Reece'di. Yine de X, hayal kırıklığını gizleyemedi. "Geç kalmak senin tarzın değil."

"Arama geldiğinde dışarıdaydım. Mesajı alır almaz çıktım." "Şu anda saat kaç?"

"Sabah üç. Üzgünüm. Gerçekten daha erken gelmek isterdim."

"Önemli değil. Sabırsızlanıyordum." X, başını sallayarak mazereti kabul etti. "Orada bilmem gereken herhangi bir sorun var mı?"

"Cam gibi pürüzsüz." Reece avucunu hayali bir camın üzerinde gezdirdi. Rüşvetleri, tehditleri, ağzını kapalı tutması için arabasını yaktıkları şartlı tahliyeyi kastetmişti. "Şimdi benden ne istiyorsun?"

X, Willamette'den öğrendiklerini Reece'e anlattı: hapisane otobüsü, araba, arabadaki insanlar.

"Jason French olduğundan emin misin?" "Willamette ikna ediciydi."

"Onu bulmamı mı istiyorsun?"

"Jason'ı bulmak sadece başlangıç." X başka ne istediğini açıkladı. Ayrıntıları anlattı ve Reece birkaç dakika düşünerek kafasında canlandırdı. "Willamette bu kıza neden önem veriyor?"

"Neden kimse umursamıyor?" "Esmer mi?"

"Genç. Çekici."

"Beni bu konuda aradığına sevindim."

"Senin dışında kimseyi düşünemedim." Bu doğrudu. Reece'in onu tahmin edilebilir kılan belirli arzuları vardı. Bu arzuları desteklemek, onu paranın asla sağlayamayacağı bir şekilde güvenilir kılıyordu.

"Ne kadar çabuk?" diye sordu Reece. "Mümkün olduğunca çabuk."

Reece, işine odaklanmış bir şekilde kalem ve not defterini çıkardı. "Plaka numarasını teyit edebilir misin?"

X ona numarayı tekrar verdi. "66 model Mustang, bordo renkli, beyaz lastikli ve iki çamurluğunda hafif paslanma var."

Reece plaka numarasını not aldı. "Bana kadının tam tarifini ver." X, Willamette'in tarif ettiği gibi esmer kadını tarif etti. Yüz hatları. Ten rengi. Boy ve vücut yapısı. "Kadının yaşını yirmi yedi olarak tahmin ediyor." "Peki ya sarışın kadın?"

"Sadece esmer kadın."

Reece saatine baktı ve kaşlarını çattı. "Birkaç saat sonra güneş doğacak. Bana birkaç gün ver."

"Bugün," dedi X. "Bugün daha iyi olur."

★ ★ ★

Reece arabayı kolayca buldu — X'in kaynakları emrindeyken, bu hiç sorun olmadı — ama araba kıza ait değildi. Arabanın sahibi yakışıklı bir çocuktu, ama bu da şaşırtıcı değildi. Jason French'e benziyordu. Onu bir yerden bir yere takip etmek Reece'in midesini bulandırıyor: saçları, bronz teni, açık pencereden içeri uzanan güçlü kolu. Reece, Jason ve küçük kardeşi gibi insanlardan nefret ettiği konusunda hiçbir yanılgıya kapılmıyordu. Dünya bu tür insanlara aitti ve Reece istediğini almak zorundaydı. Lisedeyken her türlü hakareti duymuştu.

Hey, küçük adam...

Hey, kalem sikli...

Kalem sikli lafı çok zor gelmişti. Beden eğitimi dersi, ortak duşlar...

Özellikle bir kız, Reece'i acımasızca alay etmişti. Jessica Bruce.

O, Reece'in ilk kız arkadaşıydı.

Bu anı, diğerlerini de harekete geçirecek kadar güzeldi.

Jessica...

Allison...

McDonald's'taki Asyalı kız...

*The kasiyer kişi yuvarladı gözlerini gözlerini Reece
Reece sorduğunda numarasını ...*

Zamanın geçmesine yardımcı oldu, ama çocuk Reece'in işini kolaylaştırmadı. Okula gitti, başka çocuklarla takıldı. Şeker aldı, langırt oynadı, yaklaşık yirmi yedi yaşında, 1,60 boyunda, solgun göğüslü bir esmerin dahil olmadığı normal şeyler yaptı. Akşamüstü, çocuk şehre girip pahalı apartmanların tertemiz bir caddeyle buluştuğu yere park ettiğinde, bir anlık ilgi uyandı. Reece, çocuğun bir kapıya yaklaşmasını, tereddüt etmesini ve zili çalmadan ayrılmasını izledi. O an önemli gibi görünüyordu, ama Reece, çocuğu evine kadar takip edip tek başına geri dönene kadar ikna olmamıştı. Apartmanda hiçbir şey *genç bir çocuğu* çağdırtmıyordu. Çok fazla para. Çok fazla stil. İçeride perdeler çekilmişti, ama Reece, insanlar işten eve dönene ve sokak lambaları yanana kadar bekledi. Üç saat boyunca arabaları, yaya trafiğini ve apartmanı izledi.

Bir sigara içti. Beklemeye alışkındı.

Gece yarısı, bir minibüs geldi ve uzun boylu, geniş omuzlu bir hippie diğer taraftan indi, yolcu kapısına doğru yürürken uzun saçlarını salladı. Reece prensip olarak ona zarar vermek istedi, ama önemli olan, hippie kapıyı açtığında dışarı çıkan kızdı. Kız gülererek sendeledi. Hippie onu yakaladı, minibüse doğru tuttu, bir eliyle göğsünü okşarken diğer eliyle eteğinin altına girdi. Kız onu itti, ama ciddi değildi. Hippie onu tekrar öptü, tekrar okşadı, sonra onu yarı taşıyarak merdivenlere çıktı, orada anahtarlarla ve birbirleriyle uğraştılar, ama kapıyı açmayı başardılar ve içeri girdiler. Reece kaşlarını çatı, ama mutluydu.

Kız 1,60 boyunda, esmer ve tam 27 yaşındaydı. Ayrıca çok da güzeldi.

Bu da bir artıydı.

9

Tyra geç saatlere kadar uyudu, yağmur sesiyle uyandı ve iki eliyle kafatasını tuttu. Perdeler loşlukta gri bir kare oluşturuyordu ve o, serin, ıslak yağmuru, yzune çarpan yağmur damlalarını hayal etti. Bu yardımcı olmadı. Tyra, top gibi kıvrılarak gecenin parçalarını bir araya getirmeye çalıştı. Sara ile tartışmıştı — yeni bir şey değildi — sonra öfkeyle dışarı fırlamıştı. Bu erkendi. *Sonra ne oldu?* Tiki Lounge'da happy hour mu? Bu doğru gibi görünüyordu. Sonra Shakey's'te pizza, blokun aşağısında, ve şehir merkezindeki bir kulüpte kadınlar gecesi. Boş bir dans pisti, çok seksi bir barmen ve yanındaki tabureden ona asılan yaşlı bir adam hatırladı. Taksi yolculukları, başka dans pistleri ve başka barlar gözünün önüne geldi. Sonunda adamı hatırladı.

"Oh lanet olsun, o adam..."

Ona böyle seslenmişti. Bir adı vardı, ama Alex, Winston veya Brad gibi sıradan bir şeydi. Kendini bir isim ve bir içkiyle tanıtımış, o da "*Teşekkürler, dostum*" demişti. Adam uzundu, bunu hatırlıyordu, uzun boylu, İsa gibi saçları olan, ipek gömlek giyen ve göğsünde ayı postu gibi bir şey olan bir adamdı. Dört tekila içtikten sonra, Tyra parmaklarını o postun üzerinde gezdirmiş ve "*Dostum...*" demişti. Sonra dans ve öpüşme olmuştu, n panelinde tüylü halı olan bir minibüsten gelen sokak lambalarının bulanık ışıkları. O bir erkeğin minibsyd. Bunu söylediğini hatırlıyordu. "*Dostum, bu bir erkeğin minibüsü.*" Jimi Hendrix'i çaldığında, esrar yaktığında ve Dairy Queen'e dönmek için yoldan çıktığında da aynı kelimeyi söylemişti. O gece bu kelime onun diliymiş gibi görünüyordu. Gülerek, yumuşak bir sesle söylemiş, o şehir merkezine giderken iki kez nefes nefese söylemiş, parmakları o saçların arasında kıvrılmıştı. "*Dostum, dostum...*"

Ama adam gitmişti ve Tyra bunun için zlmyordu. Yataktan kalkıp perdeyi çekti ve gri yağmura, gri gökyüzüne baktı. Zaten bir içki içmek istiyordu.

içki içmek istiyordu.

Hayır, karar verdi. Bugün olmaz.

Yerdeki giysi yığınınından birkaç parça giysi alan Tyra, odadan sessizce çıktı. En sevdiği lokanta sadece iki blok ötedeydi, ama ona kilometrelerce uzaklıkta gibi geliyordu. Kahve, yumurta ve peynirli mısır lapası yedikten sonra bile, kendini hala insan gibi hissetmiyordu. Ama yağmur azalmıştı. Güneş çıkmaya çalışıyordu.

Hâlâ Sara'yla başa çıkamıyordu.

Bir film daha mantıklı geliyordu. Orası altı blok ötedeydi, ama erken seansa yetiştii ve posterlerin önünde durup seçenekleri değerlendirdi.

BABA KURTULUŞ

Burt Reynolds *iyi* görüldüğü için ikinci filmi seçti. Film bittiğinde bittiğinde, şeker ve kola aldı ve diğer filmi de izledi. İçerisi serindi. Karanlıktı. Yine de, Sara ile tekrar denemeye hazır hale gelmesi için yerel bir bistroda iki içki içmesi gerekti. Çok adaletsiz davranıyordu! Tyra hayatını daha iyi hale getirmeye çalışıyordu.

Neredeyse hiç uyuşturucu kullanmıyordu...

Daha az içki içmek gibi...

Çarpıştığı park halindeki arabalar için polisi aramayı bile düşünmüştü. Kaç tane vardı? Beş mi? Altı mı? Kahretsin, elli tane bile çarpabilirdi. Birini öldürebilirdi.

Kahretsin...

Parayı bara bıraktı.

Sara kızgın olmakta haklıydı.

Sonunda hazır olduğunu kendine söyleyerek, Tyra apartmana doğru yöneldi, ama içeri girmeye hazır olmadığı için kendi bloğunun etrafında dört beş tur attı. Sonunda durup Sara'nın penceresindeki ışığa baktığında hava kararmıştı. Perde çekilmişti, ama o oradaydı.

"Tamam," dedi. "Bir kez daha deneyeceğim."

Sara'nın kapısına kadar cesaretini kaybetmedi. "Sara? Tatlım? Orada olduğunu biliyorum."

"Git buradan, Tyra."

Bir dakika boyunca daha sertçe kapıyı çaldı. Sonunda kapıyı yumruklamaya başladı. "Tanrı aşkına Sara, özür dilemeye çalışıyorum. Kapıyı aç. Hadi ama..." Yumruklamayı bıraktı ve parmaklarını kapının üzerine yaydı. "Neden benimle konuşmuyorsun?"

Herkes onun ihtiyacını anlayamazdı, ama Sara, Tyra'nın hayatında yaptığı tüm hataları ölçtüğü bir ölçüttü: kötü erkek arkadaşlar, başarısız işler. Böyle bir sessizlik daha önce sadece bir kez yaşanmıştı, Tyra uyuşturucu kullanmanın ötesine geçip, uyuşturucu satarak geçimini sağlamaya çalıştığı zaman. Tartışmaları, bağırışları hatırlıyordu.

Ailen zengin. Onlardan para iste!

Ama Tyra borçlarını nasıl açıklayabilirdi? Borçlu olduğu insanları? Babası kendi işinin sahibiydi; kilisenin diyakozuydu. Üniversiteyi bırakması yeterince kötüydü...

"Yalvarmam mı gerekiyor, Sara? İstedığın bu mu? Yalvaracağım. Yemin ederim."

"Hayatın buna bağılı olsa bile bana yalvarmazsın. Sen çok gururlu, inatçı ve şımarıksın."

Tyra ağzını kapattı, beklenmedik bir hıçkırığı bastırmaya çalışırken, sürgü döndü ve arkasında Sara'nın yüzünün görüldüğü bir aralık belirdi.

"Birini öldürebilirdin, biliyorsun." "Biliyorum tatlım. Söz veriyorum, biliyorum."

Sara kapıyı tamamen açtı. Pijama ve eski bir bornoz giyiyordu. "Şu anda ayık mısın?"

"Tabii ki. Yani, iki kadeh şarap..." Tyra başparmağını ve işaret parmağını bir santim aralıkla tuttu. Bir gülümseme, bir gülümseme belirtisi istiyordu. Gülümseme affetmek anlamına geliyordu. Affetmek, tek arkadaşını kaybetmeyeceğı anlamına geliyordu.

"Senin aptalca şeyler yaptığını gördüm, Tyra..."

"Biliyorum."

"Geçen yılki motosikletçi. Çekleri karneye yazmak. Eroin..."

"Hepsi geçmişte kaldı. Yemin ederim." Tyra elini kaldırıp kalbinin üzerine koydu. Sara yumuşadı, ama yorgun görünüyordu. Bu da Tyra'nın suçu idi. "Kötü bir oda arkadaşım, biliyorum. Çok para harcıyorum. Parti yapıyorum. Seni uykusuz bırakıyorum."

"Kötü değilsin," dedi Sara. "Sadece korkunç bir muhakeme gücün var, sınırların yok ve başkalarını düşünmüyorsun."

"Sana telafi edeyim." "Nasıl?"

"Donutlarla. Krispy Kreme."

"Krispy Kreme ise..."

Sonunda gülümseme belirdi ve Tyra sevinçle alkışladı. "Evet! Planımız hazır! Geç saatlere kadar uyanık kalabiliriz, televizyon izleyebiliriz, ne istersen."

"Ama içki yok."

"Yemin ederim." Tyra göğsüne *bir X* daha çizdi. "Yirmi dakika, tamam mı? Duş almam lazım. Pisim."

"Çay yapacağım."

Tyra odasına koştu ve biraz ağlayabileceğini düşündü. Duş aldı, sonra geniş paça kot pantolonunu ve sütyensiz tişörtünü giydi. Mutfakta Sara ona sarıldı ve sıkıca kucakladı. "Seni sevdiğimi biliyorsun. Sadece kötü seçimler yapıyorsun."

"Bugünden sonra değil. Yemin ederim. Yeni bir başlangıç." Bir gözyaşı süzüldü; Tyra buna karşı koymadı. "Hemen donutlarla döneceğim."

"Bir düzine getir," dedi Sara.

"Bir düzine. Tamam."

"Kendine de al."

Sara ona bir öpücük gönderdi ve Tyra, günlerdir hiç olmadığı kadar hafif adımlarla çıktı.

Gece havasında, gerçekten güldü. "Kendine de al..."

Anahtarlarla uğraşırken, Tyra garaj yoluna ulaştı. Mercedes çok hasarlı olduğu için kullanılamaz durumdaydı, bu yüzden Sara'nın Beetle'ının direksiyonuna geçti, soluk krem rengi boyalı ve kırmızı vinil koltuklu küçük bir Volkswagen. Tyra kapıyı kilitleyip arabayı çalıştırdı, sonra farları yakınca esrarı gördü. Yarım esrar, belki de üçte biri kadardı, ucu Sara'nın günler ya da haftalar önce kül tablasının dibine ezdiği için kararmıştı. Tyra suçlulukla camdan içeriye baktı.

Sadece çörekler...

O da mağazaya kadar ve dönüş yolunun yarısına kadar yetti. Kırmızı ışıktaki kaldırımın şehrin yüzünde bir haç oluşturduğu yerde mola verildi. Güzel olurdu, diye düşündü.

Kafayı bulmak...

Biraz çörek ye ...

Işık yeşile döndü, ama trafik yoktu, bu yüzden Tyra ayağını debriyajda tuttu ve düşünmeye başladı.

Sadece bir esrar, değil mi, hem de tam bir tane bile değil...

O yakmadan önce ışık tekrar yandı.

"Ah... kahretsin, evet."

Duman dışarı çıktı ve başı geriye gitti. Bir nefes daha çekti ve camları açık olarak sürdü, altı blokta esrarı bitirdi, sonra

bir benzin istasyonunda durup sakız ve göz damlası aldı. Kasiyer kasayı açtı ama yavaşça yaptı, gözleri onun yüzünde, göğsündeydi. "Başka bir şey?"

"Camel Straights."

"Hepsi bu mu?"

Tyra adama parasını ödedi, sonra barış işareti yaptı ve kapıyı kıcıyla itti, adamın onu izlemesinden hoşlandı, bu heyecandan hoşlandı. O andan itibaren yolculuk harika geçti. Jason French, o pislik, işi ya da ailesi umurunda değildi. Trafik yoğunlaşmıştı ama müzik güzeldi ve sıcak hava yüzünü okşuyordu. Mahalleye vardığında, direksiyona vuruyor ve radyoyla birlikte şarkı söylüyordu. Son blokta, park edilmiş arabayı veya içindeki adamları fark edemeyecek kadar uçmuş ve mutluydu. Garaj yolunda Volkswagen'den indi, şimdiden pratik yapmaya başlamıştı.

Uçmuş muyum? Tabii ki uçmamışım... Hadi ama Sara. Saçmalama...

"Affedersiniz, bayan?" Bir adamın sesi Tyra'nın konsantrasyonunu bozdu. Garaj yolunun kenarında duran adam, bej pantolon, düğmeli gömlek ve papyonuyla özür diler gibi görünüyordu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim" dedi. Tyra ise şöyle düşündü: *Tatlı yaşlı adam, birinin kocası.*

"Evet?"

Adam araba yoluna adım attı. "Benim için bir fotoğrafa bakar mısınız?"

"Anlamadım."

"Sadece bir dakika sürer."

Durum garipti, ama ot oldukça güçlüydü. *Tamam, neyse...* Ona gösterdiği fotoğraf küçüktü, ama sokak lambası yakındaydı ve yeterince parlaktı.

"Bu Jason French." Ağzı aniden şüpheyle sertleşti. "Seni o mu gönderdi? O orospu çocuğuna şansını kaçırdığını söyle. Ona pisliğin teki olduğunu ve siktirip gidebileceğini söyle. Bunu benim adıma söyle."

"Sen kimsin...?"

"Tyra. Tanımıyor gibi davranma."

Küçük adam öfkeyi görmezden gelerek bir kez başını salladı ve fotoğrafı cebine attı. "Az önce sarışın bir kadın senin apartmanına girerken gördüm. O senin ev arkadaşın mı?"

Tyra, sorular ve kafasındaki bulanıklık yüzünden şaşkın bir şekilde gözlerini kısarak baktı. "Anlamıyorum. Ne...?"

"170 cm boyunda. İnce yapılı."

Tyra başını sallamaya başladı, ama yaşlı adamda ve *davranışlarında* bir tuhafılık vardı ve bunun nedeni esrar değildi. Gözleri kıyafetine uymuyordu, çok bilgili görünüyordu ve o kadar da yaşlı değildi, sadece gözleri ve ağzının köşeleri kırışmıştı. "Şimdi içeri gireceğim. Arkadaşım bekliyor."

"Sara, evet. O çok sevimli. Gerçekten, gerçekten... çok sevimli." "Adını nereden biliyorsun?"

Adam omuz silkti ve Tyra aniden korkarak geri adım attı. "Bana yaklaşma."

"Bir adım bile atmayacağım." "Bayım, çığlık atacağım."

Küçük dişlerini gösteren adam sağ eliyle bir işaret yaptı. "Arkana bakarsan."

Tyra döndü ve ikinci bir adam gördü, geniş yüzlü ve dağınık saçlı bir dev. Arkasında sokak boştu ve o da bunun farkındaydı. Sırıtiş. Parlak gözler. *Hata, yanlış anlaşılma*, diye düşündü.

Daha küçük olan adam sanki anlayışla başını salladı. "Karşı koymazsan daha iyi olur."

Tyra, Sara'nın penceresine baktı, çok yakındı. Kaçmak istedi, ama ayakları ağırlaşmıştı. *Bir rüya gibi*, diye düşündü; ama gece rüya değildi. İri adam, "Hey, bayan," dedi, sonra ona o kadar hızlı ve sert vurdu ki, beton zemine düştü, sanki kafasının içinde bir şey kırılmış gibi başı ağrıyordu. Sürünmeye çalıştı ama eller onu yakaladı, kaldırdı ve Sara'nın arabasının arka koltuğuna, yere itti. O anda bile aynı pencereyi görebiliyordu. Sara'nın yatak odasıydı, pembe duvarları ve caddenin karşısındaki park manzarası olan güzel oda. Dışarıdan biri "Beni takip et. Yavaş ol. Al, buna ihtiyacın olacak" derken, elini uzattı.

Büyük adam arabaya binip koltuğunda dönerek Polaroid kamerayı doğrulttuğunda araba sallandı. "Kıpırdama." Bir flaş patladı, bir vızıltı sesi duyuldu. Hâlâ o uzak, yüksek pencereye uzanmaya çalışan Tyra, oda arkadaşının adını söyledi. "Konuşma. Konuşmayı sevmem."

Küçük motor çalıştı ve farları yaktı. Tyra tekrar Sara'nın adını söyledi. Çığlık atmaya çalıştı, ama iri adam tekrar döndü ve

eliyle boğazını buldu. Tyra direnmeye çalıştı ama adam güçlüydü ve onun parmakları zayıftı. Kolunu çizdiler. Karanlık titredi.

Ağzını açtı ama nefes alamadı. Karanlık
tekrar çöktü.

Karanlık kaldı.

10

Oğlan kötü bir çocuk değildi. Onu tanıyan herkes buna katılırdı. Meraklıydı ama dikkati dağınıktı, beyzbol maçında olduğunu unutup sağ sahadan çıkıp derede kerevit aramaya giden türden bir çocuktur. Bu bir kez olmuştu. Yedinci sınıfta. Geçen yıl. Elbette, okulda kimsenin görmediği kadar büyük bir kerevit yakalamıştı — biyoloji öğretmeni bile buna katılıyordu — ama yine de sağ saha çizgisine doğru iki sayılık bir pop fly ile maçı kaybettiler. Koç maçıdan sonra onunla konuştu ve sakin ve sabırlı bir şekilde takımın bir makine olduğunu, her çocuğun bir görevi olduğunu açıkladı. Diğer çocukların üzülmelerinde haksız olmadıklarını söyledi. Kazanmak önemliydi. Takım çalışması da öyle. Başını salladı; samimi özürler ve bir daha asla olmayacağına dair sözler de öyle. Koç aynı yumuşak gülümsemesiyle, o zamanlar pek çok kişinin yaptığı gibi, çocuğu annesinin yanına gönderdi.

Oğlan iyi bir çocuktur.

Sadece çok zeki değildi.

O sabah, büyük sarı otobüs gelip kapılarını açtığı anda, çocuk her zamanki durağında değildi. Evden saat 7:15'te çıkmış, ama sağa değil sola dönmüştü. Bu bir hata değildi — sağdan solu ayırt edebiliyordu — ama büyük çocuklar ona, terk edilmiş bir şantiyede, kazılmış toprağın içinde ok uçları bulduklarını söylemişlerdi. Çocuk ok uçlarını severdi — çoğu çocuk severdi — ama onun için bunun anlamı daha derindi. Büyükbabası tam bir Cherokee'ydi, 1838'de Gözyaşı Yolu'nu yürümek zorunda kalmayan Cherokee Ulusu'nun Doğu Kabilesi'nden gelen bir soydu. Artık hayatta değildi, ama çocuk onun öğrettiklerini hatırlıyordu.

Halkın gururu.

Yerin gururu.

Ok uçları ve mızrak uçları, çizgi romanlar ve beyzbol kartları gibi takas edilmek yerine saklanmalı ve değer verilmeliydi. Ve o bunları bulmakta çok iyiydi. Örneğin, beyzbol sahası inşa edildiğinde. Ya da nehir su seviyesi düştüğünde. Nadiren düz dururlardı, işin sırrı da buydu. Deneyimsiz avcılar, sanki bir gün önce kasten yerleştirilmiş gibi, belirgin şekilleri ararlardı. Oğlan ise daha akıllıydı. Kenarları, uçları, toprağın üzerinde yükselen küçük parçaları arardı. Yoğun yağışların ardından, özellikle sürülmüş tarlalarda ve yeni imar alanlarında arama yapmak için iyi bir zamandı. İnşaat sahasının ne kadar eski olduğunu veya neden terk edildiğini bilmiyordu ve umursamıyordu da.

Yol kenarından saparak, çocuk mahallesinin bittiği köşeyi kesti ve dört şeritli yol göz alabildiğince uzanıyordu. Şantiye diğer tarafta ve iki mil ilerideydi, yedi katlı ve tamamlanmamış bir bina, sadece iskelet, asansör boşlukları ve beton blok merdivenler vardı. Söylediklerine göre, yer, tepenin kesilip bir vadiye yayıldığı yerin arkasındaydı. Çocuk vardığında, yolun paralelinde bulunan tel örgü çitin önünde durdu. Arabalar hızla geçiyordu, ama kimse fark etmedi, umursamadı ya da yavaşlamadı. Yarı açık bir kapıdan sıkışarak geçip, inşaat yolunu takip etti, gözleri kırmızı toprak kenarında. Çocuk en çok köşeli ok uçlarını severdi, ama taban köşeli ve saplı olanları da neredeyse aynı derecede severdi. Yaprak kesimli veya basit bir üçgen bile kalbini küt küt attırırdı. Bir keresinde çakmaktaşı bir bıçak ve elini kadar uzun bir Clovis ucu bulmuştu.

Balta başları. Öğütme taşları.

Kazıyıcılar. Her şey mümkündü.

Bu nedenle, çocuk gözlerini aşağıya indirdi ve binayı görmekten çok hissetti: önündeki yükselen karanlık bir kütle. Gölgesi ayaklarına değene kadar hiç dikkat etmedi ve kalafat tabancaları, soda kutuları ve düşmüş perçinleri gördü. Soğuk betona adım attı ve kirişler ve kablolardan oluşan örümcek ağını yukarıdan inceledi. Daha derine ilerlerken, ayakkabıları kumda sürtündü, elleri betona, paslı çeliğe değdi. Merdiven boşluğunu dolaştı ve önce kanı gördü.

Sonra kızı gördü.

Dedektif French evinde bir telefon aldı. "Ken," dedi. "Günaydın."

"Pek sayılmaz." Hattaki cızırtılı ses, bir telsiz bağlantısıydı. "16 numaralı otoyolun kenarındaki boş inşaat alanını biliyor musun? Geçen yıl iflas eden müteahhit?"

"Bir otel, değil mi?"

"Öyle olması gerekiyordu, evet." "Ne olmuş ona?"

"Sana burada ihtiyacım var." "Neden?"

"Ceset. Kadın. Durum kötü."

"Bekle, bekle. Kahretsin." French telefonu kulağıyla omuzu arasına sıkıştırdı. Yumurta pişiriyordu. Yumurtalar yanıyordu. "Tamam, Ken. Üzgünüm. Ne olduğunu anlat."

Burklow çocuktan başladı.

★ ★ ★

French kapıda rozetini gösterdi, eski şantiyeye girdi ve dizlerini kendine çekmiş, çenesini göğüs kemiğine bastırmış, sanki bir daha asla başını kaldırmayacakmış gibi duran küçük bir çocuk gördü. Arabadan inen French binaya baktı, sonra tekrar çocuğa döndü, spor ayakkabılarını, tişörtünü, yırtık kot pantolonunu inceledi.

"İyi misin evlat?" Çocuk başını kaldırmadı ve konuşmadı. "Ben polisim, tamam mı? Sana bakmak için buradayım." Hala hiçbir tepki yoktu, gözleri bile. Otuz metre ötede, Burklow binadan çıktı ve el salladı. French, "Burada bekle. Hemen dönerim." Ortağına dönerek öfkesini gizlemekte zorlandı. "O çocuk bir yetişkinle olmalı. Ailesiyle. Bir polisle. Biriyle."

"Henüz değil."

"Neden?" Burklow başka yere baktı ve French tüm sinyalleri yakaladı. "Durum o kadar mı kötü?"

"Kahvaltı yaptın mı? Çünkü durum öyle." "Tanrım.

Tamam. Çocuk ihbar mı etti?"

"Çocuk trafiğe atladı ve bir sürücü onu neredeyse ezip geçiyordu. Yaşlı bir kadın. Büyükannesi. Onu caddeden çekip bir devriye arabasını durdurdu. Yeni gelen adam. Dobson, sanırım. Kapıda duran o."

"Bugün okul günü. Saat erken. Çocuk kaç yaşında? On iki mi?" "Belki. Belki daha küçük."

"Burada ne arıyor?"

"Konuşmuyor." "Adı yok mu?"

"Henüz değil."

French etrafındaki otları, kiri ve rüzgârın savurduğu çöpleri gözden geçirdi. "Burası oldukça sessiz, Ken."

"Önce senin görmen gerekiyor. Buna *ihtiyacım var*."

French, içinden bir boşluk açılırken kaşlarını çattı. Burklow'un görüşü diğerlerinden daha önemliydi, ama kuralların var olmasının bir nedeni vardı. Olay yerinde başka personel de olmalıydı: dedektifler, teknisyenler, emir komuta zinciri. Ken daha önce sadece bir kez böyle davranmıştı ve o suç mahalli o kadar rahatsız ediciydi ki, çoğunu gazetelerden, hatta kurbanın ailesinden bile gizlemişlerdi. "Tamam, ortak. Şimdilik senin liderliğini kabul ediyorum. Çocuğa bir saniye izin ver."

Fransız, çocuğun oturduğu yere doğru yürüdü. Ayakta dururken bile çocuğun ter kokusunu alabiliyor, cildinin kıvrımlarındaki tozu görebiliyordu. "Nasılsın evlat?" Çocuğun yanına diz çöktü. "Bana adını söyler misin?"

Cevap

yok.

Sessizlik.

"Sorun değil. Ben de sessizim. Peki ya olanlara ne dersin? Onlar hakkında konuşabilir miyiz? Ya da neden burada olduğun hakkında?"

Hala hiçbir şey.

Burklow izliyordu, başını sallıyordu.

"Arabama oturmak ister misin? Kliması var. Polis arabası. Oldukça havalıdır."

Çocuk omuz silkti. İlerleme.

French çocuğu kaldırıp arabaya bindirdi. Ona radyoyu, yedek kelepçeleri, ön panele kilitli av tüfeğini gösterdi. "Dinle evlat. İçeri girmem gerek..." Çocuk dehşet içinde başını salladı. "Burada güvendesin. Söz veriyorum. Bütün o..." Binayı işaret etti. "Ne gördüysen, orada ne varsa, artık benim sorunum. Tamam mı? Senin değil. Bir daha asla." Çocuk ağlamamaya çalışarak başka yere baktı. "Burada bekle." French onun dizine hafifçe vurdu. "Döndüğümde daha fazla konuşuruz."

Çocuk onun gitmesini izledi. Burklow üst yapıda bekliyordu ve French onu gölgelerin içine kadar takip etti.

"Kusmuğa dikkat et."

French üstünden atladı. "Çocuğun mu?" "Benim."

Bu tek kelimelik cevap çok şey anlatıyordu. Ken yirmi yıldır cinayet masasında çalışıyordu. Kore'de savaşmıştı. Yapının daha derinlerine doğru ilerleyerek, asansör boşluğunda sola döndü. "Oraya gidiyoruz. Kuzey merdiven boşluğu."

Merdiven boşluğu yedi katın tamamını kaplıyordu. Onun ötesinde, kırmızı toprak ve çalılıklar uzaktaki ağaç sınırına kadar uzanıyordu. Son köşeyi döndüğünde, French yerde kan gördü, kırmızımsı siyah, çoğunlukla kurumuş. Yukarıda, kadın çelik bir kirişin üzerine atılmış zincirlerden sarkıyordu. Bakışları önce yırtık bileklere, sonra bulanık gözlere gitti. Sonra, bir sünger gibi her şeyi emdi: kadının işkence gördüğü, mahvolduğu ve kesildiği hali. Soğukkanlı kalmaya çalıştı, ama Burklow haklıydı.

Durum kötüydü.

★ ★ ★

French oradan uzaklaşmak zorunda kaldı. Kendini kontrol altına aldığı anda, olay yerine geri döndü ve cesedi baştan aşağı inceledi, hiçbir şeyden çekinmedi, ne kandan, ne kesiklerden, ne organlardan, ne kemiklerden, ne de mermer gibi parçalanmış et parçalarından.

Burklow mesafesini korudu. "Çocuğu hayal edebiliyor musun? Onu bu halde bulduğunu?"

French cesedin etrafında dolaştı. Gümüş bant, kurbanın ağzını bağlamak ve onu sessiz tutmak için kafasına dolanmıştı. Vücudunun bazı kısımları açılmış ve bazı kısımları çıkarılmıştı. Ayak parmakları yere değiyordu ve kanın içinde sürüklenme izleri gördü. Savaşığı şekli. Savurduğu şekli. "Beyaz kadın. Yirmili yaşların ortalarında ya da sonlarında." French rutininde teselli aradı, ama bulamadı. "Tanrım, Ken. Hiç böyle bir şey görmedim. Hiç, buna yakın bir şey bile."

"Seni beklerken kesikleri saymaya çalıştım. Doksan yedide durdum. O zaman, şey, şey..." Burklow, göğüslerinin kesildiği yerdeki açık yaraları işaret etti. "Sence bu olduğunda hayatta mıydı?"

"Muhtemelen."

French lastik eldivenlerini giydi ve kadının yüzündeki kanla kaplı saçları kenara çekti. Bir gözü şişmiş ve kapanmıştı, burun delikleri kanla kaplıydı. Elmacık kemiklerini, sağlam gözünü inceledi. Yüzünde tanıdık bir şey vardı.

"İyi misin, Bill?"

"Şey..."

"Ne oldu?"

"Ben sadece, şey..." French, ani bir mide bulantısını gizlemek istercesine başını salladı. Bir şeyi işaret etti, ama Burklow'un bakıp bakmadığını bilmiyordu. "Bantları çiğnemiş. Alyans yok. Başka mücevher yok. Kıyafetinden bir iz var mı?"

"Henüz yok."

French cesetten uzaklaştı, sarsılmıştan da öteydi. Mahvolmuştu. "Sen kontrol eder misin?"

"Bill, pek iyi görünmüyorsun."

"Giysileri ara, tamam mı? Biraz zamana ihtiyacım var."

"Tabii. Ne dersen."

Burklow gölgelerin içine daldı ve French, polis olarak hayatında en zor nefesini aldı. On saydı, sonra kadının başını ikinci kez kaldırdı.

O yüzü tanıyordu; onunla tanışmıştı.

Bir hafta önce oğluyla yatıyordu.

★ ★ ★

Yirmi dakika sonra, orası polisler, teknisyenler ve patologlarla dolmuştu. Hareketlerini yönlendiren French, her şeyi mükemmel bir şekilde kontrol altında tutuyor gibi görünüyordu; ama içten içe kendisiyle savaşıyordu.

Tyra...

Kızın adı buydu.

"Kurbanın kimliği tespit edildi mi?"

French sıcak güneşin altında döndü. Ayak seslerini duymamıştı. "Yüzbaşı, özür dilerim. Tekrar eder misiniz?"

"Henüz bir isim var mı? Adres? Cüzdan buldunuz mu? Ehliyet?"

David Martin yaklaştı. Cinayet masası kaptanı olarak yetkin, adil ve zeki biriydi. French genelde onu severdi. Ama şu anda değil. "Hayır, efendim. Kimliği yok."

"Onu bulan çocuk ne durumda?"

Komiser, ellili yaşlarının başında, keskin gözlü, zayıf bir adamdı. French onun arkasını baktı. Çocuk hâlâ arabadaydı. "Oldukça kapalı. Birazdan tekrar deneyeceğim."

Kaptan, zaten dikkati dağılmış bir şekilde başını salladı. "Bu, medyada büyük bir fırtına koparacak.

Bunu biliyorsun."

"Evet, efendim."

"O halde bunu gizli tutalım. Sen, Burklow, adli tabip ve ben." Diğer dedektifleri işaret etti. "Martinez. Smith. Cesedi gören tek kişiler biziz, değil mi?"

"Oğlan..."

"Tabii ki, çocuk."

"Ve Dobson, sanırım. Ben geldiğimde oldukça yeşil görünüyordu."

"Doğru. İlk müdahale eden. Kahretsin. Bunu gizli tutabileceğimizi sanmıyorum

gizli tutabilir miyiz bilmiyorum."

French daldırdı başını başını eğdi yapısına yapıya

"Unutma fotoğrafçı fotoğrafçıyı, parmak izi teknisyenlerini, çocuğu bulduğumuzda onun ebeveynlerini de unutma."

"Zamana ihtiyacım var. Adamlarınızla konuşun. Elinizden geleni yapın." "Peki, efendim."

"Tanrım, Bill..." Kaptan yüzündeki teri silerken soğukkanlılığını kaybetti.

"Bir baba olarak, bu durumda ne yaparsın?"

"Sessizce dua eder ve oğullarım için Tanrı'ya şükrederim." "Benim kızlarım var."

"İkizler, biliyorum."

"Hiç böyle bir şey gördün mü?" Bir cevap beklemiyordu, bu yüzden French ona cevap vermedi. "Bu işi ne kadar zamandır yapıyorum biliyor musun? Belki de çok uzun zamandır."

"Sen iyi olacaksın."

"Ama sen halledersin, değil mi? Sana bırakabilir miyim?" "Elbette."

"İyi adam. Teşekkürler." Kaptan kendini topladı ve ceketinin düğmelerini ilikledi. "Bana ihtiyacın olursa, önce lisede, sonra karakolda olacağım."

"Lise mi?"

"Kızlarıma sarılacağım." "İyi fikir."

"Ah, Bill..." "Evet?"

"Kurbanın kimliğini tespit ettiğinizde beni arayın. Ailesi ve arkadaşları olacaktır. Bir yerlerde endişelenen biri vardır."

"Adını öğrenir öğrenmez ararız." French, kaptanın başını sallayıp arabasına binmesini izledi. İçeride savaş devam ediyordu.

Adı Tyra...

Oğlumla birlikteydi...

★ ★ ★

French arabasına döndüğünde, çocuğun rengi daha iyiydi. "Bir süre yanında oturabilir miyim?" Direksiyonun başına geçti. "Beklemek zorunda kaldığın için üzgünüm. Dışarısı biraz çılgın."

"İzliyordum."

"Ah, konuşuyor." French, çocuk hala cam kadar zayıf görüldüğü için hafif bir üslup kullandı. "Sana daha önce söylediğimi hatırlıyor musun? Burada güvendesin. Kötü insanlar gitti."

"Evet, efendim."

"Adın ne?" "Samuel."

"Yakınlarda mı yaşıyorsun, Samuel?"

Çocuk bir adres verdi. French bu adresi biliyordu. "Okulda olmam gerektiğini biliyorum..."

"Endişelenme. Başın belada değil. Benim adım Bill."

Çocuk küçük elini uzattı ve el sıkıştılar. Aynı yaştaki Gibby'ye benziyordu: ince omuzlar, aynı ciddi gözler. "Ailen nerede olduğunu biliyor mu?" Çocuk başını salladı. "Bana isimlerini söyler misin?"

"Sadece annem var." "O

zaman annen." "Kate."

"Kate. Güzel. Teşekkürler, Samuel. Bu sabah buraya neden geldiğini söyler misin?"

"Bazı büyük çocuklar ok uçları bulabileceğini söylediler." "Bulabildin mi?"
Kafasını salladı, gözleri doldu. "Buldum..."
"Sorun değil, Samuel."
"Buldum... Buldum..."
"Sorun yok, evlat. Nefes al." French dar omuzlarını sıktı. "Nefes al, nefes ver. Aferin sana."

★ ★ ★

Çocuk ağlamayı bıraktığında, basit bir hikaye anlattı. Bir şey istemişti ama başka bir şey bulmuştu. Konuşmasını bitirdiğinde, French onu kendi çocukları olan bir kadın memurun arabasına bindirdi. Bu çok uygun bir seçimdi. Bunu çocuğun gözlerinde gördü.

Sonra cesedi indirdiler.

Bunun için cıvata kesici ve mide gücü yüksek üç adam gerekti. Ceset torbasına konup minibüse yüklendikten sonra French, adli tabibi başka bir merdiven boşluğunun gölgesine çağırdı. Malcolm Frye, kahve rengi tenli, saçlarında tuz tutmuş küçük bir adamdı. İşinde iyiydi. İkisi en az on yıldır tanışıyorlardı. "Bana ne söyleyebilirsin?" diye sordu French.

Frye lateks eldivenlerini çıkardı, gözleri çocukunki kadar hüzünlüydü. "Nereden başlamalıyım?"

"Ölüm nedeni?"

Kafasını salladı ve mendiliyle tel çerçeveli gözlüklerini sildi. "Tek bir kesikle öldüğünü sanmıyorum. Öncelikle şok, birikmiş travma ve aşırı kan kaybı diyebilirim."

"Bütün bunlar olurken hayatta mıydı?" "Muhtemelen."

"Tanrım."

"Onu nefes alıp bilinçli tutmak için hassas bir iş yapılmış. Hasarlı organ ya da kesik arter yok. Bunu ona yapan kişi eğitimli biri."

"Cerrahi mi?"

"O kadar değil, ama eğitimli. Belki paramedik. Bir sıhhiyecisi. Tıp fakültesini bırakmış biri."

"Sence ne kadar süre?"

"Onu zapt edip asınca mı?" Yorgun bir şekilde omuzlarını kaldırdı. "Kendi dilini ısırp koparacak kadar uzun bir süre."

Adli tıp uzmanı gözlüklerini tekrar yüzüne taktı ve French onu daha yakından inceledi. "İyi misiniz, Doktor?"

"Ben güneyde yaşayan siyah bir adamım, Dedektif. İyi bir linçten hoşlanmamak için ne sebep olabilir ki?" Acı sözler ağzından döküldü; kendini tutamadı.

"Dinle, bu olayın başına geldiği için üzgünüm. İstersen, başka bir adli tıp uzmanı bulabiliriz."

"Hayır, hayır." Öneriyi eliyle reddetti. "Söylediğimi unut." "Unuttum."

"Sizin için başka ne yapabilirim?"

"Zamanlamayı daha netleştirebilir misiniz? Ne zaman oldu? Ne kadar yaşadı? Davanın bu erken aşamasında, bir tahmin bile yardımcı olabilir."

"Kaçırılma konusunda bir şey söyleyemem, ama uzun süre acı çektiği kesin. Bu tür bir hasarı vermek saatler sürmüş olmalı. Metodik bir çalışma. Dikkatli bir çalışma. Bir de altında yatan psikopati var."

"Yani?"

"Muhtemelen bundan zevk almıştır. Acele ettiğini sanmıyorum."

French gözlerini kapattı, ama yüzü soyulmuş deriyi, açıkta kalan organları görmezden gelememi. Bu suçun bir teması varsa, o da insanların acımasızlıklarını ifade ederken sonsuz bir yaratıcılık gösterebilecekleri idi. "Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?"

"Otopsi yapılmadan olmaz. Bu arada..." Minibüsü, içindeki cesedi işaret etti.

"Bir saniye bekleyin, Doktor."

Burklow onların yönüne doğru ilerliyordu. Oraya vardığında, adli tabibe başını salladı, ama French'e seslendi. "İçeriden dışarıya doğru çalışıyoruz. Giysileri veya kişisel eşyalarına dair hiçbir iz yok. Kullanılabilir ayak izleri veya lastik izleri yok, ama ön taraftaki zincir kesilmiş. Görünüşe göre ana yoldan gelmişler."

"Oldukça cüretkar."

"Gece karanlığı. Trafik az. Bunu bulduk." Şeffaf plastik bir delil torbasını gösterdi.

"Bu, düşündüğüm şey mi?"

Burklow torbayı uzattı. İçinde folyo ve beyaz kağıttan yapılmış buruşuk bir paket vardı. "Bunun gibi iki boş paket daha bulduk."

"Yeni gibi görünüyor."

"Bence bu yepyeni bir

şey." "Oh, hasta piç..."

"Biliyorum. Üzgünüm."

French uzaklaştı ve sanki dünyadaki son temiz şey gibi gökyüzünü inceledi. Adli tıp uzmanı bir soru sorar gibi baktı, Burklow da açıkladı. "Polaroid film," dedi. "O orospu çocuğu fotoğraf çekmiş."

★ ★ ★

French olay yerinden ayrıldığında saat henüz erkendi. Kalmak istedi, ama konsantre olamadı, *liderlik* edemedi.

"Ne demek gidiyorsun? Nereye gidiyorsun?" "Bunun hakkında konuşamam Ken."

"Hâlâ yapmamız gereken işler var. Polisler sorgulama yapıyor. Cesedin kimliğini tespit edemedik. Senin neyin var?"

French başını salladı ve yürümeye devam etti. Oğlunu unutmaya çalışıyordu, ama Jason dışarıdaydı. Bir açıklama da öyle.

Lütfen, Tanrım...

"Bill, benden uzaklaşma. Seninle konuşuyorum."

Burklow iki adım geride onu arabaya kadar takip etti. French anahtarlarını buldu. "Sadece olay yerini kapat, Ken. Ne gerekiyorsa yap. Herkese bunu gizli tutmalarını hatırlat. Daha sonra karakolda görüşürüz."

"İstasyon mu? Bir sonraki durağımız adli tıp kurumu olmalı. Şu anda onu masaya yatırmış olmalı."

"Tamam, orada buluşuruz."

"Bill. Ne oluyor?"

"Geri çekil, Ken."

"Bir açıklama yapmadan olmaz."

"Ciddiyim. Çekil." Elini ortağının göğsüne koydu ve onu geriye doğru sendelemek için yeterince sert itti. Özür dilemek istedi, ama suçluluk duygusuyla boğuluyordu.

Adı Tyra...

Anahtarı çeviren French, devriye arabasını çalıştırdı ve gaza bastı, toprak ve çakıl saçıldı. Arka aynadan ortağını izlerken, bir sızı hissetti, ama suçluluk duygusu onu da yuttu.

Er ya da geç onun adını bulacaklardı. Sırada Jason vardı.

Ağır kruvazör toprak yolu hızla geçti, ancak dört şeritli yoldaki trafik onu yavaşlattı. Bir şehir otobüsü. Bir traktör römorku. Bir boşluk açıldığında, taş ocağına doğru döndü ve gaza bastı. Jason önemliydi, ama Gibby önce geliyordu.

Cuma
günüydü. Son
sınıflar okulu
asıyordu.

French onu taşlı plajın yukarısındaki bir tarlada, Chance ile birlikte bir arabanın kaputunda otururken buldu. Gülüyorlardı, içiyorlardı ve çok gençtiler.

Chance onu ilk gördü. "Oh, lanet olsun." Birayı arkasına sakladı.

"Chance, oğlumla biraz yalnız kalmam lazım." Gibby'yi kolundan tuttu.

ve onu tarlaya götürdü. "Kardeşini gördün mü?" Gibby'nin kaşları kalktı. "Neden?"

"Evet mi, hayır
mı?" "O zaman
hayır."

"Ondan uzak durmanı istiyorum." "Bunu
daha önce konuştuk..."

"Hayır, konuşmadık, böyle konuşmadık. Kardeşinden uzak dur. Açıklayacak vaktim yok. Sadece yap. İstersen geceyi Chance'le geçir. Eve git ya da sinemaya git. Partiye git, umurumda değil. Kardeşinin olmadığı herhangi bir yere git."

"Beni korkutmaya başlıyorsun."

"Güzel. Harika. Ben de bunu istiyorum. Ama benim de bir sorum var ve bu önemli. Geçen Cumartesi araba sürmeye gittin. Kırsalda, dedin, sen, Jason ve iki kız. French derin bir nefes aldı ve sessizce dua etti. "İsimleri neydi?"

"Kızların mı?"

"Evet. Lütfen."

"Tyra ve Sara."

"Tyra esmer mi? 1,57 mi, 1,60 mı?"

"Sara sarışın ve uzun boylu. Bunun ne alakası var ki?"

Neden Jason'dan uzak durmam gerekiyor? Baba, nereye gidiyorsun? Baba..."

Oğlan konuşmaya devam etti, ama French artık suyun altında, akıntının derinliklerinde, yarı sağır ve boğulmak üzereydi.

Tanrım, bize yardım et, diye düşündü.

Gibby de onu tanıyor.

11

Babamın uzaklaşmasını izledim, sonra Chance'e döndüm, o da bana taze bir bira uzattı. "Bu da neydi böyle?"

Onun yanına yaslandım, güneşin kavurduğu metal sıcaktı. "Jason'ı arıyor."

"Ona söylemedin mi?"

Kafamı salladım. "Biraz pislik gibi davranıyordu."

Ama bu sadece bir kısmıydı. Hâlâ bana çocuk muamelesi yapıyordu. Bundan hoşlanmıyordum. Birayı yudumlarken, denizi seyrettim. Yirmi çocuk, kıyıda yüz metre açıkta bir salda toplanmıştı. Onların ötesinde, tek başına bir figür, dizleri bükülmüş, başı geriye eğik bir şekilde iç lastik üzerinde yüzüyordu. "Bir dakika vaktin var mı?"

"Evet, tabii."

"Bekle."

Su kenarına yürüdüm, tişörtümü çıkardım ve sığ bir dalış yaptım. Çocukların bulunduğu salda, insanlar adımı seslendiler.

Hey, Gibby. Hey...

Jason beni yirmi metre uzaktan gördü, ama neredeyse hiç kıpırdamadı.

Başını çevirdi. Elleri suda tembel daireler çiziyordu. "Gibby geldi."

Tüpünün kenarına asılıyken, tembel gülümsemesini, hapishane cildindeki güneş yanığını gördüm. Plastik halkalardan yarım altı paket bira sarkıyordu. "Baban seni arıyor."

Jason'ın başı birkaç santim yükseldi. Bir gözünü aralayıp kıyıya baktı, sonra omuz silkmeden omuz silkti. Kafasını tüpün üzerine geri yaslaması bir tür titreşim gibiydi. "Kızları soruyordu."

"Hangi kızlar?" Jason gözlerini kapattı, göğsünde bir bira kutusu tutuyordu. "Çoğunlukla Tyra, ama Sara da. Sanırım polislerle ilgili bir şeydi."

"Muhtemelen başka bir arabayı mahvetmiştir."

"Senden uzak durmamı söyledi."

"Bu senin için nasıl gidiyor, küçük kardeş?" Jason gülümsedi ama gözlerini kapalı tuttu, sanki şakası bunun sonuymuş gibi.

"Garipti. Korkmuş görünüyordu."

"Bu da benim sorunum değil."

Ama konuşmayı tekrar canlandırdım: babamın ellerinin omuzlarımda olması, nasıl sıkıca sıktığı ve sonra tüyler gibi titrediği. "Hiç korkar mısın?"

"Neden?"

"Her

şeyden."

"Hayır." "Hiç

mi?"

"Savaşın özelliği de bu, değil mi? Yeterince insan seni öldürmeye çalıştığında, küçük şeyler önemsiz hale gelir. Polisler. Geçmiş. Ölmek bile."

"Peki ya hapisane?"

Bu sorunun haksız olduğunu biliyordum, ama onun korkusuzluk ve küçük şeyler hakkındaki konuşması da öyleydi. Hayatım küçük şeylerden *oluşuyordu*. Jason bunu anlıyordu, ama onu da kızdırmıştım.

"Hapisane farklı."

Tartışmayı bitirmeye çalıştı, ama en genç, korunaklı, savaşta, yetişkinlikte ya da yüksek bir uçurumdan uzun bir dalışta kendini kanıtlamamış tek kişi olmaktan bıkmıştım. "Ama sen ondan korkuyorsun," dedim. "Bir şeyden korkman gerekir."

"Neden? Sen korkuyorsun

diye mi?" "Öyle değil."

"Ama hapisane hakkında hiçbir şey bilmediğin halde bana hapisaneyi yüzüme vuruyorsun." "Sadece o gün seni yolda gördüğüm için."

"Ne gördüğünü bilmiyorsun."

"Yüzünü gördüm dostum, yüzünü."

Sesim çok yüksekti ve biri sorsa, neden bugün, bu gün bunların hepsinin bu kadar önemli olduğunu açıklamakta zorlanırdım. Belki babamın korkmuş, kardeşimin ise sakın olmasıydı, ya da uçurumun üzerimizde yükselmesi idi. Belki de savaş ve mezuniyet düşünceleri idi, ya da Chance'in askere gitmekten kaçınıyor olması ve bunu açıkça söylemesi idi. Sebep ne olursa olsun, kardeşim T-shirt giyer gibi kolayca giydiği zırhın arkasında kendimden bir şeyler görmem gerekiyordu. Jason bu ihtiyacı anlasa da umursamadı.

gözleri de aynı derecede sert, ağzı da aynı derecede sıkıydı. "Sadece yüz git," dedi. "Yüz git, küçük balık."

★ ★ ★

French oğlunu taş ocağında bıraktığında, geride bıraktığı incinmiş duyguları anladı. Ama başka ne yapabilirdi ki? Jason, Tyra'nın ölümüne karışmamış olsa bile — *Tanrım, lütfen karışmamış olsun* — yine de soruşturmaya dahil edilecek ve kendi kötü seçimlerinden doğan şüphelerle lekelenecekti. O katil, kullanıcı, mahkumdu. Kaç kişi, ima yoluyla suçluluğun kesinliğine direnebilirdi ki? French'in pek fazla hayali yoktu.

Jason French'i tanımıyor musun? Savaş?

Uyuşturucuyu?

Yüz kişiyi öldürdüğünü söylüyorlar...

Charlotte büyük bir şehirdi, ama o kadar da büyük değildi. İnsanlar senin işlerini bilirdi, ya da bildiklerini sanırlardı, ya da bunu bilmeye hakları olduğunu düşünürlendi. Gibby de aynı şekilde lekelenecekti. Gabrielle de öyle.

Ama en kötüsü bu değildi, hatta yakınından bile geçmiyordu. "Tanrım, Gibby de onu tanıyordu."

Onun iyi

çocuğu... En

küçüğü...

Cinayet davaları her zaman masum insanları da içine alırdı. Bunu daha önce de görmüştü: hapishane, paramparça olmuş hayatlar. Şüphe tek başına dünyayı altüst edebilirdi. "Lanet olsun, Jason. Bir kez olsun düşünemez misin? Lanet olsun, düzgün bir seçim yapamaz mısın?"

Bu haksızlık gibi geliyordu, ama French en büyük oğlunun günlerini ve gecelerini nasıl geçirdiğini hiç bilmiyordu. Hâlâ uyuşturucu kullanıyor muydu? Eğer öyleyse, nereden ve kimden alıyordu? Şiddet eğilimli miydi? Suç işliyor muydu? Parasını nereden buluyordu? Nasıl yaşıyordu? Diğer polislerin fısıltıları, Jason'ın büyük bir şeye karışmış olabileceğini söylüyordu. Silahlar olabilir. Ya da belki çetelerle. Tek kesin olan şey, dakikaların saatlere, saatlerin günlere, günlerin de yaşam düzenlerine dönüştüğüydü. Bu, onun çalıştığı her kötü davanın ardındaki matematikti. Küçük kararlar. Yanlış bir adım. Ondan sonra, her şey yola bağlıydı.

French kendine o saniyeleri verdi — o zor, karanlık, hayal kırıklığı ve şüphe dolu anları — sonra duygularını kilitledi. Birkaç saat satın almıştı

saat kazanmıştı.

Yeterli değildi...

Önce Water ve Tenth'deki eve gitti, kanepede iki adam buldu, tavuk kanatları ve birayla meşguldüler. İkisi de Jason'ı günlerdir görmemişti. "Hala kira ödüyor mu?"

"İki ay, peşin ödeme." "Ama burada yatmıyor, değil mi?"

"Para paradır. Nerede uyuduğu umurumda değil."

"Onu nerede bulabileceğime dair bir fikrin var mı?"

"Adamın kadınları var."

"Kimler, kaç tane ve nerede?"

"Bizden daha fazla, tek bildiğim bu."

Ayaklarını sehpa koydu ve French gözlerini odanın içinde gezdirdi. Havada yağ, duman ve dökülmüş bira kokusu vardı. Televizyonda Muhammed Ali başka bir boksörle atışıyordu. "Tyra adında bir kadın var mı?"

"Tyra Norris..." Bir adam başını salladı. "O kızın yanına bile yaklaşmaz..."

"Olanlardan sonra olmaz."

French, birinden diğerine bakarak kesintiyi değerlendirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, ortalık karıştı dostum."

Kafalarını salladılar, bira içtiler ve Ali'yi izlediler. Ayrıntıları öğrenmek bir dakika sürdü, ama konuşmaya başladıklarında, her iki adam da harap olmuş Mercedes'i ve çamur içindeki Tyra'yı, onun nasıl çılgık attığını ve silah çektiğini, eteğinin bir tarafının nasıl yukarı kaymaya başladığını anlatarak keyifle anlattılar. French elini kaldırarak onları yavaşlattı. "Son kısmı bir daha söyle."

"Senin oğlunun kadınları siktiğini ve hayalleri

öldürdüğünü söyledi..." "Aynı kelimelerle..."

"Sokakta bağırıyordu..." "Ama yine de onunla

öpüşmeye çalıştı..." "Doğru, kardeşim. Hem de...

agresif bir şekilde."

"O deli, ama deli gibi seksi, anlarsın ya?"

"Canlı, diyebilirim..."

"Duvar prizi neşeliymiş gibi..."

El çaktılar. Güldüler.

"Jason nasıl karşılık verdi?"

"Oh, hey dostum, Jason soğukkanlıydı. Kaçtı, ama o böyledir. Yüzüne karşı ona çok sert bir adam olduğunu söyledim. Onun bir buz adam olduğunu söyledim..."

"Kar yağıyor gibi."

"Evet, evet, soğuk ama sessiz. Aynen öyle."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı? Başka bir şey söyledi mi? Başka bir şey yaptı mı?"

İki adam da başlarını salladı. "Hayır dostum. Birkaç araba daha boyadı ve gitti. O zamandan beri onu görmedik."

French aldatma belirtileri aradı ama hiçbir şey görmedi. "Başka biri sorarsa, bana söylediğinizi söyleyin, Jason'ın her zaman tam kontrolü elinde tuttuğunu."

"Gerçek gerçektir."

"Onun odasını kontrol etmem lazım."

Onlar bira içmeye ve televizyon izlemeye geri döndüler, French ise merdivenlerden yukarı çıktı. Jason'ın odasında giysiler, prezervatifler ve çekmecenin arkasında bir .38 Special buldu ve onu cebine attı. Başka hiçbir şey kişisel görünmüyordu: dağınık bir yatak, Leon Uris'in *Battle Cry* adlı romanı. Dışarı çıktığında French, Tyra'nın Mercedes'ini parçaladığı iddia edilen ağacın yanında diz çöktü. İçerideki adamlardan şüphe etmek için bir nedeni yoktu, ama onlara güvenmek için de bir nedeni yoktu. Ağaç kabuğundaki çizikler onu rahatlatmış çimler, cam parçaları ve kırık plastikler de öyle. Tyra buradaydı. Oğluyla tartışmış, onu silahla tehdit etmişti.

Kırmızı plastik bir parça güneşte parılıyordu.

Uyuşturucu kullanıyor olsa bile...

Savaş onu mahvetmiş olsa bile...

Ama French artık oğlunu tanımıyordur. Uyuşturucu, hapishane, şehrin karanlık kesimlerinde yaşamak...

Daha fazlasına ihtiyacı vardı, bu yüzden arka sokaklarda ve muhbirlerle, içki satışı yapılan barlarda, uyuşturucu yuvalarında ve ucuz pansiyonlarda çalıştı. Ağaçları salladı, oğlunun düşmesini umarak.

Ama bu olmadı.

Akşam karanlığı çöktüğünde, artık radyoyu görmezden gelemezdi. Arabaya biner binmez radyo cızırdamaya başladı. "David 218, Merkez."

Mikrofonu açtı. "David 218, devam et, Merkez."

"Dedektif Burklow şimdiye kadar dört kez aradı."

"Bekle, Merkez." French mikrofonu indirdi ve oğulları için son bir an ayırdı.

Başka ne yapabilirdi ki?

Gibby güvendeydi, bunu sağlamıştı.

Ama Jason...

French, depolar, motosikletçiler ve kısa etekli kadınlarla dolu bozuk bir caddeye bakıyordu. Bu onun yedinci durağıydı ve hikaye her yerde olduğu gibi aynıydı. İnsanlar Jason'ı tanıyordu, ama kimse onu görmemişti, kimse konuşmak istemiyordu.

"Merkez, David 218. Lütfen Dedektif Burklow'a 10-49 olduğumu, tahmini varış süresinin on iki dakika olduğunu söyleyin."

12

Yukarıdaki pencereden Jason babasının arabayla uzaklaşmasını izledi. Arabanın üst kısmını, arka camını ve arka lambalarını gördü. Babası gittikten sonra Jason bir sigara yaktı ve döndü. "Ne istiyordu?"

Büyük bir motosikletçi merdivenlerin başında duruyordu, kaslar, kot pantolon ve solmuş dövmelerle dolu bir dağ gibi. "Seni istiyordu."

"Nedenini söyledi mi?"

"Söylemedi, ben de sormadım."

Jason pencereden ayrıldı ve çiziklerle dolu ahşap bir masaya oturdu. Ayaklarının altındaki zemin eskidi, arkasındaki pencereler metal çerçeveli, boyası dökülmüş kirli camlardı. Oda bir zamanlar ofis olarak kullanılmıştı, 40'lı ve 50'li yıllarda telefon rehberlerinin yapıldığı fabrika katına bakıyordu. Şimdi sert motorcuların elindeydi, Jersey, Maryland ve Pennsylvania'dan güneye taşınan bir kulüp. *Paganlar*. Fabrikayı, arkasında garajları ve üst katında yatak odaları olan özel bir kulübe dönüştürmüşlerdi. Üyeleri, paraları ve itibarları vardı.

"Baban sorun çıkaracak mı?"

Motosikletçinin adı Darius Simms'ti, kulübün Maryland'in Prince George's County'deki ilk günlerinden beri bağlantıları olan bir şube başkanıydı. Kollarını kavuşturdu ve pazılarına mavi mürekkeple *Argo* dövmesi çıkıntı yapıyordu. Bu dövmeye, Paganlar için kot pantolonlarındaki yamalar kadar yaygındı.

Jason, "Hayır. Sorun değil," dedi.

"Bu doğru olduğu sürece, anlaşmamız geçerli. Oda. Ayrıcalıklar. Ama buradaki kimse, beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan polisleri sevmez."

"Bir daha olmayacak."

"Olmamasını sağla."

Motosikletçi merdivenlerden aşağı indi ve Jason, eski fabrika katını gören büyük iç pencereye doğru yürüdü. Makineler

yıllar önce kaldırılmıştı. Şimdi iki tarafta bir bar uzanıyor, ortada kabinler ve masalar vardı. Kalabalık çok fazla değildi, belki yirmi motosikletçi ve iki katı kadar kadın vardı. 1946 model bir Flathead zincirlerle tavandan sarkıyordu. Aydınlatma zayıftı. Gri duman bir sis oluşturunuyordu.

"Hey, bebeğim. Yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

Jason, alçak, uzun kanepede yarı uzanmış olan kadını neredeyse unutmuştu.

"Adın neydi?"

"Angel."

"Kaç yaşındasın Angel?"

"Yirmi beş."

"Bence on dokuz."

"Yirmi beş. On dokuz. Ne fark eder ki?"

Jason odanın diğer ucundan kısa etekli ve uzun çizme giymiş kızı inceledi.

Kızıl saçları güzeldi. "Üzgünüm tatlım. Artık bunu yapmıyorum." "Neyi yapmıyorsun? Güzel kızları mı? Benim arkadaşlarım farklı diyorlar.

Jason French'in her zaman uyuşturucu bulundurduğunu ve bir rock yıldızı gibi seviştiğini söylüyorlar."

Jason, onun ucuz bir sihirbazlık numarası gibi yarattığı gülümsemeden gözlerini num kaçırdı.
ara.

"Hadi ama, bebeğim." Ayaklarını yere salladı ve uzun, soluk uyluklarını daha fazla uzun, soluk bacaklarını ortaya çıkardı. "Bir kıza yardım edemez misin?"

"Al." Jason masaya bir şişe koydu. "Çılgınlık yap." "Johnnie Walker mı?"

"Bu Johnnie Walker *Blue*."

"Anlaşma böyle değildi."

"Ne anlaşması? Sen benim kapımı çaldın. Sen içeri girdin." "Eğer uyuşturucu satmıyorsan, kulüp neden burada kalmana izin veriyor?" Jason omuz silkti. "Bu benimle kulüp arasındaki bir mesele."

Kız, kömür gibi gözleri, istekli tavırları ve çok genç yaşıyla tekrar denedi.

"Beni yeterince güzel bulmuyor musun?"

"Bence çok güzelsin."

Kız yarı somurtarak, yarı kızgın bir şekilde ayağa kalktı. "Beni kapıda durdurabilirdin, biliyorsun."

"Öyle yapmalıydım. Haklısın." "Gerçekten pisliğin tekisin."

Jason gülümsemesini zar zor saklayabildi. "Kimse bana öyle dememişti, ama evet. Sanırım gerçekten pislüğün teki olabilirim."

"Arkadaşlarıma ne söyleyeceğim?"

Jason kulübe doğru baktı ve barda arkadaşlarını gördü, dört ya da beş güzel kız, şüphesiz yorgun görünüyorlardı ama hiçbiri on dokuz yaşından büyük değildi. "Bence sen ve arkadaşların parti yapmak için daha iyi bir yer bulabilirsiniz."

★ ★ ★

O akşamki akşam yemeği de bir önceki gecedan farksızdı. Babam gelmedi. Annem, Jason'la birlikte olmadığımı doğrulamak için yeterince soru sordu. Sonra odamda savaş, komünizm ve kuzeydeki bir hapishanede çıkan ayaklanmalar hakkında bir şeyler okudum. Kötü ve yalnız bir geceydi. Kapı zili çalınca durum değişti.

"Gibby," diye seslendi annem merdivenlerden. "Bir ziyaretçin var."

Çıplak ayakla, kot pantolonla aşağı indim. Annem, açık kapıda, "Çok uzun sürmesin" dedi, sonra yüzünde somurtkan bir ifadeyle ortadan kayboldu.

"Sara." Kapıyı kapatıp dışarı çıktım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Hey, böyle gelip kusura bakma. Bütün öğleden sonra aramaya çalıştım."

"Annem." Özrünü eliyle reddettim. "Bazen cevap verir."

Bazen cevap vermez. İçeri girmek ister misin?" "Belki burada konuşabiliriz."

"Tabii." Onu verandadan takip ederek gece havasına çıktım. Kesik kot pantolon, sandalet ve boynunun arkasında bağlanan, omuzlarını açıkta bırakan beyaz bir üst giyiyordu. "Beni nasıl buldun?"

"Kitapta *Fransızca* için sadece üç ilan var. Şansımı deneyeyim dedim."

"Denediğine sevindim." Arkamızda ışıkların altında kelekler uçarken, kaldırımda durduk. Sara çok güzel ama savunmasız görünüyor, kollarını göğüslerinin altında o kadar sıkı tutuyordu ki üşüdüğünü düşündüm. "Ceket ister misin?" diye sordum.

"Hayır, hayır. Önemli değil. Dinle, şey... Arabayla gezintiye çıksak sorun olur mu?"

Pencereye doğru başını salladı ve içeride annemi gördüm, camdan bizi izliyordu. Kaşları daha da çatılmıştı. Saatine dokundu. "Evet, tabii. Anlaşılabilir bir durum." dedim.

Garaj yoluna doğru yürüdük ve Tyra'nın Mercedes'ini tanıdım, hala ezik ve çizikti. Tereddüt ettim, ama Sara anladı. "Buraya gelmemin nedenlerinden biri de bu."

"Araba mı?"

"Araba. Tyra."

Eve baktım. Annem açık kapıda duruyordu. "Gitmeliyiz," dedim. Sara direksiyonun başına geçti, ben de diğer tarafa oturdum. Annem verandaya, sonra da yürüyüş yoluna çıktı. "Çabuk gitmeliyiz."

Sara arabayı geriye doğru sürdü ve ben annemin peşimizden koşacağını sanıyordum. Ama koşmadı. Arabayı yola çıkardığımızda araba sallandı, ama hareket etmeye başladığımızda dengelendi. Üstü açıktı. Rüzgar Sara'nın saçlarını uçurdu ve o eğlenerek gülümsedi. "Annen hep böyle mi?"

"Hemen hemen."

"Daha kötüsü de olabilirdi." Dar omuzlarını kaldırdı. "Ben annemle konuşmam."

"Hiç mi?"

"Sekiz yıldır."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden binalar yükselip şehir ışıkları gittikçe artarken sessizce yol aldık. Sara saçlarıyla oynadı, alt dudağını ısırdı. Sonunda konuştuğunda, yolun karşısına dizilmiş arabaların farları yüzüne vuran bir trafik ışığında durmuştuk. "Jason'ı gördün mü?" diye sordu.

"Bunun Tyra ile ilgili olduğunu sanıyordum."

"Birlikte olmalarını umuyordum." "Onu bugün gördüm. Yalnızdı." "Ondan bahsetti mi?"

"Pek sayılmaz."

Gözlerinden saçlarını çekip, ışık yandığında daha hızlı sürmeye başladı, küçük araba virajlarda yana yatıyordu. Bir mil sonra, caddeyi tanıdım. "Burası senin yaşadığın yer." O başını salladı ve ben onun ağladığını sandım. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı, nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum. O yetişkin bir kadındı; ben ise ayakkabılarımı bile giymemiştim. Garaj yolunda ona sordum, "Sara, ne oluyor?"

"Tyra'yı bulamıyorum."

Motoru kapattı ve ben apartmana, dışarıya sızan ışıklara baktım. "Ne zamandan beri?"

"Dün gecedен beri."

"Belki başka bir adamdır. Başka bir partidir."

"Bu sefer değil."

"Bunu bilemezsin."

Bu mantıklı geldi, ama Sara bana tartışmalarını, kaybolan arabasını ve garaj yolunda terk edilmiş bir kutu donatı anlattı. "Onları bırakmazdı. Öyle bırakmazdı, garaj yolunda ezilmiş halde."

"Polisi aradın mı?"

"Yirmi dört saat dediler. Belki baban...?"

"O çalışıyor. Nerede olduğunu bilmiyorum. Karakolu arayabiliriz." O umutlu görünüyordu, ama ben değildim. Babam geç saatlere kadar çalıştığında ona ulaşmak imkansızdı. "Yirmi dört saatin bitmesine ne kadar var?" diye sordum.

"Birkaç saat, belki."

"İşte bu kadar. Fena değil."

"İçeri gelmek ister misin?" "Şey..."

"Dürüst olmak gerekirse, biraz korkuyorum."

★ ★ ★

French hastaneye vardığında, Burklow acil servis girişinin dışında bekliyordu. "Üzgünüm Ken. Beklemek zorunda kaldığını biliyorum."

"Sessiz kalmak senin tarzın değil."

"Radyo sorunları, başka şeyler. Bizi bekliyor mu?" "Seni aşağıya getirmeni söyledi."

Acil servisin kapısından geçip bekleme odasına girdiler. Asansörleri geçip, French merdivenlerden aşağı indi, Burklow da onun peşinden. Aşağıda, bir tuş takımı, adli tıp muayenehanesine giden koridora giriş sağlıyordu. "Radyo sorunları, ha?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum Ken." "Ama sonra konuşacaksın."

"Sonra. Kesinlikle."

Ofisleri, laboratuvarları ve buzdolaplarını geçtiler. Otopsi odaları en sondaydı, bir grup oda, ortada bir lavabo,

ve gözlem pencereleri etrafında inşa edilmiş bir grup odaydı. Burası yoğun bir yer olabilirdi, ama şu anda sessizdi. "İşte kurbanımız."

Parlak ışık altında daha da kötü görünüyordu: onu öldüren yaralar, Y şeklinde kesik, açık boşluk. Organlarının çoğu dışarı çıkmıştı, ama adli tabip hala bileklerine kadar elini sokmuştu. "Beyler, içeri gelin." Ellerini kaldırdı ve garip bir şekilde tuttu. "Şu ana kadar bulduğum şeyleri size anlatayım." Bunu metodik ve hassas bir şekilde yaptı. Bu zaman aldı. "Görünüşe göre farklı zamanlarda farklı bıçaklar kullanılmış."

"Birden fazla bıçak," dedi French. "Bu, birden fazla saldırgan olduğu anlamına mı geliyor?" "Kesin değil, ama mümkün. Bazı kesikler belirli bir güç

ve vahşet gerektiriyor. Diğerleri ise daha hassas nitelikteydi." "Herhangi bir düzen var mı?"

"Daha hassas kesikler daha fazla acı veriyor."

"Yani?"

"Bu kesikleri yapan kişi büyük sinirleri, hassas bölgeleri biliyordu.

Bir şey bana onun acele etmediğini söylüyor. Hassasiyete bakın. Burada ve burada." "Peki ya meme dokusu?"

"Bu kesiklerin daha küçük bir bıçakla ve olağanüstü bir özenle yapıldığını söyleyebilirim."

Burklow, "Tanrım" dedi. "Devam et," dedi French.

Adli tıp uzmanı aynı soğukkanlılıkla devam etti. "Dövme veya doğum lekesi yok. Yakın zamanda manikür ve pedikür yaptırmış." Ellerini ve ayaklarını işaret etti. "Pahalı diş tedavisi. Hiç fiziksel iş yapmadığını gösteren çok az işaret var. Kaynakları olduğunu tahmin ediyorum. Oda arkadaşı geldiğinde daha fazla bilgi sahibi olacağız."

French, bu yorumun ağırlığı kafasına dank etmeden önce başını salladı. "Bir dakika. Ne dedin?"

"Oda arkadaşı geldiğinde dedim. Tyra'nın oda arkadaşı."

Tyra...

Onun adını öğrenmişlerdi.

"Bu konuda sana ulaşmaya çalıştım," dedi Burklow. "Olay yerinin altı blok batısında bir çöp konteynirinde giysi ve kişisel eşyalar bulduk. Kurbanın adı Tyra Norris. Yirmi yedi yaşında, bu bölgeden..."

"Yerel mi? Bekle. Adresiniz var mı?"

"Martinez ve Smith şu anda yolda."

"Gitmemiz gerek."

"Burada konuşulacak daha çok şey var."

"Sonra konuşuruz, Doktor." French kapıya doğru ilerledi ve partnerini de peşinden çekti. "Hemen gitmeliyiz."

Doktor başka bir şey daha söyledi, ama French çoğunu duymadı. Hızla hareket etti ve merdiven boşluğuna, lobide, çift kapının ötesindeki sıcak havaya çıktılar. "Benimle gel," dedi.

"Neden?"

"Çünkü konuşmamız gerek."

"Evet, sanırım öyle."

"Adres?"

Burklow ona Tyra'nın adresini verdi. "Myers Park'ın diğer tarafında."

"Sokağı biliyorum."

French direksiyona geçti ve arabayı sürmeye başladı — otopark, iki şeritli yol, Myers Park'ın diğer tarafına giden en kısa yol olan büyük arter. Burklow şehri izledi, ama kimseyi kandıramadı. Bir polis olarak sabır onun en büyük gücüydü, tıpkı temelde affetmez doğası gibi. Bir arkadaşının kendini şımartmasını tolere ederdi, ama başka bir polisin bunu yapmasını nadiren tolere ederdi. Kurbanlar önce gelir. Yaralılar için çözüm. Ölenler için adalet. French hız göstergesine baktı, ama hızını düşürmedi. Belirtilen sınırın iki katı hızla yol aldı: iç şerit, dış şerit. Saatte 70 mil hızla, tek eliyle direksiyonu sıkıca tutarak, tepesinde büyük kırmızı ışık yanıp sönen arabayı ustaca sürdü.

Burklow sonunda konuştu, sesini sabit tuttu. "Şimdi muhtemelen iyi bir zaman olduğunu düşünüyorum."

"Kulağa olduğundan daha kötü gelecek." "Yine de..."

Burklow dikkatle izliyordu, araba trafiğin içinden geçip ışıklardan hızla geçerken gözlerinde ışık parlamaları vardı. Açıklamanın kolay bir yolu yoktu. Nasıl olabilirdi ki? "Kurbanla tanıştım," dedi French. "Bugünden önce onu tanıyordum. Onunla tanıştım. Geçen hafta, onu Jason'la birlikte yakaladım. Onlar, şey... bilirsin."

"Cinsel ilişkiye giriyorlardı?"

"Kötü görüneceğini söylemiştim."

Burklow, milyonlarca kez yaptığı gibi yan camdan dışarıya bakıyordu, omuzlarında ve çenesinde gerginlik belirgindi. Gözlerinin altındaki deri bile

"Olay yerinde onu tanıdın mı?" "Birkaç dakika sürdü."

"Bu yüzden bu kadar aceleyle ayrıldın."

"Jason'ı aramak için. Ondan önce davranmak için." French gözlerini yoldan ayırıp arkadaşına bir bakış attı. "Daha da kötüsü var."

"İmkânsız."

"Gibby de onu tanıyor."

Burklow, sanki yumruk yemiş gibi başını çevirdi. Gibby'yi oğlu gibi severdi. Birlikte balık tutar, pazar günleri futbol maçı izlerlerdi. Gibby'nin tavsiyeye ihtiyacı olduğunda, Burklow ona tavsiyede bulunurdu. Gibby doğduğunda ve araba kullanmayı öğrendiği gün de yanındaydı. "Baştan başla," dedi. "Bu sefer bir şeyi atlarsan, seni fena halde döverim."

French çenesini eğdi ve Burklow'un dediğini yaptı. "Water ve Tenth'te kiralık bir ev var. Üst katta bir yatak odası var..."

★ ★ ★

Sara'nın dairesinde şarap doldurdum ve o bardağı alırken elleri titriyordu. Zarif ve çok yetişkin bir odada beyaz bir kanepeye oturdu. "Evinizi beğendim."

"Tyra'nın evi. O zengin bir aileden geliyor."

Belli oluyordu, diye düşündüm. Pahalı deriler. Gerçek sanat eserleri.

Sara bir mum yaktı ve şarabını yudumladı. "Beni öpecek misin?" diye sordu. "Emin misin?"

"Sadece bir süreliğine. Sadece o zamana kadar."

Soruş şekli tuhaf gelmişti, ama yetişkin kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve bu da her şeyi tuhaf hale getiriyordu: zevkli mobilyalar, yanına oturduğumda hazır olması. Elimden bardağı aldı, sonra beni yere yatırdı ve üzerime bir battaniye gibi uzandı. İlk başta sıkıca sarıldı, ama sonra beni öptü ve dudaklarının dokunuşu yağmur kadar yumuşaktı. Parmakları da tenimde hafifti. Yüzümü, göğsümü okşadılar. Bir süre sonra kalktı, gömleklerimiz çıktı, ama o an hala onundu. Hırs hala oradaydı, ama onu derinlere saklamıştı: belinin alt kısmında bir titreşim, nefesinde bir kesinti. Sarmal gevşeyene kadar öpüştük ve gevşediğinde, bunu nefesinden hissettim. Nefesi daha hızlı ve daha sıcak hale geldi ve bu sıcaklık cildinde de hissediliyordu: elleri yüzümde, bacakları

gölgeli gözlerinin altında beni aşağı itti ve bir bahane, hareket etmek, yapmak ve unutmak için bir neden istediğini anladım. Ben onun için bir araştım, ama umursamadım. Isı benim de içimdeydi, nefesimde de aynı takılma vardı. Gözlerimi kapattım ve sanki paylaştığımız ısı odanın içine yayılmış gibi kırmızı bir dalga gördüm. Kan kırmızısı, parlıyor ve nabız gibi atıyordu, Sara'nın cildi ellerimin altında kaygandı. "Oh..." dedi. Ve ben "*Evet*" diye düşündüm.

Ama o bunu kastetmemiştir. "Oh

lanet, oh lanet, oh lanet..."

O uzaklaşırken gözlerim açıldı. Kırmızı ışık gerçektir.

Polisler araba yolundaydı.

Sara pencereye koştu ve o birkaç saniye boyunca, benim hiç tanımadığım bir dünyadan çıkmış gibi görünüyordu: dev gölgeler, cildinde kırmızı ışık. Sanki büyük bir şehirde geçen ve benden daha büyük birinin başrol oynadığı bir film sahnesi gibiydi. Kendimi çok garip hissettim. Gömleğimi giydim. Onunkini aradım. Yastığın altında buldum ve ona götürdüm.

"Al, giy şunu."

Perdeler saydamdı. İki parmağıyla bir kısmını tuttu. "Neden buradalar?"

"Hadi. Giyin."

Dışarıda, erkekler araba farlarının önünden geçiyorlardı. Sara'nın başına tişörtü geçirdim; kolları yerine geçen askıları takmasına yardım ettim.

"Tyra. O olmalı."

"Henüz hiçbir şey bilmiyoruz." Ama aslında biliyordum. Polislerin isimleri Martinez ve Smith'ti. Cinayet masası polisleriydi. Babamla birlikte çalışıyorlardı.

"Beni bırakma, tamam mı?"

Kolumu omuzlarına doladım. Korkmuştu. İkimiz de korkmuştuk. "Hadi," dedim. "Ne istediklerini görelim."

Kapıda, Martinez ve Smith en üst basamakta duruyorlardı. Beni gördüklerinde yaşadıkları şok, başka koşullar altında komik olabilirdi.

"Gibby? Tanrım." Smith ilk konuşan oldu, bakışları Sara'nın yüzüne ve benim yüzüme, sonra da onun omzuna koyduğum koluma kaydı. Yumuşak gözlü, dar elleri olan küçük bir polisti.

Yanındaki Martinez ise daha sert, acımasız ve alaycı görünüyordu. "Burada ne işin var?"

"Hiçbir şey."

Bu bir çocuğun vereceği bir cevaptı, ama Martinez en kötü haliyle babam gibiydi: polis gözleri ve güvensizliği. Smith'e bir bakış attı ve boğazını temizledi.

"Neden ayrı ayrı konuşmuyoruz? Gibby, benimle gelir misin?"

"Bu Tyra ile ilgili mi?" diye sordum. "Tyra hakkında ne biliyorsunuz?" "Sadece kaybolduğunu."

"O zaman onu tanıyor musun? Şahsen mi?" "Evet. Tabii ki."

"Onu *nereden* tanıyorsun?"

Smith, "Martinez..." dedi.

Ama Martinez, ortağının sesindeki uyarıcı tonu görmezden geldi. "Onu nereden tanıyorsun dedim?"

"Hadi ama dostum. Bill'in oğlu bu."

"Hadi ama deme! Sen de benim gibi onu gördün."

Ne demek istediğini anlamadım, ama önce *Tyra'yı* düşündüm, sonra da bunun kötü bir şey olduğunu. Martinez o kadar sinirli ve rahatsızdı ki, kulaklarından duman çıkıyor mu diye baktım. "Sorularımız var," dedi. "Polis soruları, önemli sorular. Ve küçük arkadaşın gibi, senin de bu soruları burada ve şimdi cevaplamayı bekliyorum."

Parmağını Sara'nın yüzüne doğrulttu ve gömleğinin manşetinde kan gördüm. Bakışlarımı takip etti ve aynı şeyi gördü. "Orospu çocuğu..."

Kanını silmeye çalıştı ve Smith daha yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "Kafan karışık. Anlıyorum. Endişelisin de, eminim. Ama önce sorularımızı sormamız gerekiyor. Nasıl işlediğini biliyorsun."

Öyle yaptım. Umurumda değildi.

"Tyra'dan bahset bana." "Bunu yapamam..."

"Gibby, ne oluyor?"

Sara'yı kendime yaklaştırdım, omuzlarını sıktım. "Babamı bekleyeceğiz," dedim.

"Baban gelmeyecek," dedi Martinez. "Gelse bile, bir şey değişmez. Dediğim gibi olacak. Tam burada. Tam şimdi."

Smith avuçlarını gösterdi. "Yardıma olur..."

"Haklısın," dedi Martinez.

"Tyra'ya ne olduğunu öğrenmeden olmaz."

"Lanet olsun, evlat. Soru sormayacaksın ve babanı göremeyeceksin."

Ama bir araba caddede hızla ilerliyordu, çatısında kırmızı ışık yanıyordu, motoru çok ısınmıştı. Bu babamın arabasıydı, biliyordum. Martinez de biliyordu. Geri adım attı ve fısıldayarak söylediği sözleri duydum: *Orospu çocuğu, lanet olası piç kurusu...*

Araba sert bir fren yaptı ve kapılar açıldı. "Tek kelime etme, evlat, tek kelime bile."

"Burada ne işin var, Bill?"

"Şimdi olmaz, Martinez. Oğlumla konuşmam lazım."

"Bizim de öyle."

"Ve ben *şimdi değil* diyorum!"

"O kurbanımızı tanıyor." Martinez babamın kişisel alanına girerek ona yaklaşmıştı. "Şahsen." Martinez bu kelimeyi vurguladı. "Onu *şahsen* tanıyor."

"Bunu sonra konuşabiliriz. Gibby, arabaya bin." "Ama Sara..."

"Arabaya bin dedim."

"Tyra'ya ne oldu?" Bunu bir talep haline getirdim. Kimse umursamadı. "Şimdi olmaz," dedi babam.

"O zaman ne zaman?"

"Oğlum, *lanet olası* arabaya bin."

Gözleri alev alev yanıyordu, ama küfürler beni her şeyden daha çok korkutmuştu. Burklow daha nazikti. "Hadi git, evlat. Arkadaşını yarın görebilirsin. Başı belada değil."

Gözlerini Martinez'den ayırmadan babam, "Ken, lütfen," dedi. Burklow kolumu tuttu ve beni merdivenlerden aşağı çekti.

Martinez, "Hâlâ oğlunla konuşmak istiyoruz" dedi.

"Biliyorum, ama bu gece olmaz. Ken, lütfen."

İri polis beni arabaya kadar sürükledi, arka koltuğa tıktırdı ve kapıyı kilitledi. Sara'yı merdivenlerde aradım.

Yüzünü elleriyle kapamıştı.

Ağlıyordu.

13

Lanesworth'da X sinirli ve huzursuzdu. Yatağa uzandı, kalktı, tekrar uzandı. Reece sonunda ortaya çıktığında, yüzüne bir bakış X'e her şeyin bittiğini gösterdi. "İyi gitti mi?"

"O kadar iyi gitti ki, senden ücret almaya niyetim yok. Genç kadın... çok hoştu."

X, adamın ince gülümsemesini taklit etti. "Bir erkeğin işinden zevk alması suç değildir. Her zamanki ücretinizi her zamanki şekilde bekleyin."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Sanırım benim için bir şeyin var?"

Reece, Polaroid fotoğraflarla dolu bir zarf çıkardı ve ona uzattı.

"Söylediğiniz gibi yaptık."

X zarfı açtı ve fotoğrafları çıkardı. "Kronolojik sırayla mı?"

"Onun apartmanının dışındaki araba yolunda başladı."

X fotoğrafları yavaşça inceledi: arabadaki kız, sonra zincirlenmiş, sonra ölü.

"Ne kadar sürdü?" diye sordu.

"Onu uyandırdıktan sonra beş saat." "Bu süre boyunca bilinci açıktı mı?" "Her zamanki önlemleri aldım."

X'in hiç şüphesi yoktu. Reece tutkularını kusursuz bir şekilde yerine getiriyordu. Yığını ikinci kez inceleyen X, birkaç fotoğraf seçti ve Reece'e uzattı.

"Bunlarla ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

"Parmak izi yok. İzlenemez."

"Mümkün olduğunca çabuk, lütfen." "Adres bende var."

X kalan fotoğrafları zarfa geri koydu ve Reece'e uzattı. "C blokta Francis Willamette adında bir mahkum var. Bunlar onun için

. Uygun şekilde takdirini kullan."

Reece elbette öyle yapacaktı. Gardiyanları ve protokolleri tanıyordu. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Jason'ı gördün, elbette."

"Gördüm."

"Güzel." X oturdu ve Reece'e ikinci bir sandalye uzattı. "Gördüklerini anlat bana. Hiçbir şeyi atlama."

14

Burklow beni eve götürdü ve mutfak masasında geç saatlere kadar oturup bira içti ve soruları geçiştirdi. "Bunu babana sorman gerek."

"Nerede o?" "İşlerini hallediyor."

"Ne zaman eve gelecek?"

"Geldiğinde burada olacak." "Bana Tyra'dan bahset."

"Unut gitsin, evlat. Ciddiyim."

Sonunda araba yolunda ışıklar belirdiğinde, bana oturup beklememi söyledi, sonra dışarı çıkıp babamla görüşmeye gitti. Oturmadım. Ve hayatta beklemeyecektim. Ön kapıya sessizce yaklaştım ve Burklow'un babamla tartıştığını, göğsüne bir değil iki kez parmağıyla dürttüğünü gördüm. Onun hiç bu kadar saygısız davrandığını görmemiştim, ama babam bunu kabul etti ve yalvarır gibi sert ve sessiz bir fısıltıyla cevap verdi. Burklow kızgın ve hala öfkeli bir şekilde arkasını döndüğünde, babam kırbaçlanmış bir köpek gibi onu takip etti.

"Ken. Dostum..."

Gerisini kaçırdım, ama hiç de arkadaş gibi görünmüyorlardı. Beş dakika boyunca tartıştılar ve tartışma çok kötü bir şekilde sona erdi, Burklow babamın üzerine dikilip sesini yükseltti. "Umurumda değil. Olay yerinde bana söylemeliydin. Ve bana aynı şeyi yapardım deme, çünkü yapmazdım, böyle bir durumda yapmazdım."

"şimdi öyle diyorsun..."

"Yapma. Hayır."

"Senin çocuğun yok. Anlayamazsın."

Burklow arkasını döndü ve ben sonraki kısmı kaçırdım. Daha iyi duyabilmek için verandadan indim ve babam bana bakmadan bunu fark etti

. Parmağını kaldırarak beni olduğum yerde durdurdu. Burklow'a başka bir şey söyledi, o da "Hayır. Kesinlikle hayır" dedi.

"Bir gün daha, on iki saat..."

Ama Burklow konuşmayı bitirmişti. Arabaya bindi, kapıyı çarptı ve garaj yolunda lastik izleri bırakarak uzaklaştı. Babam uzun süre arkasından baktı, sonra bana geldi, tamamen bitkin görünüyordu. "Duydun mu?"

"Birazını. Fazla değil." "Ne duyduysan, unut gitsin."

"Bu benimle mi ilgiliydi? *Oğlun* hakkında konuştuğunu duydum. Martinez'in nasıl davrandığını gördüm."

"Seninle ilgili değil. Martinez için endişelenme."

"Endişelenmemek zor."

Bir kez başını salladı, ama yüzü asıktı. "Jason'la konuşmam lazım."

"Mesele bu mu?"

"İhtiyacım olan bilgilere sahip olabilir." "Tyra hakkında mı?"

"Bunun hakkında konuşamam."

"Martinez ve Smith cinayet masası polisleri."

"Oğlum..."

"O öldü mü?"

"Sana söyledim evlat. Bu konuda *konusamam!*"

Patlama beni geriye itti. Gözlerindeki bakış. Yüzündeki çizgiler. Onun geçimini insan avlayarak sağladığını unutmak kolaydı, ama şimdi bunu görebiliyordum, sanki beni çiğneyip tükürebilir ve hiçbir şeyin tadını alamazmış gibi. İçgüdüsel olarak geri adım attım ve aramızda kötü bir an yaşandı, elleri bir kez yükseldi, sonra yapraklar gibi düştü. Söyleyecek başka bir şeyim yoktu, onun da yoktu; arabasına doğru döndüğünde, adımlarında bir ağırlık vardı. Arka lambalarının kayboluşunu izledim, sonra elimi cebimden çıkardım ve taş ocağından beri cebimde taşıdığım kağıt parçasını düşündüm.

Üzerinde bir telefon numarası vardı. Yerel bir numaraydı.

İçeride ev ürkütücü bir sessizlik içindeydi, ben de tek başıma mutfağa gidip duvardaki telefonun kancasından kaldırdım. Kablo kiler kadar uzaktaydı, ben de kendimi oraya kapattım ve numarayı çevirdim. Karşı tarafta telefon dokuz kez çaldıktan sonra biri cevap verdi. Kahkahalar ve yüksek sesli müzik duyuyordum.

Kardeşimi sordum.
Sonunda geldi.

★ ★ ★

Jason'ın tarif ettiği bölgeyi bulmak kırk dakika sürdü ve yine bir film sahnesi gibi hissettim, büyük bir şehirde kasvetli bir gece. Bir yan sokağı, sonra başka bir yan sokağı dolaştım. Doğru binayı bulduğumda, motosikletleri, kadınları ve gürültüden anladım.

Bolca krom ve bolca çıplak ten...

Jason'ın dediği gibi.

Park edecek bir yer buldum ve iki blok geri dönerek kaldırıma dizilmiş bir sıra motosikletin olduğu yere geldim. Orada yerim yoktu ve herkes bunu biliyordu. Motosikletçiler bana soğuk bakışlar attılar, yolumu kestiler veya yüzüme duman üflediler. Kapının yanında bir kalabalık vardı ve ben oraya sıkıştığımnda kadınlar beni geri itti, bana dokundu ve güldü.

Hey, tatlım...

Hey, bebeğim...

Biri omzuma asıldı ve bacaklarımın arasına elini koydu.

"Affedersiniz," dedim ve o yine güldü.

Kapıda bir motorcu beni durdurdu. Sakallı, beyaz çizgili uzun saçlı biriydi. "Üyeler ve bayanlar," dedi.

"Jason French'i arıyorum." Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Bir bira şişesi yukarı aşağı sallanıyordu. "Beni bekliyor, söz veriyorum."

"Peki, söz verirsen..."

Son kelimedede sesi yükseldi, dudakları büküldü. Sorun şu ki, ben içeri girmek istiyordum ve o da denememi istiyordu. Jason arkasında belirip elini omzuna koyana kadar gergin bir an yaşandı. "Sakin ol, Darius. O benimle birlikte. Hadi, kardeşim."

Jason'ı takip ederek karanlık bir odaya girdim, sonra başka bir kalabalığın içinden geçerek arka duvardaki metal merdivene ulaştım. Yukarıda Jason beni tuğla duvarlı, az sayıda mobilyanın bulunduğu ve sanki oraya sonsuza kadar yerleştirilmiş gibi görünen devasa bir kasanın bulunduğu kare şeklinde bir odaya götürdü. Jason benim tepkimi gördü. "Diebold nakit kasası, sanırım 1905 model."

Elimi çelik kapının ve devasa menteşelerin üzerinde gezdirdim. "Tonlarca ağırlığında olmalı."

"En az üç ya da dört ton. Burası ağırlığı taşıyabilmek için zemine çelik kirişler yerleştirilerek inşa edilmiş. Bunları alt kattaki depodan görebilirsin."

"Ne için kullanılıyor?"

"Başlangıçta? Maaşlar için, sanırım. Belki de kayıtlar için."

Ben masaya oturdum, o ise kollarını kavuşturup duvara yaslandı. "Şu anda içinde ne var?" diye sordum.

"Neden bildiğimi düşünüyorsun?"

"Bu şehirde milyonlarca oda var, ama sen bu odadasın. Ayrıca, *başlangıçta* dedin. Bu, kasada şu anda başka bir amaç olduğunu ima ediyor." Omuzlarımı silktilim. "Kelimeler önemlidir."

Jason bana tuhaf bir şekilde baktı. Soruma cevap vermedi, ama viskiyi shot bardaklarına doldurdu. "Sen zeki bir çocuksun, Gibby. Buna içelim."

Bana bir viski uzattı. Yutarken boğazımı yaktı. "Peki neden buradasın?" diye sordu.

"Tyra ölmüş olabilir." "Saçmalık."

"Ciddiyim."

O ikna olmamıştı, ben de ona Tyra'nın nasıl kaybolduğunu, Martinez ve Smith'in nasıl öfkeli, güvensiz ve sinirli bir şekilde apartmana geldiklerini anlattım. Bu da babam ve Burklow'un nasıl aynı şekilde geldiklerini, beni arabaya bindirdiklerini ve daha sonra benim duymamı istemedikleri şeyler hakkında tartıştıklarını anlatmamla sonuçlandı. "Cinayet masası polisleri," dedim. "Dördü de. Bunun bir anlamı olmalı. Bence bu, Tyra'nın öldüğü anlamına geliyor."

Onun savunmasız bir anında yüzünü görmek istemiştim. Bunun yerine, o bir viski daha doldururken kaşlarını kaldırdı. "Bunların hiçbirisi Tyra'nın öldüğü anlamına gelmez. Herhangi bir şey anlamına gelebilir."

"Bilmiyorum dostum. Sert bir şekilde tartışıyorlardı ve babam oldukça korkmuş görünüyordu. Seni de arıyor. En kısa sürede bilmen gerektiğini düşündüm."

"Bu yüzden mi buradasın?" Jason kaşlarını çattı ve elindeki viskiyi, dokunmadan indirdi. "Neden, tam olarak, böyle bir şeyi bir an önce bilmem gerektiğini düşünüyorsun?"

"Bilirsin, buraya gelirlirse diye." "Bunu telefonda da söyleyebilirdin."

"Sen benim kardeşimisin. Gelmeyi istedim."

Jason'ın gözleri kısıldı ve kaşları çatıldı. Aniden ayağa kalkarak, sokağı sağa sola kontrol etti. "Evde kalmalıydın, Gibby." Perdeleri kapattı; merdiven boşluğunu kontrol etti. "Bu insanlar. Bu yer..."

"Kızgın mısın?"

"Sadece kendime." Dolaptan bir spor çantası kapıp içine giysiler tıktırdı. "Burası tehlikeli bir yer. Burada olmamalısın."

"Kendimi

koruyabilirim." "Hayır,

koruyamazsın." "Öyle

söyleme."

"Dinle, evlat. Beni tanıdığını sanıyorsun, ama tanımıyorsun. Hayatımda olmak istiyorsun ve bence bu harika. Ben de senin hayatında olmak istedim, ama sana en ufak bir şans versen seni dibe çekerim. Artık bunu anlıyorum. Kahretsin, bunu zaten yaptım. Tyra. Polisler. Yani, lanet olsun. Eğer şu anda burayı basarlarsa, sen buradayken..." Soğuk, parlak gözleriyle beni sabitledi. "Chance ya da başka bir çocukla ya da o taş ocağındaki güzel kızla takılmalısın. Senin hayatın bu ve ben seni o hayatta bırakmalıydım." Çantayı yatağa attı. "Hiç eve gelmemeliydim."

"Sana yardım edebilirim. Bu her

neyse..." "Tanrım, evlat.

Dinlemiyorsun!"

O odanın diğer ucuna doğru fırladı, ben de onu takip ettim. "Ne yapıyorsun?"

"Elimden gelen en iyi şekilde fikrimi anlatmaya çalışıyorum." Bir elini kasaya dayadı, diğer eliyle kadranı çevirdi. "Bana kelimelerin önemli olduğunu söylüyorsun ve bu doğru, kelimeler önemli. Ama eylemler daha da önemli." Kapı açıldı ve Jason kenara çekildiğinde karanlık metal gördüm. "Şimdi anladın mı?"

Anladım. Anlamak istememiştim.

Bir tüfek çıkardı, mekanizmasını temizledi ve bana attı. "Bu bir M16A1 tüfeği, tam otomatik ve son derece yasadışı. Bende otuz tane var." Diğer silahları işaret etti. "Bunlar CAR-15'ler." Tekrar işaret etti. "Thompson makineli tüfekler, bulması çok zor. Bunlar AK-47'ler, Rus yapımı, kaliteli silahlar, Colt 1911'ler, tabii ki..."

"Yavaş ol dostum. Anlamıyorum."

Kasadan bir çanta çıkardı, fermuarını açtı ve içindeki tüm parayı bana gösterdi. Binlerce dolar. On binlerce dolar. "Benim işim bu

benim işim," dedi. "Ben buyum." Tüfeği elimden aldı ve diğerlerinin yanına koydu. "Ben iyi bir insan değilim. Burada olmamalısın."

O gece yatakta, kardeşim Robert'ı rüyamda gördüm. Derin ormandan çıktı ve göğsündeki deliği, parçalanmış kemiği ve yakut rengi koyu lekeyi gördüm. Adını fısıldadığımda başını kaldırdı ve gözlerinin olması gereken yerde karanlık vardı. Konuşmaya çalıştı ama dili de yoktu; ayaklarıma düştüğünde, rüyalarda olduğu gibi ona yaklaşmam gerektiğini anladım ve öyle yaptım. Onun kokusunu, boş göz çukurlarını, gece seslerini, çimleri ve benekli gökyüzünü görmezden geldim. Kardeşimi tanımak için tüm ruhumu ortaya koydum ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Son nefesini vermişti ve onu tanıma fırsatım da onunla birlikte yok olmuştu.

Gözlerimde yaşlarla o rüyadan uyandım, sessizce giyindim ve dışarıya çıktım, serin havaya ve sulu ve gri ışığa. Arabada, iki erkek kardeşimle doğmuş olmama rağmen ikisini de hiç tanımamış olmanın ne kadar garip olduğunu düşündüm. Robert öldüğünde ben daha çocuktum ve onu erkek erkeğe tanıma fırsatını kaçırdım. Jason da bir gizemdi ve öyle kalmaya kararlıydı. Geriye uzak bir baba ve tanınmaz bir anne kalmıştı, durum o kadar berbat ve belirsizdi ki, arabayla taş ocağına gittim, orada uçurumun kenarına kadar yürüdüm ve tek başıma durup kırmızı güneşin doğuşunu izledim.

Bunun için doğru zamanın geldiğini düşündüm. Robert, hükümet ne derse desin, zorlu bir şekilde ölmüştü ve orada dururken, Jason'ı askere yazılmaya ve harekete geçmeye iten duyguları ben de hissettim. Babam bir keresinde bunun aptalca nedenlerle yapılan aptalca bir savaş olduğunu söylemişti, ama o sırada sarhoştu ve o zamandan beri böyle bir şey söylememişti, bu yüzden Jason'ın savaşıp öldürerek intikam almasının doğru olduğunu düşündüm.

Dünyada hala gecenin karanlığıyla dolu bir delik olan taş ocağına bakakaldım. Ayaklarımin dibinde, taş güneşin doğuşu kadar kırmızıydı, ama sadece uzun boylu bir adamın ulaşabileceği kadar aşağıda. Ondan ötesinde, sanki hiç su yokmuş gibi karanlık vardı ve belki de sonsuza kadar düşecektim. Gömleğimi ve ayakkabılarımi çıkararak, Robert'ın mükemmel dalışını, yanımda asılı kalışını, düşüşünü ve gülerek yükselmesini hayal ettim. *Vietkong'un ona dokunmasına izin ver, demişti; ama onlar*

Onu öldürdüm, neyse. Dalışı yapan ama benimle hiçbir şey yapmak istemeyen Jason'ı düşündüm. Uzun süre çukura baktım.

"Sadece dal," dedim, ama
dalmadım. Kardeşlerim gibi
değildim.
Korkuyordum.

O günün ilerleyen saatlerinde, odamdaydım ve Chance içeri girdi. "Dostum, ne oluyor?"

Okuduğum kitaptan başımı kaldırdım. "Bir sorun mu var?" "Batting cage. Tabii ki."

"Oh, dostum." Kitabı kapattım ve yataktan kalktım. "Üzgünüm, Chance. Tamamen unutmuşum."

"Ahh..." Elini salladı ve yüz hatları yumuşadı. "Endişelenme
."

Ama ben endişelendim. Chance beyzbolu tutkuyla seviyordu. Çok iyi değildi ama cumartesi günleri kafeslerde beyzbol oynamak bir ritüeldi.

"Hasta mısın? Akşamdan kalma mısın?" Gözleri parlayarak sordu. Kafamı salladım. "O zaman yürüyüşe çıkalım. Belki ikizler dışarı çıkmıştır."

Sokağın aşağısındaki Harrison kızlarını kastetti. On yedi yaşındaydılar. Gerçekten çok tatlıydılar. "Babamı bekliyorum. Televizyon izlemeye ne dersin?"

"Evet, tabii. Neyse ne."

Yerde uzanıp *Star Trek'in* tekrarlarını izledik. Bir ara, babamın dönüp dönmediğini görmek için aşağı indim. "Bira getir," dedi Chance, ama şaka yapıyordu, sayılır. Öğleden sonra dışarı çıktık, ama Harrison kızları ortalıkta yoktu.

"Bol bol vaktin var," dedi Chance. "Ne?"

"Sürekli saatine bakıyorsun."

Suçluluk duygusuyla bileğime baktım. Saati kontrol ettiğimi hatırlamıyordum, ama bahçeden çıktığımı da hatırlamıyordum. "Sadece babamı görmek istiyorum."

"Ben daha iyi biliyorum." Chance'in yüzünde aynı sırıtiş belirdi, ben de kreozot ve sıcak odun kokan bir telefon direğinin yanında durdum. "Becky Collins," dedi.

"O ne olmuş?"

"Evet, tabii."

"Hayır. Cidden. Ne?"

Chance bana inanamayan bir ifadeyle baktı. "Becky Collins ile randevunu mu unuttun?"

"Bugün mü?"

"Saat yedi, Dana White'ın evinde." Sanki gökyüzü yanmış gibi yukarı baktı.

"Yani unuttun mu? Yani... gerçekten unuttun mu?"

"Sanırım unuttum."

"Ama bu Becky Collins." Chance gözlerini kapattı ve aynı şeyi tekrarladı.

Becky... lanet olası... Collins...

Bir süre böyle devam edebilirdi, ben de kaldırımda oturup onun sakinleşmesini bekledim. Tabii ki, onun kafasının karışması gayet normaldi. Becky'ye çok uzun zamandır aşıktım. *Herkes* Becky'ye aşıktı. Akıllı, güzel ve diğer kızlardan farklıydı. Kendine güveni, kararlılığı...

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" Chance sonunda sakinleşti, üstümde durup aşağıya baktı. "Bütün gün içeridesin. Vuruş antrenmanını unuttun, sonra da okulun en seksi kızıyla randevunu. Neyin var senin?"

"Bilmiyorum. Ailevi meseleler. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Kızla öpüşmek istiyor musun?" Gözlerine baktım ve eğlendiğini gördüm. "Hadi, Sindirella." Beni ayağa kaldırdı. "Seni baloya hazırlayalım."

★ ★ ★

Duşta, Jason'ı, silahlarını ya da tekrar hapse girme ihtimalini düşünmemeye çalıştım. Bunun yerine, Tyra'yı düşündüm, onun gerçekten ölmüş olabileceğini düşündüm. Mavi tenli ve metal bir masa hayal ettim, şehirdeki tüm polisler, sinirli ve sigara içip şehirde dolaşıyorlardı.

Yatak odasında, Chance yatak üzerine kıyafetler sermişti. "Ciddi misin?" diye sordum.

"Ne? Sevişmene yardım edemem mi?" "Becky ile durum öyle değil."

"Henüz değil."

"Chance..."

"Şaka yapıyorum. Hadi. Al şunu." Bana bir gömlek uzattı ve giyinirken bana öğüt vermeye çalıştı. "Unutma. Becky fakir ama sofistike. Bu, akıllı ve hırslı olduğu ve senin tipik saçmalıklarına ilgi duymadığı anlamına gelir."

"Ben de Becky Collins'i senin kadar iyi tanıyorum."

"Hayır, tanıımıyorsun. Dinle." Ayakkabılarımı karıştırırken omzunun üzerinden konuşmaya devam etti. "O bir ponpon kız ama sporla ilgilenmiyor, Latin Kulübü, Genç Girişimciler ve öğrenci konseyi de öyle. Bunları yapıyor ama konuşmak için bunlara güvenme. Burs almayı umuyor, bu yüzden bazıları göz boyama olacak. Onun için gerçekten neyin önemli olduğunu bulman gerekecek. Varsayımlarda bulunma." Ona yan gözle baktım ve o omuz silkti. "Ne diyebilirim ki dostum? Beşinci sınıftan beri o kıızı zihnimde takip ediyorum. Al, bunları giy."

Ayakkabıları giydim ve aynaya baktım. "Disko, bebeğim."

"O kelimeyi kullanma, asla." Chance saatine baktı. "Neredeyse zamanı geldi. Kondomun var mı?" Ağzım açık kaldı ve o güldü. "Tanrım, çok kolaysın. Rahatla. Salla gitsin." Denedim, ama gergindim. "O sadece bir kız. Yüksek sesle söyle."

"O sadece bir kız."

"Senin gibi birine sahip olduğu için şanslı. Bunu da söyle."

Yolculuğun çoğu böyle geçti. Chance'in bisikletini arka koltuğa koydum ve onun isteği üzerine uzun yoldan eve götürdüm. Sonunda şakalar yapmaya, hikayeler anlatmaya başladı. Onun sokağına vardığımızda, Tyra'yı, kardeşimi ya da Becky Collins'e aşık olduğum yılları düşünmüyordum. Üstü açıktı. Gülüyorduk.

"Her şey yolunda mı kardeşim?" Chance bisikletini yere bıraktı ve arabaya yaslandı. "Paran var mı? Onu nereye götüreceğini biliyor musun?"

"Evet dostum. İyiyim."

"Yetişkin gibi davran, tamam mı? Savaştan, Nixon'dan veya Brezhnev'den bahset." Güldüm. "Hayır."

"O zaman enflasyon. Durgunluk."

"Bitirdin mi?"

"Sadece külotunu çıkar." Göz kırptı, sırtıttı ve içeri girdi.

Şans, diye

düşündüm.

Aklımdan

çıkıyordu.

Kaldırımdan ayrılırken, sürerken saate baktım. Erken gitmek istemiyordum. Geç kalmak da istemiyordum. Dana White'ın evinin kaldırımında

saatimi son bir kez kontrol ettim, sonra saçımı düzelttim ve sessizce prova yaptım.

Merhaba Becky. Bu akşam çok güzelsin...

Çiçek getirmeliydim diye düşünerek kapıya doğru yürüdüm. Hiç gerçek bir randevuya çıkmamıştım...

Çiçekler. Kahretsin.

En alt basamakta tereddüt ettim.

Merhaba, Becky...

Kapı açıldığında hâlâ oradaydım ve Becky ortaya çıktı, yüzü kapının aralığından görünüyordu, tişörtü ve kot pantolonu görünüyordu.

"Gibby, hadi ama." Sesi alçaktı, neredeyse fısıldıyordu. "Burada olamazsın. Bunu biliyorsun."

"Ne? Ben..." Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım. O başka yere baktı, çenesinin kıvrımı ve saçlarının dalgaları göründü. Geri dönüp eliyle bir işaret yaptı. "Yan tarafa. O tarafa."

Ne demek istediğini sormadan kapı kapandı. Bunun yerine, çalıların arasından geçerek bir kapıya, arka bahçeye ve açık bir pencereye ulaştım. Becky oradaydı, arkasında Dana White vardı. Peyzajın arasından sıkışarak geçtim, yüzüm pencere pervazına dayandı. "Burada olamayacağım da ne demek?"

"Sessiz ol, tamam mı?"

Elleriyle sus işareti yaptı ve Dana daha da yaklaştı. "Becky, bu tehlikeli."

"Sakin olursan değil."

"Babam bizi öldürecek..."

"Neler oluyor?" diye araya girdim.

Becky, Dana'nın yüzünden benim yüzüme baktı ve çatışma ortadaydı. "Boş ver," dedi. "İçeri gir."

"Becky, hayır."

"Sessiz ol Dana. Bu sana kalmış bir şey değil. Gibby, kimse görmeden gel hadi."

Ne olduğunu anlamadım, ama pencereden içeri girdim ve Becky'nin kızardığını, Dana'nın ise yanında somurtkan, kızgın ve solgun olduğunu gördüm. "Ailem öğrenirse, beni sen zorladığını söylerim."

"Kapa çeneni Dana. Ciddiyim." Becky yüzümü inceledi, sonra ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerimin içine baktı. Sanki bir dağın tepesinde duruyormuşum gibi hissettim. "Bilmiyorsun, değil mi?"

"Neyi bilmiyorum?"

"Tanrım. Tamam. Pekala. Dana, koridoru kontrol et." "Hayır."

"Eninde sonunda yapacağını biliyorsun, o yüzden zaman kaybetmeyi bırak."

Dana odayı geçerek, "Bu saçmalık, saçmalık..." dedi. Yine de, koridoru kontrol etmek için kapıyı araladı. Televizyon sesi ve yetişkinlerin sessiz konuşma sesleri duyuluyordu. Kapıyı kapattı.

Becky, "Kapat şunu," dedi, sonra elimi tuttu ve beni Dana'nın yatağının kenarına götürdü. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, o yüzden söylemeyeceğim. Otur, tamam mı? Sadece..."

Sanki beni yatakta tutmak istercesine iki avucunu da gösterdi, sonra küçük bir televizyonu açtı ve antenle oynadı. Görüntü netleştğinde bir muhabir gördüm, ardından da kardeşimin yüzünü. Becky yanıma oturdu, ama sözleri Dana White söyledi. "Cinayet," dedi. "Kardeşin cinayetten aranıyor."

15

Eve vardığımda, yolculuktan karanlık ve hızdan başka hiçbir şey hatırlamıyordum. "Anne. Baba." Giriş holünden seslendim, ama ikisi de beni fark etmedi. Annem bağıırıyordu. Her yer kırık camlarla doluydu.

"Tabii ki o yaptı! Tabii ki o yaptı!" "Gabrielle, lütfen..."

"Neden beni uyarmadın? Neden söylemedin?" "Çünkü bilmiyordum..."

"Haberlerde gördüm William! Kendi oğlum! Haberlerde gördüm!" "Gabrielle, lütfen..."

"Şimdi geri döndü ve Gibby ile birlikte! Şimdi Gibby tehlikede!" "Gibby ile birlikte değil. Gibby iyi."

"O nerede peki? Benim iyi oğlum..."

Dizlerinin üzerine çöktü ve babam da yanına diz çöktü. O zaman beni gördü ve geri çekilmemi işaret etti; ben de dışarı çıkıp arabaların yanında beklemeye başladım. Pencereden, annemi ayağa kaldırıp yatak odasına götürdüğünü gördüm. İki kez tökezledi. Babam onu düşmesine izin vermedi. Dışarı çıktığında, garaj yolunun bittiği yerde buluştuk. Konuşmak istemiyor gibiydi, ben de konuşmayı başlattım. "Jason hakkında duyduğum doğru mu?"

"Onun için tutuklama emri olduğu doğru."

"Yani Tyra öldü mü?"

"O öldürüldü, evlat. Sana söyleyebileceğim tek şey bu. Ama Martinez ile konuşman gerekecek. Onu tanıyordun. Bir şeyler biliyor olabilirsin."

"Martinez mi? Neden sen değil?"

"Ben çok yakındayım. Beni bu işe bulaştırmayacaklar." "Baba, yapma..."

Başını salladı, beni uzaklaştırdı. "Önce bana söylemek istediğin bir şey var mı? Bilmem gereken bir şey? Tyra'yı tanıyordun. Onu

Jason'ı tanıyordun."

"Onu hiç tanı mıyordum. Göl kenarında bir gün geçirdik. Hepsi bu." "Jason'ı bulmam lazım." Yüzünü avuçlarıyla kapattı, o kadar dalgındı ki zar zor

Orada. "Onu getirmem gerek."

"*Onu getir...*" İnanamıyordum. "Kendi sözlerini dinle!"

"Güvenli bir şekilde, Gibby. Onu güvenli bir şekilde getir. Tyra'nın ölümü... zordu. Polisler bunu iyi karşılamıyor. Duygular çok yoğun."

"Jason onu öldürmedi."

"Ama cinsel ilişkileri *vardı*. Halka açık bir yerde kavga ettiler ve kavga şiddetlendi. O silah çekti..."

"Biliyorum. Oradaydım."

Babam donakaldı. Tam üç saniye. "Lütfen bunun doğru olmadığını söyle."

"Evet, oradaydım. Aklını kaçırmış kadar sarhoştı."

"Seni tehdit etti mi?" "Neden bunu soruyorsun?"

"Gerekçe. Polislerin ilk aradığı şey budur."

"Polis değ ilmişsiniz gibi konuşuyorsunuz."

"Jason'ın nerede olduğunu biliyor musunuz, bilmiyor musunuz?"

"Bilmiyorum."

"Bence yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum," dedim, ama yalan söylüyordum. Jason'ın silah ve nakit dolu bir kasası vardı. Polisler onu bulursa ne olurdu?

Hapishane, diye düşündüm.

Hiç ş üp he yoktu.

★ ★ ★

Babam tehditler savurdu ve yalvardı, ama söyleyecek başka bir şeyim yoktu; ve gittiğinde, bu sessizliğ e çok kızmış tı. Ona otuz saniye saydım, sonra arabamı garaj yolunun sonuna sürdüm.

Şehir sınırına on dakika.

Kardeşime yirmi dakika.

Hızlı sürdüm ve Tyra'yı düşündüm, ceset masasında değ il, gölde gördüğüm haliyle, çıplak, utanmaz ve gülümseyen haliyle.

Arkamdaki farları görmedim.

Umurumda bile değ ildi.

Pagans'ın özel kulübüne vardığımda, kaldırıma park ettim ve kapıya doğru koştum. Güvenlik yoktu. İnsan yoktu, müzik yoktu. İçerisi, üst kattaki tartışmayı, yükselen sesleri ve metalin metale çarpma sesini duyacak kadar sessizdi. Merdivenlerin yarısına geldiğimde, Jason'ın sesini tanıdım. "Ne dediğini anlıyorum, Darius. Ama durum bu. Ben buradan gidiyorum ve tüm bunlar da benimle geliyor."

Mırıldanarak bir cevap geldi. Yukarı çıktım.

"Hayır." Yine Jason. "Anlaşmamız böyle değildi."

"Silahları ya da parayı alamazsın..."

Merdiven sahanlığında, kapıdan içeriye bir göz atma riskini aldım. Silahlar yatağın üzerine yığılmıştı, diğerleri ise hala kasadaydı. Jason da oradaydı, üç motorcu etrafında toplanmışken paraları sayıyordu, ikisinin kot pantolonlarında tabancalar vardı. En yaşlı olanı konuştu, Darius, diye düşündüm. Tanıdık geliyordu. Sakalları. Saçındaki beyazlar. "Dalga geçmiyorum Jason. Polisler seni arıyor. Bu zor bir durum, ama olur böyle şeyler. Hemen gidebilirsin, kimse bir şey demez. Ama silahlar burada kalacak. Para da öyle."

"Sen payını aldın." Jason yatağın üzerine bir yığın para bıraktı ve geri kalan paranın bulunduğu çantayı almaya gitti. "Silahlar benim. Para da."

"Sence bunun şimdi bir önemi var mı? Polisler kulübü basana kadar ne kadar zaman var? *Sus payı* ya da tazminat de, ne dersen de, ama o paralar burada kalacak." Motosikletçilerden birine işaret etti. "Yap şunu, Sean." Motosikletçi paraya uzandı ve Jason onu o kadar sert ve hızlı vurdu ki, düşen bir kaya gibi yere yığıldı. Darius kemerindeki silaha uzandı, ama Jason bulanık bir hareketle ona ulaştı. Bileğini yakaladı, yukarı ve arkaya doğru çevirdi, sonra tabancayı aldı ve Darius'un ayağına ve dizine birer kurşun sıktı. Darius çığlık atarak yere düştü ve Jason namluyu son motosikletçinin yüzüne dayadı. "Gibby, aşağıda başka kimse var mı?"

Aptalca göğsümü işaret ettim. Beni gördüğünü bilmiyordum.

"Gibby? Başka kimse var mı?"

"Hayır. Hayır, kimse yok."

"Aşağı in. Kapıyı kilitle." "Şey..."

"Devam et. İyi şeyleri kaçırmama izin vermeyeceğim."

Robert'ın sık sık söylediği bir sözdü bu. *Ödevini yap, küçük kardeş. İyi şeyleri kaçırmama izin vermeyeceğim.* Odadan sendeleyerek çıktım,

ve yukarı koştum.

"Sorun yok mu?" diye sordu

Jason. "Kapı kilitli."

Jason silahıyla işaret etti. "Diz çök."

Üçüncü motorcu diz çöktü, ama yavaşça yaptı. "Bak dostum..."

Jason, motorcunun kemerinden tabancayı aldı ve yatağın üzerine attı. Sonra aşağıdan birinin kapıyı yumrukladığını duyduk. "Gibby, lütfen." Pencerenin önüne doğru başını eğdi, ben de dışarıya ve aşağıya baktım.

"Oh, dostum, sanırım babam."

Jason motosikletliyi işaret etti. "Sen.

Anahtarlar." "Ne anahtarı?"

"Arkadaki minibüsün. Ön cebinde. Onları çocuğa at."

Anahtarları yakaladım. Yerde kanlar içinde yatan Darius, "Bunun için seni öldüreceğim, French..." dedi.

"Kapa çeneni Darius, yoksa kafana üçüncü kurşunu da sıkarım."

"En iyisi şimdi yap. Paganlar unutmaz ve affetmez. Seni buluruz ve seni öldürürüz."

"Evet, belki." Jason diz çökmüş motosikletçiye tabancayla vurdu; onu bayılttı. "Ama belki de öldürmezler."

Darius, "Lanet olsun, kahretsin..." dedi.

Jason onu görmezden geldi. "Gibby, geri kalan silahları al. Onları yatağın üzerine koy." Dediğini yaptım. "Güzel. Şu köşeleri tut." Hala uyuşmuş halde battaniyeyi işaret ettim. "Çok şey istiyorum, biliyorum. Gibby, bana bak." Jason kaşlarını kaldırdı ve bir kez başını salladı. "Babam buradaysa, diğer polisler de gelecektir. Anladın mı? Silah sesleri. Yaralılar. Babam ihbar edecektir." Sanki bunu doğrulamak istercesine, altımızdaki gürültü daha da yükseldi. "Bu dünyada sahip olduğum tek şey, küçük kardeşim, o yatakta gördüğün şey."

"Kahretsin, dostum..."

"Onları al. Gidelim."

Tabanca beline soktu, ben de yataktan silahları ve parayı çekip çıkarmaya yardım ettim. İki ceset bile bu kadar ağır olmazdı.

"Merdivenlerden aşağı. Arkadan dışarı."

Silahları ve parayı merdivenlerden aşağıya taşıdık, sonra dar bir koridordan geçerek bizi sokağa çıkaran beton merdivenlere ulaştık. Son basamakta tökezledim ve bir tüfek yere düştü.

Jason, "Bırak. Bizi minibüse götür yeter." dedi.

Minibüse ulaştık ve hiçbir şey gerçek değildi: nemli sokak, silahları ve paraları kürekle taşıırken yayılan silah yağı ve gres kokusu. Elli dolarlık banknotlardan oluşan bir paket açıldı ve Jason banknotları yapraklar gibi tırmıkla topladı. "Duydun mu?" Uzaklardan bir siren sesi geldi, ardından diğerleri. Jason kapıyı kapattı, sonra ellerini omuzlarıma koydu ve Robert'ın sık sık yaptığı gibi beni sakinleştirmeye çalıştı. "Karar verme zamanı, küçük kardeş."

"Ne kararı?"

"Benimle gel."

Sokağın sonuna baktım, sonra geri döndüm. "Bana uzak durmamı söylemiştin." "O zamandı, şimdi durum değişti. Buraya geri gelemem, asla."

"Nereye gidiyorsun?"

"Kuzeyde bir yer var. Paranın amacı bu. On iki dönümlük kayalık bir sahil, bir balıkçı teknesi ve nefes alabileceğin bir yer. Çok güzel. Güven bana."

"Kuzeyde neresi?"

"Sadece sen de varsan. Sadece ben

biliyorsam." "Ama silahlar..."

"Kaçış parası, bu kadar basit. Araziyi ödemek için. Tekneyi ödemek için." Elleri çelik gibiydi, sirenler yaklaşıyordu. "Zaman geçiyor, küçük kardeş."

Robert'a benzediği için tereddüt ettim, ama bu daha çok kemik, deri ve gözlerinin renginden kaynaklanıyordu. Ben sözlerimi tamamlayamadan kararını verdi. "Hey, evlat, anlıyorum. Artık birbirimizi tanımıyoruz, gerçekten." Elleri düştü. Geri adım attı. "Senin bir hayatın var. Sormamalıydım."

"Öyle değil," dedim.

"Tabii ki öyle, ve bu harika. Kendine iyi bak. Babama onu öldürmediğimi söyle."

"Jason, bekle..."

Ama beklemedi. Minibüse atladı, motoru çalıştırdı ve sokaktan aşağı doğru hızla uzaklaştı.

★ ★ ★

Jason sağa döndü ve ara sokaktan hızla çıktı, sonra sola döndü ve arka tarafın kaydığını hissetti. Ondandır, hızını kesmedi, binalar hızla yanından geçip gidiyordu.

Polisleri kontrol etti ve ikinci sağı döndü. Daha hızlı sürdü ve iki blok batıda bir kavşakta ışık çubuklarının yanıp söndüğünü gördü. Daha fazla ışık gecenin karanlığını yırtıyordu, bu yüzden Jason bir sokağı girdi ve park halindeki bir arabanın üzerine boya sıçrattı. Bir sonraki caddede bir telefon direğine çarptı ve aşırı düzeltme yaptı, lastikler gıcırdadı. Cadde üç şeritliydi, bu yüzden ortadan gitti, ibre altmış beşi, sonra seksenleri geçti. Dört blok geride iki polis arabası sokağı girdi, bu yüzden Jason sertçe fren yaptı, sağı kırdı ve farları kapattı. Bir blok ilerledi, tekrar sağı kırdı ve kurtulduğunu düşündü; sonra üçüncü bir polis arabası bir sokak ötedeki kırmızı ışıkta yanıp sönerken frenleri kilitledi. Jason, polislerin konuştuğunu bilmek için radyoya ihtiyaç duymadı.

Üç araba yaklaştı.

Daha fazla
geliyordu.

Işıklar hala kapalıyken, noktalı çizgiler sokakta bulanıklaşana kadar hızlandı. 95 km/s hızla motor maksimum güce ulaştı. Bir mil daha gitti ve arkasında ya da önünde kimse olmadığını düşünerek temiz olduğunu düşündü. İki blok daha gitti, sonra hızını 40 km/s'ye düşürdü, farları yaktı ve yol alçaldıktan sonra yükselirken normal görünmeye çalıştı. Tepeyi aştı, sonra bir helikopter başının üzerinde gürültüyle uçarken ışık gözlerine saplandı. Helikopter onun hızına uydu; Jason sağı kırdığında yana yattı. Bir an için minibüs öndeydi, ama Jason mahvolmuştu ve bunun farkındaydı. Dört viraj, bir tepe daha ve her taraftan arabalar geldi, önce altı, sonra bir düzine. Jason'ın kaçıışı, iki yolun kesiştiği ve sokak lambalarının yüksek ve beyaz ışıklarının yandığı yerde sona erdi. Ayağını pedaldan bir santim kaldırarak, silahlarını çeken polislerin dışarı çıkmasını izledi.

*Hapse geri dönemezdi... Burada ve
şimdi ölmek daha iyiydi...*

Yıllar süren savaştan sonra, bu düşünce eski bir dost gibiydi ve diğer her şey, beyaz gürültü: dün, yarın, hepsi, beyaz gürültü. Ama sonra babasını gördü. Polisler onu tutuyordu, ama o da direniyordu. "Yapma! Jason! Yapma!"

Jason elindeki silaha baktı. MAC-10.

Tamamen dolu.

"Ölmek zorunda değilsin evlat! Kimse ölmek zorunda değil!" Jason umursuyor muydu ki? O kadar çok adam öldürmüştü ki... "Kardeşini düşün! Gibby'yi düşün!"

Jason istemiyordu, ama yaptı, onu taş ocağının uzaklarında bir iç lastiğın kenarına asılı olarak hayal etti. O zaman bir şeye ihtiyacı vardı, ama Jason uzak, öfkeli ve merhametsizdi.

Yüz git, küçük balık...

Jason'ın gördüğü yüz buydu, incinmiş, muhtaç ve küçük bir çocuk. "Siktir..."

Jason silahını indirdi ve ellerini gösterdi. Görünüşe göre babası onu tanıyordu.

16

O sabah saat üçte tutuklandığını öğrendim. "Baba?" Bu kelime, beni kanepeden uyandıran sesi fark etmeden önce ağızımdan çıkmıştı: bir uğultu ve tıkırtı, garaj kapısının açılıp tekrar kapanması. Kalkarak, o eve girerken arka koridora ulaştım.

"Şimdi olmaz, Gibby."

Bana avucunu gösterdi, ama ben onu mutfağa kadar takip ettim. "Jason nerede?"

"Geç oldu, evlat."

"Beni takip ettin. Beni kullandın."

Sonunda durdu. "Çünkü bana yalan söyledin. Bana başka seçenek bırakmadın." "Bu saçmalık." İçini çekti; bundan nefret ediyordum. "Onu tutukladın mı?"

"Annenle konuşmam gerek." Önünü kestim ve ilk başta tartışacağını düşündüm. Ama o, "Üzgünüm, evlat. Gerçekten üzgünüm." dedi.

O zaman kesin olarak anladım.

Saatler sonra güneş doğduğunda, babamın evden çıktığını duydum. Ondan sonra bir süre yatakta uzanıp pazar sabahlarını, kiliseyi ve eskiden nasıl olduğunu düşündüm. Çocukluğum boyunca ailece kiliseye giderdik, ama Robert öldürüldüğünde bu sona erdi ve gülümsemelerin, tatillerin ve pazar ayinlerinin olmadığı bu garip yarı hayata gömüldük. Bugün bu durum beni rahatsız etti, bu yüzden duş aldım ve nadiren yaptığım tıraşı oldum. Özenle giyindim ve tek başıma kiliseye gittim. Erken ayının başlamasından birkaç dakika sonra vardım ve arka sıralardan birine oturdum. Her şey çok tanıdıktı: koyu renkli ahşaplar, insanlar, org ve renkli camlar. İlahi kitabını açtım ama şarkılara eşlik etmedim. Sonra, okunan metinler vardı.

bana mantıklı geldi, ama sonra bakan kürsüye çıkıp savaş, fedakarlık ve tüm insanlar için kurtuluştan bahsetmeye başladı. Bir kardeşim ölmüş, diğeri tutuklanmışken, onun sözleri bana o kadar boş geldi ki, neredeyse oradan ayrılacaktım. Aslında ayağa kalktım, ama sonra dört sıra ileride, Dana White'ın ailesinin karşısında oturan Becky Collins'i gördüm. Saçları yukarı toplanmıştı, ki bunu daha önce hiç görmemiştim, ve boynunun kıvrımı bana en savunmasız şey gibi geldi, solgun ve küçük, yumuşak tüylerle çevriliydi. Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki, dönüp beni gördü ve kızardı. Dana'nın babası da döndü. Uzun bir süre bana baktı, sonra ayağa kalktı ve ailesinin yanından geçerek koridora doğru ilerledi. Geniş, sert elleri olan iri bir adamdı, Freightliner fabrikasında ustabaşıydı, başkalarına ne yapmaları gerektiğini ve nasıl yapmaları gerektiğini söylemeye alışkın bir adamdı.

"Gibby." Yanımdaki sıraya oturdu. "Bay White."

"Nasılsın evlat?"

Nazik bir endişeyle konuştu ve saç toniği ve tıraş losyonu kokusu aldım. Onunla sadece bir kez karşılaşmıştım, geçen yıl bir cuma akşamı, evimizde oynanan bir futbol maçında, Dana'yı yanına sıkıştırmış, devre arasında yiyecek standında. O zaman da hoş biriydi ve şimdi bile gözleri nazikti. Sorusuna başımı salladım, ama gerçekten cevap vermedim. İnsanlar izliyordu. Hepsi değil, ama yeterince.

"Dinle," dedi. "Kardeşini biliyorum." Sanki sözünü kesecekmişim gibi elini kaldırdı. "Masumiyet ya da suçluluktan bahsetmene gerek yok, eminim doğru şeyleri söyleyeceksin, ama şu anda Becky'nin iyiliğinden ben sorumluyum. O benim ailemin misafiri. Bu, onun çıkarları için, neredeyse bir baba gibi davranmam gerektiği anlamına geliyor. Anlıyor musun, evlat?"

"Dinleyin, efendim..."

"Lütfen bana *efendim* demeyin. Dün gece kızımın odasına gizlice girdiğinizi biliyorum. Bunun için sizi yargılamayacağım - belki bir şekilde haklı olduğunuzu düşünmüşsünüzdür - ama bu sizin karakterinizi ortaya koyuyor." Boynumda bir sıcaklık hissettim, boğazım aniden kurudu. "En önemli olan şey şu: Bugün Becky ile konuşmanı istemiyorum, ne kilisede ne de sonrasında, onu babasına geri götürene kadar. Anlıyor musun?" Yakınlaşarak, kolunu kilise sırasının arkasına dayadı. "Seni yargılamıyorum evlat, ne bu cinayet meselesinde, ne de kardeşinin eylemlerinde, ama bu zor bir durum ve tam anlamı

anlamları henüz bilinmiyor. Bana yardımcı ol, tamam mı? Doğru olanı yap, bugün ve burada."

Omuzlarımı sıktı, sonra kilise sırasından kayarak ailesinin yanına döndü. Becky bana baktı, ama ben onun gözlerine bakamayacak kadar utanıyordum. Bunun yerine, önümdeki kadına, cilalı saçlarına ve çiçekli elbisesine baktım. Kilisedeki herkesin Dana'nın babasının söylediklerini duyduğunu ve onun içime yerleştirdiği utanç duygusunu, bu alev gibi şeyi görebildiğini düşündüm. Gururum, ayin bitmeden kiliseden ayrılmamı engelledi ve ayin bittikten sonra bile koltuğumda kalarak kimin başını salladığını, kimin konuştuğunu ya da sadece baktığını izledim. Tek umursadığım kişi Becky'ydi, bu yüzden o insan seline karışıp koridorun benim tarafımda bir yer bulduğunda ayağa kalktım. Dana'nın babası arkadan bizi izliyordu, bu yüzden Dana gözlerini öne dikti ve bana hiçbir şey söylemedi, bunun yerine geçerken elime kilise bültenini tutuşturdu. Kilise boşalana kadar bekledim, sonra aşağıya baktım ve Becky'nin güzel el yazısıyla yazılmış dört güzel kelime gördüm.

Saat beş.

Taş ocağı.

★ ★ ★

Günün geri kalanı bir ömür gibi geçti. Chance ile tanıştım ve 7-Eleven'da pinball oynadık, sonra kaldırıma oturup 25 sente satılan soğuk sandviçleri yedik.

"Sen ne aldın?" "Pimento peyniri. Sen?" "Yumurta salatası."

Bütün gün sohbetimiz böyle geçti. Derin sohbetler yapamadığımızdan değil, Chance arkadaşlığımızın nasıl işlediğini anlıyordu. O moral bozuk olduğunda benim görevim yanında olmak ve sakin davranmaktı. Tersinde de aynı şey geçerliydi.

"Soğuk ve ıslak bir şey istiyorum." Chance çöpünü çöp kutusuna attı, içeri girdi ve koltuğunun altında altı paket bira ile çıktı. Güneş gözlerimi kamaştırırken ona baktım ve o bana bir kutu uzattı. "Bu iyi gelir."

"Sanırım duydun, ha?"

"Jason bir kızı öldürdü mü? Evet, hemen hemen herkes bunu konuşuyor bunu konuşuyor."

"Hepsi bu kadar değil." Chance'e silahları, parayı ve Jason'ın ayağından ve bacağından vurduğu motosikletçiye anlattım. "Darius bilmem ne. Oradaydım. Gördüm."

"Gerçek bir çatışma mı?"

"Sanırım. Hemen ardından onu tutukladılar. Ben de onun yanındaydım." "Tamam, dur bir dakika. Baştan al."

Chance ayrıntıları öğrenmek istedi, ben de ona hikayeyi ayrıntılı olarak anlattım. "Kaçıp yeni bir hayata başlayacaktı. Benim de onunla gelmemi istedi."

"Tabii ki hayır dedin. Lütfen, Tanrım, öyle olduğunu söyle."

Hemen cevap vermedim. Arabalar caddeden geçiyordu. "Bugün kilisede Becky'yi gördüm."

Zor bir sağ dönüş oldu, ama Chance bana cevap verdi. "Seksi miydi?"

"Yazlık elbise giyiyordu. Oldukça seksi."

"Lanet olası Becky Collins..."

"Bu öğleden sonra benimle buluşmak istiyor." "Sakin ol kalbim."

O ortamı yumuşatmaya çalışıyordu, ama ben kendimi ucuz hissettim, sanki Becky'den hiç bahsetmemeliydim. "Dinle, ben buradan gidiyorum."

"Söylediğim bir şey mi var?"

Ayağa kalktım, başımı salladım. "Hayır, kardeşim. Sorun yok."

"Peki, lanet olsun..." Chance de ayağa kalktı, mutsuz görünüyordu. "Bu konuda üzgün olduğunu biliyorum, kardeşin falan, ama sinemaya ya da alışveriş merkezine gidebiliriz, kafanı dağıtmak için."

"Bunu iyice düşünmem lazım."

"Yola çıkmadan önce bir tane daha?" Bana bir bira daha uzattı. Ben de henüz açmadığım birayı ona geri verdim. "Tamam, peki. Ama sonra beni ara, olur mu? Becky'ye ne olduğunu anlat."

Deneyeceğimi söyledim, ama bunun gerçekleşeceğinden şüpheliydim. Kilisede bir şeyler değişmişti. Belki de beni ilk gördüğü anda yanaklarında beliren kızarıklık, boynunun kıvrımı, solgun, pürüzsüz cildinin hassasiyeti ve kirpikler gibi onu okşayan küçük tüylerdi. Tek bildiğim, aramızda bir şeylerin farklı olduğu, sanki yine dağdaymışım ve dünyadan çok yüksekte, nefes alamayacak kadar yüksekteymişim gibi.

Kafamı boşaltmak için arabayla gezintiye çıktım, ama hiç de netlik kazanamadım. Düşüncelerim dağıldı, ben de öyle, evin, karakolun, hatta okulun önünden geçtim. Taş ocağına vardığımda, beyaz dalgaların ve karanlık suyun üzerine çöken donuk bir gökyüzü gördüm. Tarlada tek bir araba vardı, ben de onun yanına park ettim ve taşlı sahile doğru yürüdüm. Becky mavi kot pantolon ve düğmeli gömlek giymişti. Rüzgâr saçlarını uçuruyor, bayrak gibi dalgalandırıyordu. Makyaj yapmamıştı, ayakkabı giymemişti. Kilisede olduğundan daha güzeldi. Beni görünce ellerini ceplerine soktu, kot pantolonu kalçalarına kadar indi. "Garip," dedi. "Arkadaşlarımız olmadan burası."

Aptalca bir şekilde, "Notunu aldım," dedim.

Saçını kulağının arkasına iterek utangaç bir gülümsemeyle, "Dana'nın babası için üzuldüm," dedi.

"Ah, Bay White iyi."

"İnsanların konuşacağını düşündü. Sadece yardım etmek istedi." "Çok güzel görünüyordun," dedim.

"O Dana'nın elbisesi."

"Elbiseden bahsetmiyorum."

Yine gülümsedi ve beni sahil boyunca yürüttü, bir süre sessizlik oldu. Çıplak ayakla, taş ocağının kırık kenarından dikkatlice yürüdü, ta ki bir çam ağacına ulaşana kadar. Orada iğnelerle kaplı bir yere oturduk ve okul, Chance ve gelecek gibi konulardan konuştuk. Vietnam hakkındaki düşüncelerimi sordu ve ben doğru cevabı bulmakta zorlandım. Savaş berbat bir durumdu, ama benim yaşıtılarım savaşıyor ve ölüyorlardı.

"Sence askere alınacak mısınız?"

"Olasılık düşük."

Dizlerini göğsüne çekti ve o mavi gözleriyle beni izledi. "Askere yazılmayı düşünüyor musun?"

Kimse bana bunu bu kadar açıkça sormamıştı. Belki de kimse beni bu kadar net görmemişti. "Neden soruyorsun?"

"Kardeşinin Vietnam'da öldüğünü biliyorum. Onunla yakın olduğunuzu biliyorum."

Kolay bir cevap bulamadım, bu yüzden omzunu omzuma yaslayarak suya doğru baktık. "Jason hakkında bir şey sormadın."

"Onun hakkında konuşmak ister misin?" "Pek değil."

"O zaman konuşmayalım."

Elime dokundu ve konuşacak başka konular bulduk. Chance bir konuda haklı çıktı. Becky Princeton'a kabul edilmişti, ama gitmeyecekti. "Çok pahalı" dedi, ama ben onda acı görmedim. "Hadi, görecek daha çok şey var." Beni su kenarında daha ileriye götürdü ve bir kaya çıkıntısına vardığımızda, suyun kayayı neredeyse kapladığı bir yere tırmandı. Aşağı indiğinde, serin rüzgar su üzerinde esiyorken kollarını kavuşturdu. "Ailem iki ay önce Princeton'dan bahsetti, maddi yardım olsa bile bunun imkansız olduğunu söyledi."

"Çok kötü. Üzıldüm."

"Hayat böyle. Ayrıca, bu bana kontrol edebileceğim ve edemeyeceğim şeylerin farkını öğretti. Seni buraya bu yüzden getirdim."

"Anlamıyorum."

"Anlamıyor musun?" Aynı serin rüzgar saçlarını yüzüne savurdu ve benim şaşkınlığıma gülümsedi. "Öp beni, Gibby."

"Gerçekten mi?"

"İkinci sınıftan beri seni öpmek istiyordum." "Ama hiç söylemedin... Hiç bilmiyordum."

"Artık biliyorsun." O bana yaklaştı, ben de onu öptüm, önce hafifçe, sonra o kadar da hafifçe değil. Elleri omuzlarımı buldu, benimkiler ise onun belini. Zamanla uzaklaştı, ama gözleri daha mavi, daha derin ve gülümsüyordu. "Bu benim ilk öpücüğümdü," dedi. "Hayatımdaki ilk öpücük."

Polis karakolunda Jason, gözaltı hücresinden sorgu odasına, sonra tekrar geriye, sonra tekrar ileriye götürüldü. Bu bütün gün sürdü ve soruların çoğu Tyra hakkındaydı. O konuda konuşmamanın daha iyi olacağını biliyordu, bu yüzden konuşmadı. Ayrıca polisler pislikti.

Smith.

Martinez.

Günün ilerleyen saatlerinde onu yalnız bıraktılar, o da aynalı cama bakarak Tyra'yı düşündü. Polisler sadece sorularını sormaya özen gösterecekler de, onun öldüğünden emindi. *Nasıl tanıştınız? Onu en son ne zaman gördünüz? Neden kavga ettiniz? Tyra'nın silahına ne oldu?* Başka sorular da sordular, ama Jason onları duymazdan gelmeyi çoktan öğrenmişti.

Sonunda, Jason'ın tanımadığı bir adam içeri girdi. Takım elbise giymişti ve parmağında alyans vardı. "Adım David Martin. Cinayet masası şefiyim." Oturarak parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi. "Kayıt cihazları kapalı. Sadece biz varız."

Jason adama donuk bir bakış attı.

"Avukat istememişsin. Babana saygı göstergesi olarak, sana avukat tutmanı şiddetle tavsiye ediyorum." Şef öne eğildi, yüz hatları sade ama kararlıydı. "Sessizlik geçerli bir savunma değildir. Bir avukat tutmalısın."

"Avukatlardan nefret ederim."

"Herkes avukata ihtiyaç duyana kadar nefret eder."

Jason koltuğunda kıpırdadı, elleri masadaki bir halka civataya bağlı olduğu için zincirler tıkırdadı. "Son avukatım beni asla kabul etmemem gereken bir itirafa ikna etti."

"Ağır suç olarak eroin bulundurmaktan yirmi yedi ay, her açıdan iyi bir anlaşma."

"Sadece dağıtım yapıyorsam olurdu.

Ben yapmıyordum." "Yine de..."

"Hiç Lanesworth'a gittin mi?" diye sordu Jason. "Gitmiş olsaydın bu kadar laf kalabalığı yapmazdın."

"Peki." Kaptan aynalı cama vurdu. "Şu anda kayıt yapıyoruz."

"Tyra Norris hakkında söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"O zaman bunu konuşalım." Yüzbaşı minibüsün ve içindikilerin fotoğraflarını çıkardı. "Doksan bin dolar nakit para ve küçük bir savaşı kazanmaya yetecek kadar silah."

"Savaştan bıktım artık."

"Şehir de öyle."

Jason polisin yüzünü inceledi. Oldukça düzgün ve zeki görünüyordu. "Babam camın arkasında mı?"

"O sana yardım edemez,

evlat." "Tyra'ya ne oldu?"

Yüzbaşı geriye yaslanarak düşündü. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Nasıl öldü ve neden onu benim öldürdüğümü düşünüyorsunuz?"

Yüzbaşı parmaklarıyla masayı tıklattı, sonra omuz silkti. "Birkaç gün önce Charles Spellman'dan bir oda kiraladın."

"Evet, 1019 Water Street. Bu bir sır değil."

"Odan ikinci katın kuzeybatı tarafında." "Öyle."

"Ve sen hala kayıtlı kiracısın." "Ne demek istiyorsun?"

Yüzbaşı Martin cevap vermedi. Bunun yerine, her biri bir Polaroid fotoğraf içeren üç kanıt torbasını masanın üzerine koydu. Onları açarak sergiledi ve Jason'ın yüzü soldu. Çoğu insandan daha fazla kan ve ölüm görmüştü, ama o başka bir dünyadaki başka bir hayattı. "Bu Tyra mı?"

"Evet."

Jason hayal etmekte zorlandı, ama şekli doğrudu. Saçları. Bulanık gözler. "Tyra'ya asla zarar vermem. Öyle bir şey yapmam."

"Yine de..." Yüzbaşı parmaklarını masanın üzerine koydu ve eğilerek yaklaştı. "Bu sabah Water Street'teki evi aradığımızda, odanda, yastığının altında bu fotoğrafları bulduk."

"Tyra Norris'i ben öldürmedim."

"Bunu da bulduk." Kaptan dördüncü bir delil torbası çıkardı. İçinde aynaya benzeyen keskin ve siyahımsı kırmızı lekelerle kaplı bir neşter vardı. "Bıçağın üzerinde Tyra'nın kanı var. Yani görüyorsunuz... Cinayet silahı. Fotoğraflar." Polis bu sefer geriye yaslandı, üzgün ama emin bir şekilde. "Hafifletici sebepler varsa, savaştan kaynaklanan bir şey, bilmem gerektiğini düşündüğünüz bir şey..."

Jason fotoğraflara uzandı, ama zincir çok kısaydı. "Hiçbir şey yok mu?" diye sordu polis.

"Hayır." Jason zar zor konuşabiliyordu. "Hiçbir şey."

"Üzgünüm evlat." Polis kanıtları topladı ve ayağa kalktı. "Tyra Norris, ailesi ve senin ailen için üzgünüm. Bu kötü bir olay, gerçekten korkunç. Bununla birlikte, sen hala babanın oğlusun. Ona veya hafifletici neden olarak söylemek istediğin bir şey olursa, her zaman dinlemeye hazırım."

★ ★ ★

Becky'ye veda etmek kolay olmadı. Arabaların yanındaydık. O da yakınımdaydı. "Neden ikinci sınıfta?" diye sordum. "Neden o zaman? Neden ben?"

"Gerçekten bilmiyorum musun?" Başımı salladım.

"Matematik dersi, ilk gün." Konuşurken gözleri parladı. "Bayan Ziegler beni tahtaya çağırıp bir problem çözdürdü. Hatırlıyor musun?"

"Hatırladığım şey, yaz boyunca ne kadar değiştiğin."

"Evet, sen ve okuldaki tüm erkekler. Bacaklar. Göğüsler. Ama matematik dersinin ilk gününde, yüzüme bakan tek kişi sendin. Yüzüme baktın, başını salladın ve gülümsedin."

"Yemin ederim, ben de aziz değildim." Becky kızardı ve çimlere ayak parmağını batırdı. "Ama kendinden emin görünüyordun. Çok özgüvenliydin."

"Ama ben hiç de öyle değildim. Hiçbir erkek bana diğer erkeklerin baktığı gibi bakmamıştı. Tahtanın önünde dururken, aklım başımda değildi. Hala o problemi nasıl çözdüğümü bilmiyorum. Kendime sürekli soruyordum, *neden bu kadar kısa bir etek, bu kadar dar bir gömlek giydim diye?*"

"Ve bu yüzden beni öpmek mi istedin?"

"Tek neden bu değil. Dışarıdan bakıldığında hayatın çok trajik görünüyordu: kardeşlerin ve savaş, insanların annen hakkında söyledikleri. Bu yükü taşıman hoşuma gitti." Dar omuzlarını kaldırıarak gülümsedi. "Ayrıca o kot pantolonun sana çok yakışıyor."

"Bunlar mı?" diye sordum.

"O kot pantolonlar." Bana sarıldı. "Herhangi bir kot pantolon."

★ ★ ★

Eve giderken, Becky'nin söylediklerini, imlerdeki ayak parmaklarını ve küçük, sahiplenici glmsemlerini düşündüm. Sara'dan ayrılmam gerekecekti, buna şüphe yoktu. Zor olacağını biliyordum. Tyra'yı yeni kaybetmişti. Acısını daha da artırmak istemedim.

Ama belki de umursamazdı.

Belki de ben onun için en önemsiz şeylerden biriydim.

Evde mutfağı soğuk ve boş buldum, annem kanepede votka içiyordu. Bunu uzun zamandır görmemiştim. "Merhaba anne. Aramadığım için özür dilerim."

"Bu sefer sorun değil." "Bir şey yedin mi?"

Bardağı kaldırdı, sonra yerine koydu. "Gel otur." Yanındaki yastığı okşadı. "Günün nasıl geçti?"

"İyiymi. Bilirsin. Duruma göre. Babam nerede?"

"Ofisinde, avukat arıyor, ama pazar gecesi ne kadar şanslı olacağını sadece kendisi bilir."

Annemin gözlerine baktım. Gözleri donuktu. Votka şişesi 10 santim kadar azalmıştı.

"Günün nasıl geçti?" diye tekrar sordu.

"Anne, bana bak." Yavaşça ama yaptı. *İlaçlar olabilir, ya da belki daha erken bir biberon olabilir diye* düşündüm. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Kafasını salladı, ama cevabı biliyordum.

Saklanıyor, diye düşündüm.

Benim gibi.

★ ★ ★

Babamın çalışma odasının kapısı kapalıydı, ama telefonda konuştuğunu duyabiliyordum. "Ücretin ne olduğu umurumda değil. İlk duruşması yarın sabah. Orada olman gerekiyor."

Suçluluk duydum, ama durumu düşününce kulak misafiri olmak küçük bir günah gibi geldi. Telefon görüşmesi bittiğinde kapıyı çaldım.

"Girin."

Babam tıraşsız ve yorgundu, yüzündeki renk, sesinden duyduğum hayal kırıklığını yansıtıyordu. "Avukatlar," dedi.

"Bir tane buldun mu?"

"Sanırım."

"İyi bir tane mi?"

"Pahalı bir tane. Nerelerdeydin?"

"Aslında bir kızla." Masaya karşı oturdum, bunu hayatımda sadece bir kez daha yapmıştım. Bir keresinde bana, *çok fazla cinayet* olduğunu söylemişti, yani dosyalar, fotoğraflar ve otopsi raporları. "Avukat yardımcı olacak mı?"

"Avukatları kim bilir?" "O yapmadı," dedim.

Masada, babam koltuğuna daha da derin bir şekilde çöktü. "Bundan emin misin?"

"Evet."

"Bana söz verecek kadar emin misin? Hayatını buna yatıracak kadar? Annenin hayatını yatıracak kadar?"

"Neden soruyu böyle ifade ediyorsun?"

"Çünkü durum kötü görünüyor, evlat. Gerçekten çok kötü görünüyor."

★ ★ ★

Yatak odama gittim, ama babamın o görüntüsü aklımdan çıkmadı.

Çaresizlik.

Gözlerindeki keder.

Onun bildiklerini öğrenmem gerekiyordu ve bu bilgiyi elde etmenin tek bir yolu vardı. Saat geç olmuştu ama bu beni durdurmadı. Babam ofisindeydi, annem ise içki içiyordu.

Anahtarı elimde ön kapıdan geçtim. Kimse fark etmedi ya da umursamadı.

Ken Burklow'un evine ulaşmak zaman aldı. Şehir sınırının ötesinde, düzenli bir sokakta küçük bir evde yaşıyordu.

"Gibby. Burada ne yapıyorsun?"

Beni görünce şaşırarak kapıyı kapattı.

"Girebilir miyim?"

Beni geçmesi için kenara çekildi, sonra babamınki gibi polis gözleriyle sokağı inceledi. "Saat geç oldu. İyi misin?"

İyiym sanıyordum. Artık emin değildim.

"Otur, evlat. Düşmeden önce." Beni kanepeye oturttu ve bir bardakla geri geldi. "Bunu iç."

"Ne var?"

"Çok pahalı bir viski." Karşımda oturdu, kot pantolon ve mokasen giyen iri bir adamdı. "Ee..."

Sözünü yarım bıraktı ve ben kendimi garip bir şekilde kararsız hissettim. Kardeşimle ilgili cevaplar almak için gelmişim, gerekirse Ken'i suçlu hissettirmek için. Bunun yerine, bir zamanlar olduğu gibi ailemin hayaliyle kendimi kaptırdım. *Şimdiki durumun* arka planında bu çok fazlaydı, bu yüzden başka bir yere gittim. "Sanırım bir kız arkadaşım var."

"Gerçekten bunun için mi geldin?"

Kafamı salladım ve viskiye bakarak "Babam onun yaptığını düşünüyor." dedim. "Belki de yapmıştır."

Başımı kaldırıp baktım. Ciddiydi. "Sizin polislerin nesi var böyle?"

"Sizin neyiniz var *çocuklar*? Kardeşiniz bir motosikletçinin bacağına iki kurşun sıktı. Onu yaparken gördünüz. Yasadışı silah ticareti yapıyor. Cinayet o kadar da abartılı mı?"

"Masum bir kadının cinayeti." "Bu, babanla konuşman gereken bir konu."

"O bu konuyu konuşmaz."

"O zaman sabırlı ol."

"Nasıl sabırlı olayım? Jason benim kardeşim."

Ken kaşlarını daha da çatı, sonra ayağa kalktı ve çerçeveli fotoğrafların olduğu yere doğru yürüdü. Bazılarında ben de vardım. Babam da. Uzun bir süre düşünceli bir şekilde durdu, sonra raftan bir çerçeve aldı. "Kore'de savaştığımı biliyor muydun?"

"Biliyordum. Biliyorum." Babam da savaşmıştı.

"Sekizinci Ordu, İkinci Piyade Tümeni, Dokuzuncu Piyade Alayı. En sondaki benim." Bana çerçeveyi uzattı. Fotoğrafta, iki sıra halinde genç erkekler kameraya bakıyordu. Ken sırtıyordu. Hepsi sırtıyordu. "Bu fotoğraf, görev yerine gönderilmeden önceki gün çekildi. Yirmi dört yaşındaydım, yeni evliydim, keşif çavuşuydu. Diğerlerinin çoğu senin yaşlarındaydı."

Fotoğrafta Ken geniş omuzlu, sıska ve zayıftı, yüzü temiz tıraşlıydı, sırtışı küstah ve kendinden emindi.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi konuştu. "Pek bir şeyden korkmuyordum."

Fotoğrafı geri aldı ve uzak bir ifadeyle inceledi. "O yılın Temmuz ayında, Pusan şehrine çok uzak olmayan Naktong Nehri'ndeydik. Hiç duydun mu?" Başımı salladım ve o omuz silkti. "Farklı bir savaş, farklı bir zaman. Ama bizim için, bu gerçek olabildiğince gerçektir. Kuzey Koreliler 38. paraleli geçip bizi nehir boyunca bir savunma hattına sıkıştırmışlardı. Savaş haftalarca, gece gündüz, hayal edebileceğiniz kadar kötü bir şekilde devam etti. Ağustos ayına gelindiğinde, ağır kayıplar vermiştik ve her şeyimiz azalmıştı: asker, malzeme, hatta cephane. Ben, NKA hareketlerini izlemekle görevli bir ileri gözlemciydim. Bu görev beni genellikle bir tepenin zirvesinde, genellikle açıkta, en ön saflara yerleştiriyordu. Nehrin bizim tarafındaki arazi engebeliydi, hatlarımız ise saldırılara ve koordineli saldırılara karşı koymak için çok zayıftı. Bazı günler, her siperde ölü ya da ölmek üzere olan biri vardı. Tüfek ateşi. Havan mermileri. Hatta bazen göğüs göğüse çarpışmalar. Hatırlayabildiğimden daha fazla kez kuşatıldım, ben ve ekibim tek başımıza bir tepenin üzerindeydik. Bazen Kuzey Korelilerin nehri geçtiklerini gördüm, binlerce kişi, hepimizi öldürmeye kararlı bir insan dalgası.

"Bir anlamı var mı diye merak ediyorsunuz. İşte burada. Taburumuzda benim gibi dokuz ileri gözlemci vardı. Ekim ayı geldiğinde, hayatta kalan tek kişi bendim. Daha sonra, bunların tüm savaşın en kanlı haftaları olduğunu, başka hiçbir şeyin buna yaklaşmadığını öğrendik. Beş bin Amerikalı öldü, bin iki yüzü yaralandı, bin tanesi de kayboldu. Güney Koreliler ise kırk bin kayıp verdi.

O günlerde çoğu insanın hayatı boyunca gördüğünden daha fazla kahramanlık gördüm, ama kötü şeyleri de gördüm, insanların korkak ya da zalim hale geldiğini gördüm. O ilk müfrezedeki otuz altı kişiden sadece dördümüz hayatta döndük. Bir yıl sonra, Kentucky'li bir onbaşı olan Charlie Green intihar etti. James Rapp bir banka soydu, sekiz yıl hapis yattı, sonra çıktı,

Aynı gün bir araba çaldı ve bir telefon direğine çarptı. Bazıları bunun kasıtlı olduğunu, bir başkasının ise intihar olduğunu söyledi. Kimse tam olarak bilmiyor. Üçüncü kurtulan Kaliforniya'lı Alex Chopin'di, iyi bir çocuktu, biraz tuhaftı ama kavgada sağlamdı. Savaştan sonra bir süre Los Angeles'ta zorlu bir hayat sürdü, sonra Humboldt County'nin ücra bir köşesindeki bir tür komünde ortadan kayboldu. Bana gelince, dördüncü..." Ken oturdu, gözleri kararmış ve uzaklara dalmıştı. "Karımı kaybettim. Zorlandım."

"Bir anlamı olduğunu söylemiştin."

"İnsanlar değişir. Mesele bu. Savaş zamanında çoğu insan değişir.

."

"Onun karısını öldürdüğünü gerçekten düşünüyor musun?" "Bence bu mümkün."

Bardağı bıraktım ve ağzım kuruyarak ayağa kalktım. "Otur, Gibby."

"Bence yeterince konuştun."

"Gerçekleri bilmiyorsun evlat, ne bu davayı, ne kardeşini, ne de Savaşın bir insana neler yapabileceğini."

"Öyleyse bana verin."

"Sana söyledim, evlat. Bu benim işim değil."

"O kadar da değişmiş olamaz."

"Savaş, hapishane ve uyuşturucu." Ken elime almadığım bardağı aldı, viskiyi kendi bardağına döktü ve arkasına yaslandı. "Gerisini *sen* hesapla."

★ ★ ★

Çok sonra evde, saatlerce uyanık kaldım, uyursam nehir ve çamurla, öldürmeye gelen küçük adamlarla ilgili rüyalar göreceğimden korkuyordum. Ken'i rüzgârlı bir tepede hayal ettim — genç yaşta savaşmış ve bir parçasını kaybetmiş olan babamın bu arkadaşını. O da kardeşlerim gibi savaşı tanımıştı ve istemeden de olsa, o savaşın bir parçasını içime yerleştirmişti.

Benim tanıdığım Jason. Şu anki haliyle Jason.

Neye inanacağımı bilemedim, bu yüzden dönüp durdum ve her uykuya daldığımda uyanmaya başladım. Sonunda uykuya daldım ve gördüğüm rüyalar savaş, acı ya da hapishaneyle ilgili değildi, güneşte gülümseyen, gözleri mavi çiçekler gibi olan Becky Collins'le ilgiliydi.

İnançlı ol, dedi. Hayat güzeldir.

Ter içinde uyandım ve onun haklı olmasını umdum.

18

Dedektif French erken kalktı ve güneş ağaçların üzerinden yükselmeden evden çıktı. Gece boyunca çoğunlukla oğlu, cinayet ve ölü kızın bulanık gözü hakkında düşüncelere dalmıştı. Jason için durum kötü görünüyordu: Tyra'nın işkence ve ölümünün fotoğrafları, oğlunun şifonyerinin arkasına bantlanmış kanlı neşter.

Ama yine de şüpheler devam ediyordu.

Yine de, yetiştirdiği çocuğun bu görüntüleri.

Yüzbaşı Martin onu davadan uzaklaştırmıştı ve bu haber tüm birimlere yayılmıştı. Sadece Burklow safları bozacak cesarete sahipti ve paylaştıkları yeterli değildi. French bıçağı veya fotoğrafları görmemişti. Tanıklar, adli tıp, otopsi sonuçlarının ayrıntıları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sabırlı olması istenmişti ve French, yarı yıkılmış halde, kabul etmişti.

Ama bu dün geceydi.

Çoğu kolluk görevlisi gibi, adli tıp uzmanı da erken kalkan biriydi ve French arabayı park edip motoru kapattığında hâlâ evindeydi. Cinayet işinde sınırlar olduğu için tereddüt etti —olması gerekiyordu. Tedirginliğini bir kenara bırakarak, sabah güneşinin ışığına çıktı. Genç bir adam koşarken, bisikletli bir çocuk gazete dağıtıyordu. French, gazetelerden biri adli tabibin bahçesine düşene kadar bekledi, sonra onu aldı: *The New York Times*, bu iyiydi.

Yerel haber yoktu.

Oğlundan bahsedilmiyordu.

Verandada, kapıyı çalmak için elini kaldırdı, ama o yapamadan kapı açıldı.

"Dedektif French. Burada ne yapıyorsunuz?"

"Gazetenizi getirdim." Hafif bir tavır takınmaya çalıştı, ama Malcolm Frye gülümsemeye karşılık vermedi. "Üzgünüm, Mal. Saatin erken olduğunu biliyorum."

"Bu davayı sizinle konuşamam."

Onun çekingenliği anlaşılabilir bir durumdu. Kaptanın emirlerine karşı gelmek, herhangi bir adli tıp uzmanını, özellikle de Jason'ınki gibi politik açıdan hassas bir davada, zor durumda bırakabilirdi. Malcolm Frye sıradan bir adli tıp uzmanı değildi. O, şehirdeki tek siyahi adli tıp uzmanıydı ve bu, kamu okullarının henüz entegre olduğu bir ilçede hiç de azımsanacak bir başarı değildi. Bu durum Malcolm'u sivil haklar hareketinin önemli bir parçası haline getirmişti. O, göze çarpan biriydi. Kaybedecek çok şeyi vardı.

"O benim oğlum, Malcolm. Başka kime başvuracağımı bilmiyorum."

O an rahatsız edici bir şekilde uzadı. İki adam da birbirlerini arkadaş olarak görmüyordu, ama aralarında her zaman saygı vardı: onca yıl, düzinelerce dava boyunca. Adli tıp uzmanı kaşlarını çattı, sonra yumuşadı. "Hâlâ kahve içiyorsun, değil mi?"

"Sadece sabahları."

"Kahve o zaman. Gel." O, temiz bir mutfağa doğru yol gösterdi. "Önce iki şey var." Malcolm kahveleri doldurdu. "Eğer biri sorarsa, sen burada değildin. İkincisi, otopsi dosyası ofiste. Burada olsa bile, seninle paylaşmazdım. Bu, aşamayacağım bir sınırdır."

"Hey, biz sadece iki adam konuşuyoruz." "Tamam o zaman."

French'in binlerce sorusu vardı, ama aklına ilk gelen soru şuydu. "Jason'ın yatak odasından çıkarılan neşteri gördün. Tyra'nın yaralarıyla uyumlu mu?"

"Daha hassas kesiklerle, evet."

"Çoğu neşter uyumlu olur mu?"

"Tyra Norris'e iki bıçak kullanıldığını unutma, biri çok ince ve inanılmaz derecede keskin. Bu tür bir keskinliği sağlamak için yüksek kaliteli çelik gerekir. Neşter bu amaç için özel olarak tasarlanmıştır. Birini diğerinden ayırt etmek..." *Muhtemelen hayır* anlamına gelen bir yüz ifadesi yaptı.

"Peki bu neşterin üzerindeki kan?" "Tyra'nın kanıyla eşleşiyor."

"İki bıçak, ikinci bir kesici olduğu anlamına mı geliyor?"

"Bu, ikinci bir bıçak anlamına gelir, mutfak bıçağı gibi, özel bir şey değil, yeterince keskin ama cerrahi değil. Bunun ötesinde, spekülasyona giriyoruz."

"Olay yerinde, bazı kesiklerin daha yüksek düzeyde beceri veya bilgi gerektirdiğini söylemiştin. Bir sıhhiyeciyi olduğunu düşünmüştün. Belki tıp fakültesini bırakmış biri."

"Evet, ama tekrar söylüyorum, bu sadece spontane bir spekülasyondur." "Oğlumu suçlamayı reddetmek için yeterli değil mi?"

"Üzgünüm, ama hayır. Beni bu ilk izlenime götüren her şey bir kitapta, savaş alanında veya çalınan cesetler üzerinde çalışarak öğrenilebilir. Belirli bir beceri veya eğitim düzeyini doğrulayamam. Bunu yapan kişi sabırlı, eli titremeyen ve genel anatomi bilgisine sahip biriydi."

French pencereden dışarı baktı. Dışarıda gün daha aydınlıktı: masmavi bir gökyüzü, geri çekilen gölgeler. "Bana baştan sona anlatın."

Adli tıp uzmanı klinik bir üslupta konuştu. Ayrıntılara girdi. "Sonunda, kan kaybı ve yaygın travma nedeniyle öldü. Cinayet uzun sürdü."

"Ne kadar zaman?"

"Saatler. Acı çekti."

French pencereye yürüdü ve dışarıya baktı. "Psikoloji geçmişin var, değil mi?"

"Tıp fakültesine girmeden önce klinik psikologdum."

"Hatırladığım kadarıyla adli psikologdun."

"Evet, polis departmanlarıyla çalıştım. Miami-Dade. Los Angeles."

French burnunun köprüsünü sıktı. *Polisi* geride bırakmak üzereydi ve bu kabuğu kaybetmek zordu. "Bu nasıl olur, Malcolm? Birini buna muktedir kılan nedir?"

"Böyle bir işkenceye?"

"Psikopati."

"Hadi ama Dedektif, cevabı sen de benim kadar iyi biliyorsun." Adli tıp uzmanı soluk pembe avuç içlerini gösterdi. "Bazı katilleri, yargılama, mahkumiyet ve yıllarca süren araştırmalardan sonra bile asla anlayamayız. Klinik çevrelerde bu terimi duymazsın, ama bu tür insanlar *yanlış* doğmuşlardır. İkimiz de isimlerini biliyoruz. Davaları okuduk. Belki bir gün bu düzeydeki doğuştan psikopatiyi anlayabiliriz, ama şu anda anlamıyoruz."

"Peki ya *yanlış doğmamış* olanlar?"

Adli tıp uzmanı omuzlarını silkeli. "Hayatta bir şey onları öyle yapıyor. Çocukluk travması, istismar."

"Peki ya çocuklukla ilgili değilse?" "O zaman şiddet içeren bir şey. Büyük bir şey." "Savaş gibi mi?"

"Bu kişiye ve savaşa bağlı."

"Kötü bir savaş. Oğlum."

"Ah, şimdi anlıyorum." Adli tıp uzmanı kahvesini yudumlarken çok dikkatliydi. "Jason ne kadar süre hizmet etti?"

"Üç tam turdan biraz az." "Fiziksel olarak yaralandı mı?" "Yanıklar, kurşun yaraları ve bıçak yaraları." "Karşılık olarak adam öldürdü mü?"

"En az yirmi dokuz. Bu onu değiştirmek, yetenekli hale getirmek için yeterli olur mu?"

"Böyle bir cinayeti işleyecek kadar mı?" Adli tıp uzmanı arkasına yaslandı ve aynı pembe avuç içlerini gösterdi.

Belki de verecek bir cevabı yoktu.

Belki de cevap gerekmiyordu.

★ ★ ★

Mahkeme saat dokuzda açıldı ve ben erkenden oradaydım, caddenin karşısından izliyordum. Babam arka taraftaki güvenli girişi kullanacaktı, ama ben riske girmeyecektim.

Beni görürse, beni durdururdu.

Bir elektrik direğine yaslanarak, insanları gruplara ayırmaya çalıştım. Avukatlar kolaydı. Evrak çantaları ve dosyaları vardı ve müvekkillerine benzeyen insanlarla bir araya toplanmışlardı. Mahkeme hakkında yeterince bilgim vardı, onların katil ya da tecavüzcü olmadıklarını biliyordum — onlar daha sonra, kelepçeli ve gardiyan eşliğinde gelecekti. Beni rahatsız eden gazetecilerdi. Haber kamyonlarının yanında duruyorlardı ve ben onların kardeşim için burada olduklarını biliyordum. Tyra'nın ölümünün ayrıntıları hala belirsizdi, ama geri kalanı müthiş bir hikaye oluştuyordu. *Motosikletçiler. Silahlar. Bir polisin çocuğu.*

"Tanrım, şu insanlara bak."

Sesi duyunca döndüm ve sağ omzumda Chance'i gördüm. "Neden hep böyle gizlice yaklaşıyorsun?"

"Çünkü bunu çok kolaylaştırıyorsun." Direğin diğer tarafına yaslandı ve kalabalığa doğru başını eğdi. "Bunlar, gece geç saatlerde görmek ya da komşun olarak yaşamak istemeyeceğin insanlar. Tanrım. Şunlara bak." Kalabalığı işaret etti. "Hey, biz bu adamları tanıyoruz."

Son grubu kastetmişti, benim en çok görmezden gelmeye çalıştığım grubu: anneler, babalar, ailemi tanıyan insanlar. "Manevi destek, sanırım."

"Bir saniye bile inanma. Onlar gösteri için buradalar. Şuradakine bak. Gülüyor. Şişko piç az önce bir fıkra anlattı."

Büyük adamın titrediğini gördüm. O, altıncı sınıfta benim futbol koçumdu.

"Kapıları açıyorlar. Gidelim."

Chance beni caddenin karşısına çekti ve kalabalığı takip ederek çift kapıdan geçip uzun bir koridora girdik. Sekiz mahkeme salonu saydım. Neredeyse herkes altıncı salona yöneldi. Babamı aradım ama göremedim.

"Orası iyi bir yer." Chance, ön tarafta kalabalık bir bankı işaret etti. Koridordaki koltuklara oturduk ve burasının Jason'ın savunmasını yaptığı ve hapse gönderildiği mahkeme salonu olup olmadığını merak ettim. Öyle olduğunu düşündüm. Aynı hissettiriyordu.

Birkaç dakika sonra, silahlı bir mahkeme memuru yargıcı salona getirdi, yargıcın kürsüye çıkmasını bekledi ve sonra mahkemeyi açtı. "Herkes ayağa kalsın." İnsanlar ayağa kalktı ve sonra oturdu. Bunun kiliseye ne kadar benzediğini düşündüm, aynı hışırtı ve iç çekişler, günahkarlarla dolu salon yukarıya bakıyordu.

"Günaydın." Yargıç tahtında bir kral gibi oturdu. "Gündemimizde çok sayıda dava var, bu yüzden işleri olabildiğince hızlı ilerletmeye çalışacağım. Mübaşir." Elini salladı ve ikinci bir mübaşir kapıyı açtı, böylece diğer silahlı adamlar günün en ciddi suçlamalarıyla karşı karşıya kalacak mahkumları dışarı çıkarabildiler. Hepsi turuncu tulumlar giymiş ve kelepçeli bir sıra halinde ortaya çıktılar. Jason en son çıkan ve tam zincirli tek kişiydi.

"İşte baban."

Chance beni dirsekledi ve sol köşedeki parmaklıkların arkasında babamı yaşlı bir adamla konuşurken gördüm. Avukat, diye düşündüm.

"Sayın Katip, ilk davayı çağırın."

Yargıcın solundaki bir kadın dava listesinden okudu. "Dava numarası 72 CR 1402, *Devlet Jason French'e karşı*."

Bir mahkeme memuru kardeşimi savunma masasına götürdü ve avukat babamın yanından ayrılıp onunla orada buluştu. "Günaydın, Sayın Yargıç. Alexander Fitch, savunma avukatı."

"Bay Fitch, mahkememde sizi görmek ne güzel." Yargıç savcının masasına bir göz attı. "Devlet davaya devam etmeye hazır mı?"

Genç bir kadın ayağa kalktı, ama cevap veremedi, yakındaki bir bankta oturan küçük bir adam ayağa kalktı. "Devlet adına Brian Gladwell, Sayın Yargıç."

Savcının masasının arkasına geçti ve yargıç şaşkın bir şekilde kaşlarını çatı. "Bu mahkemede hoş karşılanmadığınızdan değil, ama ilk duruşma gibi formalite icabı konularda bölge savcısının bizzat gelmesi nadiren olur."

"Sebeplerim var, Sayın Yargıç."

"Bu ayrıcalık size ait. Bayan Katip."

Memur suçlamaları okudu. Birkaçını kaçırdım ama en önemlileri göze çarpıyordu. *İkinci derece cinayete teşebbüs, ağır silah kaçakçılığı, tutuklanmaktan kaçmak için ağır suç işleme, ağır saldırı, kasıtlı saldırı...*

O okumaya devam etti, ama ben gözlerimi savcıdan ayırmadım. Boynunun yan tarafında ince çizgiler vardı, ama ilk fark ettiğim şey bu değildi.

Terliyordu.

Solgundu.

Katip bitirdiğinde, yargıç Jason'ın avukatına seslendi. "Bay Fitch, müvekkiliniz nasıl savunma

yapacak?" "Suçsuz, Sayın Yargıç."

"Olası neden için tercihleriniz nedir?"

"Sadece mahkeme için uygun olan en kısa sürede duruşma tarihi belirlemenizi rica ediyoruz. Bu suçlamaları çürütmeyi planlıyoruz ve bunu mümkün olan en kısa sürede yapmak istiyoruz."

"Sayın Savcı?"

"Daha fazla suçlama bekliyoruz, Sayın Yargıç. Bize verebileceğiniz kadar zamanı memnuniyetle kabul ederiz."

Yargıç parmaklarıyla masayı tıklattı. Tyra Norris'i tanıyordu. Herkes tanıyordu. "Gelecekte ne tür suçlamalar getirebilirsiniz?"

"Ağır suç olarak adam kaırma. Birinci derece cinayet. Soruşturma devam ediyor."

Çevremizdeki kalabalık kıpırdanmaya başladı, ses tüylerin hışırtısı gibiydi. Yargıç takvimine baktı ve on dört gün sonra bir tarih önerdi. "Sanırım bu tarih tüm taraflar için uygun."

"Son bir şey daha var, Sayın Yargıç."

"Sayın Savcı?"

Bölge savcısı boğazını temizledi ve bir anlığına mahkeme salonundaki birine baktı. "Ah, Sayın Yargıç..." Boğazını tekrar temizledi

tekrar boğazını temizledi; masadaki bazı kağıtları karıştırdı. "Devlet, sanığın Lanesworth Hapishanesi'ndeki yetkililere iade edilmesini talep ediyor."

Yargıç açıkça şaşırmıştı. "Hangi gerekçeyle?"

"Ah, güvenlik nedeniyle, Sayın Yargıç. Yerel hapishane yetkilileriyle görüştükten sonra."

"Deneyimlerime göre, Sayın Savcı, güvenlik önlemi kararları, tam donanımlı ve tam kadrolu devlet kurumlarında bulunan tıbbi tesislerin dışında kalamayacak kadar hasta veya zayıf sanıklar için verilir. Bay French'in yerel hapishanede iki hafta hayatta kalamayacak kadar hasta olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

"Aslında, Sayın Yargıç, onun çok tehlikeli olduğunu öne sürüyorum."

Mahkeme salonunda yine bir mırıldanma yükseldi. Yargıç, seslerin dinmesini bekledi. "Belki açıklayabilirsiniz."

"Sayın Yargıç, sanık Vietnam'da üç kez savaş görevinde bulunmuş ve bu süre zarfında öldürmeyi ve bunu iyi yapmayı öğrenmiştir. Buradaki birçok kişi bu hikayeleri duymuştur..."

"Söylentiler, Sayın Yargıç." Jason'ın avukatı sözünü kesti. "Gerçek dışı ve alakasız."

"Öyle olabilir" — savcı sesini yükseltti — "sanık, yüksek rütbeli bir subayı saldırdıktan sonra onursuz bir şekilde ordudan atıldı. Sanığı zapt etmek için dört kişi gerekti ve bu sırada üçü ağır yaralandı, ikisi yoğun bakımda tedavi altına alındı. Bu tür bir hasara yol açmak için tehlikeli bir adam olmak gerekir ve yerel yetkililer böyle birini gözaltında tutma sorumluluğunu üstlenmek istemiyorlar. Hapishanemiz aşırı kalabalık. Memurlarımız, bu sanık kadar açıkça şiddet eğilimli ve yetenekli biriyle başa çıkmak için gerekli eğitime sahip değiller."

"Sayın Yargıç..."

"Sayın Yargıç, Lanesworth Hapishanesi müdüründen, Bay French'i gözaltında tutmanın tehlikelerini doğrulayan bir mektup aldım. Tüm imkanları ve deneyimli memurları olan bir eyalet hapishane çiftliğinde bile, bu sanık iki çözülmemiş cinayet ve çok sayıda darp olayından şüpheliydi..."

"*Şüpheli*, Sayın Yargıç. Ne yargılanmış ne de mahkum edilmiştir." "Sayın Yargıç, mektubu size sunabilir miyim?"

"Gerek yok, Sayın Savcı. Talebiniz alışılmadık ama görevinizin yetkisi dahilinde. Sanığı eyalet hapishanesine göndermek istiyorsanız, onu oraya göndereceğim. Bayan Katip, kararı girin ve bir sonraki davayı çağırın."

Jason'ı almaya gelmeleri bir saat sürdü. O süreyi hücrede tek başına geçirdi.

"Beş numara açılın."

Kapı açıldığında Jason gözlerini kırptı ama olduğu yerde kaldı.

"Hadi, gidelim. Aracın geldi." Jason beş saniye bekledi, sonra Pazar günü öğle uykusundan uyanmış gibi ayağa kalktı. Gardiyan geri çekildi ve diğer dört kişi içeri girerek Jason'ı tamamen bağladı. "Tamam. Sakin ve yavaş." Onun etrafında bir daire oluşturdular ve Jason, ayakta kalıp ilerlemesini sağlayan sürünme adımlarını atmaya başladı. Bir koridordan geçtiler, sonra ikinci bir koridordan. Park yerinde bir otobüs bekliyordu. LANESWORTH HAPİSHANESİ. MAHKUM NAKLİ. "Burada durun."

Otobüsün ötesinde, beton bir rampa açık caddeye doğru eğimliydi. Jason uzaktaki trafiğin sesini duydu; egzoz dumanının tadını aldı. Otobüsün kapısı açıldığında, üniformalı bir cezaevi memuru indi. Yaka kartında RIPLEY yazıyordu. Jason onu tanıyordu. "Evraklar?" Elini uzattı ve yerel memurlardan biri ona bir klipsli dosya verdi. Ripley hızlıca imzasını attı ve klipsli dosyayı geri verdi. "Bilmem gereken herhangi bir sorun var mı?"

"Kedi yavrusu kadar uysal."

"Bundan sonrasını biz hallederiz."

Ripley otobüsten iki memur çağırdı, Jordan ve Kudravetz. Jason da onları tanıyordu. Onlar Jason'ı merdivenlerden yukarı çıkarıp bir bankın üzerine oturtular. Ripley otobüse bindiğinde, Jason'ın oturduğu yere ulaşana kadar koltukların arasından geçti. Ellili yaşlarında, geniş omuzlu, güçlü ve hapishane solgunluğunda biriydi.

Jason onun gözlerine bakarak, "Yüzbaşı Ripley," dedi.

"Mahkum French. Neler olduğunu ve neden olduğunu anlıyor musun?" Jason bir kez başını salladı. Anlıyordu.

"Sana üzüldüğümü söylersem bana inanır mısın?"

Jason, gardiyanın sabit bakışlarına karşılık verdi. Yüzbaşı Ripley kötü bir adam değildi, sadece hapishane müdürü gibi kapana kısılmıştı. "İnanırım," diye cevapladı Jason.

"Yol uzun," dedi Ripley. "En azından o var."

Otobüsün önüne geri döndü, çelik tel kapıyı kilitledi ve Jordan ve Kudravetz'in yanına oturdu. Şoför motoru çalıştırdı ve trafiğe çıktı. Jason, iş adamları ve yüksek binalar, inşaat işçileri ve güzel kadınlar ile şehrin hızla geçip gitmesini izledi.

Bir grup hippî, savaşı protesto etmek için bir sokak köşesini doldurmuştu; Jason onları da kayıp gitmelerini izledi: hiç savaşmamış erkekleri, öfkeli yüzleri ve saçlarında çiçekleri olan kadınları. Bir anlık bir kızgınlık belirdi, ama Jason çok fazla tutsak durumdaydı, gerçekten umursamayacak kadar.

Onun yerine Tyra'yı düşündü.

X'i düşündü.

Şehir yok olduğunda, tarlaların yayılması ve ormanların yükselmesi çok zaman almadı. Otobüs birkaç kez dönüş yaptı ve yollar daralana ve çukurlaşana kadar doğuya doğru ilerledi. Sürücü yol kötüleştğinde vites düşürdü, ama eski otobüs yine de gürültüyle ve takırdayarak ilerlemeye devam etti.

Hapishane yakındaydı.

Jason onu, karışık ormanların ve dar geçitlerin arasında, durgun suyla dolu hendeklerin arasında gördü.

Sadece yakın değil, diye düşündü.

Buradaydı.

Otobüs, uzun zaman önce oyulmuş kelimelerin üzücü ve acı gerçeği anlattığı devasa bir taş bloğun önünde yavaşladı ve döndü:

LANESWORTH EYALET CEZAEVİ ÇİFTLİĞİ, 1863

BURAYA GİRENLER, TÜM UMUTLARINI TERK ETSİN

Bu yere gelmeden önce Jason Dante'yi hiç okumamıştı, ama artık tüm pasajları ezbere okuyabiliyordu. "Benim aracılığım la acı çeken şehre giden yol; benim aracılığım la sonsuz acı."

Ripley başını çevirdi, parmaklarını ağa taktı. "Ne dedin, mahkum?"

"Dante'nin *Cehennemi*," diye cevapladı Jason. "*İlahi Komedyâ*. Cehennemin kapıları." "Anlamadım."

"O tabeladan nefret ediyorum."

Ripley anlamadı ya da tekrar sormaya tenezzül etmedi. "Dört mil," dedi; ama Jason bunu da biliyordu.

Dört mil özel yol. On sekiz

bin dönüm.

Hapishane, tüm o boşluğun ortasında yükselen bir taş gibiydi ve Jason, kararmış taşı gördüğünde tanıdık bir ürperti hissetti. Ripley,

"Hoş geldin," ama Jason bunun yerine daha yumuşak bir ses, bilgece bir fısıltı ve Dante Alighieri'nin uzun zaman önce söylediği sözleri duydu.

*Benden önce hiçbir şey yaratılmadı, sadece ebedi
şeyler, Ve ben sonsuza kadar dayanırım.*

Ses X'e aitti. Jason
gerçekten evine
dönmüştü.

19

Jason'ın duruşmasından sonra, arabamda oturup, mahkeme binasının önünden otobüsün çıkmasını bekledik. Chance bundan memnun değildi. "Bunu neden yaptığımızı bir daha söyle."

Bunu daha önce de söylemişti, ama şu anda benim için gerçek olan çok az şey vardı: Becky, kardeşim, erkeklik ve savaş meselesi.

"Taş ocağına falan gidemez miyiz?" "Sakin ol," dedim. "Otobüs geldi."

Bir otobüs ortaya çıktı ve yanımızdan geçti—aynı beyaz boya ve siyah harflerle —ve içinde kardeşim gördüm. Onu nereye götürdüklerini biliyordum, bu yüzden bu ihtiyacı açıklayamazdım, ama hapishaneyi görmek ve bunu gerçek hale getirmek istedim. Uzakta kaldım, ama otobüs şehirden geçip kırsal alana doğru ilerlerken onu gözden kaybetmedim. Lanesworth'un kardeşim için beklediği uzak, boş yere varmak bir saat sürdü ve oraya vardığımızda, eyalet yolunun kenarında durdum ve otobüs kahverengi-yeşil bir tarlayı yarıp ağaçların gölgesinde kaybolurken tozun yükselmesini izledim.

"İçeri girmeyecek miyiz?" diye sordu
Chance. "Burası yeterince uzak."

"Sonunda biraz mantıklı konuşuyorsun."

O açık pencereden tükürdü ve ben bir öfke dalgası hissettim. "*Senin için* kaç kez oradaydım, Chance? Baban gittiğinde. Annen hastalandığında. Yüzlerce örnek sayabilirim ve hiçbirinde sızlanmadım, değil mi? Hastaneye gittim. Bir ay boyunca benim odamda kaldın."

"Dostum..."

"İki lanet dakika, tamam mı?"

Özür dilemedi, ama Chance gerçekten önemli konularda sert davranıyordu. Annesi bunlardan biriydi. Ben de bir diğerydim. Toz

, yolun karşısına döndüm ve arabayla uzaklaştık.

"İhtiyacın olanı aldın mı?" diye sordu Chance.

"Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum."

"Bak dostum. Eğer o yapmadıysa, çıkacak. Silahlar için değil belki, ama bilirsin..."

Cevap veremedim ve yolculuğun geri kalanı da böyle geçti. Şehirde, Chance'i alışveriş merkezinde indirdim. Sebepleri basitti. "Okulu asacaksam, en azından biraz eğlenmeliyim. Seni ikna edemem mi?"

"Bugün olmaz."

"İstersen seninle gelebilirim." "Hayır, git sen. Sonra görüşürüz."

Onu kaldırımda bırakıp Sara'nın apartmanına gittim. Kapıyı çaldığımda cevap gelmedi, ama üst kattaki perdenin hareket ettiğini gördüm. "Sara, hadi." Tekrar kapıyı çaldım. "Sara!"

Kapı açıldığında, şiş ve solgun görünüyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum. Seni kontrol etmek istedim."

"Şey, şimdi kontrol ettin."

Kapıya yaslandı ama kapı kapanmadan onu yakaladım. "Sara, bekle."

"Seninle hiç çıkmamalıydık." Yüzünü tekrar gösterdi, bu sefer dudaklarını sıkıştırmıştı. "Sen. Kardeşin. Çıkmasaydık o hayatta olurdu."

"Buna inanamazsın."

"Nasıl öldüğünü biliyor musun?"

"Bunu ben nereden bileyim?"

"Ailesi biliyor. Polisler onlara söyledi, onlar da bana söyledi." "Sara, dinle..."

"Parçalanmış, zincirlenmiş, işkence görmüş ve parçalanmış. Saatler sürdüğünü söylüyorlar."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Gerçekten bilmiyordum.

"Kardeşin bir hayvan. Bir daha buraya gelme."

Kapıyı çarptı ve ben Tyra'yı onun tarif ettiği gibi görmemeye çalıştım.

Ya sorun bendeyse? diye düşündüm.

Ya yanlış olan ben isem?

Sara'nın kapısından uzaklaştığımda, caddenin karşısındaki arabadaki adamı fark ettim. Yola çıkana kadar onu pek umursamadım, ama sonra onun yaşlı değil, yaşlı görüldüğünü fark ettim. Bir şekilde tanıdık geliyordu: gevşek cildi ve beni yürürken izlemesi. Arabamdayken bile beni izlediğini düşündüm. Kendime bunun önemi olmadığını söyledim. O sadece ürkütücü siyah bir arabadaki ürkütücü yaşlı bir adamdı.

Hatırlamam dört blok sürdü.

Onu mahkeme salonundaki kalabalığın içinde, üç sıra geride, savcıya bakarken görmüştüm. Ayağımı gazdan çektim ve o sahneyi tekrar canlandırdım: yargıç kürsüsünde, savcı ter içinde yargıca kekeliyor ve korkuyla kalabalığa bakıyordu. Arabadaki yaşlı adam tam oradaydı.

Lanesworth...

Savcı Lanesworth'tan bahsediyordu.

Sara'nın sokağındaki adamla aynı kişi olması tesadüf olamazdı.

Trafiği geçtim ve her şey çok hızlıydı: kalbim, sürüşüm. Sara'nın sokağında daha hızlı sürdüm.

Orada ol! Dua

ettim. Ama o

gitmişti.

Sara'nın kapısını yumrukladım, onun sokağındaki adam hakkında bilgi sahibi olması gerektiğini düşündüm, ya da belki zaten biliyordur. "Sara! Aç kapıyı!" İki dakika boyunca kapıyı yumrukladım. Cevaplar istiyordum. Konuşmak istiyordum.

Sara ise, görünüşe göre, istemiyordu.

Şehirden ayrılırken bunu düşündüm: Sara'nın öfkesi, sokağındaki adam.

★ ★ ★

Evde, annemi mutfakta buldum, güzel giyinmiş ve mükemmel bir şekilde makyajlanmış, odayı süpürürken, ocaktaki tencereleri karıştırırken, fırından bir tepsi kurabiye çıkarmak için eğilirken mırıldanıyordu.

"Anne?"

Beni gördü ve gülümsedi. "Gibson, merhaba! Ne güzel bir gün!"

Jason'dan, mahkemeden ya da okula gitmem gerektiğinden hiç bahsetmedi. Yanağıma öpücük kondurdu ve parfümünün kokusunu aldım.

"Bunlar da ne?" "Bir anne ailesine yemek pişiremez mi?" Aynı gülümsemeyi takındı,

aynı ışıltılı bakışları takındı. "Öğle yemeği için eve mi geldin? Bu akşam yemeği için

ama hemen bir şeyler hazırlayabilirim."

Kolay bir cevap bulamadım. Tüm sahne, güneş ışığı, önlük ve yine gün ışığı kadar parlak bir gülümsemeyle, bir masal gibi görünüyordu.

"Akşamüstü sıcaklık düşecekmiş. Belki de terasta yemek yemeliyiz. Baban bunu hep severdi." Kaşığı sosa batırıp tadına baktı. "Paprika," dedi; o anda onun garip, çılgınca mutlu olduğunu fark ettim. Daha da kötüsü, bunun nedenini anladım.

Kötü oğul hapisteydi.

İyi olanın güvende olduğunu düşünüyordu.

★ ★ ★

Evde kalamayacak kadar rahatsız olduğum için şehre geri döndüm ve en iyi bildiğim otoparkta durdum. Bina kırmızı tuğladan yapılmış küçüktü, pencereleri içeride asılı olan poster kadar temiz ve parlaktı:

DENİZ PİYADELERİ ADAM
YETİŞTİRİR

Bir askere alma memuru pencereden dışarıyı izliyordu ve bana içeri girmem için el salladı. Aynı şeyi farklı günlerde defalarca yapmıştı, ama bugün arabadan indim ve gerçekten içeri girdim. Memur orta boylu ve orta yaşlıydı, ama ayakları omuz genişliğinde linolyum üzerinde duruyordu. Göğsünde, MCCORMICK, J. yazılı bir isim etiketinin yanında boş bir kol takılıydı.

"Seni daha önce gördüm," dedi. "En az on kez." Masayı işaret etti ve biz de masanın iki yanına oturduk. Gözleri koyu renkti, bakışları ölçülüydü. Boş kolunun yanında madalyalar asılıydı. "Kolumu merak ediyorsun. Çoğu kişi merak eder. Düşman süngüsü. Kesik bir arter."

"Vietnam mı?" diye sordum. "68'de Khe Sanh."

"Bu yüzden mi...?" diye sordum, göğsündeki Mor Kalp madalyasını işaret ederek. "Buraya gelme sebebin bu mu? Madalya fikrini mi seviyorsun?"

"Onları hiç düşünmem." "Her erkek düşünür."

"Ben çocuk değilim."

"Arabada bir çocuk gibi oturuyorsun."

Bu, kesin bir şekilde söylendi. Boynum ve yüzüm kızardı ve bundan nefret ettim.
"Beni askere almaman mı gerekiyor?"

"Burası Deniz Piyadeleri, ordu değil."

Ayağa kalktım, aramızdaki hava fırtınanın eşiği gibiydi. "Önce, neden içeri girdiğini söyle. Neden bugün? Ne değişti?"

Bu iyi bir soruydu. Hazır bir cevabım yoktu. "Kardeşlerim savaştı," dedim sonunda. "Yakında mezun olacağım."

"Kardeşlerin deniz piyadesi miydi?"

"Babam da öyle. O Kore'de savaştı, kardeşlerim Vietnam'da. En büyüğü 67'de Cam Lô'da öldü."

"Hangi birimdeydi?"

"Birinci Tabur, Üçüncü Deniz Piyadeleri."

"Kaybın için üzgünüm evlat. Eminim iyi bir deniz piyadesiymiş."

"PFC Robert French. Öyleydi."

Memur sonunda gözlerini kırptı. "*Fransız mı* dedin?"

"Robert, evet. Liseden mezun olduktan sonra askere alındı. O öldüğünde, diğer kardeşim de askere yazıldı."

Memur öne doğru eğildi, gözlerinde aynı sabit bakış vardı. "Diğer kardeşiniz Jason French mi? Mecklenburg County'den topçu çavuş Jason French mi?" Masadan bir gazeteyi kaydırды ve parmağını manşete bastırdı. "Bu Jason French mi?"

Manşette cinayet, mahkeme ve velayetle ilgili bir haberin altında kardeşimin resmini gördüm. "O kızı o öldürmedi," dedim.

"Sana inanıyorum."

"Başka kimse
inanmıyor."

"O insanlar önemli değil, siviller. Kardeşinin nasıl bir adam olduğunu anlamıyorlar, anlayamazlar da."

"Tam olarak neyi anlamıyorlar?"

Memur daha da yaklaştı, ağzı sıkı ve düz bir çizgi halindeydi. "Kardeşine bir mesaj iletmeni istiyorum. Ona, bu mesajın Yüzbaşı John McCormick'ten, İkinci Tabur, Yirmi Altıncı Deniz Piyadeleri'nden geldiğini söyle. Beni tanımıyor, ama bu önemli değil. Ona, Vietnam'da yaptıklarını bilen her savaş denizcisinden geldiğini söyle."

"Hala anlamıyorum." "Evlat,
anlamaman normal."

Havada bir Şey değişmişti, fırtınanın habercisi değil, arkasında kalan sessizlik. "Ne mesajı?" diye sordum.

"Sadece bu."

Subay kendini topladı, boş odada sandalyesi sũrtũnrken koyu renkli gözleri parladı. Gözyaşı gibi görũnen Şeyleri gözlerini kırpıŐtırarak sildi ve ben sessiz bir dehŐetle, masanın arkasında dik durup, son sağlam koluyla kardeşim olan denizciye selam veriŐini izledim.

20

Kabul memurları Jason'ı herhangi bir mahkum gibi işlemiden geçirdiler. Onun fotoğrafını çektiler, parmak izlerini aldılar, sonra zincirlerini ve ilçe tarafından verilen kıyafetlerini çıkardılar. Çıplak arama formalite icabıydı ve Jason hiçbir şey söylemeden buna katlandı. Kokular aynıydı, renkler ve sesler de aynıydı. Hapishanede onu nereye yerleştireceklerini bilmiyordu, ama içeri girerken neler olacağını biliyordu. İlk seferinde alay ve tehditler olmuştu; kimse onu tanıımıyordu.

Bu sefer sessizlik olacaktı.

Tıpkı onu dışarı çıkardıkları zamanki gibi.

Jason, kabul merkezinin üstündeki ikinci kattaki gözlem penceresine baktı. Camın arkasında bir adam duruyordu, ışıklar loştu, ama Jason onun müdür olduğunu biliyordu. Aynı dar omuzlara, aynı yenilmiş gibi kambur duruşa sahipti. Onu orada görünce, Jason'ın bir parçası öfkeleni — müdürün onayı ve katılımı olmasaydı Lanesworth'ta olmazdı — ama bu duyguyu sürdürmek zordu. Adam da kendi türünde bir mahkumdu.

"Hazır mısın?" Yüzbaşı Ripley elini Jason'ın omzuna koydu, ama Jason kıpırdamadı.

"Nereye gidiyoruz?" "X'e
değil, henüz değil."

Jason adamın yüz hatlarını inceledi. Kare bir yüzü, geniş gözleri ve yumruk gibi bir burnu vardı. "Hâlâ onun korumalığını mı yapıyorsun?"

"Evet."

"Hâlâ altı kişi misiniz?"

"Yaklaşan infazı dışında pek bir değişiklik olmadı." "Ne kadar süre var?" diye sordu Jason.

"Yeterince yakın değil."

Ripley başka bir memura başını salladı ve metal raylar üzerinde çelik bir kapı açıldı, arkasında uzanan bir koridor göründü. Jason ilk adımı attı ve Ripley yanına geldi. Sessizce yürüdüler, bir koridordan geçtiler, sonra bir diğerinden. "Müdür seni rahat ettirmek istiyor. Tecrit koğuşu. Özel hücre." Tecrit koğuşunun ana kapısında durdu. İkinci bir gardiyan onları içeri aldı. İlk hücre boştu. "Bu senin." Jason içeri girdi, ama Ripley ayrılmak istemiyor gibiydi. "Onu sen öldürmedin, değil mi?"

"Sence?"

"Bence X'in uzun kolları var ve seni geri almak için bir nedeni var.

Bu neden hakkında bir fikrin var mı?" "Yok."

"Her neyse..." Ripley üzgün gözlerle omuz silkti ve Jason bir an için ona acımayı hissetti. X'in korumalarında karısı veya çocuğu olan kimse yoktu. Çok tehlikeliydi. Müdürün kararıydı. Ama yırtık deri veya kırık kemiklerin ötesinde incitme yolları da vardı.

Ripley, ikisinden birinin mahkum olduğunu hatırlar gibi kendini topladı. "Neyse. Saat beşte seni görmek istiyor. Bunlar senin için." Yatakta yığılmış giysileri kastetti: kot pantolon, keten gömlek ve mokasen ayakkabılar. Gardiyan Jason'a bir paket sigara uzattı. "Al, bunlara benden daha çok ihtiyacın olacak."

O odadan çıkıp kapıyı kilitledi ve Jason ellerindeki yaraları inceledi. Bazıları savaşta ve diğer kavgalarda aldığı yaralardı, ama çoğu X ile kavgalarda aldığı yaralardı. Baş ağrıları, kabuslar ve kötü iyileşmiş kaburgaları da aynıydı. Jason sigarasını yakıp soğuk, boş duvarları izledi. Vietnam'da birlikte savaştığı adamlar ya ölmüş ya da dağılmıştı. Babası onun gözlerine bakmaya bile cesaret edemiyordu ve annesini yıllardır görmemişti. Sadece Gibby onun hapiste olup olmadığını umursuyor gibiydi.

Sadece Gibby ve X.

★ ★ ★

Askerlik şubesinden, dini bir hayranlık hissine yakın bir duygu ile ayrıldım. Hiç bu kadar saygı ve inanç görmemiştim ve bir yabancıнын gözyaşları içinde ayağa kalkıp selam vermesine neden olacak türden bir davranış veya eylemin ne olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Hayatımda buna yakın bir şey yapmış mıydım?

Bu düşünceyle ve gitmem gereken hiçbir yer olmadığı için, Becky Collins'i bulmaya karar verdim. Onun sokağında, parçalanmış bir ağacın ve beni geçerken izleyen boş gözlü bir kadının yanından geçtim. Doğru eve vardığımda, Becky sanki geleceğimi biliyormuş gibi bahçede duruyordu. Habersiz ziyaretimin onu kızdıracağından korkuyordum, ama öyle olmadı. Ben park ederken bana geniş bir el salladı ve gülümsedi.

"Bu hoş bir sürpriz."

"Chance, davetsiz gelirsem bana kızacağını düşündü."

"Chance aptalın teki. Kalabilir misin?" Kalabileceğimi söyledim ve o da elimi tutup beni arabadan çıkardı. "O zaman benimle gel."

Beni arka bahçeye, sonra ağaçların arasına ve şiddetli yağmurların oyduğu kırmızı kil bir kıyıya götürdü. Aşağıda, daha derin ormana doğru ilerledik ve taşların arasında şırıldaayan bir dereye giden patikadan yürüdük.

"Bu yeri altı yaşındayken buldum."

Becky beni daha derine götürürken omzunun üzerinden konuştu, sarmaşıkların arasından geçerek beni dere ışıkla kaplı bir havzaya döküldüğü açıklığa götürdü, buradaki güzellik o kadar beklenmedik ve eksiksizdi ki beni şaşırttı.

"Harika değil mi? Buraya otur." Su kenarındaki yosunlu bir yeri işaret etti. "Bir saniye izin ver, tamam mı?"

Onun dereye sürüklenen çöpleri toplayıp yolun kenarına düzgün bir yığın halinde koymasını izledim.

"Özellikle yağmur yağdıktan sonra burayı temiz tutmam gerekiyor." Son bir plastik parçayı bıraktı, sonra dizlerini çekip kollarını çenesini dayamak için kavuşturarak yanıma oturdu. "Ee," dedi. "Gibby French."

"Becky Collins."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Ne?"

"O güzel yeşil gözlerin dibinde gördüğüm her neyse."

Jason veya Tyra hakkında konuşmak istemediğim için konuyu değiştirdim. "Burası gerçekten harika bir yer. Nasıl buldun?"

"Her çocuk bulabilirdi."

"Başkaları da buldu mu?" diye sordum. "Yani, burayı buldu mu?"

"Bir süredir yok, sanırım. Burada kimseyi görmüyorum. O tarafta evler var, başka bir sokak, ama çalılar ve kudzu var."

düşüş daha dik."

"Hiç yüzüyor musun?"

Kaşlarını mükemmel bir yay şeklinde kaldırdı. "Yüzmek ister misin?"

Evet, istedim. Serinlik ve derinlik, perde gibi uzanan asmalar ve derin, yeşil gölgenin sessizliği beni cezbedi.

"Ben kıyafetlerimi çıkarmayacağım," dedi.

"Ben de."

"İç çamaşırı mı?" Şaka mı yapıyordu diye baktım, ama gözlerinde öyle bir şey yoktu. "Önce sen," dedi ve sonra ayakkabılarını çıkarırken, garip bir şekilde ayakta dururken ve kemerimle uğraşırken beni izledi. "Arkanı dönmemi ister misin?" Aptalca başımı salladım, gözlerini kapatıp ellerini gözlerinin üzerine koyduğunda şaşırdım. "Bunun yerine şuna ne dersin?"

Gömleğimi ve pantolonumu çıkardım, o sırada parmaklarının açıldığını ve izlerken sırtıttığını fark ettim. "Hileci" dedim ve düşündüğümünden daha derin olan havuza girdim. Ortaya doğru ilerledim ve çeneme kadar suya battım.

Becky, sanki bu hareketin cinsellikle hiçbir ilgisi yokmuş gibi soyundu. Ayakkabılarını attı. Hızlıca sırt üstü dönerek kot pantolonunu çıkardı. Gömleğini çıkarmak için ayağa kalktı ve ben, istese de istemese de cinselliği çok belirgin olduğu için başka yere baktım. Suyun içinde, "Bu çok güzel," dedi, sonra suya daldı ve ıslak ıslak çıktı. Havuz, gözlerinin maviden başka bir renkte görünmesine neden oluyordu ve su, sütyenini yarı saydam hale getirmişti. "Şimdi bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

Onun alay edip etmediğinden emin değildim, ama kelimeler benim için hiç zor olmamıştı. Jason'ın suçlu olabileceğini düşünen babamdan ve mutfakta deli gibi koşturan annemden bahsettim. Bu da Chance'e, hapishaneye ve üniversite ile savaş arasında seçim yapma sorununa geldi. En çok acı veren noktaya geldiğimde, gözlerimi kaçırdım ve kardeşler, ölüm ve kolay hayatımdan dolayı duyduğum suçluluk duygusu hakkındaki düşüncelerimi paylaştım. Sözlerim bittiğinde, Becky'yi suda bana dokunmadan, ama neredeyse dokunacak kadar yakınımda buldum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Birkaç saniye boyunca, hala gümüş rengi gözleri ve güzelliğiyle ona baktı. "Bence sorunların var, ama hiçbiri senden daha büyük değil."

"Sence ne yapmalıyım?"

"Hayatınla mı? Bu soruya cevap veremem."

"Peki ya şimdi? Bugün?"

"Kardeşinin yanında ol. Ona yalnız olmadığını hissettir." "Hepsi bu mu?"

"Yeter," dedi; ama bu sözler kulağıma tuhaf geldi.

Bir erkek ol, diye duydum.

Korunaklı hayatında bir kez olsun.

★ ★ ★

Ripley saat beşe on kala geri döndü ve Jason, loafer ayakkabılar ve kot pantolonla hapisane koridorlarında yürümek ne kadar garip olduğunu düşündü. Bu duvarların arkasında yirmi yedi ay hapis yatmıştı, bunlardan tam on ikisini X ile tanışmadan önce geçirmişti.

Ama o son aylar...

Savaşmış, kan kaybetmiş ve tekrar savaşmak için geri getirilmişti. On beş ay. Acı, kan ve bandajlarla dolu bulanık bir dönem. Kimse X ile bu kadar çok kez savaşmamış ya da onu yenmeye bu kadar yaklaşmamıştı. Bir süreliğine, gardiyanlar gizlice bu çatışmalar üzerine bahis oynamışlardı, ama X spor için savaşmıyordu — o türden değil — ve bahisleri öğrendikten iki gün sonra, bir gardiyan sebepsiz bir bar kavgasında kulağını kaybetti, bir diğeri ise evini yangında kaybetti.

Ondan sonra bahisler sona erdi.

"Bu taraftan."

Ripley, Jason'ı bir dizi koridordan geçirdikten sonra dışarıya ve ana avluya çıkardı. Jason mahkumları izledi, mahkumlar da onu izledi. Siyahlar. Hispanikler. En çok dikkat çekenler beyaz mahkumlardı. Naziler. Motorcular. Doğru dövmelemleri olan yalnızlar. Avlunun bir köşesindeydiler ve Jason geçerken tüm gözler onun üzerindeydi.

"Paganlar yüzünden," dedi Ripley. "Darius Simms'e yaptıkların duyuldu."

"Bu yüzden mi tecritteyim?"

"Şöyle söyleyeyim. X'in ekibinde olmayan gardiyanlar seni almaya gelirse, çok dikkatli davran. X, derin cepleri ve maaş bordrosunda cezaevi memurları olan tek kişi değil."

Hareket etmeye devam ettiler. Beyaz yüzlülerin gözleri de öyle. Ondan sonra, her şey ölüm hücresiyle ilgiliydi. Bina, Lanesworth'daki en eski binaydı, bir zamanlar silah deposu olan ve 1863'te Birlik ordusunun savaş esirlerini tutmak için

Güvenlik içerde hoş değildi, ama Jason gardiyanları ve protokolleri tanıyordu.

"Birini aç."

Bir zil çaldı ve eski menteşeler gıcırdadı. İkinci bir gardiyan ortaya çıktı, X'in adamlarından biri değildi. Kırklı yaşların ortasında, kırmızı yüzlüydü ve diğer gardiyanlar gibi saçları kısa kesilmişti.

Ripley, "Onu yakaladın mı?"

dedi. "Evet."

Ripley, Jason'ın gözlerine bir anlığına baktı, sonra topuklarını döndü ve tek kelime etmeden ayrıldı. Kırmızı bir el Jason'ın koluna kondu ve cildinde nemli izler bıraktı. "Kuralları hatırladığından eminim. Salonun ortasında kal, hücre kapılarından uzak dur. Kimseyle konuşma. Göz teması kurma. İşimi kolaylaştır, ben de senin işini kolaylaştırayım."

Sıraya döndüler ve Jason'ın dışarı çıktığından beri gördüğü tüm kabuslar gibi bir manzara karşıladı onları: küçük, sıcak hücreler, metale yaslanmış solgun yüzler, sonuna kadar uzanan uzun yol ve ardından X'e inen merdivenler.

"Yürü, mahkum."

Jason dik durdu ve ilk adımı attı. X onun ölmesini istiyorsa, o da ölmesini istiyordu. Eğer başka bir şeyse...

Hücreler önünden geçerken gözlerini aşağıda tuttu ve bir mahkum, "*Hey, kurnaz... hey, kurnaz...*" diye tısladı. Sıranın sonunda, başka bir gardiyan merdiven boşluğunun başında duruyordu. O, X'in ekibinin bir parçasıydı ve yıllardır öyle olmuştu. Jason ismini hatırlayamıyordu, ama yüzü tanıdıktı. Kızıl yüzlü gardiyana el sallayarak veda etti ve elini Jason'ın koluna koydu. "Geri döndüğünü görmek üzücü. İyi misin? Her şey yolunda mı?"

"Yeterince iyiyim."

"Her zamanki gibi yapacağız." Gardiyan bir anahtar çevirdi. "Bugün iyi bir gününde. Sorun yaşamazsın."

Jason kapıdan içeri girdi ve her zamanki endişesiyle merdivenlere doğru yürüdü. X tarih ve felsefe, edebiyat ve sanat, insanlığın büyük eserleri hakkında konuşabilirdi. Bir saat içinde dünyayı yeni bir bakış açısıyla gösterebilir, sonra da aynı hızla uzak bir cinayeti midenizi bulandıracak kadar ayrıntılı bir şekilde anlatabilirdi. X zekiymiş; deliydi.

Sonra geri kalanı vardı...

Jason sık sık kırılan ellerini esnetti ve kötü iyileşmiş kaburgalarındaki baskıyı azaltmak için bir kez büküldü. Merdivenlerin altına ulaştığında,

bekçi başını sallarken yukarı baktı ve çelik kapıyı kilitleyerek Jason'ı ölüm hücrelerinin gölgesinde yalnız bıraktı. Merdivenlerin altında taştan bir kemer vardı. Onun ötesinde koridor, X'in hücreleri ve X vardı.

"Merhaba, Jason."

Ses aynıydı. Diğer her şey de öyle. Jason bu anda merak etmişti: fiziksel tepkisi, ilk sözleri. Kusmak istiyordu. Elinde bir 45'lik olmasını diledi. "Bana buradan ve senden kurtulduğumu söylemiştin. Temiz çıktığımı söylemiştin."

"O zaman öyle demek istemiştin." X koridorun ortasında duruyordu, ortalama boyda, zayıf bir adamdı, gündelik kıyafetler giymişti. "İşler değişir."

Jason kemerin altından geçip koridora girdi. "Ne gibi şeyler?"

X omuz silkti, ama mutlu görünüyordu. "Birinin idam tarihi belli olduğunda, bazı şeyler acı verici bir şekilde keskinleşene kadar zihni keskinleştirir diyelim."

"Mesele?"

"Eski pişmanlıklar. Son arzular."

"Beni geri getirmek için Tyra'yı öldürttün." Bu bir soru değildi. Jason için bu hiçbir zaman bir soru olmamıştı.

"Ne yazık ki genç kadın için, silah ve saldırı suçlamasıyla tutuklanacağını bilmiyordum, yoksa bekleyebilirdim."

"O masum bir kadındı."

"Ama gerçekten öyle miydi?" X birkaç adım attı, gözleri parlıyordu. "O otobüsteki adamları alay etti, saygınlığı az olan ve yaşamak için çok az nedeni olan unutulmuş adamları. Onları alay etti ve eziyet etti, peki bunu tam olarak ne için yaptı? Bir anlık dikkat dağınıklığı için mi? Kendi cinsel gururu için mi?"

"Lütfen bana sahte öfkeni gösterme. O otobüsteki adamları umursamıyorsun. Ve Tyra'nın günahları, senin günahlarının yanında sönük kalır."

X omuzlarını kaldırdı, iki elini de arkasına koydu. "Ben sadece senin o aksi takdirde gayet iyi olan zihninde kurduğun hikayeyi parçalıyorum. Otobüsteki adamlar önemsiz, evet, ama genç arkadaşının sahip olabileceği tüm olumlu özelliklere rağmen, o özünde bencil ve değersiz biriydi."

"Hayatında mı?"

"Senin hayatından, Jason. Tanrı aşkına, birlikte geçirdiğimiz zamanlarda benden hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Jason derin bir nefes aldı, kendini sakinleştirmeye çalıştı. X ile ilişkilerinde hep böyle olmuştu. "Neden buradayım?"

"İki arkadaş birbirini ziyaret edemez mi?"

"Biz kesinlikle arkadaş değiliz." "O zaman ruh ikizi."

Jason başını salladı. Her şey çok tanıdıktı. "Senin bu hayallerini hiç anlamadım."

"Hayaller!" X ilk kez sesini yükseltti. "Kaç adam öldürdün, dostum? Ve bu ölümlerden kaç tanesi için gerçekten pişmanlık duyuyorsun?"

"O savaştı. Bu farklı."

"Ama orada durum farklı mı?" X, Jason'ın kalbini işaret etti. "Her seferinde bir şarkı çalmıyor mu? Sen yaşıyorsun, bir başkası ölüyor..."

"Seninle bunu yapmayacağım. Bir daha olmaz." Jason geri çekildi, X'in isterse onu öldürebileceğini biliyordu. Yakınlarda bir bıçak, bir cam parçası, bir tel parçası olabilirdi...

X yavaşça arkadan takip etti. "Seni buraya getirmek için çok uğraştım." "Tyra'nın acısı. Benim acım."

"Üzgünsün. Anlıyorum. Yarın tekrar deneyebiliriz." "Yarın da farklı olmayacak."

"Ama zaman bizim dostumuz değil."

"Elektrikli sandalye. Evet, duydum." Jason yürümeye devam etti: ikinci adım, üçüncü adım.

"Kalbimi bilseydin, farklı hissederdin."

Jason daha yükseğe tırmandı ve X yüzünde bir gülümsemeyle onu izledi. "Kalp, genç dostum, ve çalan tüm şarkılar."

21

Dereden çıktıktan bir saat sonra, tekrar arabaya bindim ve Becky yine üzerime eğilmişti. Güneş ağaçların altında asılı duruyordu. Işık yüzüne yumuşak bir şekilde düşüyordu. "Bu çok iyiydi," dedim.

"Ne zaman istersen gel, Gibson French."

İstemedenden bakışlarım onun arkasındaki eve kaydı. Verandanın bir tarafı çökmüştü. Perdeler paslanmış ve yırtılmıştı.

"Hey, yakışıklı. Öne bak." Becky yanağıma dokundu ve başımı çevirdi. "Bu sadece bir ev. Benim kim olduğum değil."

"Chance gelmememi söyledi."

"Ben de sana Chance'in bir aptal olduğunu söyledim. Biraz daha kalır mısın?" "Gitmem gerek."

"Önemli bir iş mi?" "Sayılır."

Evet."

Gözlerinde bir parça şüphe belirdi. Benim tedirginliğimi hissetti, ama nedenini yanlış anladı. "Ben havalı bir kıyım, biliyorsun. Başka şeyler hakkında da konuşabiliriz. Bu kadar ağır olmak zorunda değil."

"Bence sen en havalı kıyısın."

"O zaman bir yere gidelim. Gün batımını izleyelim. Akşam yemeği yiyelim. Yer önemli değil." Sözleri mantıklıydı, ama diğerleri de öyleydi.

Erkek ol...

Korunaklı hayatında bir kez olsun...

"İsrarcı davranıyorum," dedi. "Ve bu normalde benim tarzım değil. Beni reddetmediğini söyle yeter."

"Reddetmiyorum."

"Söz veriyor musun?" "Veririm."

Pencere pervazına dirseklerini dayayarak eğildi. "Bana güzel olduğumu söyle."

"Sen muhteşemsin."

"Neden sana inanayım?"

"Çünkü sen muhteşem, güzel bir kızsın, özellikle de iç çamaşırlarınla."

Kızardı ve başka yere baktı, ama mutsuz değildi. Geri döndüğünde öpüştük, dudakları hafifçe açılmıştı, nefesi sıcak ve tatlıydı. Sonunda geri çekildiğinde, gözlerinde bir gülümseme vardı ve iki parmağını kaldırdı.

İkinci öpücüğüm...

Demek istediği buydu.

Ben de aynı iki parmağımı kaldırdım, sonra arabayı vitesine taktım ve onun tozlu ışıktaki kayboluşunu izledim. O da gözlerini koruyarak beni izledi; ben de dünyanın ne kadar hızlı değiştiğini düşündüm. Bir hafta önce hayat, taş ocağı, dalış, Chance ile birkaç soğuk bira içmektir. Şimdi ise Becky ve Jason, babam ve annem, yalanlarla dolu bir ev vardı.

Belki de yetişkinlik böyle bir şeydir, diye düşündüm.

Yetişkinlik.

Tek bir amaca odaklanmanın netliğini tercih ettim, bu yüzden kardeşime yardım etmenin en iyi yolunu düşündüm. Eskiden cevap basit olurdu. Babam bir polisti ve kendine özgü bir netliği vardı. Ama ondan yardım isteyemezdim —benim için Jason'dan daha çok endişelenecek ve ona göre davranacaktı. *Jason'ı hapisanede ziyaret etmeli miydim?* Araba sürerken düşündüm, sonra bir ankesörlü telefonda durup anneme yalan söyledim.

"Ne kadar geç?" diye sordu.

"Emin değilim. Birkaç saat." "Ne yapıyorsun?"

"Chance ile bir şeyler. Önemli bir şey değil. Takılıyoruz."

"Ama baban..."

"Ona benim için söyle, tamam mı?"

Gerisi nasıl biteceğini bildiğim için telefonu kapattım. Chance'in sokağında, yarım blok ötede park ettim ve evine doğru yürürken arkamı kolladım. Öyle bir sokaktı. Kapıyı çaldığımda annesi geldi, saçları grileşmiş ve bir mendille geriye toplanmıştı. Zaten iki vardiya çalışmıştı, ama beni gördüğünde yorgunluğu gözlerine yansımadı. "Gibby, tatlım. İçeri gel. Akşam yemeğine yetiştin."

Bana sarıldı, sonra Chance'i çağırdı. "Chance, gel Gibby'ye merhaba de."

Chance arka koridordan çıktı ve beni görünce şaşırıldı.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordum.

"Tabii, olur. Anne?"

"On dakika sonra akşam yemeği hazır. Gibby, kremalı kıyılmış dana eti tostunu sever misin?"

"Tabii. Teşekkürler."

Chance beni tek pencereleli küçük odasına götürdü. "Hiç kremalı kıyılmış dana eti tostunu denedin mi?" Kapıyı kapattı. "Kurutulmuş dana eti, süt sosu ve Wonder Bread. Temel gıda maddeleri."

"Eminim harikadır."

"Sanırım buraya bir neden için geldin."

Öyle olduğunu söyledim ve ona ne yapmak istediğimi anlattım.

"Delirdin mi?" diye sordu. "Kafan mı güzel?" "Bilmiyorum.

Sen söyle."

"Tyra Norris'i kimin öldürdüğünü bulmak mı istiyorsun? Sen mi? Polisler değil mi?" Başımı salladım.

"O zaman evet, deli olduğunu söylerim, kafayı yemiş, tımarhane delisi gibi.

Bunu polislere bırak dostum."

"Polisler Jason'ın yaptığını

düşünüyor." "Ama baban öyle

düşünmüyor."

"Bilmiyorum. Belki de öyle düşünüyor. Bu konuda konuşmuyor, ama sanki buna hazırlıklıymış gibi kasvetli bir hali var. Ve diğer polisler onu izliyor. Bunu sana söyleyebilirim. Ona tuhaf tuhaf bakıyorlar."

"Dostum, sen daha çocuksun..."

"Öyle miyim? Oy kullanabilirim, içki içebilirim, savaşa gidebilirim."

"Bu saçmalıkları boş ver. Geri kalanını inceleyelim. Öldürülen bir kadın var..."

"Tyra."

"Tyra, tamam. Adını biliyorum. Bu Tyra ciddi, acımasız bir cinayete kurban gitmiş ve sen kardeşinin yapmadığını kanıtlamak istiyorsun." Bir sonraki kelimeye eğildi, sanki dart atacakmış gibi bir elini kaldırarak durakladı. "Nasıl?"

"Bu yüzden yardımına ihtiyacım var. Bu yüzden buradayım." "Ben kimim? Kojak mı? Columbo mu?"

"O televizyoncuları boş ver. Sen tanıdığım en zeki kişisin."

"Tamam, bu doğru. Ne olmuş yani? Bu konuyu birlikte düşünmek mi istiyorsun?"

"Evet, istiyorum."

"Dostum, beyin fırtınası yapmamıza gerek yok. Konuşacak bir şey yok. Bunu yapamazsın."

"Neden yapamayayım?"

"Çünkü bunu iyice düşünmedin. Kardeşini kurtarmak istiyorsun. Tamam. Anlaşılabilir. Ama bunun diğer yüzü ne? Onun masum olduğunu kanıtlaman gerekiyor. Basit, değil mi? Öyleyse onu öldüren adamı bul. Bu büyük, kötü dünyaya, gecenin karanlığında çık ve hayatının bir noktasında kadınları işkence ederek öldürmenin gerçekten yapmak istediği şey olduğuna karar veren sadist, ruhsuz, katil piçi bul. *O* adamı bulmak için sorular sormalı ve onun işine, yaşadığı yere, yemek yediği, avlandığı ve uyuduğu yere karışmalısın ve bu, dostum" — Chance parmağıyla göğsümü dürttü— "ciddi, korkutucu, çılgınca tehlikeli bir iştir."

"Umurumda değil."

"Umurunda olmalı."

"Yemekten sonra," dedim. "Yemekten sonra bu işi çözeceğiz."

★ ★ ★

Ölüm hücresinin altındaki bodrum katında, X yemek yedi ve içti, ama hayal kırıklığının tuzu ve gururunun tatlılığından başka bir tat alamadı. Jason'da kendinden çok şey gördü. Bu, onun duygularını bir şekilde rüşvetçi mi yapıyordu? Bundan daha derin bir şey gibi geliyordu. Jason'ın şiddetinde şefkat ve acıma vardı, nefret ettiği zamanlarda bile. Böylesine uyumlu dövüşçülerde bu tür çelişkiler nadirdi ve X, Jason'ın nasıl bu kadar acımasız ve taktiksel olarak zeki olup da aynı zamanda bu kadar derin duygulara sahip bir adam olabildiğini anlamaya çalışıyordu. Tabağını iten X, Jason'ı ilk kez dövüşmeye zorladığı anı yeniden yaşadı. Fazla bir şey beklemiyordu. Jason, diğerleri gibi görünüyordu. Belki biraz daha zayıftı ve bir şekilde üzgündü, ancak X, üzüntü izleniminin revizyonist olabileceğini kabul etti.

Neden? diye sormuştu.

Neden bunu yapıyoruz?

Neden ben?

X açıklamaya özen gösterseydik, *hakimiyet, dikkat dağıtma, mekanik serbest bırakma* gibi kelimeler kullanabilirdi. Ama o kadar çok kavga ve dövüşçü, o kadar çok çatışma vardı ki, onu boşlukta bırakmıştı.

Jason'ın yeteneği ilk saniyelerde belliydi ve X hafif bir ilgi duyduğunu hatırladı. Biraz yetenek vardı. Korku görmedi. Gerçek anlayış daha sonra geldi, X kanlar içinde, hayranlık içinde ve neredeyse yenilmiş halde dururken. Şimdi bile, neredeyse dini bir uyanış hissi duyabiliyordu. Jason ile dövüşmek, X'in *daha fazlasını* istemesine neden oldu ve X çok uzun zamandır daha fazlasını istememişti.

"Muhafız!" diye sabırsızca seslendi. "Bunu götürün." X, akşam yemeğinin kalıntılarını kastetmişti. Normalde bu hızlı ve sessiz bir işti. Bu sefer muhafız oyalanıyordu. "Ne?" X sabırsızlığını gizleyemedi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim..." "Konuş."

"Avukatınız geldi. Bekliyor."

X kaşlarını çatı. Reece'i çağırmamıştı ve Reece sebepsiz yere gelmezdi. "Peki. Onu buraya gönder." Gardiyan aceleyle uzaklaştı, sonra Reece ile geri döndü ve gitti. "Otur." Reece gergin görünüyordu. Bu nadir bir durumdu. "Konuş, Tanrı aşkına."

Reece kendini topladı, sonra sanki aksi takdirde sözcükler boğazında takılı kalacakmış gibi yumuşak bir sesle konuştu. "Kızı izliyordum. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Biliyorum, biliyorum, önce seninle konuşmadan yapmamam gerektiğini. Ama onu gördüm ve bakışları var ya, kafamda takılıp kaldı, orada takılıp kaldı ve dönüp duruyor..."

"Bir dakika." X elini kaldırarak onu durdurdu. "Hangi kız?" "Şey, bilirsin, arabadaki, sarışın olan, diğeri."

"Öldürmediğin kişi mi? Sana özellikle dokunmamamı söylediğim kişi mi?"

"Sarışın olan, evet efendim. Adı Sara..."

X onu yine durdurdu. Reece, onun sağ koluydu, dış dünyaya açılan birçok uzantısından biriydi. X, Reece'e hizmetleri karşılığında para, avukatlar ve Reece'in anlatılamaz şeyler yapabileceği sakın yerler sağlıyordu. Ödüller böyleydi, ama beklentiler de vardı ve Reece başarısız olursa cezalar da vardı. "Bu gelişmeyi rahatsız edici buluyorum," dedi X.

"Öyle olacağını biliyordum. Üzgünüm."

"Ve bana geldin çünkü...?"

"İznini istiyorum."

Bu, onu alıp, onunla vakit geçirmek için izin demekti. Reece'in gözlerinde *ihtiyaç* vardı, ama aynı zamanda gerçek bir korku da. O tek sorun çözücü değildi ve bunu biliyordu. X bir telefonla Reece'i öldürebilirdi ve bu kolay bir ölüm olmazdı. "Bu senin için önemli olmalı."

"Açıklayamam."

Açıklamasına gerek yoktu. X, tetiklendiğinde nasıl hissettiğini hatırlıyordu. Sokakta bir bakış. Bir kadının yürüyüşü, kokusu ya da saçını kıvrma şekli. X, bir keresinde, çocukken dedesiyle birlikte bindiği feribotu hatırlatan bir melodi ıslıkla çalan bir adamı takip edip öldürmüştü. Neden tetiklendiğini açıklayamıyordu. Öyle olmuştu işte. "Zaman çizelgen nedir?"

"Şimdi," dedi Reece. "Dün olsaydı, yapardım."

X, bunun nasıl sonuçlanabileceğini tüm yönleriyle gördü: kaldıraçlar ve parçalar, salt taktiksel olanın ötesine geçen stratejik hamleler. "Önce bir şeye ihtiyacım var ve bunun bir koşulu var."

"Ne olursa olsun. Söyle."

"Jason'ın bir kardeşi var. Senin sarışınla arabadaydı."

Reece başını salladı, gözleri yırtıcıydı. "Gibson French. On sekiz yaşında. Mustang onun arabası. Onu Sara'nın dairesinde de gördüm. Birlikte olmaları mümkün."

"Bana fotoğraflarını getir," dedi

X. "Kardeşinin mi? Ne yaparken?"

"Fark etmez." X omuz silkti. "Kitap okuyor.

Köpeği gezdirmek. İhtiyacım olan şey, kaliteli ve güncel bir fotoğraf. "Hepsi bu mu?"

"Bana onu getir, sarışın senin olsun."

Reece kuru dudaklarını yaladı ve gizleyemediği hevesle başını salladı. "Bir şartın olduğunu söylemiştin."

"Var ve bu önemli." X, yanlış anlaşılma olmaması için eğildi. "Kızın benim ölümümden sonra alacaksın, öncesinde değil."

Reece'in gözlerinde ani bir duygu patlaması yaşandı, önce panik, sonra hayal kırıklığı ve öfke, kıza olan ihtiyacı bir uyuşturucu bağımlısının uyuşturucuya olan ihtiyacı kadar büyüktü. "Üzgünüm efendim. Anlamıyorum."

"Düşünürsen anlarsın. Bir dakika düşün." X, Reece'in yüzünü inceledi. Adamın ihtiyacı canlı bir şeydi ve

X'i kızdırmış adamlara ne olduğunu görmüştü — Reece de birkaçını kendisi öldürmüştü — ve bu ölümlerin hiçbirisi yavaş ya da kolay olmamıştı. X şartını tekrarladı. "Ben öldükten sonra, ve ancak o zaman."

"Evet, efendim. Mantıklı."

"Anladığınızı bilmem için bana açıklayın."

"Jason French'in Lanesworth'ta kalmasını istiyorsun. Bu da, esmer kadını kimin öldürdüğü konusunda hiçbir şüphe kalmayacağı anlamına geliyor."

"Peki ya sarışın ölü bulunursa?"

"İnsanlar Jason'ın gerçekten katil olup olmadığını merak edebilir." "Polis." X bu kelimeyi vurguladı.

"Savcılar."

"Evet, efendim."

"Ve böyle bir şey olursa ne kadar mutsuz olacağımı anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"Öyleyse anlaşmamızın şartlarını söyle bana."

"Kardeşinin fotoğraflarını getir. Kız için ölene kadar bekle."

"Çok basit."

Reece son bir kez başını salladı ve ayağa kalktı. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Sadece fotoğrafları getir, lütfen."

Reece bu işi halledeceğini söyledi ve X onun bunu çabucak yapacağını biliyordu. Gardiyanı çağıran X, Reece'i dışarıya çıkarırken bekledi. Gardiyan geri döndüğünde, X huzursuzca volta atıyordu. Jason içerideyken kendini daha iyi hissediyordu, *hayatta* olmasa da o hissi hatırlayacak kadar yakındı ve şu anda kendini iyi hissediyordu.

"Bir dövüşçü istiyorum," dedi. "Hemen. Bu gece."

Gardiyan tercihi sordu ve X bir an düşündü. Jason French hakkında her şeyi ve hapishanedeki olaylar hakkında da çok şey biliyordu.

"Bir Pagan," dedi sonunda. "Bulabileceğin en büyüğü."

Chance'in evinde akşam yemeği sade ve keyifli geçti. Annesi şakalar yaptı ve gününün nasıl geçtiğini sordu. Yemek bittiğinde, bulaşıkları kimin yıkayacağı konusunda tartıştılar. "Saçmalama." Annesi ayağa kalkarak tabakları topladı. "Arkadaşının yanında ol."

Chance'in odasında, mutfağı işaret ederek başparmağını kaldırdı. "Kusura bakma."

Ne demek istediğini tam olarak anlamadım, ama küçük porsiyonlar ve annesinin fazla mesai hakkında konuşmasından utandığını düşündüm. "Dostum, harikaydı. Annen çok havalı bir kadın."

"Peki. Kardeşin." Chance bir sandalyeyi geriye çevirip oturdu. "Sadece konuşuyoruz, değil mi? Mükemmel bir plan yaparsam, gidip aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Sadece fikir alışverişinde bulunuyoruz."

"Tamamen varsayımsal."

Elimi kalbime koydum, bu da bir yalandı. Aldattığım için kendimi kötü hissettim, ama Chance tanıdığım en zeki insandı ve benim gözden kaçırdığım şeyleri görebilirdi. Bununla birlikte, o annesinin her şeyi idi ve bu işin nereye varacağını bilmiyordum. Bildiğim tek şey, Jason'ın yardıma ihtiyacı olduğu ve ortada bir yolun olmadığıydı. O Tyra'yı öldürmemişti, hikaye bu kadar. Sadece bunu kanıtlamam gerekiyordu.

Bu yüzden, cumartesi sabahları yapacak bir şeyimiz olmadığında yaptığımız gibi beyin fırtınası yaptık, ancak sorular, hangi filmi izleyeceğimiz ya da garaj yolundaki basketbol potasının, sokağın aşağısındaki Miller çocuklarıyla kum sahasında oynadığımız basketboldan daha mantıklı olup olmadığı gibi konular yerine, daha çok ölüm kalım meseleleriydi. Chance'e Tyra ve Jason hakkında bildiğim her şeyi anlattım, gölde geçirdiğimiz günden başlayarak, boş bir yolda duran hapishane otobüsüyle ve Tyra'nın dairesinin önünde arabadan sarhoş bir şekilde düşmesiyle biten hikayeyi anlattım.

şehir merkezinin zengin kesiminde. Kesintisiz dinledikten sonra hikayeyi tekrar etmemi istedi.

"Netleştirmek için," dedi. "Mustang'de çıplak olduğunu mu söylüyorsun?"

"Üstsüz," diye cevapladım. "Gölde çıplaktı. Artık konuya odaklanabilir miyiz?" "Ama yetişkin bir kadın. Hadi ama..."

Başka bir durumda, ona hak verebilirdim. Ama şimdi sırası değildi.

"Bir işi var mıydı?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Şehirde ailesi var mıydı? Başka arkadaşları?" "Onu da bilmiyorum."

"Sara'ya sormalıyız." "Kesinlikle."

"Kardeşini senin gözünün önünde mi becerdi?" "Çiçeklerin arasında, dostum. Çiçeklerin derinliklerinde."

"Peki ya düşmanları?" diye sordu Chance, yine ciddi bir şekilde. "Muhtemelen birkaç tane vardır. Kadının bir huyu vardı."

"Ne demek istiyorsun? Nasıl yani?"

"Bir seri, dostum, bu öngörülemez vahşilik, bir dakika eğlenceli, bir dakika sonra ise kötü olabilir. Jason'ı bir bar kavgasına sürüklediğini biliyoruz, ve sana hapisane otobüsünden bahsetmiştim. Utanmazdı. Belki yanlış yerde yanlış adamla flört etti, ya da yanlış zamanda yanlış bir şey söyledi. Her şeyi yapabilirdi. Bir arabayı çarptı. Silah çekti..."

"Yani deli."

"Ayrıca bencil, kışkırtıcı ve aptal bir sarhoş."

Chance mutsuz bir şekilde başını salladı. "Bunun nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum."

Çok belirsiz. Başlayacak bir yer bile yok."

"Bir yerlerde yanlış kişiyle tanışmış." Biraz öfkeyle söyledim. "Carriage Room'da ya da işte. Belki Sara'nın olduğu bir yerde..."

"Belki Jason yüzüne silah dayandığından hoşlanmamıştır."

"Böyle şaka yapma."

"Belki şaka yapmıyorum."

"Hadi ama Chance. Şimdi beni kızdırıyorsun."

"O zaman gerçeği söyleyeyim, en derin gerçeği. Kardeşin beni korkutuyor, tamam mı? O, gözleri ölü, sert, korkutucu bir pislik ve bunu düşünmen gerek. Üç yıl Vietnam'da, iki buçuk yıl hapiste. Onu tanımıyorsun bile."

"Yeterince

biliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Olanlar şöyleydi." Sesimi yükselttim, ama başka türlü yemi görmezden geldim. "Bir zamanlar, bir yerde, Tyra Norris yanlış biriyle tanıştı ya da yanlış bir şey yaptı. Birini kızdırdı, bir şey çaldı ya da yanlış adamla yattı. Kim, ne ve ne zaman olduğunu bulmamız gerekiyor. Bu kadar basit."

"Basit mi? Gerçekten mi?" Chance kaşlarını çatı, bitkin, yorgun ve korkmuş görünüyordu. "Dünya büyük bir yer, dostum."

"Büyük bir dünya," diye onayladım.

Ama oldukça küçük bir şehir...

Konuşacak konularımız bittiğinde, Chance beni arabaya kadar geçirdi ve bir araya getirdiğimiz fikirleri, teorik olarak başlayabileceğimiz yerleri özetlemeye çalıştı. "Motosikletçiler. Carriage Room. Sara."

"Jason'ın ev arkadaşları." Sürücü kapısını açtım. "Bir işi varsa, eski erkek arkadaşları. Jason'ın onu götürmüş olabileceği diğer yerler."

"Bu yeterli değil," dedi Chance. "Bu bir başlangıç."

Bu konuyu bir süre tartıştık. Körü körüne hareket etmek tehlikeliydi.

"Bütün bu olay," dedi Chance. "Varsayım değil, değil mi?"

Arabaya yaslandı ve ben motoru çalıştırdım, duymamış gibi davranmak için gaza bastım.

"Bana bak dostum." Ayağımın gazdan çekilmesini bekledi. "Ben aptal değilim, biliyorsun. Bana yalan söylediğini biliyorum. Seninle gitmekten korktuğumu mu sanıyorsun?"

"Neden böyle bir şey soruyorsun?"

"Çünkü aramızdaki şeyler farklılaştı," dedi Chance. "Yani, geçen günden beri. Becky'nin evinden dönerken arabadaydık ve askere alınma ile ilgili o reklam panosunu gördük. Bana kayıt olup olmadığımı sordun, ben de hayır dedim ve bana nasıl baktığını gördüm." Chance gözlerime baktı, ama zorlukla yutkundu. "Kardeşlerin savaştı, baban savaştı. Askere yazılmayı düşündüğünü biliyorum."

"Bu, senin korktuğunu düşündüğüm anlamına gelmez."

"Mektubu hatırlıyor musun?" diye sordu Chance. "Seçici Hizmet'e kaydolmanı isteyen mektubu? Benimkini arka bahçede yaktım. O zamandan beri iki tane daha geldi, onları da yaktım. Artık postayı kontrol ettiğimde kusmak istiyorum." Başını sallayarak başka yere baktı. "Korkmak istemiyorum, ama ölmek de istemiyorum."

Duyduğum şeyler birdenbire mantıklı gelmeye başladı. Chance ve ben savaşı birlikte takip ediyorduk. Savaşları, siyaseti takip ediyorduk. Hangi uçak gemisi gruplarının nereye konuşlandırıldığını biliyorduk. Son zamanlarda bu durum değişmişti ve zaman geçtikçe bu değişiklikler daha da belirgin hale geliyordu. Savaş konusunu açtığımda Chance sessizleşiyordu. Askere yazılmakla ilgili konuşmalarım onu giderek daha fazla tedirgin ediyordu.

"Bu Vietnam," dedim. "Herkes böyle hissediyor."

Chance bir kez başını salladı, ama bu bizim aramızda zor bir konuydu. "Yani eve mi gidiyorsun?"

"Geç oluyor."

Bu bir cevap değildi ve Chance bunun farkındaydı. "Beni sonra arar mısın?" "Tabii. Elbette."

Arkadaşı gittikten sonra, Chance uzun süre alacakaranlıkta durup, az önce açığa vurduğu ruhunun parçalarını düşündü. Gibby'nin ne dediği ya da yüzünün ne kadar sakin kaldığı önemli değildi. Arkadaşında yeni bir şüphe vardı. Ve *olması da normaldi*, diye düşündü Chance. Savaş gerçektir. Onlar gibi insanlar ölüyor.

Evin içinde Chance yatağın önünde diz çöktü ve Vietnam Savaşı hakkında topladığı dergileri içeren bir kutuyu çıkardı. Fotoğraflar çok çarpıcıydı. Bir sayfada, on üç ceset çamurda ezilmiş, bir asker çukurda çenesi parçalanmış halde yatıyordu. Başka bir sayfada, Chance'den daha yaşlı olmayan kör bir denizci ve yanan bir tankın içinde sıkışmış, yüzü eriyip başının tepesinden alevler yükselirken çığlık atan, kabarcıklarla kaplı bir Kuzey Vietnamlı asker vardı. Binlerce tane daha aynı derecede kötü fotoğraf vardı ve Chance bütün geceyi onlarla geçirebilirdi.

Bu sefer bir saat geçirdi, sonra hepsini yatağın altına sakladı: pornografi gibi sakladığı dergileri, okul çocuğu utancının sırrını.

Arabayı güneye doğru sürerken Chance'i düşündüm. Neye ihtiyacı olduğunu ya da ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum, ama onun bu işe karışmasını istemediğim doğrudu. Carriage Room yaklaştıkça, arkadaşımı daha az, bundan sonra neler olabileceğini daha çok düşündüm. Charlotte'ta insanlar öldürüldüğünde, Carriage Room'un iki mil çapındaki alanda ölme ihtimalleri oldukça yüksekti. Uyuşturucu. Çeteler. Seçtiğin zehir.

Bar kırmızı tuğladan yapılmış, dar, tek katlı ve çatlak asfaltla çevriliydi. Otopark motosikletler ve kamyonetlerle doluydu. İçeri giren ve çıkan kadınlar çoğunlukla tenlerini, erkekler ise çoğunlukla deri giysilerini sergiliyorlardı. Otoparkta durdum ve neredeyse fikrimi değiştirecektim. Güneş batıyor, karanlık çöküyordu. Derin bir nefes aldım ve yürümeye başladım, üç adam beni görünce sert bir şekilde bakmaya başladı. Yeleklerindeki yamalarda PAGANS yerine HELLS ANGELS yazıyordu, ama kimse beni durdurmadı, ben de bara sıkıştım ve barmenin beni fark etmesini bekledim. Omzunda havlu olan uzun boylu bir adam, "Sanırım yanlış yere geldin, evlat" dedi.

Elli dolarlık banknotu gösterdim. "Bana yardım edersen senin olur."

"Tamam." Parayı cebinden çıkardı. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Ağzımı açtım, kardeşimin hayatını kurtarmaya hazırdım.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

İlk başta barmen eğlenmiş gibiydi. Ama bu uzun sürmedi. "Elli dolar çok para, ama o kadar da değil. Sana on saniye daha veriyorum."

"Kardeşim Jason French." "Evet. Ne olmuş?"

"Onu tanıyor musun?" "Belki."

"Bir süre önce buradaydı. Bazı motorcularla kavga etti." "Etrafına bak.

Burada çok kavga olur ve çok motorcu vardır."

"Tyra Norris'le birlikteydi."

"Ah, o mu?"

Gözlerini devirdi ve başını salladı. Bu her anlama gelebilir, ben de tekrar denedim. "Kavgayı o başlatmış olabilir. Bu yardımcı olur mu?"

"Tyra Norris ve bazı motorcularla kavga." Barmenin yüzü kapandı, soğuk ve boş bir ifadeye büründü. "Konuşmamız bitti."

"Eğer mesele daha fazla para ise..." Cüzdanımı boşalttım ve banknotları barın üzerine yaydım. "Altmış üç dolar. Elimdeki tek para bu."

Paraya baktı ama dokunmadı. "Bu yolu seçmek istemezsin, evlat. Bana güven."

"Parayı al. Lütfen."

Barmen odayı bir kez daha gözden geçirdi, sonra dünyadan bıkmış bir omuz silkmeye paraları cebine attı. "Kardeşini tanıyorum, Tyra'yı da tanıyorum, o küçük seks bombasını. Evet, kavga çıktığında ben de buradaydım, beş kişi kardeşine karşı. Bana iki kırık masa ve yaklaşık otuz kırık bardak mal oldu. Kavga burada başladı, sonra kardeşini pencereden dışarı attıklarında dışarıya sıçradı."

"Kavga ne hakkındaydı?" "Sana anlattıklarım bildiğim her şey."

"Bu yeterli değil."

"Tanrım, evlat..."

"Tyra öldü ve kardeşim hapiste. Benim yerimde olsan ne yapardın?"

"Bak, seni kurtarmaya çalışıyorum." "O zaman parayı geri ver."

Elimi uzattım ama o paraya uzanmadı. Yine "benim umurumda değil" türünden bir omuz silkmeye, "Tamam, sert çocuk. Senin cenazen. Burada bekle" dedi.

Elime bir şişe bira tutuşturdu, sonra barın ucuna doğru yavaşça yürüdü. Orada yaşlı bir adam kahverengi bir içkinin üzerinde kambur duruyordu, aynı köşede dört başka motosikletçi daha vardı. Barmen birkaç kelime fısıldadı ve geri döndü. "Onunla konuşmak istediğini ve ne hakkında konuşmak istediğini söyledim."

"Yani bekleyeyim mi?"

"Kendi iyiliğin için, eve gidip yatmalısın.

Onun dışında, evet, beklemelisin."

Ama bunu yapmak istemiyordum. Kalabalığı yararak ilerlerken, yaşlı adamın düşündüğümde daha genç olduğunu gördüm, belki altmış, belki de zor kazanılmış elli yaşında. Düşündüğümde daha iriydi ve elleri bir tamircinin elleri gibiydi. Beş adım uzaklaştığımda, "Burada olmak istemezsin, evlat" dedi.

"Sadece birkaç soru sormak istiyorum."

"Son şansın, evlat."

Ondan sonra, üç şey aynı anda oldu. Ağzımı açtım, bir adım attım ve biri karnıma o kadar sert ve hızlı bir yumruk attı ki, ikiye katlandım. Yaşlı adam, "Dışarı" dedi ve beni metal bir kapıdan geçip binanın arkasındaki karanlığa götürdüler. Beni yere attılar. Nefes almaya çalıştım.

"Onu tanıyor muyuz?" Tanımadığım bir ses.

Başka biri, "Ağabeyine benziyor." dedi. "Hangi ağabey?"

"Jason French."

"Hadi canım!" Yaşlı adam saçımı tutup kafamı çevirerek daha iyi görebilmek için eğdi. "Adın ne?"

"Gibby..." Adı boğazımda düğümlendi, tekrar denedim. "Gibby French."

Daha sertçe çevirdi, yüzüme biraz ışık tuttu. "Şöyle ki, Gibby French. Meleklerin işi benim işimdir. Neden benim işimi soruyorsun?"

"Tek istediğim kardeşimize yardım etmek."

Bir ses, "Tyra Norris. Biri onu kesmiş." dedi.

"Evet, peki. Tyra. Onun için fazla endişelenemem." Beni bıraktı ve kafam kaldırıma çarptı. "Kardeşinin hapiste olması da umurumda değil. Kulüp için iyi, benim için iyi."

Sırt üstü yuvarlandım, çakıl ve kum derime batıyordu. "Onu o öldürmedi."

"Burada kimse umursamıyor."

"Kavga hakkında konuşmak istiyorum." "Konuşmak mı? Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu, başka bir şey yok."

"Peki, sana bir haberim var, evlat." Beni deli gibi güçlü bir şekilde kaldırdı. "Burası hiç konuşulacak bir yer olmadı."

Bana sertçe vurdu; beni bir saniyede ikiye bükte. Tekrar vurdu, yukarıdan aşağıya, tam yüzüme. Yere düştüm, kan akıyordu.

"Kalk," dedi.

Kalkmaya çalıştım, ama yeterince hızlı kalkamadığım için kaburgalarıma bir tekme yedim. Bir kapının açıldığını duydum ve barmen aşağıya bakarken, zayıf ve solgun bir şekilde "Hey, uh, belki, uh, burada yapmasan olur mu? Bu iş benim tek sahip olduğum şey ve müdür zaten beni kovmak istiyor. Düşünüyorum da... bu çocuğu öldürürsen, polisler falan gelir..." dedi.

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?" Yaşlı motorcunun yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi. "Hadi o zaman. Kamyonetini getir. Bu partiyi sokağın aşağısına taşıyacağız."

Yaşlı motorcu arkasını döndü ve ben hiç düşünmeden bacaklarımla sürüşe devam ettim, omzumu onun kemerine dayadım ve onu duvara çarptım. Gözlerim kanla dolduğu için pek bir şey göremiyordum ama onu hissedebiliyordum, yaşlı piç kurusu. Biri beni çekip almadan önce kaburgalarına iki iyi yumruk ve yüzüne birkaç yumruk attım. Çılgınca yumruk attım ve dudağımın patladığını hissettim. Sonra yerdeydim ve bir düzine bot beni orada tutmak için çabalıyordu. Yumruklar gelip gidiyordu ve dünya basit bir şey haline geldi.

İlk başta acı vardı.

Sonra kamyon vardı.

Sonra hendek vardı.

23

Şehrin diğer ucunda, Gibby'nin ailesi geç saatte yalnız başlarına akşam yemeği yiyorlardı. French, oğlunun yokluğuna kızgındı, ama karısından o kadar memnundu ki kızgınlığı önemsizdi. Karısı güldü ve eline dokundu, dudakları beş yıldır unutulmuş bir gülümsemeyle parlıyordu. Şarap doldururken, "Neden bu gece bu kadar mutlusun?" diye sordu.

Garip bir şekilde çekingen davranarak, karısı başını salladı. "Bundan bahsetmekten suçluluk duyuyorum." "Mutlu olmaya hakkın var."

"Ama Jason hala... O hala..."

"Hayatım, Jason artık bizim kontrolümüz dışında. Neye inanırsak ya da neye inanmak istersek isteyelim, karar sistemi tarafından verilecek."

"Sen neye inanıyorsun?"

Soruyu o kadar sessiz ve nazik bir şekilde sordu ki, French'e çocuk gibi geldi. Elini onun elinin üzerine koydu. "Bu gece, tek konuşmak istediğim şey sensin." Gözlerini kaçırdı, ama bu yorumun onu memnun ettiği belliydi. "Bu an çok taze geliyor. Kaybetmek istemiyorum. Bana bak, tamam mı? Düşüncelerini söyle."

"Beni nefret edeceksin."

"Hayır, etmeyeceğim."

"Ama nefret edeceksin. Nefret edeceğini biliyorum." Gözlerini indirdi ve kirpiklerine tek bir gözyaşı damladı. "Çok zordu..."

"Ama şimdi mutlusun. Nedenini bana söylemeyecek misin?" "Kızmayacak mısın?"

"Asla."

Kafasını kaldırdı ve nemli gözleri güvenle doldu. Yüzleri birbirine birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde eğildi ve yumuşak ve gülümseyen bir fısıltıyla, "Artık onu hissetmiyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kalbimde onu hissetmiyorum. Jason," dedi ve çocuksu gülümsemesi geri geldi.

★ ★ ★

French, karısını yatağa götürdükten sonra da bu görüntü uzun süre aklından çıkmadı. Karanlıkta karısının yanında uzanmış, kendi rahatsız vicdanının işleyişini inceledi.

Oğlum hakkında ne düşünüyorum?

Jason'ın tutuklanmasından bu yana French, kendini olabildiğince duygulardan ve belki de şimdi itiraf ettiği gibi eleştirel düşüncelerden de uzak tutmuştu. Bu mesafe ona sığınak ve güvenlik sağlamıştı, ancak o duvarların temellerinde çatlaklar hissediyordu; ve savunmasını sarsan da karısıydı.

Kalbimde onu hissetmiyorum...

French kendini koruma ihtiyacını anlıyordu, ama artık daha zor gerçeklerden kaçamıyordu. Oğlundan geriye çok fazla şey kalmıştı: doğumunun hatırası, küçük elleri. Sessizce ayağa kalktı, suçluluk duygusunu çalışma odasına taşıdı, odayı karanlık tuttu ve hissederek ortağının numarasını çevirdi. "Hâlâ uyanık mısın?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"Oraya geliyorum."

★ ★ ★

Şehrin diğer ucuna giderken, French hem polis hem de babaydı.

Bunu yapmış olabilir

miydi? Mümkün değildi.

Ama belki...

Her şey tek bir şeye bağlıydı.

★ ★ ★

"Merhaba Ken. Üzgünüm. Geç olduğunu biliyorum."

"Endişelenme." Burklow geri çekilerek onu içeri aldı, sonra sormadan içecekleri hazırladı. "Al. Yorgun görünüyorsun. İyi misin?"

"Birdenbire aklıma geldi,
hepsi bu." "Jason'ı mı
kastediyorsun?" "Her şeyi."

French karısını bu konunun dışında tuttu. Onun neredeyse çocukça bir mutluluğa geri dönüşü, paylaşmak için çok kişisel bir konuydu.

"Peki." Burklow alçak bir masanın karşısına oturdu, uzun ve ağır vücudu yıpranmış deri koltuğa gömüldü. "Senin için ne yapabilirim?"

"Bir iyilik."

"İste."

Cevap otomatik ve samimiydi. French bir adamı öldürseydi, Burklow çığlık atıp endişelenirdi, ama sonunda cesedi gömmek için yardım ederdi. Aralarındaki dostluk böyleydi. "Bana bir keresinde Savunma Bakanlığı'ndaki bir arkadaşından bahsetmiştin. Sana *savaş* ve *SAVAŞ* olduğunu, Jason'ın da ikinci tür savaşta savaştığını söylemişti."

"Chris Ellis. Yüksek mevkide."

"İyi bir arkadaş mı?"

"Senin kadar iyi. İsteğin bu mu?" "Jason hakkında daha fazla şey öğrenmenin zamanı geldi."

Burklow hemen ayağa kalktı, dik ve gülümsemeden. "Burada bekleyin." Arka yatak odasına gitti ve koltuğunun altına bir manila zarf sıkıştırarak geri geldi. Zarfı aralarındaki masanın üzerine bıraktı.

SAVUNMA BAKANLIĞI

SADECE İÇ KULLANIM İÇİN

Bu yazının altında Jason'ın adı, rütbesi ve sicil numarası yazıyordu.

"Jason'ın askeri kayıtları." Burklow tekrar oturdu ve viskiyi eline aldı. "Bunları isteyeceğini biliyordum."

"Ama... ne zaman?"

"Dün aradım. Dün gece arabayla gidip aldım." French, en büyük oğlunun hayatına dair bu kadar saf bilgiye maruz kalmaktan korkmuş gibi geriye yaslandı. "Çoğu gizli bilgi. Eğer bununla yakalanırsan, ikimiz de başımız belaya girer, hem de *federal düzeyde*." Yine bir yudum aldı. "İçindekiler için hazır olduğuna emin misin?"

French emin olmuştu, ama artık emin değildi. İnsanlar yirmi dokuz kişinin öldürüldüğünü söylüyordu, ama bu sayı elli ya da yüz de olabilirdi; ve her iki adam da savaşı yeterince iyi anlıyordu ki, durumun bundan daha da kötü olabileceğini biliyorlardı. Dost ateşi. Siviller. Gizli operasyonlar.

Tüm öldürmeler temiz değildi.

"Onu bulduktan sonra," dedi French. "Tyra'yı kastediyorum. Adli tabibe, iyi bir adamı kötü şeyler yapmaya iten şeyin ne olabileceğini sordum. Bir adamı bu kadar korkunç ve geri dönüşü olmayan bir şekilde kıran şey ne olabilir? O da bunun büyük bir şey olabileceğini söyledi."

"Ve sen *savaş* olduğunu düşünüyorsun."

"Daha büyük bir şey biliyor musun?"

Sessizlik oldu, iki adam da kendi savaş anılarına daldılar ve bu sessizlikte, onları irkiltecek kadar tiz bir telefon sesi duyuldu. Burklow telefonu açtı ve dinledi. "Evet, burada. Bekle."

Ahizeyi uzattı.

"Ben Dedektif French."

"Dedektif, merhaba. Ben Lauren, merkezden arıyorum. Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Önce evinizi aradım ama kimse cevap vermedi."

"Önemli değil, Lauren. Sorun nedir?" "Size kötü haber vermekten nefret ediyorum."

"O zaman söyle gitsin."

"Evet, efendim. Dört dakika önce, güney tarafındaki sanayi koridorunda görev yapan bir devriye biriminden telsizle bir çağrı aldım. Oğlunuzu, Carriage Room'dan iki yüz metre uzaklıkta, bir hendekte yüzüstü yatarken, baygın halde bulmuşlar. Şu anda bilinci açık ve tıbbi yardım istemiyor. Devriye hala olay yerinde, ama yaralarının oldukça ağır olduğunu söylüyorlar. Ambulans gönderebilirim, ama son birkaç gün olanlar ve haberler göz önüne alındığında, bu olayı gizli tutmak isteyebileceğinizi düşündüm."

French, sesle ve odayla bağlantısı kopmuş gibi hissetti. Belki uykusuzluktan ya da viskiden dolayıydı, ama duydukları pek mantıklı gelmiyordu. "Sanırım yanlış kimlik bilgisi aldınız, Merkez. Jason Lanesworth'ta tutuklu."

"Üzgünüm Dedektif, ama Jason hakkında konuşmayacağım."

★ ★ ★

French hızlı sürüyordu, Burklow ön koltukta oturuyordu. Kaputun altında motor gürültüyle çalışıyordu. Çatıda siren yanıp sönüyordu. "Bizi öldürürseniz ona yardım edemezsiniz." Bir tepenin zirvesine ulaştılar ve araba amortisörleri üzerinde yükseldi. "O güvende. Bizimkilerle birlikte."

Ama gaz pedalı basılı kaldı. Sözler. Hiçbiri önemli değildi.

"Bill, yavaşla. Ciddiyim." Bir kavşağı hızla geçtiler, trafik ışığı sabit kırmızıydı. "Tanrım."

French endişeyi anlıyordu, ama kalbini vahşi bir şey doldurmuştu. "O farklı, Ken. Değişiyor."

"Oğlun değişiyor. Tamam. Yavaşla da bunu konuşalım." French sert bir sağa dönüş yaptı ve lastik izleri bıraktı. "Bence Jason," dedi. "İsyankar ve karanlık bir şey ortaya çıkardı. Gibby'nin gözlerine bak, annesine ve bana, tüm hayatına nasıl baktığına bak. Bir şey kanıtlamaya çalışıyor."

"Bizi oraya sağ salım götürsen, sonra ne olacağını görsek nasıl olur?"

Bu zor bir işti, ama French hızını yeterince düşürdü ve onları tek parça halinde şehrin öbür ucuna ulaştırdı. Burası şehrin kasvetli bir bölgesiydi, insanların başka seçeneği olmadığı için ya da uyuşturucu, satın alınan seks ve benliklerini kaybetmek istedikleri için yaşadıkları bir yerdi. Polisler devriye geziyordu, ama nadiren.

Gibby burada olmamalıydı...

Ama oradaydı. French dört blok öteden ışıkları gördü. Karanlığı yarıp geçiyor, yeri boyuyorlardı. En küçük oğlu kaldırımında oturuyordu ve o da boyanmış gibiydi: ıslak, kırmızı ve yer yer siyah.

"Kafa yaraları. Nasıl kanadıklarını bilirsin."

French cevap vermedi. Dört şeridi kesti ve durduğunda lastikleri yaktı. Bir polis boş bir arazinin kenarında duruyordu, arkasında Carriage Room, caddenin aşağısında. Diğer polis kaldırımında durmuş Gibby ile konuşuyordu. French arabadan indiğinde, "Baban burada" dedi.

"Ne oldu?"

"Biri onu fena halde dövmüş ve hendeğe atmış. Onu gördüğümüzde hendeğin dışına çıkmaya çalışıyordu. Beyaz mı siyah mı, erkek mi kadın mı olduğunu anlayamadım. Her yer kan, çamur ve hendek suyu içindeydi."

"Oğlum, iyi misin?" Diz çöktü, ama Gibby başka yere baktı. "Durumu ne kadar kötü?" French üniformalı polise baktı.

"Kesikler ve çürükler, belki bazı kaburgaları kırılmış. Kanın çoğu kafa derisindeki kesiklerden geliyor. Bence biri onu yere yatırıp iyice tekmelemiş. Ama kanın hepsi ona ait olduğunu sanmıyorum. O da biraz karşılık vermiş gibi görünüyor."

"Bir şey söyledi mi?"

"Sizi aramamı istemedi." "Ama bilinci açık mı?"

"Akli başında olmasaydı, onu kendim götürürdüm." "Tamam, teşekkürler. İkinize de."

Polis Gibby'nin yanına çömeldi, bir elini omzuna koydu. "Baban senin için neyin doğru olduğunu bilir. Hastane. Doktorlar. Onu dinle. Onunla konuş."

"Evet, efendim."

Konuşmasında pelteklik ya da kafa karışıklığı yoktu. Bu önemli bir şeydi. Hatta her şeydi. Devriye arabası ayrıldığında, French oğlunun yanına oturdu, omuzları neredeyse birbirine değiyordu. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Bundan daha iyisi lazım."

Gibby omuz silkti ve French ortağının gözüne baktı.

Asi.

Tehlikeli.

"Carriage Room'da mıydın? Sana bunu yapanlar orada mı? Onları görsen tanır mıydın?" Hâlâ hiçbir şey yoktu. Hareket bile yoktu. "Bu Jason ile mi ilgili?"

"Artık eve gidebilir miyiz?"

"Hayır, evlat. Hastaneye gidiyoruz. Hadi."

French oğlunu arabanın arkasına bindirdi, sonra trafiği geçerek Carriage Room'a doğru döndü. Üç blok boyunca açık olan tek yer orasıydı. Cevaplar istiyordu ve onları orada bulacağını düşünüyordu. Kapıları tekmelemek, orayı yıkmak istiyordu.

"Sakin ol, Bill." Burklow yumuşak bir ses tonuyla konuştu. "Daha sonra tekrar gelebiliriz."

Acil serviste Gibby kendi başına yürüyebiliyordu, ama durumu pek iyi değildi. French doktorla konuştu ve son bir imza attı. "Eğer size ne olduğunu anlatırsa, bilmek istiyorum."

"Hasta gizliliği konusunda bilginiz var, Dedektif." "O benim oğlum."

"Oğlunuz on sekiz yaşında."

"Elinden geleni yap, Doktor. Onu iyileştir. En kötü yerleri kapat. Annesi zaten çılgına dönecek. Bandajlar durumu daha da kötüleştirmez."

Bir hademe Gibby'yi tekerlekli sandalyeye oturtup çift kapıya doğru itti. "Burada olacağım, evlat."

Gibby cevap vermedi ve arkasına bakmadı. O gittikten sonra Burklow, "Şokta. Ona zaman tanı," dedi.

"Sanırım zamanım kalmadı."

"Bu endişenin sesidir."

"Neden Carriage Room'a gitmiş olsun ki? Ya da neden şehrin o tarafında olsun ki? Jason'la ilgili olmalı." French, yerinde duramadan hareketlendi. "Hala tazeyken araştırmalıyız. Tanıklara ve Gibby'nin arabasının bulunduğu yere ihtiyacımız var. Bunu yapan piçleri yakalamak istiyorum."

"Hadi gidelim o zaman. Yapalım şunu."

"Gibby'ye bekleyeceğimi söyledim. Onu bırakamam." "Ben kalacağım. Onu eve götüreceğim."

"Öyle mi?"

"Zaten kendinden geçiyorsun. Yapman gerekeni yap, ama Carriage Room için destek çağır. Orada yalnız kalmanı istemiyorum."

Bu fikir French'in zihninde bir uyuşturucu gibi dolaştı. Harekete geçmek, o bardaki pislikleri temizlemek istiyordu.

"Son bir şey daha." Burklow, ortağının omzuna elini koydu. "Genç erkekler isyan eder. Dünyayı, babalarını sınarlar. Bu, büyümenin bir parçasıdır."

"Biliyorum Ken. İki tane daha yetiştirdim."

"Demek istediğim, bu çocuk hariç diğer çocuklar yıllar önce isyan etmiş olurlardı. Doğru ya da yanlış, sen ve Gabrielle onu bir balonun içinde tuttunuz ve bu balon onu sessiz tuttu."

"Belki haklısın. Belki bu benim hatamdır."

"Dinle kardeşim. İsyan, kanı kaynayan her çocukta doğal bir şeydir. Jason bir şeyleri karıştırmış olsun ya da olmasın, önemli olan bu değil. Onu yetiştirme şeklin de aynı. Sebep, bir kız ya da mezuniyet gibi basit bir şey olabilir ya da Gibby'nin kabuğunu kırma zamanı gelmiş olabilir. Tek söylediğim şu: Nefret ettiğin o sessizlik... o direnç. Bunu kişisel algılama."

★ ★ ★

French mantığı anladı, ama anlaması bir fayda sağlamadı. *Nedenini ve kim olduğunu* bilmek istiyordu.

Oğlu *neden* şehrin o tarafındaydı?

Onu kanlar içinde bırakıp hendeğe atan *kimdi*?

Arabada, French telsizle merkeze haber verdi ve Carriage Room'a destek ve Gibby'nin Mustang'ini aramak için tüm noktalara talimat verdi. Arabayı bir yere park etmiş ya da

biri onu terk etmişti. Konumu ona çok şey anlatacaktı. Arayıştan sonra, şehrin tehlikeli tarafına doğru yine hızlı bir sürüş yaptı. Vardığında saat gece yarısını geçmişti ve öyle hissediyordu. Carriage Room bile sessiz görünüyordu, otoparkta sadece birkaç araba vardı ve dışarıda kimse yoktu. French, elli metre uzaktan sahneyi inceledi, sonra yavaşça ve sessizce yaklaştı, gölgelerin içinde duran bir devriye arabası gördüğünde bir kez farlarını yakıp söndürdü. Arabayı onun yanına park etti ve Gibby'yi hendekte bulan aynı memurları buldu. Sürücü, "Çocuk nasıl?" diye sordu.

"Hâlâ doktorda."

"Olanları anlatıyor mu?" "Henüz değil. Ne zamandır buradasınız?" "Sekiz dakika. Belki on dakika."

"Herhangi bir hareket var mı?"

"Barmen orada ve zayıf bir kız süpürüyor. İki yaşlı sarhoş barın üzerinde yüzüstü yatıyor. Geri kalan her şey sakın görünüyor."

French binayı ve etrafındaki karanlığı inceledi. Sessizlik bazen tehlikeli olabilirdi, ama bu an öyle bir an gibi gelmiyordu. "Daha önce böyle değildi."

"Oğlunu bulalı iki saat oldu. Mavi ışıklar. Kiraz.

Bazı insanlar kolayca korkar." "Evet. Belki."

"Dinle." Üniformalı polis, dirseğini açık pencereden içeri soktu. "Sen nasıl istersen öyle yapacağız, ama bize ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Barmen. Birkaç yaşlı sarhoş."

French onları suçlamadı. Vardiya sonu. Uzun bir gece. "Sorun yok. Siz çocuklar evinize gidin." Onların gitmesini izledi, sonra arabayı kilitledi ve bara doğru yürüdü. İçerideki ışıklar yanıyordu, müzik kutusunda bir plak dönüyordu.

Allman Brothers.

"Ain't Wastin' Time No More"

Üniformalılar bardaki adamlar hakkında haklıydılar. Biri uyuyordu. Diğeri ise Budweiser şişesinin etiketini soyarak kambur oturuyordu. Süpürgeli zayıf kız, sağ köşede tozu süpürüyordu. French izlerken, kız süpürgeyle küçük bir dans hareketi yaptı, dönüşünü tamamlayıp bir dakika önce orada olmayan garip bir adamın durduğunu görünce irkildi.

"Barmeni arıyorum." Tenekeyi gösterdi ve kadın, arka odadan bir adam çıkarken açık bir kapıyı işaret etti. Uzun boylu ve dar omuzlu adam, French'e tanıdık geliyordu. Yuvarlak yüzlü adam, bir kolunda on iki paket bira, diğer elinde iki şişe votka tutuyordu.

"Kapalıyız," dedi.

"Tabelada *açık* yazıyor."

"Polislere kapalıyız." Barmen şişeleri bara koydu, sonra süpürgeyle kızın üzerine bağırdı. "Gözlerini yere dik, Janelle. Kendiliğinden süpürülmez."

Janelle harekete geçti, dans kalmamıştı. French barın arkasında bir silah olduğunu düşündü, bu yüzden ceketini geri çekerek belindeki tabancayı gösterdi.

Sadece emin
olmak için.

Odayı geçerken gözlerini herkesten ayırmadı, ama en çok da barmene odaklandı. Onu on ya da on iki yıl önce bir yerde görmüştü. Parmaklarını şıklatarak, "Hey. Çim biçen adam," dedi.

Barmen kaşlarını çatarak başını salladı.

Ama French haklıydı. Adını hatırlayamıyordu, ama 61 yılının ilkbaharında, bu adam ve aptal bir arkadaşı gece geç saatlerde bir marketi soymuş ve bir çim biçme makinesiyle kaçmaya çalışmışlardı. Onları bir mil ileride yakalamıştı, hala ellerinde nakit para ve çalıntı bira vardı, hala sarhoştular ve komik bir şekilde benzinleri bitmişti.

Kayıt memurları onların pahasına eğlenceli bir gün
geçirmişti. Yerel gazete de öyle.

French, "Ah, güzel günlerdi," dedi, ama yüzünde öyle bir ifade yoktu. Adamın korkmasını istiyordu, bu yüzden gözlerine bunu yansıtmaya çalıştı, masum bir adamı itiraf ettirmek için dövebilecek, sonra da parmaklarında kan hala kurumamışken bir çocuğu dondurma yemeye götürebilecek türden bir polis gibi. "Bu çocuk." French, bara bir fotoğraf koydu. "Bu gece burada mıydı?"

"Hiç görmedim."

"Biri onu yarı ölü hale getirip, kapının önünden iki yüz metre uzaklıktaki bir hendeğe attı."

"O kapının ötesinde olanlar benim sorunum değil."

"Mesele şu ki, çim biçen adam, bu çocuk benim oğlum. Bu basit gerçeği söylüyorum ki, yalan söyleyen herkese ne tür bir ateş yağdıracağımı hayal edebilesin.

bana bu konuda. Bu, karıştırmak istemeyeceğin bir konu. Bu gece değil. Benim de içinde olduğum bir konu değil. Resme bir daha bak.

"Gerek yok."

"Gerçekten var."

"Dediğim gibi. Polislerle işimiz yok."

Barmen arkasını dönmeye başladı, ama French bileğini yakaladı ve onu barın ortasına doğru çekti. Barmen direndi, ama korku French'i her zaman güçlü kılmıştı ve oğlu için endişeleniyordu. "Üç sorum var," dedi. "O yüzden bu fotoğrafa yakından bakmanı öneririm." Fotoğrafı bir elinde tuttu, diğer eliyle barmenin bileğini o kadar sert sıktı ki kemikler birbirine sürtündü. "Oğlum burada mıydı? Burada ne yapıyordu? Kiminle birlikteydi?" Sorular hızlıca geldi, ama ihtiyaç korkunun diğer yüzüydü. "Baştan başlayalım. Bu genç adam bu gece burada mıydı?"

"Hayır, dostum. Hayır. Tanrım." Kemikler duyulabilir şekilde gıcırdadı. "Hayır, evlat, bu gece olmaz.

Dostum, yemin ederim. Hadi ama, acıyor!" "Sana inanmıyorum."

"Neden yalan söyleyeyim ki?" French daha sertçe çevirdi ve kemiklerin esnediğini hissetti. "Tanrım! Tanrım!"

Baskı, barmenin gözlerinden yaşlar akıncaya kadar devam etti. "Ya sen?" French, barda oturan sarhoşlara yöneldi. Biri korkuyla başını salladı. Diğer taburesinin arkasından düştü, sonra çıkışa doğru koştu, iki kez tökezledi, sonra French onu arkadan çeldi ve dizini üzerine bastırdı. "Neden kaçırıyorsun? Neden bu kadar korkuyorsun?"

Yaşlı sarhoş zayıf ve çelimsizdi, ama French'in göğsünde bir yaratık kopmuştu. "Resme bak." Resmini yaşlı adamın yüzüne doğru itti; çenesini yakaladı ve geriye doğru çevirdi. "Bak dedim! O buradaydı, değil mi?" Parmakları sakallara ve kırılğan kemiğe bastırdı. Yaşlı adam acı içinde inledi, ama burada cevaplar vardı ve French gerekirse onları zorla çıkaracaktı. *Barmen. Yaşlı adamlar.* Karanlık bir yerde, kızın bile güvende olmadığını biliyordu. "Burada mıydı? Kiminle birlikteydi?" Yaşlı adam ağlamaya başladı. "Bir kez daha soracağım..."

"Lütfen durun! Ona zarar veriyorsunuz!"

Kızdı, solgun ve korkmuş. İki elini de kalbine koymuştu, zayıf bir kızdı.

"Konuşamıyor bile. Görmüyor musun? Hiç konuşamadı."

Kız ağzına dokundu ve French yaşlı adama baktı, onu ilk kez görüyordu, zayıf, yaşlı bir sarhoş, gözleri çılgınca ve korkmuş, dili olmayan ağzıyla ıslak bir şekilde inliyordu.

French, onun korku ve öfkesinin boyutundan ve arkasından gelen yaratıktan dehşete kapılarak geriye doğru sendeledi. Özür dilemek istedi, ama yeterli kelime olmadığını biliyordu. Bunun yerine avuçlarını gösterdi ve gece havasını, sessizliği ve arabasını bulana kadar geri çekildi. Direksiyonun arkasından, insanların bardan kaçışını, yaşlı adamların birlikte sendeleyerek uzaklaşmasını, barmenin ardından çıkmasını ve sonra da binanın kapısını kilitleyen genç kadının sigarasını sallayıp dudaklarının arasına koymasını izledi. Sigara yarıya kadar bitene kadar polis arabasını fark etmedi, sonra onun yoluna doğru ilerlemeye başladı ve French onun gelişini izledi. Dar bel. Gölgeli gözler. Korkmuşsa da bunu belli etmiyordu. Elini tavana koydu ve içeriye baktı. French ne söyleyeceğinden emin değildi, bu yüzden polis gibi konuştu. "Böyle bir yerde tek başına kilitlenmemelisin. Tehlikeli."

"Normalde kilitlemiyorum, ama barmeni çok korkuttun."

Yakından bakınca kız güzeldi ve ilk bakışta görüldüğünden daha gençti, belki de sadece on sekiz yaşındaydı. "Orada olanlar hakkında..."

"Sen biraz kafayı yedin. Evet, gördüm." "O iyi mi?"

"Yaşlı Tom mu? Görüldüğünden daha dayanıklıdır." "O düzenli müşteri mi?"

"Yağmur gibi."

Kız sigara içmeye devam etti ve düşünceli bir tavırla onu inceledi. French bir şeyler olduğunu düşündü, ama net bir şekilde düşünemedi. Davranışları, o kör öfke. Kız hâlâ onu izliyordu, gözleri gri miydi, koyu mavi miydi, belli değildi. "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"On sekiz."

"Ailen böyle bir yerde çalıştığını biliyor mu?"

"Ne olmuş yani?" Sigara içerek kaşlarını çatı. "Şimdi de iyi polis mi oldun?"

"Bu yerden cesetler çıkardım. Sen gelmeden önce, ama birden fazla kez."

Kız sessizce gülerek omuz silkti. "Sanırım yeterince güvendeyim." "Bunu bilemezsin."

"Babam kulüp için para topluyor. Merkez Hapishanesi."

"Peki ya burası?"

"Kolay para ve dediğim gibi, eyaletteki tüm Hells Angel üyeleri peşine düşmesini istemedikçe kimse bana dokunmaz."

"Burası bir kulüp bar mı?"

"Evet ve hayır. Haftada birkaç gece." "Peki barmen?"

"Özenti biri."

French şimdi daha iyi hissediyordu: daha yavaş düşünceler, bir tür düzen.

"Janelle, değil mi?"

"Evet."

"Senin için ne yapabilirim, Janelle?"

Gözlerini kaçırdı ve alt dudağını ısırırken küçük dişleri göründü. "O çocuk gerçekten senin oğlun mu?"

"Oradaydı. Ne olduğunu gördün mü?" "Ben ispiyoncu değilim. Sadece onu fark ettim, hepsi bu."

"Ve...?"

"Ve benim yaşımdaydı, sevimli ve tatlı görünümlüydü."

"O hendekte, kafası tekmelenmiş, çöp gibi atılmış halde neredeyse ölüyordu." Kafasını salladı, sonra aynı alacakaranlık gözlerini gösterdi. "Sadece biz varız, Janelle. Yalnızız, etrafta kimse yok." Tereddüt etti, ama Fransızca yakındı. "Senin yerinde olsaydın, hendekte yarı ölü halde, baban ne yapardı? Onun ne yapmasını isterdin? Oğlum daha on sekiz yaşında. Senin yaşında..."

"Tamam, peki. Yeter. Tanrım." Bir sigara daha yaktı. "Bak, dediğim gibi. Çalışıyordum, onu gördüm ve dikkat ettim. Yakışıklıydı. Ciddi biriydi. Söylediği her şeyi duyamadım, ama Tyra Norris'i sorduğunu biliyorum..."

"*Tyra Norris*. Bu isimden emin misin?"

"Hey, ben ispiyoncu değilim, ama aptal da değilim. Tyra Norris'i soruyordu, bunu açıkça duydum, ve biri o kaltağı öldürmeden önce, o cehennemden çıkmış orijinal sürtük fahişeydi. Motosikletçiler. Kamyoncular. Hatta birkaç polis bile." Sigara ile işaret etti, bir gözü yarı kapalıydı. "Belki de oğlunu dövdüren budur."

★ ★ ★

Bir saat sonra, French, Gibby'nin odasında bir ışık gördü. Oğlunu görmek, onun iyi olduğunu bilmek için can atıyordu, ama aynı zamanda Tyra Norris ve Carriage Room konusunda da ısrarcı davranmak istiyordu. Ancak zamanın dostu olduğuna karar verdi. Kinlerin yatışmasına, öfkelerin azalmasına izin verecekti. French, bunun yerine ofisine gitti, kendine bir içki doldurdu ve Jason'ın askeri kayıtlarını masanın üzerine koydu, içkisini bitirene kadar zarfı izledi.

Sabahın üçü. Hala
karanlık vardı.

Kararını kesinleştirmek için nefes aldı, mührü kırdı ve okumaya başladı. Her şey fotoğraflar ve düz yazılarla oradaydı: kayıp yıllar ve savaş, ortanca oğlunun hayatı. Dosyayı gözden geçirmek bir saat, daha yavaş bir şekilde tekrar okumak iki saat sürdü. Işığı kapatan French, oğlu ve bu özel savaşın karanlığı hakkında öğrendiği şeyleri anlamaya çalıştı. Kolay değildi. Net bir yol yoktu. Yorgun ve incinmişti, ama güneş doğduğunda hâlâ masanın başındaydı, hâlâ şaşkın, sersemlemiş, tamamen hayrete düşmüş bir halde.

Jason sert bir ranzada uyandı ve pencereler olmasa bile henüz güneşin doğmadığını biliyordu. Savaş ve hapishanenin ritmi böyleydi. Çok fazla kanlı şafak ve ölü arkadaşlar. Karanlıkta şınav çekip esneme hareketleri yaptı, ardından kırk dakika boyunca antrenman yaptı. Bu antrenman sadece Force Recon'daki her denizciye öğretilen yakın dövüş tekniklerinden (1956'da Bill Miller tarafından mükemmelleştirilen Okinawa karate, judo, tekvando ve jujitsu'nun birleşimi) ibaret değildi, aynı zamanda Güney Vietnam ordusundaki bir albaydan iki yıl boyunca öğrendiği Van An Phai ve Vovinam'ın yıkıcı bir karışımı da vardı. Hareketleri akıcı, hızlı ve hassastı. Ter dökene ve gardiyanlar onu ölüm hücresine geri götürmeye gelene kadar çalıştı. Birini tanıyordu. Kudravetz. Diğer X'in ekibine yeni katılmıştı. Onu sessizce kelepçelediler ve uzun yürüyüş boyunca kimse konuşmadı. Kimsenin konuşmasına gerek yoktu. Ölüm hücresinde kelepçeleri çıkardılar ve onu X'e gönderdiler.

"Günaydın, Jason."

Jason son adımı attı ve taş kemerin altında duran X ile karşılaştı. "Biraz erken."

"Yine de ilk ziyaretçim sen değilsin."

Jason kaşlarını çattı çünkü X hiçbir şeyi sebepsiz yapmazdı; sebepsiz hiçbir şey *söylemezdi*. Jason'ın ziyaretçiyi sormasını istiyordu, bu yüzden Jason sormadı.

Sonunda, X omuz silkti. "Reece'i hatırlıyorsundur, eminim. Açıkçası, kaba bir adamdı, ama önemli konularda tahmin edilebilir biriydi."

Jason hala durumu anlamaya çalışıyordu. Bir gülümseme. Bir kaş çatma. Bodrum katında, bunlar nadiren normal anlamlara geliyordu. "Neden burada olduğumu bana söylesene."

"Buradasın çünkü dünkü günü tatmin edici bulmadım. Çünkü mutsuz bir şekilde yatağa girdim ve tekrar denememiz gerektiğini düşünerek uyandım." X hücrelere doğru döndü ve Jason aynı ihtiyatla onu takip etti. İkinci hücrede, X

kahvaltı için hazırlanmış masayı işaret etti. "Pastırma ve yumurta, greyfurt ve hamur işi. Bu, müdürün karısının balı. Anlaşılan arıcılık yapmaya başlamış."

O bir sandalye uzattı ve Jason sert bir şekilde oturdu, X'in de aynısını yapmasını izledi. Tıraşlı ve şık giyinmişti, ama yüzü morarmış ve bantlanmıştı, parmak eklemleri sıyrılmıştı. X, dikkatli bakışını fark etti ve ikinci kez omuz silktili. "Dün gece geç saatlerde, Paganlardan biri. Sanırım adı Patterson'dı."

"Patterson
muydu?" "Öyleydi.
Öyle."

"Neden bir Pagan?"

"Günlerimi yeraltında geçiriyor olabilirim, ama bazı şeyleri duyuyorum, bazı Paganların hoşnutsuzluk seslerini. Kulüpten çaldığını ve liderlerinden birine birkaç kurşun sıktığını düşünüyorlar gibi görünüyor. Senin benim korumam altında olduğunu bildirdim."

"Bu yüzden mi buradayım? Sana teşekkür etmek için mi?"

"Şimdilik, kahvaltı meselesi. Sonra ise..." X geniş bir hareket yaptı. "Tartışma. Münazara. Kalan günlerde birkaç iyi mücadele."

"Tartışma ve münazara."

"*Dürüst* tartışma. *Hararetli* münazara."

"Bir konuşma uğruna Tyra'yı öldürdün mü?"

"Kısmen, evet." X ilk kez kaşlarını çattı ve başını salladı. "Ama aynı zamanda acımasız, bencil ve kibirliydi, hayatı tamamen boşa harcamıştı."

"Peki ya *benim* hayatım?"

"Birkaç gününü kaybedeceksin. Küçük bir bedel."

"Hayır, X. Birkaç gün değil. Seni öldürdükten sonra da ben burada olacağım. Işıklar yanıp sönecek ve ben bunu göreceğim. On yıl sonra da hala burada olacağım. Sen bunu garanti ettin: fotoğraflar, cinayet silahı."

"Evet, şey..." X ikisine de kahve doldurdu. "Benim iyi bir adam olmadığımı bir süredir biliyorsun."

Fincanı kaldırdı, tavrı o kadar küçümseyiciydi ki Jason öfkesini kontrol altında tutamadı.

Tyra'nın ölümü.
Onun özgürlüğü.

X, Jason'ın yüzündeki çelişkiyi görmüş olmalıydı, ama farkında değilmiş gibi davrandı. "Bir daha söyle, Jason. Buradan ayrılalı ne kadar oldu?"

"İki ay ve dokuz gün."

"O zamanlar beni düşündün mü? Benim paylaşmayı seçtiğim şeylerin ötesinde, buraya gelmeden önceki hayatım hakkında merak ettin mi? Makaleleri, belgeselleri araştırdın mı? Kamuya açık kayıtlar oldukça kapsamlı."

"Hayır." Jason çenesini sıktı. "Buradan ayrılırken, hayatın ve öldürdüğün insanlar hakkında bilmem gereken her şeyi biliyordum. Bana anlattıklarının yarısını unutsam bile, yine de çok fazla şey biliyorum."

"Beni nasıl yakaladıklarını biliyor musun?"

Jason, aslında X'in hapishaneye girmeden önceki hayatı hakkında çok şey biliyordu. Söylediklerinin aksine, her iki belgeseli de izlemiş, makaleleri ve polis sorgularını, parlak dergilerdeki ayrıntılı profilleri okumuştı. Elbette hiçbir gazeteci tüm gerçekleri bilmiyordu ve hayatta olan hiçbir polis X'in gerçekte kaç kişiyi öldürdüğünü bilmiyordu. Ama Jason hepsinin adını sayabilirdi. Nasıl göründüklerini, nasıl öldüklerini ve X'i karanlıktan bir kelebek gibi çeken küçük yaşam kıvılcımının ne olduğunu biliyordu. Son sözlerini, nasıl yalvardıklarını, nasıl hissettiklerini ve koktuklarını, X'in bir keresinde hala atan, *tuz tadı olan ve sıcak vinil gibi hissettiren* bir kalbe dilini nasıl koyduğunu biliyordu.

Polisler sonunda X'i yakaladığında, en kibirli olanlar bile bunun kör talih ya da kader olduğunu kabul etti.

Ama bunun için...

Eğer o olmasaydı...

Şimdi Jason merak etmek zorundaydı. X konuyu açmıştı. Bu, onun bir parçası bu konuyu konuşmak istediği anlamına geliyordu. Ya da bu daha büyük bir oyunun parçasıydı.

Yanlış

yönlendirme.

Dikkat

dağıtma.

X'in en büyük avantajı, hedeflerinin sadece kendisine ait olması ve bilinemez olmasıydı. Tek bir karşılaşma için altı ay boyunca plan yapabilir ya da bir anda ve mutlak bir netlikle, sonunda zavallı bir ruhun ölümüne yol açacak uzun haftalarca sürecektir işkenceyi hayal edebilirdi. Alt bodrumda da durum farklı değildi. Hiçbir şey kesin değildi. Görünüşe göre değerlendirme yoktu.

"Seni *nasıl* yakaladılar?"

"Gençlik hikayelerimi sevmediğini sanıyordum." "Sevmiyorum. Ama konuyu sen açtın."

"Hikaye sıkıcı. Ben çoktan başka konulara geçtim." Sigara ile elini sallayarak sözlerini vurguladı. "O zaman işimize bakalım. Reece bir amaç için geldi. Sen de öyle."

sen de öyle."

"Tartışma ve münazara mı?"

X bu üslubu sevmedi, ama sorun etmedi. "*Dürüst* tartışma," dedi. "*Canlı* münazara. Ve kavga ettiğimizde, aynı canlılığı ve bağlılığı beklerim. Dün, bana şüphe duymam için bir neden verdin." X bir elini cebine attı. "Bu, bağlılığını garanti altına almak için, bu son günlerde, uzun zamandır hayran olduğum Jason'ın hala burada olduğunu bilmek için." Fotoğrafı yüzüstü masanın üzerine koydu. "Reece bunu senin için getirdi. Buna bir *simge* diyelim."

Jason fotoğrafa uzandı ve X, fotoğrafı iyice incelemesi için ona uzun bir süre verdi: genç adamın yüzü, yanağındaki ışık ve duruşu. "Sanırım ailenizin garaj yolu. Sana benziyor, sence de öyle değil mi? Zeki gözleri. Cömert ağzı." Jason, küçük kardeşinin fotoğrafından gözlerini ayırdı ve X, yüzünde bir gülümsemeyle bekliyordu. "Yani anlaşıyoruz," dedi. "Yani birbirimizi anlıyoruz."

Hastaneden çıktıktan sonra, banyo aynasındaki yabancıya uzun uzun baktım. Bir gözü sağlamdı, diğer gözü şişmiş ve kapanmıştı. Başının tepesini bir bandaj sarmıştı ve yüzünün derisi mor, yeşil ve iyot kahverengisi lekelerle kaplıydı. Aynı lekeler kollarında ve kaburgalarında da vardı ve yabancı adam başındaki bandajı çıkardığında, kafa derisinin açığa çıkmış ve dikilmiş olduğu yerde acımasız siyah çizgiler gördüm. Kaşlarımı çattım ve yabancı adam da aynısını yaptı.

Bu, babamızla ilgiliydi.

O barda yirmi polis olmalıydı: parlak ışıklar, silahlar ve sert sorular soran sert adamlar. Oysa orada sadece ben vardım.

Gözlerimi kırptım ve yabancı adam ortadan kayboldu. Kavganın tamamını hatırlayamıyordum, ama hendek aklımda kalmıştı: suyun tadı, onun botunun tadı, sonunda nefes almama izin verdiğinde cildinin kokusu. *Dinle beni, evlat. Öl ya da ölme, umurumda değil. Ama polislere ya da başkasına konuşursan ya da biz buradan iyice uzaklaşmadan bu hendekten çıkarsan, yüzüne o kadar koyu ve kalıcı bir çamur deliği açarım ki bir daha gün ışığını göremezsın...*

Bana kalmamı söyledi ve ben de ayaklarının dibindeki bir köpek gibi öyle yaptım. Ayak sesleri uzaklaşana, motorlar çalışana ve sessizlik geri gelene kadar bekledim. O zaman bile, çimlerin ve çamurun derinliklerinde, suda kaldım. Ağlamalar kesilene kadar kaldım, sonra sürünerek çıktım, farların, öfkenin ve utancın içine.

Yeni gün geldiğinde, babam da geldi. Yataktaydım ve tek bir duyguya kapılmıştım, ama öfke birçok yüzü olabilir: düşmanlık, acı, en iyi bildiğim soğuk, sessiz öfke.

"Girin."

Sesimi düz tuttum ve ayağa kalktım çünkü onun bana yukarıdan bakması hoşuma gitmeyecekti. İçeri girdi, kapıyı kapattı ve göz göze geldik.

"Bunu konuşabilir miyiz?" diye

sordu. "Konuşabilirsin."

Gözleri yüzümde ve kafa derimde dolaştı. Küçük bir hareketle başımı işaret etti. "Bandajı çıkarmamalıydın."

"En başta buna ihtiyacım olmamalıydı."

"Kızgınsın."

"Çünkü bunu polisler yapmalıydı."

Sanki bir şüphe doğrulanmış gibi başını salladı. "Jason'ın yanındaydın. Tyra'yı soruyordun."

"Kanıt olsun ya da olmasın, biri ona inanmalı."

"Haklısın..."

"Hapishane olsun ya da olmasın, Vietnam olsun ya da olmasın, uyuşturucu olsun ya da olmasın..."

"Dur, dur artık." Omuzlarıma uzandı ve ben geri çekildiğimde, sanki bir atı sakinleştirmek istercesine iki elini kaldırarak peşimden geldi. "Haklısın evlat. Sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Bu yüzden buradayım. Lütfen beni dinle."

Ama öfke basit ve açıktı. Anlıyordum. "O tamamen yalnız." "Anlıyorum."

"O benim yerimde olabilirdi."

Bu onu durdurdu, ama gerçek böyle olabilirdi.

"Tyra'yı da tanıyordum. O benim arabamdaydı. Onun evine gitmiştim. Onu kızgın, sarhoş ve kanlar içinde görmüştüm. Ya kanıtlar onu benim öldürdüğümü söyleseydi? Bana Jason gibi davranır mıydın? Beni hapse göndermelerine izin verir miydin?" Babam yaklaştı ve ben "Bana dokunma" dedim.

Utançtan ya da nezaketten gözlerini kaçırdı. "Kardeşinin yanında olmalıydım. Şimdi anlıyorum. İlk andan itibaren yanında olmalıydım. Ama ben de şoktaydım. Oğlum, bana bak." Ben bakana kadar bekledi. "Tyra'nın cinayeti gördüğüm en kötü cinayetti, o kadar korkunçtu ki hiçbir parçasını bile unutmayacağım. Jason aleyhindeki kanıtlar çok güçlü."

Kaybolmuş gibi görünüyordu, ama inancının ipliklerini topladı. "Robert öldüğünde, bu beni öldürdü. Hepimizi öldürdü, biliyorum. Ama sonra Jason'ı da kaybettim, aynı şekilde değil, ama yetiştirdiğim çocuk gitmişti, sadece..." Boş elini açtı. "Ama hala sen vardın. Sen, annen ve bu sandık vardınız

korkuyla dolu bu dağ vardı, Gibby, kayarsam ya da bir hata yaparsam seni de kaybedebileceğim korkusuyla dolu bu *dağ*. Bir kaza. Savaş.

"Birkaç saat önce, kardeşinin geçmişiyle ilgili bazı şeyler öğrendim. Bu bilgiler, onun öfkesi ve sessizliği değil, çılgınca katı tutumunu da içeren, bugünkü halini anlamama yardımcı oldu. O, benim hatırladığım oğlum değil, ona hiç benzemiyor, ama bazı yönleri hala orada, belki gömülü, ama yok olmamış ve hayal ürünü değil." Ağır omuzlarını silktiler, adeta yalvarır gibi. "Cevaplara ihtiyacım vardı evlat ve aramaya karar verdim. Belki de bunu daha önce yapmalıydım. Belki de bir fark yaratırdı."

"Ne tür cevaplar?"

"Onun konuşmak istemediği şeyler. Eğitimi ve savaş, orada yaptıkları." Elini kaldırarak sorularımı önledi. "Bu gizli bilgi, oğlum, çalınan bilgi. Bildiklerim yüzünden hapse girebilirim."

"Benim de senin gibi bilmeye hakkım var." "Bu riski almana izin veremem."

"Ben on sekiz yaşımdayım. Bu kararı sen veremezsin."

"Benim çatımın altında yaşıyorsun. Yani evet, verebilirim."

Ellerim sıkıştı. Onunki de yumruk halindeydi. "Bu son kararın mı?" "Öyle olmak zorunda."

"O zaman yalnız kalmak istiyorum."

Gözlerimin içine baktı, ama ben soğuk ve affetmez bir bakışla karşılık verdim. Yine de, aramızdaki uçurum sanki sadece zamanın iyileştirebileceği bir yara gibiymişçesine oyalanmaya devam etti.

Günde yeterli saat yoktu. Onun da bunu görmesini sağladım.

★ ★ ★

Chance, annesi verandaya çıktığında dışarıdaydı. Bir elinde kahve vardı, ama yorgun görünüyordu. Güneş daha yeni doğmuştu. "Onardın mı?"

Chance, diz çöktüğü yerde, kir içindeki bisikleti inceledi. Kaldırımı çok sert çarpmış, lastiği patlatmış ve bazı jant telleri zarar görmüştü. "Lastik tamir edildi, ama birkaç jant teli kırılmış."

"Şimdilik bırak şunu. Telefonun çalışıyor. Gibby'nin babası arıyor." Sanki dünya nadiren mantıklıymış ve o da uzun zaman önce onu anlamaya çalışmayı bırakmış gibi omuz silktiler. "Telefonla konuş, sonra gel kahvaltını yap."

Tek bir telefonları vardı, bu yüzden Chance eski, kahverengi halıyı geçip eski, kahverengi kanepeye oturdu. "Alo."

"Chance, günaydın. Ben Bill French. Bu kadar erken aradığım için özür dilerim, ama Gibby hakkında konuşmam gerekiyor."

Görüşme kısa ama rahatsız ediciydi. Mutfakta, Chance'in annesi ocaktan seslendi. "Ne oldu?"

"Garip bir şeydi."

"Al. Konuşurken yiyebilirsin." Masaya bir tabak koydu. "Hadi. Soğumadan ye."

Chance biraz mısırlı kek yedi, yumurtaları karıştırdı. "Beni oraya çağırıyor. Gibby'nin bana ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Bugün okul günü."

"Okula gitmiyor. Sanırım gerçekten bir sorun var." Chance, annesi sigarasını yakana kadar bekledi ve kollarını kavuşturdu. "Beni bırakabilir misin?"

★ ★ ★

Bu yol onun yolunun dışındaydı ve işe geç kalmasına neden olacaktı, ama Chance'in annesi şikayet etmedi. Arabayı park edip oğluna baktığında, her zamanki gibi kolayca gülümsedi. "Gibby'ye onu sevdiğimi söyle."

"Peki, anne."

"Bu da sana." Chance yanaşarak yanağına bir öpücük kondurdu. "Uslu bir çocuk ol."

Arabadan indi, annesinin gitmesini izledi, sonra geniş merdivenleri çıktı. Kapıda bir not vardı.

*Merhaba Chance. İçeri gir. İşe gitmem gerekti, ama Gibby odasında.
Bunun için teşekkürler.*

Kapıyı açan Chance, ürkütücü bir sessizlik hakim olan tanıdık bir mekana adım attı. Gibby ile uzun zamandır tanışıyorlardı, bu yüzden Noel partilerini ve hareketli mutfak, Jason ve Robert'ın merdivenlerde birbirlerini kovalarken çıkardıkları gürültüyü hatırlıyordu. O zamanlar kıskançlıkları daha basitti. Kardeşler. Bir baba. Şimdi bile mesele para ya da

evle ilgili değildi. Karanlık bir kıskançlık da değildi. Belki de kıskançlık bile değildi. Ama arkadaşında bir istikrar vardı.

Ve sonra savaş vardı...

Chance bundan çok *korkuyordu*! Bu yüzden utanmadan flört ediyor, kavga çıkarıyor ve asla geri adım atmıyordu, çünkü bunların hiçbirini onu öldürmez, kör etmez ya da yüzünü almazdı. Bir keresinde havaalanında bunu görmüştü: saç çizgisinden aşağısı erimiş bir asker. O günden beri Chance, on sekizinci yaş gününü korkuyla bekliyor, Vietnam'da ölebileceği tüm yolları hayal ediyordu; Robert gibi temiz bir şekilde vurulmak değil, bağırsaklarıdeşilmek, kazığa oturtulmak ya da H  a L   Hapishanesi'nde işkenceyle öldürülmek. Askerlik için kayıt yaptırmamıştı ve yaptırsa bile,   ağırsalar bile gitmeyecekti. O korkuyordu, Gibby ise korkmuyordu; bu, doğrudan bakmak için çok acı veren basit bir gerçekti.

Chance'in hissettiği kıskançlık mıydı? Daha çok kin gibiydi.

Ama bu imkansızdı ve çok karanlıktı, bu yüzden Chance, dönüp gitmek için alışılmadık bir istek duymasına rağmen, Gibby'nin kapısına doğru yürüdü. Kapıyı a  arak, "Dostum, iyi misin?" dedi.

"Chance, hey. Sen olduğuna sevindim." Gibby sırtını dönerek pencerenin önünde duruyordu. "Senin babam olduğunu sandım."

"Evet, inan ya da inanma, gelmemi istedi."

"Nedenini söyledi mi?"

Chance cevap vermek için ağzını açtı, ama Gibby döndü ve ışık yüzüne vurdu. "Oh lanet, yaptın." Chance ağzını kapattı ve başını salladı. "Nereye gittin? Carriage Room'a mı?"

"Evet."

"Motosikletçiler mi?"

"Birkaç tane, sanırım."

Chance yaklaştı. Arkadaşının yüzü berbat durumdaydı. "Sana yapmamamı söylemiştim."

"Biliyorum."

"Beni de g  t  rmeliydin."

"Bir şey fark etmezdi."

Gibby odanın diğer ucuna topallayarak yürüdü ve Chance onun yüzünü daha iyi görebildi. "Dostum, çok   zg  n  m. Seni vazgeçirmek için daha fazla   abalamalıydım. Ne kadar ciddi olduğunu gördüğümde, seninle birlikte gitmeliydim. Ama lanet olsun, sen gerçekten bir aptalsın."

Gibby avucunu bir yandan diğer yana salladı. *Biraz bundan, biraz şundan...*

"Oraya geri dönmeyeceksin, değil mi?"

"Dönersem beni öldürürler."

Sesindeki kesinlik, Chance'e bunun ne kadar yakın olduğunu fark ettirdi.

"Bir şey öğrendin mi?"

"Jason ve Tyra'yı tanıyorlardı. Jason'ın geçen hafta kavga ettiği kişilerin onlar olduğundan eminim." Gibby soluk bir sweatshirt'ü başına geçirdi, sonra kafasına bir beyzbol şapkası taktı. "Nasıl görünüyorum?"

"Nereye gittiğimize bağlı." "Bir kızı görmeye."

"Senin araban yok."

"Annemin var."

"Sana vermeyi kabul etmez."

"Önemli değil." Gibby gözlerine koyu renkli güneş gözlüğü taktı. "İzin istemiyorum."

★ ★ ★

French için sabah, bölümlere ayırma ile ilgiliydi.

Kişisel bilgileri kilitle. İşini yap.

İlk yaptığı şey karakola gidip oğlunun arabasının arama kayıtlarını kontrol etmektir. Polisler arabayı sabah 4:47'de terk edilmiş bir deponun önünde bulmuştu. French adresi hayal etti ve kafasında hesapladı. Carriage Room'dan dokuz ya da on mil uzaktaydı. Gibby'nin yürüyerek gidebileceği mesafeden çok uzaktı.

O halde terk edilmiş.

Oradan belediyeğe ait çekici parkına kısa bir sürüş mesafesiydi. Rozet sayesinde kapıdan geçebildi. Arabayı bulmak o kadar kolay olmadı.

"66 model Mustang mı?" Tamirci yağ lekeli ve sıkılmış görünüyordu.

"Doğru."

"Rengi?"

"Bordo. Sabah erken saatlerde geldi."

"Peki, şimdi." Tamirci Dr Pepper kutusundan bir yudum aldı. "Ben saat yediye kadar gelmedim ve klips tahtasında yok."

"Lütfen tekrar kontrol edin."

Aynı yavaş, parmağını yalayıp sayfayı çevirme ritmiyle sayfalar arasında gezindi. "Bekle, evet. İşte burada." On iki sayfa aşağıda, nemli parmağını tek bir sayfaya bastırdı. "Sorun şu ki, sen *Mustang* dedin. Evrakta *Ford* yazıyor. Ayrıca *bordo* dedin, burada ise *koyu kırmızı* yazıyor."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Kim bir polisi *kandırmak* ister ki?"

Gözlerinde bir gülümseme belirdi, ancak acımasız şehir çalışanları nadir değildi, bu yüzden French ona hak verdi. Körfezi geçerek, bir buçuk dönümlük park edilmiş araçların bulunduğu bir kapıyı açtı ve kendisine söylendiği arabayı buldu.

Kayıt belgesi torpido
gözünde idi. Benzin deposu
doluydu.

French lastik eldivenlerini giydi ve arabayı baştan sona aradı. Hiçbir şey yoktu. Küçük ofise geri döndüğünde, aynı tamirciyi aynı soda kutusunu yudumlarken buldu. "O arabayı derin impound'a götürün."

"Ne? Sadece çekilmişti."

"Otuz dakika içinde adli tıp ekibi buraya gelecek." French masanın üzerinden uzanarak telefonu kaptı ve numarayı çevirirken konuştu. "Bu arada arabayı çekin. Hemen yapın. Parmak izlerinize de ihtiyacım olacak."

"Ha?"

"Sen ve çekiciyi bağlayan kişi."

★ ★ ★

French karakola döndüğünde, amirini görmeye gitti. David Martin adil bir adamdı, ama kurallara çok bağlıydı. French umursamadı. Ofise daldı.

"Tyra Norris davasına dahil olmak istiyorum."

"Yeni bir şey var." Kaptan Martin masadan uzaklaştı. "Buna '*kapıyı çalmak*' denir."

"Evet, duydum."

Kaptan, parmakları arasında bir kalemi çevirerek onu dikkatle süzdü.

"Demek sonunda oğlun."

"Bunu daha önce yapmalıydım."

"Neden yapmadın?"

"Şok. İnanamama. Bilmiyorum. Çok fazla polis, yeterince baba değil.

Sizin gibi düşündüm."

Bu, ele geçirilen fotoğraflar ve cinayet silahı hakkındaydı, Jason'ı canlı canlı gömmek için yeterince kalın bir delil.

"Kathy," diye seslendi kaptan ve asistanı kapıdan içeri girdi. "İki kahve lütfen. Dedektif için krema da." Kadın çıktı ve kaptan bir sandalyeyi işaret etti. "Önce Gibby'den bahsedelim."

"Duydun mu?"

"Bir polisin oğlu hendekte yarı ölü bulunmuş mu? Evet, duydum."

"Bu Gibby ile ilgili değil. Savaş olsun ya da olmasın, Jason'ın katil olduğunu sanmıyorum."

"Yine de seni davaya yaklaştırmam."

"Resmi olmayan bir şekilde. Kayıt dışı..." "O da olmaz."

"O zaman gizli. Sadece ikimiz."

Bir an için, kaptanın kararlılığı sarsılmış gibi göründü, ama kapı açıldı ve Kathy kahvelerle ortaya çıktı. "Dedektif için kremalı, sizin için sade."

"Teşekkürler, Kathy. Kapıyı kapatabilirsin." Kathy dediğini yaptı. Komiser kahvesine dokunmadı. "Bir sorum var, Bill, ve dürüst bir cevap istiyorum. Suç mahallinde Tyra Norris'i tanıdın mı? O zaman onun kim olduğunu, Jason'la yattığını biliyor muydun?"

French ağzını açtı, ama hiçbir şey söyleyemedi.

Şaşırtıcı bir şekilde, kaptanın gözleri yumuşadı. Nazikçe başını salladı; sesi de yumuşaktı. "Git oğlunu gör, Bill. Git babalık yap."

★ ★ ★

Müdür, ön kapıdan telefon geldiğinde ofisindeydi. "Kimliğini tespit ettiğinden emin misin?"

"Dedektif William French. Şu anda kimliğini elimde tutuyorum." "Bir saniye bekleyin."

Bruce Wilson, sanki birkaç saniye daha beklemek sorunu çözecekmiş gibi telefonu indirdi. Kötü bir müdür ya da kötü bir adam değildi. O,

zor koşullar altında elinden gelenin en iyisini yaptı. Elbette, böyle bir anın gelme riski her zaman vardı, geri kalanını deviren ilk domino taşı.

"Orada mısın?" diye sordu gardiyan.

"Ona beklemesi gerektiğini söyle."

Telefonu yerine bırakarak, müdür hızlı adımlarla ofisten çıktı. Sekreteri onu bir soru ile durdurmaya çalıştı, ama o "Şimdi olmaz" diyerek onu incinmiş bir şekilde bıraktı. Ölüm hücresinde, güvenlik kontrolünden geçip merdivenlerden aşağı indi. X, hücre kapısına sırtını dönerek resim yapıyordu. Resim Jason French'e benziyordu. "Bir sorunumuz var."

X dönmeyi reddetti. "Sanırım demek istediğin, senin bir sorunun olduğu."

"Jason'ın babası kapıda." "Bu pek sorun değil."

"O, oğlunu görmek isteyen bir şehir dedektifi. Hayır dersem, nedenini bilmek isteyecektir. Bu da cevap vermeye hazır olmadığım sorular anlamına gelir. Benim müdahil olmam olmasaydı Jason burada olmazdı. Babası bunu biliyor."

"O zaman adamın oğlunu görmesine izin ver." "Ya konuşursa?"

"Konuşmaz."

"Bunu bilemezsin!"

X döndü ve kaşını kaldırdı.

"Çok üzgünüm." Müdür ellerini gösterdi ve sesini alçaltarak konuştu. "Ya bu polis yanlış ipi çekerse? O zaman ne olacak?"

"Jason kendisinden ne beklendiğini biliyor. Hiçbir ipucu olmayacak. Sizi temin ederim."

"Tamam, tamam." Gergin bir baş sallama. "Başka ne yapabilirim ki?"

"Hatırlayabilirsin, Müdür Wilson." X fırçasını kan kırmızısı boyaya batırdı ve tuvaline dokundurdu. "Zor yoldan öğrendiğin dersleri hatırlayabilir ve ona göre davranabilirsin."

★ ★ ★

French oğlundan ne bekleyeceğini bilmiyordu, ama bu soğuk ve mesafeli boşluk değildi. Gözleri boş bakıyordu, sesi monotonda,

bir gardiyan kelepçelerini masaya sabitlerken. "Seni burada istemiyorum. Gelmemeliydin."

French anlamaya çalıştı. En azından öfke *gibi bir tepki* bekliyordu.

"Konuşmaya geldim. Özür dilemeye."

"Özür dilemek mi? Gerçekten mi?"

"Eğer beni dinlersen..."

"Neden şimdi, neden daha

önce değil?"

French ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bir dakika önce düşünceleri *çok netti, çok netti.*

"Git hadi," dedi Jason. "Eve git."

"Bu sefer olmaz evlat. Söyleyecek çok şey var ve aramızda çok uzun yıllar geçti."

"Ah, *yıllar* hakkında konuşmaya geldin."

"Yaptığım hatalar. Keşke farklı yapsaydım dediğim şeyler."

"Aile geçmişisi," dedi Jason.

"Bu da onun bir parçası."

"Tamam." Jason bir kez, yavaşça gözlerini kırptı. "Neden savaşa gittiğimi konuşalım."

"Robert yüzünden gittin, çünkü o zor bir ölümle öldü ve sen genç ve öfkeliydin..."

"Kendine böyle mi söylüyorsun?"

"Gerçek bu değil mi?"

"Gerçekten hatalar hakkında konuşmak mı istiyorsun?" "Bu yüzden buradayım."

"O gece onu duydum." Jason boş gözlerle babasını inceledi. "Robert'ın öldüğünü öğrendiğimiz gece, onun söylediklerini duydum. Savaşa gitmemin sebebi bu."

French düşündü, *Gabrielle, Tanrım...*

"Oğlum, o çılgına dönmüştü."

"Çılgına dönmüş olsun ya da olmasın, Robert'ın yerine benim kalbime kurşun isabet etmesini diledi. Ondan sonra evde nasıl kalabilirdim? Ya da ona nasıl bakabilirdim? Ya da kendime? Vietnam, sahip olduğum tek şeydi."

French doğru kelimeleri aradı, ama doğru kelimeler yoktu. Nasıl olabilirdi ki? Gabrielle her zaman Robert'ı en çok sevmişti. O, tüm oğulları arasında ilk ve en nazik, kalbine en yakın olanıydı. Jason ise tam tersine, her zaman keskin, alaycı ve hızlıydı, dikkatle davranılması gereken bir iğne gibiydi

. Kabul etmesi zor bir gerçektir, ama durum böyleydi. Gabrielle'in bir favorisi vardı; her zaman bir favorisi olmuştu. "O zaman bizden nefret mi ediyorsun?"

Jason başını salladı. "Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

"Buna inanmıyorum."

"İnan ya da inanma. Umurumda değil. Sadece buradan uzak dur ve Gibby'yi de uzak tut."

"Oğlum, lütfen. Bunu konuşalım."

"Hatırlamayabilirsin, ama bunu bir kez denedim." Jason ayağa kalktı, zincirler bile ses çıkarmayacak kadar sessizce hareket etti. "Muhafız," dedi. "Burada işimiz bitti."

Chance, büyük Cadillac'ın ön koltuğunda oturmuş, hayatının büyük bir bölümünde tanıdığı en iyi arkadaşının izlerini arıyordu. Bu seferki daha sessiz, gergin ve affetmez görünüyordu. Sürerken gözlerini kısarak, gözlerinin köşelerinde çizgiler oluşuyordu. "Ödünç alınmış" bir arabada olmak yanlış geliyordu, ama Gibby de bunu umursamıyor gibiydi. Sanki annesinin arabası değilmiş gibi direksiyonu kolaylıkla çevirdi. Başını salladığında yüzündeki çizgiler daha da derinleşti. "Sara'yı son gördüğümde benimle konuşmak istememişti. Bu sefer farklı olacak. İzle ve gör."

Chance, Gibby'nin ne yapmayı planladığını pek bilmiyordu, sadece Tyra'nın ölen kız, Sara'nın da oda arkadaşı olduğunu biliyordu. "Sence sana ne söyleyecek? Yani, en iyi senaryoda, ne umuyorsun?"

"Tyra hakkında bilgiye ihtiyacım var. Nerede çalıştığı. Diğer arkadaşları. Diğer erkek arkadaşları. Doğru olmayan her şey. Bir başlangıç noktasına ihtiyacım var. Bunu bana verebilecek biri varsa, o da Sara'dır." Büyük arabayı yavaşlattı. "Bu onun sokağı."

"Pahalı görünüyor."

"Onun evi, üçüncü ev."

Chance, araba kaldırıma yanaşıp dururken apartmanı izledi. Perdeler kapalıydı. Garaj yolunda hurda bir Mercedes park edilmişti.

"O Tyra'nın arabası. Jason'ın evinde kaza yaptığı araba." "Sara'nın arabası var mı?"

"Görmüyorum." Gibby sokağa çıktı, Chance onu kaldırıma kadar takip etti, sonra beş basamak çıkıp verandaya ulaştı. "Bu normal görünmüyor." Ön kapı aralık kalmıştı.

"Hadi ama dostum. Zili çal."

Ama Gibby çoktan içeri girmişti, Chance de onu takip ederek boş şarap şişeleri ve kirli bardaklarla dolu oturma odasına girdi. "Bu da doğru değil

." Gibby, rüzgarda dalgalanan perdeleri olan açık bir pencereyi işaret etti. "Klima çalışıyor. Sesini duyabiliyorum. Sara!"

Gibby merdivenleri ikişer ikişer çıktı, Chance de hemen arkasından onu takip etti. İlk yatak odası dağınıktı, her yerde giysiler vardı, yatak yapılmamıştı. "Tyra'nın odası galiba."

İkinci yatak odası daha düzenliydi, soluk pembe duvarları ve caddenin karşısındaki park manzarası vardı. Yatak yatılmış ama boştu, yanında bir yığın küçük giysi vardı. Havlu kumaştan kısa şortlar. Bir tişört. Chance çerçeveli bir fotoğraf aldı: Mercedes'in içinde iki kız, üstü açık, biri kamerayı tutana barış işareti yapıyor. "Bu o mu?"

"Barış işareti yapan sarışın. Diğeri Tyra."

Yataktaki battaniyeler geriye atılmış, çarşafın üç köşesi çekilmişti. Komodinin üzerinde bir su bardağı devrilmişti. Lamba devrilmiş ve kırılmıştı. Yatağın uzak tarafında, Gibby ikinci yastığa yapışmış ıslak bir bez yığını buldu. Onu eline aldı. "Islak. Kokuyor."

"Nedir bu?"

Gibby onu yere attı ve parmaklarını kot pantolonuna sildi. "Kötü bir şey, bir tür kimyasal. Sanırım polisi aramamız gerek."

"Babanı mı kastediyorsun?"

"Babamı değil. Bu sefer değil."

★ ★ ★

Burklow'un gelmesi yirmi dakika sürdü ve içeriye temkinli bir bakışla girdi.

"Araman oldukça gizemliydi."

"Yüz yüze konuşmamız gerektiğini düşündüm." "Önce neden burada olduğunu söyle."

Gözleri Chance'in yüzünden benimkine kaydı ve ben omuz silkerek cevap verdim. "Sara ile konuşmak istedim."

"Yani, neden onun dairesine girdin?" "Kapı açıktı."

"Yani içeri girdin mi?" "Öyle sayılır."

"Tamam. Bana anlat."

Fazla bir şey yoktu, ama bildiğim her şeyi anlattım. Dağınık yatak ve kırık lamba, yapışkan, tatlı kokulu kumaştan yapılmış topaklanmış bir top.

Burklow kaşlarını kaldırdı. "Güzel kokulu, ama *yakıcı* mı?" "Boğazımın arkasında, evet."

"Başka?"

"Arka pencere de açık, klima da yüksek ayarda çalışıyor." "Neye dokundun?"

"Kapıya. Merdiven korkuluğuna. Yatağın üzerindeki bez parçasına." "Hepsi bu mu?"

"Yatağın yanındaki masadaki bardak. Onu dik durdurdum." Chance'i işaret etti. "Ya sen?"

"Hiçbir şeye dokunmadım." "Sara'nın odası hangisi?" "Sol üstteki."

Merdiven boşluğuna bir göz attı, sonra uzun uzun oturma odasını inceledi, şişeleri, kirli tabakları gözden geçirdi. "Neden bu konuyu babana söylemedin?"

"Biz pek konuşmuyoruz."

Burklow boğazından bir ses çıkardı, gözleri benden başka her şeye bakıyordu. "Burada kal. Hiçbir şeye dokunma."

Kapı ve penceredeki kilitleri inceledi, sonra merdivenlerden yukarı çıktı. İki dakika sonra geri döndü, tam bir polis gibi. "Benimle gel." Onu ön kapıya kadar takip ettik. Kaldırımları ve caddeyi kontrol etti. "İçeri girdiğini gören oldu mu?"

"Sanmıyorum."

"Ama etrafta insanlar vardı?"

"Evet, tabii. Arabalar. Bisikletler. Sıradan insanlar."

"Özellikle yakınında olan ya da sana dikkat eden biri var mıydı?" "Ken, neler oluyor?"

"Siz çocuklar gitmelisiniz."

"Neden?"

"Dinle, evlat. Benden yardım istedin, ben de geldim. Şimdi, sana şunu söylüyorum

atla, ve senin yapmanı istediğim şey bu."

Ben kıpırdamadım. Bunu bilerek yaptım.

"Tamam, lanet olsun. Peki." Ken yaklaştı, şimdi her zamankinden daha çok polis gibi davranıyordu. "Pencere zorla açılmış, ama ön kapı hasarsız. Bu

Bu, birinin arka kapıdan girip ön kapıdan çıktığı anlamına gelir. Basit bir hırsızlık olabilir. Kır ve al. Her zaman olur. Ama bulduğun bez, o tatlı koku, kloroform. Bu bir anestezi." "

"Ne demek istiyorsun?"

"Zorla girilmiş. Kloroform. Mücadele izleri. En kötü senaryoda, biri onu kaçırmış olabilir."

"Tanrım, Sara..." dedim.

"Bu *onun için* en kötü senaryo. Senin hakkında konuşmadık." Göğsüme dokundum ve yüz hatları sertleşti. "Dinle evlat. Tyra öldü ve Sara kayıp. Martinez ve Smith senin hakkında şimdiden şüpheleri var, özellikle Martinez."

Chance, "Bekle. Ne şüpheleri?" dedi.

Burklow kaşlarını çatı ama soruyu yanıtladı. "Tyra ölü bulunduktan sonra, Gibby'yi Sara'yla birlikte burada buldular. Koşullar ve zamanlama göz önüne alındığında, herhangi bir polis şüphelenirdi — kurbanın oda arkadaşı ve şüphelinin kardeşi — ama bu adamlar da pislikler ve Bill'in hayranları da değiller. Bu konuda sessiz kalıyorlar, ama içten içe Jason'ın tek başına mı çalıştığını yoksa başka kimlerin dahil olduğunu merak ediyorlar. Gibby Tyra'yı tanıyordu. Nerede yaşadığını, ne sürdürdüğünü, belki de alışkanlıklarını ve hareketlerini biliyordu. Sara ile romantik bir ilişkisi vardı, bu da ona içeriden erişim ve aşinalık sağlıyordu. Şimdi Sara ile olan bu olay... zamanlama bir sorun."

Hemen anladım. "Çünkü Jason hapiste."

"Sara'ya bir şey olduysa, Jason'ın bununla bir ilgisi olması imkansız. Martinez ve Smith, 'Suç ortağı...' diye düşünecekler."

"Ya buradaki insanlar bizi görürse..."

"Sakin ol. Panik yapmayalım." Burklow bir elini omzuma, diğer elini Chance'in omzuna koydu. "Siz çocuklar buraya hiç gelmediniz. Anladınız mı? Kloroform, kırılmış pencere veya kırık lamba hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Polisi aramadınız. Anladınız mı?" Başımızı salladık ve o da ikimizi sıkıca kucakladı. "Hadi, gidin artık. Defolun buradan."

★ ★ ★

Benim için sonraki dakikalar bir sis içinde geçti. Sola döndüm. Kırmızı ışıklarda durdum. Burklow, Sara'nın kaçırıldığını düşünüyordu. Chance, onun haklı olduğundan neredeyse emindi.

"Ona rastlayabilirdik. Beni duyuyor musun? Birkaç dakika önce olsaydı, bizi de öldürebilirdi. Bu kadar yakındı dostum. Bu kadar yakındı."

Aynı şeyi iki kez söylemişti ama Chance'in umursadığı şeyleri ben umursamıyordum.

"Dostum, sana *söylüyorum*. Bu kadar yakındı!" Chance başparmağını ve işaret parmağını yarım inç aralıkla gösterdi. "En azından bunu kabul edebilir misin?"

Başımı salladım, tamamen farklı şeyler düşünüyordum. "Bir şeyler yapmalıyız."

"Ne yapalım?"

Sara'yı bul, Jason'ı kurtar, diye düşündüm.

Chance anlamış olmalıydı, çünkü "Kenara çek, Gibby. Arabayı park et" dedi.

"Neden?"

"Sadece arabayı park et."

Rexall otoparkına girdim ve çekme halkaları ve sigara izmaritleriyle dolu bir toprak şeridin yanında durdum.

"Motoru kapat."

Onu da yaptım. Gölgede hava sıcaktı. Trafik dört şeritli yoldan hızla geçip gidiyordu.

şeritt

en "Şimdi bana ne düşündüğünü söyle." "O

hızla adamı bulmamız gerektiğini

geçiy düşünüyorum." "Bunu konuştuk."

ordu. "Sen konuştun. Ben dinledim."

"*Adamı bul*. Kahretsin. *Onu bul* yeter. Yani, yüzüne bir bak! *Onu bul onu bul!*" Chance arabadan indi ve trafik hızla geçip gitti. "Sigara almaya gidiyorum." İçeri girdi ve uzun süre kaldı. Geri döndüğünde daha sakindi. Bir sigara yaktı ve kolunu pencereden dışarı sarkıttı. "Sen olsan ne yapardın?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Peki ya onu bulsaydın?"

"Onu da bilmiyorum."

"Lanet olsun, Gibby... sadece... kahretsin." Sigara izmaritini, neredeyse hiç içmeden attı. "Sen imkansız bir arkadaşsın. Bunu biliyorsun, değil mi? Baş belası, imkansız bir arkadaş." Ağzımı kapalı tuttum. "Öyle sırtıma."

"Sırtmıyorum."

Ama biraz öyle oldu ve Chance bunu biliyordu.

"Tamam, *dahi*. Şimdi ne yapacağız?" dedi.

"Yeni bir arabaya ihtiyacımız var," dedim. "Annem bu arabayı çaldığımızı öğrenmeden önce."

"Arabayı nasıl bulmayı düşünüyorsun?"

"Benimle gel."

Park yerinin karşısındaki bir ankesörlü telefona yürüdüm ve iki bozuk para attım.

"Becky, merhaba. Benim."

"Gibson French, ararsın diye umuyordum." "Hiç şüphe var mıydı ki?"

"Eh, beni iç çamaşırlarımla gördün." "Bu daha da iyi bir neden."

O güldü.

Konuya girdim.

"Dinle, Becky. Bir iyilik yapmanı istiyorum."

★ ★ ★

Telefon kulübesinden çıktığımda Chance bekliyordu. "O yardım edecek," dedim.

"Onun arabası yok." "Hayır, ama Dana White'ın var."

Yürümeye başladım ve Chance yetişmek için koşarak yanıma geldi. "Dana White'ın tam olarak bizim arkadaşımız olmadığını biliyorsun."

"Doğru." Cadillac'ın direksiyonuna geçtim. "Ama Becky, onun sadece kırılgan bir kaltak gibi *göründüğünü* söyledi."

"Gerçekten öyle mi dedi?"

"Evet." Biraz güldüm. "Öyle dedi."

★ ★ ★

Evden yarım blok ötede, Becky'yi gördüm. Her zamanki gibi tişört, kot şort ve fermuarında bir çengelli iğne gördüğüm aynı beyaz vinil botlarla, Dana White'ın arabasının yanında kaldırımında duruyordu. Çok yaklaşımadan durdum, Chance'e inmesini söyledim ve Becky yüzümü iyice görebilmeden arabayı sürdüm.

Bu kısım biraz zor olacaktı.

Annemin arabası sanki hiç ayrılmamış gibi garaja girdi ve ben yarı çömelmiş bir şekilde garaj yolundan sıvıştım. Sokakta, topallamadan yürümeye çalıştım, ama Becky çoktan bir elini ağzını kapatmak için kaldırmıştı. Ya Chance ona olanları anlatmıştı ya da benim sandığımdan daha iyi bir görme yeteneği vardı. Yakından baktığımda, gözlerinde parıltı gördüm, ama hemen sertleşti.

"Bir bakayım," dedi. "Ben hallederim."

Önce kapağı çıkardım.

"Gözlükleri de."

Güneş gözlüklerini çıkardım ve Becky kesikleri ve acımasız, siyah dikişleri inceledi. "Chance, motosikletçilerin yaptığını söyledi."

"Doğru."

"Çünkü kardeşin hakkında sorular soruyordun." "O kimseyi öldürmedi."

Becky hiçbir şey söylemedi. "Bana inanmıyor musun?"

"İyi bir kalbin olduğuna inanıyorum." Yumuşak ellerini yüzüme koydu ve acıyan yerleri öptü. "Sanırım seni şimdi her zamankinden daha çok seviyorum."

Chance boğazını temizleyene kadar elleri yüzümde kaldı, bu da durumu garip hale getirdi. "Hadi," dedim. "Seni eve götüreceğim."

"Ya eve gitmek istemiyorsam?" "Bizimle gelemezsin."

"Çünkü tehlikeli mi?"

"Yüzüme bak, Becky. Böyle bir şey tekrar olabilir, ya da daha kötüsü. Bir planım bile yok."

"Uyumumda değil."

"Umursamalısın," dedim.

Ama o kollarını kavuşturdu, etkilenmemiş ve hareketsizdi. "Arabayı istiyor musun, istemiyor musun?"

Reece gizli koridorlarda dolaşıyordu ve kendini zar zor kontrol edebiliyordu. Kız. Risk. Hayatı boyunca dikkatli bir adam olmuştu. *Artıları. Eksileri. Olasılık.* Reece Tanrı'ya inanmazdı, ama bir dini olsaydı, o da şudur: yakalanma. Günlerini bu dinden doğan disiplinle ölçüyordu. Hedef seçimi. Hedef edinme. Aylarca bir seçim ve plan yapabilir, sonra da kurduğu gizli hayatına en ufak bir risk işareti gördüğünde ikisini de terk edebilirdi.

Ama bu, kızıdan önceydi.

X beklemesi gerektiğini söylemişti, ama Reece beklemedi, *bekleyemedi* ve X işin içindeyken, bu riski ölçebilecek kadar büyük bir ölçek yoktu.

Kendi cüretkarlığından hâlâ sersemlemiş olan Reece, güvenlik kameralarını kontrol etti, ön kapının arkasında kilitlendiğini ve hareket sensörlerinin devrede ve aktif olduğunu doğruladı. Sistem son teknoloji ürünüydü, eski bir Gizli Servis ajanı tarafından yüz bin dolarlık sabit ücret karşılığında, nakit ve pazarlık edilemez olarak tasarlanmış ve kurulmuştu. Arazide on sekiz kamera, evde ise bir düzine kamera vardı.

Monitörlerden uzaklaşan Reece, bir bardak I. W. Harper burbon doldurdu. Çok içen biri değildi, ama adrenalin onu gerginleştiriyordu ve bu burbonun yardımı dokunuyor gibiydi.

"Yüz on ülkede sevilen tek burbon."

Bu popüler bir slogandı ve babası bunu tekrarlamaktan hoşlanırdı. Reece, yaşlı adamı, hızlıca göz kırpmasını ve hızlıca içki içişini görebiliyordu.

Annen eve gelmeden acele et...

Demiryolu mühendisi olan babası, Reece yedi yaşındayken talihsiz bir düşüşün ardından iki vagon arasında ezilerek hayatını kaybetmişti. Reece'in annesi aileyi bir arada tutacak kadar güçlüydü, ama o da Reece on iki yaşındayken yemek borusu kanserinden öldü.

Bourbon'u bitiren Reece, güvenlik monitörlerinden ayrıldı ve evinin kuzey kanadını çaprazlayan gizli koridorlardan birini takip etti. Elbette başka yerleri de vardı — kendisine ait güvenli alanlar ve X'in sağladığı diğer yerler — ama kuzey kanadı özel biri içindi.

Sara ilk sıradaydı.

Bir sonraki koridorda Reece, duvar dikmeleri ve kontrplak arasında sıkışmak için yana döndü. Tek bir ampul görmek için yeterli ışık sağlıyordu, ama Reece'in buna ihtiyacı yoktu. Her köşeyi ve dönüşü, alçıpanın ötesindeki her odayı ve izlemek için güvenli her yeri biliyordu. Kuzey kanadını ilk başta bu yüzden inşa etmişti.

Gizli yerler.

Gözetleme.

Odaların önünden geçerken onları hayal etti.

Banyo, yatak odası...

Kız yakında uyanacaktı ve o da orada izlemek ve dinlemek için hazır olacaktı. Elbette ona dokunmayacaktı, günlerce, hatta haftalarca dokunmayacaktı, ama samimi anlar da en az o kadar önemliydi: giyinme ve kişisel bakım, dünyanın dört bir yanındaki kadınların gündüz ve gecelerine kazınmış küçük ritüeller.

Bir sonraki kavşakta Reece sola döndü ve başka bir koridora girdi.

Mutfak, oturma odası, dolap...

Ana yatak odasının duvarının arkasında durdu, burada iki yönlü camdan veya mükemmel bir şekilde gizlenmiş küçük deliklerden izleyebilirdi. Ama bu sadece *başlangıçtı*, bu yüzden Reece bir merdiven aldı ve tavan kirişleri boyunca sürünerek yatağın üzerine çıktı ve aydınlatma armatüründen aşağıyı görebildi. Sara, onu özenle yerleştirdiğinden beri hiç kıpırdamamıştı: bir omzunda sarı saçları, onu örten çarşaf. Elbette onu farklı giydirebilir ya da soyabilirdi. Ama Reece öncelikle bir gözlemciydi ve sabırlıydı; bu yüzden gözlerini kapattı ve loş ışıktaki gülümsedi.

Adı Sara'ydı. O,
Reece'e aitti.

★ ★ ★

Sara uyandığında, sanki siyah bir bulutun içinden yükseliyormuş gibi, her şey yumuşak ve destekleyiciydi, yavaşça yukarı doğru sürükleniyordu. Bir an için huzur içindeydi. Ama bir parça rüya vardı: sokaktan gelen gri ışık ve odadaki gürültü, onu yatağa bastırıp yüzünü eliyle kapatan bir adamın yüzü. Çığlık atmaya çalıştı, ama onun korkunç derecede nazik sesi, ona daha da yaklaşıırken, iğrenç derecede tatlı ve ıslak bir şeyle boğuldu.

Nefes al...

Ağzında ve ciğerlerinde, hastalık gibi bir tat.

Aferin kızım...

En kötüsü o kısımdı: kaldırılmış çene ve hevesli gözler, bekleyen ağızda küçük dişler. Savaşmaya çalışmıştı, ama gücü yoktu. *Solan bir oda. Solan bir benlik.* Sonunda yalvarmaya çalışmıştı, ama dudaklar gitmişti, gözler gitmişti.

Sadece bir rüya, diye düşündü.

Ama tadı ağzında kalmıştı.

Sara, daha önce hiç görmediği bir odada birdenbire uyandı.

Bu gerçektir.

Onun teri Sara'nın yüzüne damlamıştı.

Sara'nın boğazı safra ile doldu ve onu, etrafındaki duvarlar kadar soluk ve pembe olan yatak örtüsüne kustu. Beyaz boyalı metal bir başlık, krem rengi perdeler gördü. Gözlerini kapattı, ama odayı görmezden gelemedi.

O bir yatak odasıydı.

Üzerinde kıyafet
yoktu.

Yüzünü garip bir yastığa gömdü; çığlık atmaya korkuyordu, onun gelmesinden korkuyordu.

O.

O.

Tek bildiği, güçlü elleri ve yüzündeki ay, açık ağzı ve bir çocuğunki gibi dişleriydi.

"Aferin kızıma," demişti.

Benim iyi, iyi kızım.

Sara yastığa doğru çığlık attı; bunu yapmak zorundaydı. Tekrar kusmak, kendini boşaltmak istiyordu; ama gerçeklik, kusamadığı tek şeydi. Bu fantezi geçtiğinde, cesaretini aramaya başladı. Bunu yapmak için,

Gözlerini kapalı tuttu ve kalp atışlarına, sonra da ciğerlerindeki nefesine odaklandı. Yirmi yedi yıl boyunca hayatta kaldığı her şeyi hatırladı: kötü erkek arkadaşları ve arka sokakta yaptığı kürtaj, ailesiyle yaşadığı kavgalar ve Haight-Ashbury'de geçirdiği zorlu bir yıl.

Yapabileceğini düşündüğünde gözlerini açtı. Ahşap bir zemin. Beyaz boyalı süpürgelikler. Daha fazla risk alarak, yatağın ayak ucunda ahşap bir sandık, dantelli bir örtüyle kaplı bir şifonyer ve plastik papatyalarla dolu bir vazo gördü. Yerde küçük halılar vardı. Bir makyaj masası, bir ayna ve hiç görmediği insanların çerçeveli fotoğrafları vardı.

Kendini battaniyeyle örttü ve fotoğraflardan birini aldı. Fotoğrafta, bir roller coaster ve bira, patlamış mısır ve okyanus banyosu reklamlarının asılı olduğu tahta binaların önünde duran genç bir aile siyah beyaz olarak çekilmişti. Küçük bir çocuk bir torba fıstık tutuyordu. Sadece baba gülümsüyordu.

Sara fotoğrafı yerine koydu.

Odada hiç ses yoktu.

Perdeler vardı ama pencere yoktu.

Yatak odasının kapısında dinledi ama hiçbir şey duymadı. O, diğer tarafta olmalıydı.

Öyle olmalıydı.

Hızla hareket eden Sara, yatağın altını ve makyaj masasının altını kontrol etti. Şifonyerin çekmeceleri eski moda iç çamaşırlarıyla doluydu; dolaptaki giysiler de aynı derecede modası geçmişti. Uyuşmuş bir şekilde giyinirken, aynada kendini gördü, içi boş ve sabun gibi solgun, kalem etekli ve dar bluzlu garip bir kadın.

"Ben değilim," dedi. "Tyra gibi değilim."

Kapıyı açtı ve bir tarafında pembe bir banyo, diğer tarafında ikinci bir yatak odası bulunan bir koridora adım attı. Koridor mutfakta son buluyordu.

Hâlâ pencere yoktu.

Ağlayarak, yan odaya sendeledi ve bir rulo masaya çarptı. Oda küçüktü, ama bir kapı ve bir şemsiye standı vardı. Bu, *çıkış*, *dışarı*, *kaçış* anlamına geliyordu. Sara kapıya koştu ve kilidi kırdı, metal, kolu çekince kırıldı ve zincir sıkıca gerildi.

"Kahretsın! Kahretsın!"

Sürgüyü açmaya çalışırken elini sıyırdı. Zincir düştü ve kapıyı itti. Kapının arkasında çelikten yapılmış ikinci bir kapı vardı. Ne kolu ne de kilidi vardı.

Menteşе bile yoktu.

"Hayır! Hayır! Hayır!"

Sara elleri ağrıyana kadar metale vurdu. "Hayır,
lütfen..."

Yere kaydı. "Tyra gibi
olmasın."

Sabah ortasında gardiyanlar geldi, bu sefer Jordan ve Kudravetz. Jason'ı alt kata götürdüler ve X'in niyetinden şüphe yoktu. Dövüş şortuna kadar soyunmuş, çıplak ayakla süpürülmüş taşların üzerinde duruyordu, gözlerindeki parıltı soğuk, eleştirel ve hevesliydi.

Muhafızlar ayrıldığında, X gözlerini Jason'a dikti. "Hâlâ birbirimizi anlıyoruz, değil mi?"

"Düşüncelerini gayet açık bir şekilde ifade ettin. Hiçbir şey değişmedi." "Hazırlanmak için zamana ihtiyacın var mı?"

Ama Jason çoktan soğuk, ölümcül bir duruma girmişti. Ellerini kaldırdı ve X'in etrafında dönmesini izledi, aldatmacayı, aldatmacanın içindeki aldatmacayı aradı. Eller. Ayaklar. Göz kırpması. Bazen aldatmacalar dikkat dağıtmak veya silahsızlandırmak için tasarlanmış sözlerdi. Bu en sevilen stratejiydi.

Zihni karıştırmak, dengeyi bozmak.

Dengeyi bozmak, adamı yok etmek.

Ancak Jason buna hazırlıklıydı, onlar daireler çizdikçe gölgesi duvara yansıyor, X'in ayakları taşın üzerinde fısıltı gibi ses çıkarıyordu, Jason ilk hamleyi yaparken elleri havadaydı, bir dizi yumruk ve tekme, kendi feint'i ve ardından melon kabuğu gibi deriyi yaran hızlı ve keskin bir jab ile ilk kanı döktü.

X acı ya da şaşkınlık belirtisi göstermedi, tek değişiklik kanın gözüne damlamasıyla tek bir göz kırpmasıydı. "Anladığım kadarıyla baban seni ziyarete gelmiş. Daha önce hiç gelmemiş olması garip."

Jason hiçbir şey söylemedi. Döndü.

"Sence değişti mi? Yoksa sende bir değişiklik mi hissetti, son geldiğinde hiç olmayan bir umut nedeni mi?"

"Dövüşüyor muyuz yoksa konuşuyor muyuz?" "Geçmişte ikisini de yaptık."

X'in sözleri omuz silkme gibiydi, ama ardından Jason'ın şimdiye kadar gördüğü en mükemmel kontrollü şiddet gösterisi geldi, onu sersemleten ve şaşkına çeviren bir hareket ve temas patlaması. X iki kez kan döktü, sonra hoşnutsuz bir ifadeyle geri çekildi.

"Yine," dedi ve aynı acımasız hızla Jason'a saldırdı. Bu sefer Jason daha iyidir, bir dizi darbeyi engelledi ve ardından dört iyi yumruk ve çoğu insanı yere serecek kadar sert bir kaburga yumruğu indirdi. X sadece homurdandı ve tekrar saldırdı, yüzüne sert darbeler indirdi, Jason'ın bacağını kalçasından aşağısını uyuşturan bir tekme attı. Tek bir adım attı ve bacağı büküldü.

"Yeter!" X öfkeyle arkasını döndü. "İki ay önceki halini hayal mi ettim? Bir şekilde yanlış mı hatırladım?" Jason kan tükürdü ve X burnunun ucuna baktı. "Bu acınası bir durum. Kalk ayağa."

Jason yavaşça doğruldu, ama X hızla geldi, onu iki kez daha yere düşürdü, sonra bir kez tükürdü ve küçümsemesini vurgulamak için sırtını gösterdi. Bundan sonra saldırıları klinik, stratejik ve mükemmel bir şekilde gerçekleştirildi. Ama ne kadar çok vuruş yaparsa, o kadar çok sinirleniyordu, Jason'ı köşeye sıkıştırana kadar daha sert ve daha hızlı vuruyordu, her vuruşla boğazından sert sözler çıkıyordu.

Hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım...

Ama Jason bir nedenden dolayı köşede duruyordu, X ona son bir darbe indirene kadar darbeleri emiyordu, hala tiksinti ile doluydu. "Tanrı aşkına, ayağa kalk."

X gardını indirdi ve Jason'ın ihtiyacı olan tek şey buydu, çeyrek saniye içinde ters vuruş yaptı, parmak eklemleri ve avuç içi aynı anda X'in kaşının ortasındaki basınç noktasına ve sol elmacık kemiğinin altındaki yüz sinirine vurdu. Mükemmel bir şekilde yapılan bu vuruş, dayanılmaz bir acı ve neredeyse anında bayılmaya neden olurdu. Ama X son anda, ayakta kalabilmek için yeterli olacak kadar seğirdi. Yine de sersemlemişti ve bu da Jason'ın ihtiyacı olan tek şeydi. Sert parmaklarıyla vurdu, X'in boğazını yakaladı, ardından bir dizi hızlı yumruk ve X'i dizlerinin üzerine çökertmeye yetecek kadar güçlü bir sağ kroşe ile devam etti. Jason, yere düşerken ona yetişti ve daha zayıf bir adamı öldürebilecek bir aparkatla kalçalarını çevirdi. X bile betona çarptığında yarı ölü gibi görünüyordu, gözleri kısılmış, kan ve diş parçaları öksürüyordu.

Jason doğruldu, nefes nefeseydi. Ucuz atlatmıştı. Bir dakika daha geçse, dövülecek gücü kalmazdı.

Dengeyi boz.

Adamın izini sil.

Gece yarısı alınan karar buydu: X'i kızdırmak, öfkeyi hiddete, hiddeti de küçümsemeye dönüştürmek. Jason'ın tek seçeneği buydu, bu yüzden darbeleri, acıyı göğüsledi ve bunu ne için yaptı?

Çeyrek saniye.

Göz açıp kapayıncaya kadar.

Jason bir sandalye çekti, bir şişe şarap buldu ve X'in kendi kusmuğunda boğulup boğulmayacağını görmek için bekledi, sonra gözlerine renk geldi. Adama yardım etmeyi düşündü - on saniye boyunca *o lanet olası yakınlık*.

X odaklanabildiğinde, Jason'ı sandalyede, şişeyi yarısı boş buldu. "Biliyordum," dedi. "Haklıydım..."

"Ne hakkında?"

Ama X cevap vermedi. Kanamaya, başını sallamaya ve sevinç gözyaşları gibi görünen gözyaşları dökmeye çok meşguldü.

★ ★ ★

Warden Wilson için dünya çoktan anlamını yitirmişti. Ofisi mi? *Ne önemi vardı ki?* Sorumlulukları? Gelecek? Karısı en son ne zaman eline dokunmuş ya da gülümsemişti? Ya da oğulları en son ne zaman ona *baba* demişti?

X gerçekten ölebilir miydi?

Elbette fiziksel olarak öldürülebilirdi, ama ne gibi önlemler almıştı? Adam deli, acımasız ve günahkar bir zengindi. Avukatları, paralı askerleri vardı, Tanrı bilir başka neler vardı. Ve X erken ölürse ne olacağını sadece Tanrı bilirdi.

"Affedersiniz, efendim?" Müdürün sekreteri açık kapıda belirdi. "Ziyaretçi işlemleri için hala bir cevap gerekiyor ve doktor tekrar aradı. Gerçekten gitmeniz gerektiğini düşünüyorum."

"Peki."

Müdür masasından kalktı, ancak sanki bin kilo ağırlığında gibi görünüyordu. Sekreteri X hakkında fikirleri vardı — çoğu kişinin olduğu gibi — ancak bodrumdaki canavarı sadece birkaç kişi anlıyordu: bedelini ödeyen ve korku içinde yaşayanlar. Ceketinin düğmelerini ilikleyen Müdür Wilson, idam mahkumlarının bulunduğu alt bodrum katına doğru ilerledi. İki gardiyan merdivenlerin altında duruyordu. "Durum nedir?" diye sordu.

"Doktorla birlikte. Uyanık." "Ruh hali?"

Aynı gardiyan diğerine baktı, sonra omuz silkti. "Mutlu görünüyor diyebilirim."

Bu, müdür için hiç mantıklı gelmedi. X hiç böyle bir kavgayı kaybetmemişti. "Burada kalın," dedi. "Ben söylemeden kimse girip çıkmasın."

Ölmesine üç gün kaldı...

Bu çok az bir süreydi, ama Bruce Wilson hiç cesur bir adam olmamıştı. Karısı ilk kez saldırıya uğradığında, ailesiyle birlikte kaçmayı planlamış ve X'i bir daha görmemek için Tanrı'ya dua etmişti. Bu konuda da çok dikkatli davranmış, biletleri nakit ve gizlice satın almış, sevdiği insanlar dışında her şeyi terk etmeye hazırды.

Ama X bir şekilde bunu öğrenmişti.

Hatırladığım kadarıyla, "Sen güneyin başka bir yerinden geliyorsun. Mississippi. Delta." demişti.

Aileniz uzun süredir orada mı yaşıyor?

Hatırlayabildiğim kadarıyla.

Öyleyse, yeniden yakalanan köleleri sakat bırakma gibi acımasız ve bir zamanlar yaygın olan uygulamayı biliyorsunuzdur herhalde?

Yani...

Kırık ayak bilekleri ve parçalanmış dizler, kopmuş tendonlar ve kesilmiş ayaklar, hepsi çok gotik ve savaş öncesi dönemden kalma...

Anlamıyorum.

Anladığınızda eminim.

Sonra X, müdürün seyahat programının bir kopyasını masanın üzerine koydu. Charlotte'tan Atlanta'ya.

Atlanta'dan Sidney'e.

Müdür, o andan sonra eve doğru koştuğu ve en küçük oğlunun çığlıklarını duyduğu dışında pek bir şey hatırlamıyordu. Bütün ailesi mutfaktaydı ve geriye dönüp baktığında, en tuhaf şeyleri hatırlıyordu: köşede kıvrılmış muşamba zemin, açık bir şarap şişesi ve yanmış yemek kokusu. Ne kadar uğraşsa da, karısının yüzünü veya büyük oğlunu hatırlayamıyordu, oysa ikisi de oradaydı. O anda kalbini kıran ve o günden beri her gün onu yorana kadar peşini bırakmayan şey, küçük oğlunun görüntüsüydü, ama aslında sadece bacakları, dizlerinde yara kabukları olan ince bacakları ve imkansız açılarda bükülmüş halleriydi.

Bu anıdan boğulan Müdür Wilson, koridordan ilerleyerek hapishane doktorunun X'in gözünün üzerindeki kesikleri dikmek için eğildiği hücreye doğru yürüdü. Sakinmiş gibi davranan müdür, "Durumu nasıl?" diye sordu.

Doktor, çalışmaya devam ederken bir kez homurdandı. "Hafif bir beyin sarsıntısı ve belki kırk dikiş. Hadi, dişlerini göster."

"Dikişi atın ve çıkın." X acı çekiyorsa da bunu göstermiyordu. Yatakta hareket ederek yastığa yaslandı ve parmaklarını göğsünde birleştirdi. "Aileniz nasıl?"

Müdür şiddetli bir panik hissetti ve bunu gizlemeye çalışarak, doktor eşyalarını toplayıp çıkarken onu izliyormuş gibi yaptı. "İyiler," dedi.

"Peki ya en küçüğün?" diye devam etti X. "Trevor, sanırım. Genç Trevor nasıl?"

Müdür, "*Üç gün, hepsi bu,*" diye düşündü, ama öfkesini gizleyemedi. "Topallaması hala onu rahatsız ediyor. Ağrı hiç geçmiyor."

"Beni gereksiz yere acımasız buluyorsun."

Müdür, nadir görülen bir güçle omurgasını düzeltti. "Evet." "Peki ya ben minnettarlık veya pişmanlık duygularımı ifade etmek istersem? bunu söylersem, bana inanır mısınız?"

"Soruyu anlamadım."

"Zorlu bir başlangıç yapmamıza rağmen, adil ve anlayışlı davrandığınızı söylüyorum. Bu davranışınızı ödüllendirmek istiyorum." X bakışlarını soğukkanlı tuttu. "Siz, eşiniz ve en büyük oğlunuza üçer milyon dolar versek nasıl olur? Ayrıca Trevor'a topallığı için beş milyon daha."

Müdür ağzı açık kaldı; kendini tutamadı. "On dört milyon dolar mı?"

"Yirmi yapalım."

Böyle bir servet düşüncesi müdürün başını döndürdü. Bu, kendisi ve eşi için yeni bir başlangıç, Trevor için daha iyi bir tedavi anlamına geliyordu...

"Son bir şey daha isteyeceğim," dedi X.

Müdür, gurur ve onurunun son kırıntılarını yuttu. "Ne istediğini söyle."

X tam da bunu yaptı. Çok net konuştu. "Detayları halledebileceğinizi varsayıyorum?"

Müdür yapabileceğini söyledi, neden olmasın ki? Sonuçta kırdığı onca şey, onca insan, hayat ve yasa vardı...

"Neredeyse unutuyordum," dedi. "Jason French'in bir ziyaretçisi var, küçük kardeşi. Onu geri göndereyim mi?"

"Neden bunu yapasın ki?" X sonunda kırık dişlerini gösterdi. "Sonuçta, aileden daha önemli bir şey yoktur."

Bu bir zamanlar X için de geçerliydi. Çocukken anne babasını çok severdi. Küçük kız kardeşi bile, tombul, yuvarlak yüzü ve kıkırdamayı sevmesiyle güzel bir anıydı. O ilk yıllar bir rüya gibiydi: malikaneler ve seyahatler, büyük yatlar ve usta aşçılar. Ailesinin özel yapısı başından beri belliydi, erkeklerin babasına duydukları saygıdan, söyleneni yaparken güzel ve genç karısına gizlice bakmalarından anlaşılıyordu. Annesi, X'e uzak diyarlardaki prenslerin hikayelerini okurdu ve X'in bu hikayeleri sevmesi gerekiyordu - bunu annesinin gözlerinde görebiliyordu - ama bu hayali prenslerin hiçbiri X'ten daha iyi bir hayat yaşamıyordu. Dünya bir krallıktı, babası da kraldı.

X sekiz yaşındayken, doğum günü mumuyla parmağını yaktı ve ateşe olan ilgisi böylece başladı. Başlangıçta küçük şeylerdi: kibritler, kartonlar ve erimiş plastikler. Ancak bir sonraki doğum gününde, rüyalarında mumlar değil, büyük yangınlar vardı. Babasının altın çakmağını kullanarak ilk gerçek yangınını çıkardı ve bu yangın Charleston malikanesinin on dönümlük ormanlık alanını yok etti. İkinci yangın ise komşusunun arabasıydı. Elli bin dolar değerinde, koleksiyon parçası bir araba; ve bunu tek bir kibritle yapmıştı.

Yangın.

Kontrol.

Üçüncü yangında bir ev ve içinde mahsur kalan iki köpek yandı. Ancak biri onu gördü, polisler geldi ve para el değiştirdi. X, çocuk cezaevine gönderilmek yerine altı ay boyunca yoğun terapi gördü. Yarım yıl boyunca sahte pişmanlık ve aldatma yaşarken, doktorlar notlar aldı ve cesaret verici sözler söyledi. X ise acı verici ereksiyonlarını ve köpekleri, yanarken çıkardıkları çığlıkların neredeyse insan sesine benzediğini düşüncelerini sakladı.

X, terapide geçirdiği zamandan bir ders çıkarmışsa, o da yangınların dağınık ve gizlenmesi zor olduğuydu. Ayrıca, rüyaları artık yangınlarla değil, çığlık atan köpeklerle ve onlardan sonra gelen hayvanlarla doluydu: önce bir iki fare, sonra tavşanlar ve sincaplar, ta ki rüyaları kırmızı etle dolana kadar.

ve beklentiyle dolu günlerini geçirdi. X, o günleri tuzakları ve gizli yerleriyle geçirdi. Ve ebeveynleri temkinli bir mesafe korusa da, kız kardeşinin kedisini bahçe hortumu ile donarak kış ağacına yapıştırdığı gün işler gerçekten değişti. Ondan sonra, ebeveynleri daha sık seyahat etmeye başladı ve seyahat ettiklerinde sadece kız kardeşini götürdüler. Nadiren eve geldiklerinde, X'in annesi her seferinde daha az sevimli görünüyordu, geceleri hizmetçileri gönderip tek oğlunun yorganını düzelter, neredeyse bir yabancı gibiydi. X'in babası bile "*Sarılmak yerine el sıkışmak daha iyidir*" diyerek şaka yapmaya çalıştı.

X on üç yaşındayken, babası işkence görmüş hayvanların somut kanıtlarını ilk olarak dağ koruma alanındaki bir av bekçisinden aldı. Küçük, çevik bir adam olan bekçi, kanatları ağaca çivilenmiş, hala hayatta olan bir yeşilbaş ördek ve birkaç gün sonra, her iki gözü çıkarılmış ve karnı deşilmiş, yere çivilenmiş genç bir vaşak bulmuştu.

Ailesinin bakışları daha endişeli hale geldi, ama kimse ona bu konuda soru sormadı.

Kimse pek bir şey söylemedi.

Bir ay sonra, Wellington'daki binicilik çiftliğinin ahırından bir tay kayboldu. Bu, kız kardeşinin özel bir taydı. X onu hızlı ve dağınık bir şekilde öldürdü ve hemen *bulunabilecek bir yere* bıraktı. Neden? Çünkü fısıltılar ve şüpheler ya da her girdiğinde odayı dolduran sessizlik ve pamuk gibi sessizlikten daha iyi bir şey yoktu. Bir parçası, eğer ona karşı çıkarlarsa, belki durur diye düşünüyordu. Eğer biri, "*Oğlum, bu yanlış*" ya da "*Oğlum, neden ruhunda böyle bir boşluk var?*" dese.

Kimse tek kelime etmediğinde, başka bir tay aldı, onu bağladı ve köpeklerin çığlık attığı gibi çığlık atması için canlı bıraktı. Bundan sonra, X'i önce başka doktorlara, sonra İsviçre'deki en pahalı yatılı okullara gönderdiler. Onları bunun için nefret etti ve bu nefreti besledi, beş yıl boyunca yalnızlık ve inkar, cevapsız mektuplar ve iptal edilen ziyaretler, ait olma arzusu ve bunu başaramayacağını bilmenin acısıyla beslendi ve her gece karanlıkta kendini uyutmak için sallandı. Çok *zayıftılar!* Noel arifesinde kabul etmek, sevmek veya telefona cevap vermek için çok zayıftılar. Bu kabul edilemez bir şeydi, bu yüzden X bir taksiyle Cenevre havaalanına gitti, sahte pasaportla gümrükten geçti ve kışlık malikaneye gitti, orada tatilin sessizliğini kullanarak hepsini öldürdü.

X, onların ölümlerini duygusuzca hatırlayabiliyordu, ancak zayıflıkları, sızlanmaları ve kıvranmaları onu hala tiksindiriyordu.

ona olan aşklarının hiç bitmediğine yemin ettiler. Sadece yumuşaklıkları koşulsuzdu. Jason'dan çok farklıydı, diye düşündü X: Jason, yetenekli ve hızlıydı, ama aynı zamanda derin düşünceli, güçlü ve kendi şiddet eğiliminden hiç korkmuyordu. X bir liste yapsa, Jason French'te hayran olduğu tüm özellikleri anlatmak için sayfalarca yazması gerekirdi: cesareti ve inancı, kendini tanıma bilinci. Hatta pervasızlığı bile mutlak bir şeydi, ama sadece vazgeçmeyi *seçtiğinde*. Elbette, Jason'ın X'i biraz rahatsız eden bir özveri eğilimi vardı. Bunun ötesinde, o X'in tüm hayatı boyunca aradığı tek şeydi. O eşit biriydi; değerliydi.

Belki de liste o kadar da kısa değildi.

Lanesworth Hapishanesi'nin bekleme odası eski ter ve bayat hava kokuyordu. Gardiyan beni almaya geldiğinde, arkadaşlarımı sert bir bankta bırakıp onu takip ederek, içinde bir masa ve iki sandalye bulunan boş bir odaya girdim. Bir dakika sonra Jason, tam kelepçeli halde sürünerek odaya girdi. Bana mutsuz bir şekilde baktı. Dikişler. Çürükler. "Burada ne işin var? Babama seni uzak tutmasını söylemiştim."

"Bu aralar babamı pek dinlemiyorum."

Jason oturdu, zincirler tıkırdadı. "Burada olmak, burada *görölmek* senin için tehlikeli. Ne dediğimi anlıyor musun? İnsanlar bana ulaşmak için sana zarar verecek."

"Senin başına bir şey gelmiyor gibi görünüyor."

"Yüzüm mü? O sadece hapishaneden. Senin mazeretin ne?"

"Hells Angels. Carriage Room." Hiçbir şey olmamış gibi omuz silktim. "Sorduğum sorular hoşlarına gitmedi."

"Benimle ilgili sorular mı?"

"Sen. Tyra."

"Lanet olsun..."

"Orada bir kavga ettin. Tyra ile ilgiliydi." "Silahlarla ilgiliydi."

"Ama o da işin içindeydi."

"Öldürülecek kadar değil. Pagans ile bir anlaşma yapmıştım, askeri silahlar karşılığında koruma ve nakit para. Bazılarını kendileri sakladılar. Bazılarını birlikte sattık. Tyra, Angels'a da satmam gerektiğini düşünüyordu. Payını istiyordu ve bir anlaşma yapmaya çalıştı. Bu bir işti. Angels, Tyra'yı hiç umursamadı."

"İş." Soğuk bir şekilde söyledim, ama Jason etkilenmedi.

"Hiçbir zaman iyi adam gibi davranmadım. Paraya ihtiyacım vardı, bu kadar basit. Nedenlerini sana söyledim."

"Onu kimin öldürdüğünü tahmin ediyorsundur."

"Bak, kardeşim, Tyra eğlenceli biriydi, ama bir sürü sorunu vardı. Onun nasıl biri olduğunu gördün. O kız bir azizi bile cinayete sürükleyebilirdi."

"Tek ihtiyacım olan bir başlangıç noktası."

"Başlamamı istemiyorum! Mesele de bu! Beni ya da bu hapisaneyi, Pagans'ı ve kesinlikle Angels'ı da istemiyorum."

"Seni mahkum ederlerse, idam ederler."

"Evet, tabii. Savcılar."

İçim soğuk bir şekilde geri çekildim. "Bu ne tür bir kaderci, mahkum saçmalığı?"

"Eve git, evlat. Okula git. Kızları öp." "Sadece senin ölümünü izlemek için pes etmeyeceğim."

"Bu Robert'ın söyleyeceği bir şeye benziyor."

"Sara kayboldu." Bu benim son mermimdi, bu yüzden onu yakın mesafeden ateşledim. "Burklow, onun Tyra'yı öldüren kişi tarafından kaçırıldığını düşünüyor. Bu, artık meselenin sadece seninle ilgili olmadığı anlamına geliyor."

"Dinle beni, evlat. Bu iş seni aşıyor. Burada neler olduğunu anlamıyorsun."

"Bana açıklayın."

"Anlatsam da bana inanmazsın; ve bana inansen da kabul etmezsin. Sana şunu söyleyeceğim." Yaklaşırken kelepçeleri tıkırdadı. "Dışarıda arkanı kolla. Ciddiyim. Yürürken. Araba sürerken. Etrafındaki insanlara, etrafındaki *herkese* dikkat et. Yabancılarla konuşma. Yabancılar kapıyı açma. İçeride kal. Arkadaşlarınla kal. Dışarıda ve yalnız kalırsan, yaşından daha yaşlı görünen orta yaşlı erkeklere özellikle dikkat et, özellikle de küçük ve zayıf ve hiç tehlikeli görünmeyenlere. Böyle birini görürsen, koş, hayatın için koş."

"Neden koşayım? Ne adamı?"

"Böyle bir hapisane unutmaz diyelim ve beni kontrol etmek isteyen insanlar var, bunu yapmak için sana zarar verecek kötü insanlar."

"İçeridekiler mi, dışarıdakiler mi?"

Jason gülümsedi, ama pek sıcak bir gülümseme değildi. "Seni anlıyorum, kardeşim. Gerçekten anlıyorum. Aile olduğumuz için yardım etmek istiyorsun ve bu sana asil bir amaç gibi geliyor."

ama biz uzun zamandır aile değiliz. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Ben öyle görmüyorum."

"Hatırladığın kardeşin artık yok, evlat, Vietnam'da Robert gibi öldü." Jason ayağa kalktı, gözleri boşlukta. "Bu gerçeği ne kadar çabuk kabul edersen, o kadar iyi olur."

★ ★ ★

Jason'ı hücrelerine geri götüren gardiyan X'in görevlisi değildi, bu yüzden Jason beklemek zorunda kaldı ve bu hiç de kolay değildi. Hücrelerinde bir ileri bir geri yürüdü, kapıyı yumrukladı. "X ile konuşmak istiyorum! Hemen! Onu hemen görmek istiyorum!"

Gibby geri adım atmayacaktı.

Sorun da buydu. "Gardiyan!

Gardiyan, lanet olsun!"

Jason sonunda bodrum katına indiğinde, X'i bir elinde boya fırçasıyla buldu. "Bu sefer ne tür bir çılgın oyun oynuyorsun?"

"Oyun mu?" X dönmedi.

"Kız. Kayıp kız."

X tuvalin üzerine biraz boya sürdü. "Bu resim hakkında fikrini almak istiyorum."

"Soruma cevap ver."

"Önce resim."

Sabırsızlığını bastırarak Jason resme baktı. Bu sadece bir başlangıçtı, ama ana fikri açıktı: bir dövüşçü yerde yatıyor, ikincisi onun üzerinde duruyordu. "Yerde yatan sensin."

"Yerde *baygın* yatıyorsun." X biraz daha boya sürdü. "Öğrenci olduğumdan beri ilk kez oluyor."

Bu kelimeyi sıradan bir şekilde söyledi, ama dövüş sanatları öğrencisi olan X'in sıradan bir yanı yoktu. İsviçre'de bir çocukken, ailesini öldürmekten paçayı kurtarmadan önce Wing Chun ve hapkido'da ustalaşmış, ebeveynlerinin servetini miras almış ve kendini tamamen Shotokan Karate-Do'nun öğrenimine adanmıştı. 1922'de bu disiplini Çin'den Japonya'ya getiren Okinawalı usta Gichin Funakoshi ile çalışmak için küçük bir servet harcamıştı. X, bu eğitimi bir keresinde

Tanrı'nın verdiği bir ıstırap gibi tanımlamıştı. O anda Jason'ın umurunda değildi.
"Kardeşimi hedef alıyor musun, almıyor musun?"

Fırça, tuvalden bir santim uzakta durdu.

"O zorlu bir çocuk, ama sadece bir çocuk. Bu yerde hayatta kalamaz, yani eğer sonuca ulaşmak istiyorsan..."

"Kardeşinle ilgili bir son hedef yok." X sonunda döndü. "Benim tek endişem sensin. Bunu çok açık bir şekilde belirttim."

"O zaman neden oda arkadaşını
kaçırdın?" "Oda arkadaşı mı?"

"Tyra'nın oda arkadaşı kaçırıldı. Ben buradayken polisler kardeşime bakacak. O kızları tanıyordu. İkisini de tanıyordu."

X fırçayı bıraktı. "Bu oda arkadaşı mı? Sarışın mı?" "Onu
tanıyor musun?"

"Sadece onu
tanıyorum." "O zaman
Reece." "Ya da Reece
değil."

Ama bu saçmalıktı ve Jason bunu biliyordu. "Kardeşim şu anda oda arkadaşını arıyor. Reece onu bulursa ne yapacak?"

"Reece benim iznim olmadan kardeşine zarar vermez." "Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Dödüğü çal. Köpeğini geri çağır."

"Reece'le ben ilgilenirim."

"Nasıl?" diye sordu Jason.

"O bir köpek olduğu için." X dudaklarını bükerek gülümsedi. "Shotokan Japon bir disiplin olabilir, ama Çin'de başladı."

"Bu ne anlama geliyor?"

X işaret etti ve iki gardiyan Jason'ı kollarından tuttu.

"Bekle, X..." Jason hücrede kalmak için direndi, ama onu dışarı sürüklediler. "Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum!"

X onun mücadele etmesini izledi ve geri kalan düşüncelerini söylemedi.

Çinliler köpeklerini yemekten hiç çekinmemişlerdir...

Hapishaneden çıktıktan sonra, şehre dönene kadar arkadaşlarıma pek bir şey söylemedim. Cevaplanmamış birçok soruyla gergin bir yolculuktu. Sonunda, "O benim karışmamı istemiyor. Bana yardım etmeyecek" dedim.

"Ona Carriage Room'dan bahsettin mi?" Chance öfkeyle öne doğru eğildi. "Senin bu işe karıştığını *söyledin* mi?"

"Söyledim."

"Yine de yardım etmedi mi? İnanılmaz."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Becky.

"Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Jason benimle konuşmuyor ve Tyra hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum, arkadaşlarını ya da nerede çalıştığını bilmiyorum. Nereli olduğunu bile bilmiyorum. Normalde Sara'ya sorardım..."

Cümle kendi kendini açıklıyordu, bu yüzden sözleri yarım kaldı. Chance öne eğildi, güneşten yanmış kolları koltuğun arkasına katlanmıştı. "Sara öldü dostum, bu çok kötü. Onu tanımıyorum bile, ama yine de çok kötü. Ama belki polisler şimdi olaya farklı bir açıdan bakacaktır. Zamanla, bilirsin. Perspektif. Burklow'un dediği gibi, iki kurban, farklı bir dinamik. Belki baban baskı yaparsa..."

Onu aynadan izledim ve sonra Becky'ye baktım. Bu kısım acı verici olacaktı. "Bence Jason, Tyra'yı kimin öldürdüğünü biliyor."

Sanki sapkın bir şey söylemişim gibi. Chance'in yüzü gevşedi. Becky'nin dudakları, mükemmel, sessiz *bir O harfi* oluşturacak kadar açıldı. Ama kardeşim hakkında ne kadarını paylaşabilirdim? Onun kasvetini ve kararlılığını görmüştüm, en sonunda, en karanlık umutsuzluk gibi görünen şeyi.

Hatırladığın kardeşin artık yok, evlat, Vietnam'da Robert gibi öldü...

Bu kısım özeldi.

Ama geri kalanı...

Onlara kelimesi kelimesine anlattım: uyarıyı, riski, Jason'ın bana söylediği her şeyi. Sonra Chance, şok olmuş gibi görünüyordu ve benim sözlerimi tekrarlardı. "*Beni kontrol etmek isteyen insanlar var, bunu yapmak için sana zarar verecek kötü insanlar.*"

"Beni korkutmaya çalışıyor," dedim.

"Ya da seni korumak için," diye cevapladı Becky. "Ama sanırım bu da aynı şey."

"Hepsinin doğru olduğunu varsayalım," dedi Chance. "Öyle varsaymak zorundayız, değil mi? Ve eğer doğruysa, kimden bahsediyordu? Hangi tehlikeli kişilerden?"

"Sana anlattıklarımın başka bir şey bilmiyorum." "Bu pek bir şey değil dostum."

"Becky?"

O, Chance'den daha düşünceli bir şekilde, zamanını aldı. "*Yaşından daha yaşlı görünen orta yaşlı erkekler* derken neyi kastetti? Bu tuhaf bir şekilde *hem* spesifik *hem* de belirsiz."

Bu kısım da acı verici olacağı için dikkatli cevap verdim. "Onu gördüğüme eminim." Chance'in ağzı açıldı, dehşete kapılmış gibiydi, Becky bile solgunlaştı. "İki kez," diye devam ettim. "Birincisi, mahkemede olduğumuz gün, ikincisi ise Tyra'nın... bilirsin."

"O milyon parçaya bölündükten hemen sonra." Chance neredeyse koltuğun üzerinden atlayacaktı. "Bunu mu kastediyorsun? Tyra öldürüldükten hemen *sonra* ve Sara kaçırılmadan hemen *önce*."

"Sakin ol, Chance."

"*Sen* sakin ol! Tanrım!" Elini koltuğun üstüne vurdu, sonra kollarını kavuşturup çenesini sıkarak sessizliğe büründü.

"Onun olduğundan emin misin?" Becky, sanki kendisiyle Chance'in çok farklı insanlar olduğunu vurgulamak istercesine yumuşak bir sesle sordu.

"Tanımla uyuşuyordu, kırk yaşında gibi görünüyordu ama altmış yaşında gibi duruyordu. Küçük ve zayıftı. Özellikle tehlikeli görünmüyordu. Jason'ın dediği gibi."

"Onu başka nerede gördün?"

"Tyra'nın sokağında, arabada otururken..."

"Oh, bu mükemmel," dedi Chance. "Onun sokağında."

"O olmayabilir."

"Ama sen onun olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Becky.

"Tyra'nın ölümünden kısa bir süre sonra öyle bir adamın onun sokağına park etmesi çok büyük bir tesadüf olurdu. Ve *bu* tuhaf bir şekilde özel bir tarif. Spesifik. Spesifik değil. Senin dediğin gibi. Ve onu gözden kaçırmak da kolay; sanki ortadan kayboluyor. Onu mahkemede görmemiş olsaydım, ikinci kez fark etmezdi."

"Ama onu mahkemede gördün." Chance sözünü kesti. "İkinci sefer onu fark *ettin*."

"O da beni izliyordu. Arabama doğru yürürken belki otuz saniye kadar ."

Becky, büyük resmi ilk gören kişiydi. "Jason, Tyra'yı kimin öldürdüğünü biliyorsa Tyra'yı kimin öldürdüğünü biliyorsa, neden polise söylemiyor?"

Bu kısım beni de rahatsız ediyordu. "Belki de gerçekten bilmiyordur. Belki de kanıtı yoktur."

"Hayır, bence kesinlikle seni koruyor."

"Neden bu kadar eminsin?"

"Çünkü sen de öyle yapardın." Becky, sanki dünyada sadece ikimiz varmışız gibi bana yaklaştı. "Bir düşün. Sorularını yanıtlamıyor ve soruşturmaya yaklaşmana izin vermiyor. Seni bu korkunç adam hakkında uyardı. Sorular sormayı bırakman için sana yalvardı. Tyra'yı kimin öldürdüğünü biliyorsa, polise söylemek isterdi. Masum bir adam

—bunu yapmamak için güçlü bir neden yoksa tabii. "O, bizim neredeyse aile sayılmadığımızı söyledi."

"Sence gerçekten buna inanıyor mu?" "Emin değilim."

"Sen emin misin?"

Sessizce arabayı sürdüm.

Hiçbir cevabım yoktu.

★ ★ ★

Charlotte şehir merkezindeki yüksek binalar uzaktan görünene kadar yirmi dakika daha geçti. Şehir sınırının dışındaki bir trafik ışığında Chance, "Buradan dön, dostum. Beni eve bırak." Sinirli ve tedirgin görünüyordu, evine vardığımızda ise garip bir şekilde utanmış gibiydi. "Eğer yapabilseydim, seninle giderdim, nereye gidersen git. Sorun annem, hepsi bu. İşleri arasında sadece iki saat boşluğu var. Ona öğle yemeği için eve geleceğimi söyledim."

"Hey, kardeşim. Sorun değil," dedim. Ama onu yeterince tanıyordum ve ne düşündüğünü anlayabiliyordum. *İşler ciddileşiyordu...*

"Bundan sonra ne yapacaksın?" diye sordu. "Bilmiyorum."

"Belki de hiçbir şey yapmamalısın. Bir değişiklik yapmaya ne dersin? Derslere git. Mezun ol."

"Evet, belki."

Chance, hala tereddüt içinde evine baktı. "Tyra'nın sokağında gördüğün adam... Ne kadar yakındın?"

"Üç metre kadar, sanırım." "Sadece arabasında mı oturuyordu?"

"Apartmanı izliyordu, sanırım."

Chance, sanki yüzümde bir cevap yazıyormuş gibi yüzümü inceledi. "Beni sonra arar mısın?"

"Tabii. Elbette."

"Tamam o zaman. Hoşça kal Becky."

Onun eve girmesini izledik. "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Becky. "Bilmiyorum."

"Belki de bunu yanlış değerlendiriyorsun. Her şeyi." "Nasıl yani?"

"Şimdiye kadar konu Tyra'ydı. Odak noktanız buydu. *Kimi kızdırdı? Öldürülmesine neden olan ne yaptı?*"

"Evet, çünkü öldürülen kişi aslında o." "Kardeşini ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sordu Becky. "Anlamıyorum."

Elimi tuttu ve üzgün bir şekilde omuz silkti. "Belki de Tyra'nın cinayeti Tyra ile hiç ilgisi yoktur."

★ ★ ★

Becky'nin içgörüsü göz kamaştırıcı derecede parlaktı ve tamamen yeni bir düşünce tarzının kapısını açacak kadar basitti. Başından beri, Tyra'nın hayatı ve seçimlerinden başka bir şey düşünmemiştim. Bu yüzden Carriage Room'a ve Sara'nın dairesine gitmiştim. Becky'nin mütevazı sorusu tüm bunları alt üst etti. Jason'ı gerçekten hiç tanı mıyordum; o da bana bunu söylemişti. Yine de, aramızdaki mesafenin sadece savaş, uzaklık ve ayrı kaldığımız zaman gibi koşullardan kaynaklandığını varsaymışım. Taş ocağındaki ilk gün, bir kardeşin kardeşini tanıması gerektiğini söylemişti. Ama o ne kadar çaba göstermişti? Bir gün dışarıda, bir gün kızlarla geçirmiştik.

Ben iyi bir insan değilim...

O da bunu söylemişti.

"Nereye gidiyoruz?" Becky, yoğun trafiğe girdiğimden beri ilk kez konuştu. Ondan önce sabırlı davranmıştı ve ben de bu zamanı Jason'ı bir tabak gibi çevirmek için kullanmışım: kardeş, asker, mahkum. Ortak çocukluk anılarımızın ötesinde, onun soğuk, şiddet eğilimli ve küçümseyici olabileceğini biliyordum.

Yüz git, küçük balık...

"Bir restoran var," dedim. "Soul food ve Kore mutfağı."

★ ★ ★

Restoran tam da hatırladığım gibi kokuyordu: tütün dumanı ve lahana, barbeküde pişirilmiş sığır eti ve fermente sebzelerin hafif, tanıdık kokusu. Tezgâhın önündeki taburelere oturduk ve yaşlı siyahi bir adam ızgaradan seslendi.

"Charlene! Müşteriler!"

Yuvarlak yüzlü, geniş kalçalı bir kadın salıncak kapıdan içeri girdi, tezgahın arkasında yavaşça yürürken ağzında bir gülümseme vardı. "Vay, sizler ne kadar sevimli beyaz insanlarsınız?" Morumsu rujunda çatlaklar belirdi ve kulağının arkasından bir kalem çıktı. "Bu güzel günde size ne getireyim?"

"Kahve," dedim. "Ve Bay Washington ile konuşmak istiyorum."

Yaşlı adama doğru başımı salladım ve kadının gülümsemesi kayboldu, gözlerinde ani bir şüphe belirdi. "Nathaniel'imi tanıyor musun?"

"Geçen hafta tanışmıştık. Ben Jason French'in kardeşim."

"Ah, tanrım, o mu? Seni gördüğümde anlamalıydım." Şüphe ortadan kalktı. Gülümseme geri döndü.

"Yani onu tanıyor musun?" diye sordum.

"İyi ve kötü yanlarını, ama onunla birlikteyken kötü yanları o kadar da kötü değildi ve iyi yanları çok iyiydi. Nathaniel!" Aşçının adını bağırarak seslendi, gözleri yüzümün her yerindeydi. "Gel de kedinin ne getirdiğine bak." Yaşlı adam lapanın yanmasıyla ilgili bir şeyler mırıldandı ve Charlene sahte bir öfkeyle iç geçirdi. "O adam..." İki kahve doldurdu ve cezveyi tekrar ocağa koydu. "Biliyor musun, kardeşin hakkında söylediklerine inanmıyorum. Gazeteler. Televizyon." Ekşi bir yüz ifadesi yaptı.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Şey, yanlış anlamayın. Kardeşinizi tanıyacak kadar iyi tanımıyorum. Hapis yattı ve uyuşturucuya bulaştı. Ama o kızı öldürmek?" Başını salladı. "O tezgahta çok sık otururdu, evimde onlarca kez akşam yemeği yedi. Bir de oğlum için yaptıkları var."

"Darzell," dedim.

"Ah, benim Darzell'imi duymuşsun." Gözleri parladı. "Krema ister misin, tatlım?" Becky'nin kupasını işaret etti, sonra cevap beklemeden teneke kremayı kaydırıldı. "Biliyorsun, kardeşin onun hayatını kurtardı." Kahveyi masaya koydum ve o, "Mmm-hmm. Parris Island'a giden otobüste tanıştılar ve hemen sıkı dost oldular. Aynı memleket,

aynı vahşi ve hazır karakterleri vardı. Parris Island on iki haftalık bir cehennemdir, ama birlikte kaldılar, birlikte eğitim gördüler..."

"Ve Darzell'in hayatını kurtardı mı?"

"Boot camp'in dördüncü günü." Charlene kalçasını yana doğru eğdi ve tombul parmaklarını tezgahın üzerine yaydı. "Altı millik koşunun üçüncü milindeydiler, yirmi ya da otuz çocuk tam teçhizatlıydı, yarısı kahvaltılarını kusuyordu. Darzell ve Jason olay olduğunda öndeydi, ama onlar her zaman öndeydi. Rekabetçidirler, anlarsın ya..." Gözleri biraz buğulandı, sadece onun görebileceği bir şeyi hatırladı. "Bütün o botlar kumları dövdüğü için, sanırım kimse yılanın tıslamasını duymadı. Ve bir kamışlık, çam iğneleri ve kumların arasında kaybolur; bana güvenebilirsin. Yan yana koştukları için ısırılan senin kardeşin olabilirdi, ama kamışlığa basan Darzell'di ve onu üsse geri taşıyan, üç mil boyunca koşarak taşıyan da senin kardeşindi." Tekrar gülümsedi ve bu gülümseme güneş ışığı gibiydi. "Darzell'le tanışmadın, ama boyu 1,88, kilosu 95 ve o kadar sert ki, lastik levyesi ile bile öldüremezsın. Bu küçük olan gibi değil..."

Kocasına başparmağını doğrulttu, ama gözlerinde sevgiyi gördüm.

"Çocuklar soul food sever misiniz? Jason pazar sabahları onu çok sever."

"Aslında, Bayan Washington..." Becky'nin gözlerine baktım ve o da başını salladı. "Aslında ben sizin oğlunuzla konuşmak istiyorum."

★ ★ ★

Darzell'in adresi çok uzak değildi, ama oraya gitmekten çekiniyorduk. Becky konuştuğunda, sesinden bunu anladım. "Yaşlı adamın söylediği şey hakkında..."

Dört şeritli yolda araba kullanıyordum, ama yüzüne bir bakmaya cesaret ettim. Gergin değil, diye karar verdim.

Temkinli.

Bu doğru kelime, doğru duyguuydu. Nathaniel Washington, hoş, yuvarlak yüzlü eşiyile sohbetimiz sırasında bize neredeyse hiç bakmamıştı. O, lapayı ve kaburgaları pişirmiş, bir iki sigara içmişti. Ama Charlene bize oğlunu nerede bulabileceğimizi söylediğinde, ızgaradan o kadar hızlı dönmüştü ki, spatulasının ucundan koyu renkli yağ sıçramıştı. *Bu beyaz çocukları Earle Village'a mı gönderiyorsun? Onları öldürölmelerini mi istiyorsun? Yoksa kırk yıllık evliliğimizde keşfetmediğim bir tür aptallık mı var sende?*

Gitmememiz için bizi ikna etmeye çalıştı, ama ben nedenlerimi açıkladım ve o dikkatle dinledi, birkaç kez başını salladı. Sonra karısını öptü ve anahtarlarını aldı. *O zaman ben de peşlerinden gitsem iyi olur, insanlar işleri yolunda tutsunlar diye...*

Charlotte, James Earl Ray'in Memphis'teki Lorraine Motel'de Dr. King'i vurmasının ardından yanıp kül olan Baltimore, Detroit veya diğer şehirler gibi değildi, ama kıyıdaki ayaklanmalar eyalet genelinde kanlı çatışmalara yol açmış ve gerginlik hala yüksekti. Irk ayrımının kaldırılması ve zorunlu otobüs taşımacılığı. Kara Panterler ve KKK. Her şey ırkla ilgili de değildi. İnsanlar Vietnam ve enflasyon, komünizm ve Watergate, yozlaşmış liderler ve benzin fiyatları konusunda öfkeliydi. Ancak, öfke en çok insanların en fakir olduğu yerde, yani Earle Village'da alevlenmişti. Babam sık sık *"İyi insanlar"* derdi. *Ama çok öfkeliydiler.*

Nathaniel Washington da aynı şekilde düşünüyordu. Neredeyse kendisi kadar eski bir kamyonla bizi dar sokaklardan geçirdi ve kamu konutlarına vardığımızda park edip kaldırımda bizimle buluştu. Yüzü derin, koyu çizgilerle doluydu ve endişesini gizleyemiyordu. "Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?"

"Bu önemli."

Sarımsı gözleriyle beni inceledi. "Ya oğlum yardım edemezse?"

Cevap vermedim çünkü bir cevabım yoktu. Kaşlarını çatı ama başını salladı. "Burada polisler dışında pek beyaz insan görmüyoruz, o yüzden sakın ol. Köyde iyi insanlar var ama *hepsi* iyi değil. Biri bize sataşır, konuşmayı bana bırak. Ve belki de babanın polis olduğunu söyleme."

Babam konusunda haklıydı. Kara Panterler ve Afro-Amerikan Birlik Örgütü, Earle Köyü'nden faaliyet gösteriyordu. Bu da gözetim, taciz ve kin anlamına geliyordu. Bu döngüyü anlıyordum.

"Tamam o zaman." Derisi buruşuk yüzünde bir kaş çatma belirdi. "Hadi gidip Darzell'i bulalım."

Bizi bir blok boyunca kaldırımda yürüdükten sonra, kamu konutlarından birine girdi. İkinci katta, boş bir kapının önünde durdu ve kapıyı çaldı. "Darzell. Ben baban." Kapı zinciriyle açıldı ve karanlık, güvensiz bir yüz belirdi. "Sakin ol, Russell. Onlar benimle birlikte."

Gözlerinde hiçbir değişiklik yoktu. Saf düşmanlık. "Darzell, Cue'da."

The Friendly Cue, iki blok ötede bulunan bir bilardo salonu. Oraya giderken birçok mutsuz bakışla karşılaştık, ama kimse bir şey söylemedi. Bilardo salonunun içi dumanlı ve karanlıktı, Darzell masanın başında tek başına duruyordu, yeşil kefenin üzerinde iri bir adam. Onun masadan üç topu atmasını izledik. Dokuz numarayı kaçırdığında, dikleşti ve babasının gözlerine baktı. "Günün ortasında, baba. Izgarayı kim bakıyor?"

"Annen her şeyi hallediyor."

"Tanrım, hepimize yardım et."

Darzell'in gözleri sarsılmazdı, saçları 12 cm uzunluğundaydı ve yaşlı adam bizi tanıştırtırken bize gülümsemedi. "İyi çocuklar, evlat, ve yardıma ihtiyaçları var. Jason yüzünden buradalar."

"Jason French mi? Doğru mu?"

"O benim kardeşim."

"Bundan şüphem yok. Ona çok benziyorsun. Hadi, oturalım. Sen de, tatlım." Becky'ye göz kırptı ve biz de onu takip ederek barın önünden geçip bir masaya oturduk. Becky yanıma, Darzell ve babası da masanın karşısına oturdu. "Jason hakkında konuşmak istiyorsun, ha? Ne bilmek istiyorsun?"

Gözleri, bazen Jason'da gördüğüm aynı soğukkanlılığı yansıtıyordu. Belki de bu askerlikten ya da savaştan kaynaklanıyordu. "Annen, senin ve Jason'ın birlikte antrenman yaptığınızı söyledi."

"Evet, öyle."

"Hala görüşüyor musunuz?"

"Kardeşin pek *iletişimde kalmayı* seven bir adam değil." Darzell barda dört parmağını gösterdi ve barmen başını salladı.

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Vietnam'dan sonra ve hapse girmeden önce. Üç yıl önce falan." "O zamandan beri hiçbir şey yok mu?"

"Sadece haberlerde çıkanlar. Ama o kızı öldürdüğünü sanmıyorum. Beni yanlış anlama. Jason'ın bir nedeni olsaydı, buradaki her erkeği öldürebilirdi, onu, onu ve onu." Darzell kolunu kabinin arkasına uzatarak rastgele yabancıları işaret etti. "Ama bunlar iyi, temiz cinayetler olurdu ve bir nedeni olurdu, gazetelerin yazdıkları gibi olmazdı. Kahretsin..." İri adam başını salladı, yüzünde zor bir ifade vardı. "Jason lanet olası Fransız..."

"Kızgın gibisin."

"Kızgın mı? Hayır, hayat çok kısa. Ama o pislik ara sıra telefonu açmalı." Barmen bir sürahi bira ve dört bardakla geldi. Darzell sürahiyi aldı ve dökmeye başladı. "Yanlış anlama, onu hala seviyorum. Hatta ona *tapiyorum*." Darzell kaşlarını kaldırdı ve bir bardak birayı Becky'ye uzattı. "Çingiraklı yılanı biliyor musun?"

"Anneniz anlattı."

"O bir hikaye, ve hikaye sadece kelimelerden ibarettir." İki bardak daha doldurup etrafta dolaştırdı. "Yetişkin bir adamı üç mil boyunca, tüm o tepeleri tırmanıp inerek, yarısı derin kumda taşımak ne kadar zor biliyor musun? Hem de küçük bir adam değil, benim boyumda bir adam. Üç mil boyunca koşarak. Bunu bir düşün." Sözlerinin etkisini göstermesi için bize birkaç saniye verdi. "Annem sana neden yaptığını söyledi mi? Çünkü o benim arkadaşımdı, diğer askerler değil. Kardeşime olan duygularımı anlamak istiyorsan, *bunu* hissetmelisin."

Bardağını boşalttı ve bir tane daha doldurdu. "Neden Jason'ı soruyorsun ki? O senin kardeşin. Onu benden daha iyi tanıyorsun."

Kafamı salladım. "Vietnam'dan beri değil."

"Hey, Vietnam büyük bir bölünme ise, savaşa katıl. En son baktığımda hala oradaydı."

"Gazetelerde kızdan bahsetmiştin."

"Evet, bahsettim. Ve bu çok soğuk, acımasız bir şeydi."

"Bence Jason onu kimin öldürdüğünü biliyor. Ama polise söylemeyecek. Nedenini anlamaya çalışıyorum."

"Ona yardım etmek istiyorsun, öyle mi?" Darzell bir sigara yaktı ve çakmağı kapattı. "Süvari gibi gelip, genç G-man falan gibi davranmak mı istiyorsun?"

"Öyle bir şey. Senin de aynı şeyi isteyeceğini düşünürdüm."

"Öncelikle, Jason French'in hiçbir zaman süvarilere ihtiyacı olmadı, ama diyelim ki bu sefer ihtiyacı var ve sen, küçük adam, ve sen, tatlım" —sigara ile Becky'yi işaret etti—"onun kurtarılması için at sırtında gelenler sizlersiniz. Benden ne istiyorsun?"

Neye ihtiyacım olduğunu tam olarak bilmiyordum. "Onu anlamak için, sanırım. Polise gitmeyecek ve ben bunu kafamda oturtamıyorum. Sanırım onun nasıl değiştiğini ve bunun neden olduğunu bilmek istiyorum. Bunu bilirim, belki onunla konuşabilirim."

"Onun hikayelerini istiyorsun. Anlıyorum. Savaşı ve savaşın bir insana neler yaptığını bilmek istiyorsun. Tamam, bunu açıklayayım." Darzell tekrar işaret etti.

sigara ile. "Savaş kişiseldir, evlat. Etrafın diğer askerlerle çevrili olsa da, temelde yalnızsın. Her savaşçı asker sana aynı şeyi söyleyecektir. Tetiği çekersin ve bir adam ölür. Onun beyniyle bir ağacı boyarsın ya da bağırsaklarını çamura dökersin. Bunun nasıl olduğu önemli değildir, belki kabuslarda ya da ilk kez bakmaya cesaret ettiğinde aynada gördüklerinde hariç. Çünkü gerçek şu: iyi bir asker olsan da olmasan da, korkak ya da cesur olsan da, mermi ve bağırsaklar senin sorumluluğundadır; ve işin aslı budur: kimi öldürdüğün ya da öldürmediğin, hangi arkadaşın korkup kaçtığı ya da yanlış adım atıp bacağını kaybettiği. *Hikayeler*, orospu çocuğu! İnsanlar bunu istiyor: muhabirler, askerlikten kaçanlar ve zengin, beyaz üniversiteli çocuklar. Evet, belki de bu senin kardeşinle ilgili olmasaydı, senden bahsederdim. Ama orada olman gerekiyor. Anlıyor musun? Bu boku anlamak için o bokun içinde olman gerekiyor. Çünkü o *benim* arkadaşımdı, bacağını kaybetti ve ben o pisliği dışarı taşıdım, kanında boğulurken, kanamasını durdurmaya çalıştım. Kırık bir uyluk kemiğinin vücudu kurutması ne kadar sürer biliyor musun? *Hikayeler*, dostum! Sorun da bu, çünkü hikayeler benim ve kişisel. Belki paylaşırım, belki paylaşmam, ama bu da bana kalmış. Şimdi kendime sormam gerek, Jason farklı mı, hikayelerini anlatmamı istiyor mu?

Darzell sigarasını söndürdü ve eğilip yaklaştı. "Vietnam'ın kardeşini değiştirdiğini düşünüyorsun ve haklısın, hepimizi değiştirdi. Nasıl olduğunu anlamak istiyorsan, git o lanet savaşta savaş. Ve Jason'ın hikayelerini istiyorsan, onunla konuşmalısın."

"Oğlum, lütfen..."

"Sakin ol baba. Sadece konuşuyoruz." Bakışları sertleşmişti ve sırtı kabinin arkasına yaslanmıştı.

"Dinle, Darzell." Becky elini uzattı ve yüzünde gördüğüm şey gerçek bir anlayış ve samimi bir şefkat idi, sanki savaş onun için hiç bu kadar kişisel olmamış gibi. "Yardım etmeye çalışıyoruz. Hepsi bu."

"Ve sen onun bu kızı kimin öldürdüğünü bildiğini mi düşünüyorsun?" "Biz biliyoruz."

"Ve senin sorunun da bu." Darzell elini çekti, ama nazikçe yaptı. "Adam sırlarını seviyor. Bu benim sorunum değil."

"Benim suçum," dedim. "Bunu benim için yapıyor." "Neden?"

"Beni koruyor, sanırım. *Kötü insanlar*, dedi bana. Hapishanenin içinde mi, dışında mı, bilmiyorum. Ona ulaşmak için bana zarar vereceklerini söyledi."

"Fazla bir şey bilmiyorsun," dedi Darzell.

"Savcının hayatını kurtaran adamı idam etmek istediğini biliyorum."

Becky, "Lütfen, Darzell," dedi.

Ama Darzell gözlerini benden ayırmadı.

"Bir kardeşim savaşta öldü," dedim ona. "Jason benim tek kalanım. Bu da *demek oluyor ki, başım belada.*"

Darzell gülümsemeden parmaklarını masaya vurmaya başladı. Sonunda babasına baktı ve babası başını salladı. "Doğru olan bu, evlat."

"Tamam," dedi Darzell. "Bildiğim her şeyi anlatacağım. Biraz zaman alacak ve bunu kendi yöntemimle yapmam gerekiyor. Bu yüzden sözümü kesmeyin. Soru sormayın. Daha sonra tekrar konuşabiliriz, ama bu benim yapmak istediğim bir şey değil." Darzell bu karara razı oldu, bundan memnun olmasa da ikinci sigarasını yakarken rahatlamaya hazırdı. "Jason bir kahramandır, tamam mı, ve onun hikayesini bilen her denizci sana aynı şeyi söyleyecektir. İki tam görev ve üçüncünün çoğu. Ama sonu kötü bitti. Askeri hapishane, onursuz terhis. Çoğu insan sadece bunu görüyor, o yüzden oradan başlayacağım, sonra geri dönüp geri kalanını anlatacağım. Tamam mı?"

"Çok iyi."

Darzell memnuniyetle başını salladı. "My Lai'yi duydun mu hiç?" "Katliamı mı kastediyorsun?"

"Katliam, evet."

Becky'ye baktı, ama o da My Lai'yi biliyordu. Hemen hemen herkes biliyordu. 1968'de, bir grup Amerikan askeri, bugün bile savaşın en büyük vahşeti olarak kabul edilen olayda beş yüz köylüyü katletti. Cinayetler için hiçbir neden yoktu; köyde hiçbir Vietkong bulamamışlardı, hiçbir direnişle karşılaşmamışlardı, ama o gün boyunca bir grup ABD askeri sistematik olarak masum erkekleri, kadınları ve çocukları katletti, el bombaları ve roketatarlarla havaya uçurdu, hendeklere dizip kurşuna dizdi. Bebekler. Hamile kadınlar. Hareket eden, nefes alan veya emekleyen her şey. Büyük bir örtbasın ardından kongre oturumları, bir dava, ulusal öfke...

Darzell sorular konusunda net olmuştu, ama ben kendimi tutamadım. "My Lai, ABD Ordusu'ydu. Jason ise deniz piyadesiydi."

"Hepsi doğru, ama Vietnam büyük, kontrol dışı, korkunç ve çirkin bir savaş." Darzell dumanı üfledi ve sert, kahverengi asker gözleriyle bana baktı. "Kötü şeylerin sadece My Lai'de olduğunu mu sanıyorsun?"

Darzell bir konuda haklıydı. Hikayeyi anlatmak zaman aldı ve *sonrasında* sıcak güneş ışığında kendimi dağınık, soğuk ve hayranlık içinde hissettim. Kardeşim, yaptığı şeyler...

"Bu sefer ben sürsem nasıl olur?"

Becky anahtarları aldı ve ben parlak ışıktaki gözlerimi kısarak bilardo salonuna baktım. Darzell hâlâ içerideydi, ama babası açık kapıda durmuş, bana uzun uzun bakıp hüzünlü bir şekilde el salladıktan sonra karanlığa geri çekildi.

"Hadi, yakışıklı."

Becky beni arabaya geri götürdü ve içeri soktu. Direksiyonun başında bile beni yalnız bıraktı; sanki birçok parçayı ve bunların birbirine uymasının karmaşık yollarını anlamak için yapmam gerekenleri anlıyor gibiydi.

"Bu adil değil," dedim
sonunda. "Hayır, değil."

"Onu hiç tanımıyorum. Kimse tanımiyor sanırım." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Darzell'in kafama yerleştirdiği filmi, kanla kaplı nehirdeki cesetlerin, ölenlerin ve ölmeyenlerin sessiz bir sahnesini izledim. "Jason neden bana söylemedi? Tanrım, Becky. Neden hiçbirimize söylemedi?"

"Bilmiyorum. Keşke bilseydim."

"Ama mantıklı geliyor. Uyuşturucular. Onun hali." "Ona söyleyecek misin?"

"Gerçeği bildiğimi mi? Bilmiyorum. Kafam patlayacak gibi hissediyorum."

"Sadece nefes al, tamam mı? Nefes al, nefes ver, güzelce ve derin nefes al."

Gözlerimi kapattım ve onun istediğini yaptım. Gözlerimi tekrar açtığımda, nerede olduğumuzu hiç bilmiyordum. "Bekle. Nereye gidiyoruz?"

"Bana güveniyorsun,
değil mi?"

"Güveniyorum."

"O zaman bana güven."

Soğukkanlı gözleri ve ince bir gülümsemesi vardı, ben de şehri izleyerek polisleri, muhabirleri ve savcılarını düşündüm, "*Onlar da onu tanımıyor, hiçbiri tanımıyor...*" diye düşündüm.

On dakika sonra nerede olduğumuzu anladım. *Terk edilmiş bir nalbur dükkanı. Yıkık dökük, tanıdık bir ev.* "Senin evine mi gidiyoruz?"

Yine ince bir gülümsemeyle, caddesini geçip bir sonraki caddeden döndü ve her iki yanında eski, küçük evlerin bulunduğu boş bir arsaya park etti. "Benimle gel."

Beni boş arsaya götürdü ve uzun zaman önce yıkılmış bir evin temellerinden tırmandık, sonra diğer taraftan çıktık ve dik bir yamaçtan aşağı indi, belimize kadar gelen kudzu bitkilerinin arasında yürüdük, ta ki ağaçlar görünene ve sarmaşıklar büyüüp üzerimizi kaplayana kadar. Beni ormanın derinliklerine çekti ve dereye vardığımızda, kıyı boyunca döndü, sarmaşıkları ayırarak aynı derin, berrak su birikintisi görünene kadar ilerledi.

"Yüzüşümüzü hatırlıyor musun?" Ayakkabılarını çıkardı, tamamen ciddiydi. "Bu sefer gerçek bir yüzüşe ne dersin?"

Gömleği çıktığında, sütyeni de onunla birlikte çıktı. Sadece biraz kızardı ve ben onu taş ocağında gördüğüm tüm zamanları düşündüm, güneşten bronzlaşmış ve bir fok kadar pürüzsüz. Gömleğimi çıkarmama yardım etti ve beni öptü. Göğüsleri göğsüme yapıştı ve onları orada hissettim, küçük ve sıcaktılar, geri çekilip geri kalan kıyafetlerini çıkarmadan önce cildimin üzerinde bir dokunuş gibiydiler. Yüzündeki kızarıklık hala oradaydı, ama havuza doğru döndü, parmağını kıvırdı ve anlamlı bir gülümseme attı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Giysilerimi çıkardım ve onu havuza kadar takip ettim, aramızda sadece birkaç santim kalana kadar yaklaştım. "Neden şimdi?" diye sordum.

"Çünkü Darzell'in yüzünü değil, senin yüzünü izliyordum." Dokunacak kadar yaklaştı. "Ağladığını biliyor muydun?"

"Sadece sonunda."

"Bence çok güzeldi." "Neden?"

"Çünkü o, yaptığın şeye inanmanı sağladı." "Ben zaten inanıyordum."

"Ama görev ile aşk arasında fark vardır. Jason'a yardım etmek istedin çünkü o senin kardeşin, bu senin görevin. Darzell ise onu sevmeni sağladı."

Bu doğrudu. O haklıydı.

"Öp beni," dedi ve ben de öyle yaptım.

Yavaşça.

Sevgiyle.

"Şimdi beni sev," dedi ve ben onu da yaptım.

Daha sonra, Becky yanımda eğrelti otları ve yosunlarla kaplı yatakta uzanırken, o günün neredeyse gerçek olmadığını milyonuncu kez düşündüm: vücutlarımızın dokunuşu, birlikte yaktığımız çocukluk temelleri. Şimdi bile onun hatları sanki derime kazınmış gibiydi: bir bacağı benim bacağımın üzerinde, parmakları benim parmaklarımla iç içe.

"Pişman mısın?" diye sordu. Ben de ona daha sıkı sarıldım. "O zaman tekrar yapabilir miyiz?"

"Emin misin?" diye sordum.

Bu benim en sevdiğim soru olmaya başlamıştı.

Çok sonra, utangaç bir şekilde giyindik, ancak Becky gözlerime bakıp gülümsediğinde bu garip durum sona erdi. "Giysiler çok daha kolay *çıktı*."

Ondan sonra her şey tanıdık ve kolaydı, el ele tutuşarak sarmaşık ve kudzu ile kaplı eski ağaçların arasından yokuş yukarı yürüdük. Arabaya vardığımızda Becky ellerini ceplerine soktu, omuzları yükseldi ve beni bilmiş, hala eğlenen bir şekilde süzdü. "Bu senin ilk seferin miydi?" O bana acımadan önce ben kızardım. "Oldukça harikaydı."

"İkincisi daha iyiydi," dedim.

"Gerçekten mi? Ben üçüncü seferin daha iyi olduğunu düşünmüştüm..."

Yine sırtıttı ve ben, bir elim sıcak kotun üzerinde, diğer elim sıcak metalin üzerinde, kıvrımlı dudaklarını öptüm. Sadece esinti serindi, çünkü hava kararıyordu.

"Ee...?"

Sokaktaki alacakaranlık günün sonunu getirmiş gibi öpüşmeyi kesti. Ne yazık ki, ben de aynı gerçeği hissettim: zaman bir süreliğine durmuş olabilir, ama sadece bulunduğumuz yerde. "Bu çok güzeldi," dedim.

"İyi, ama gerçek."

"Bir üst seviye," diye onayladım.

"Peki...?"

Yine aynı şeyi söyledi, ama bu sefer bizimle değil, günün gölgesiyle, Jason'la ilgiliydi. "Sanırım eve gideceğim. Babamla konuşacağım."

"Ona öğrendiklerimizi anlatacak mısın?"

"Jason hakkında mı?"

"Belki yardımcı olur."

Başımı salladım, ama şüphelerim vardı. Hâlâ çok kızgındım.

Babam inansa bile... Ya da

zaten biliyorsa...

Becky beni Dana'nın arabasıyla eve bıraktı ve aramızdaki sessizlik rahattı. Ailemin evinin önündeki yolda vedalaştık ve gözlerinde gördüğüm şey, cebimde taşıyıp, gece uzadığında çıkarabileceğim bir mücevher gibiydi. O gittikten sonra, dışarıda kalıp mor ışığın bir peçe gibi çekilmesiyle yıldızların canlanmasını izledim. Hava, annemin bahçesinin kokusuyla ağırlaşmıştı; tırmanan gül ve kamelya, Princess Blush ve heliotrop, ebegümeci ve Plum Mist, ortanca, kıvılcık ve nergis karışımı... Bu kadar iyi bildiğim bitki ve sarmaşıkların bolluğu beni utandırıyor.

Sonunda dönüp uzun yolu yürüdüm ve garajın yanında park edilmiş arabamı buldum. Babam onu impound lot'tan getirmiş olmalıydı. Evin içinde, tüm ışıklar yanıyor gibiydi, odalar o kadar parlaktı ki, istesem bile gölge bulamazdım. Mutfaktan gelen fısıltı seslerine dikkat ederek kapıyı nazikçe kapattım. Robert'ın ölümünden bu yana geçen yıllarda, bu tür bir ihtiyat benim için nefes almak kadar doğal hale gelmişti. Kavgalar. Gözyaşları. Histeri. Akla gelebilecek her türlü sahneye şahit olmuştum.

Bu sefer ortam sessiz ama gergindi, annem solgun görünüyordu, babam ise onun yanında diz çökmüş, sakın bir güvenle konuşuyordu. Bu sakinlik, sık sık düşündüğüm gibi, annemi ayakta tutan şeydi.

"O iyi, tatlım. Söz veriyorum."

"Ama bilmiyoruz... haber almadık..." "Eminim yakında eve dönecektir."

"Ama Chance dedi ki..."

"Chance, Gibby'nin iyi olduğunu söyledi tatlım. Endişelenmememizi söyledi." "Ama bu saatler önceydi..."

Kahretsin. Arayabilirdim. Arayabilirdim. "Uh... merhaba, millet."

Aynı anda döndüler ve annem odanın diğer ucuna doğru koştu, kollarını boynuma sıkıca dolayarak beni sıktı. Kucaklaşmayı bozmaya çalıştım ama o daha da sıkı sarıldı, yüzü gömleğime yapışarak ısındı, sonra geri çekildi ve öfkesini dışa vurdu.

"Neredeydin sen? Ne kadar endişelendiğimi biliyor musun? Hiç fikrin var mı?"

"Üzgünüm anne. Ben iyiyim."

Beni ikinci kez kucakladı, o kadar çaresiz ve anaç bir kucaklamaydı ki, dayanamadım.

"İyiyim dedim. Tamam mı?" Tanrıya şükür babam vardı.

"Tatlım, lütfen. O evde ve güvende." Onu geri çekti ve odanın diğer tarafına götürdü. "Onunla biraz konuşayım. Sen dinlenmelisin. Sıcak bir banyo ve çay ister misin?"

"Bana patronluk taslama, William."

"O hiçbir yere gitmiyor. Gibson, ona söyle."

"Hiçbir yere gitmeyeceğim."

Samimi bir şekilde söyledim, ama o babamdan uzaklaştı, gözleri endişeyle büyümüş ve kararmıştı. "O kızla bir ilgin var mı? Onunla yattığını söylüyorlar."

Bana bıçak çekip bıçaklasa bile bu kadar şaşırmazdım. daha fazla şaşırmış olamazdım.

"Martinez ve Smith," diye açıkladı babam. "İki kez buraya geldiler, seni bulmaya çalıştılar. Bazı üstü kapalı suçlamalarda bulundular, hoş olmayan sorular sordular. Biraz sonra konuşuruz. Ya *sen*?" Annemi kollarının arasına aldı. "Seni sarsmalarına izin verme. Sen bir polisin karısısın. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun."

"Bundan çok nefret ediyorum! Söyledikleri, ima ettikleri..."

Gözlerini bana çevirdi, ama babam parmağıyla çenesini tuttu. "O evde ve güvende. Onun gitmesine izin vermeyeceğim." Babam onun alnını öptü ve o da babama yaslanarak rahatladı. "Şimdi, banyoya ne dersin?"

Beni düşüncelerimle baş başa bıraktılar, ki bunlar temelde "*Ne oluyor lan?*" şeklindeydi. Babam geri döndüğünde, su ısıtıcısını kaynatmaya koydu ve dudaklarını sıkıştırarak özür diler gibi bir gülümseme attı.

"Kızgın değil misin?" diye sordum.

"Kızgınlım, ama daha çok Martinez'e. Erken ve ateşli davranıyor ve bunun da farkında, umursamaz küçük pislik." Buzdolabından iki bira çıkardı ve ilk kez bana bir tane uzattı. "Annenin endişelerine gelince, okulu asman, akşam yemeğini kaçırmam ve Chance'e doğrudan eve geleceğini söylemen hiç yardımcı olmadı. Her türlü korkunç senaryoyu hayal etti."

"Martinez ne dedi de anneni bu kadar üzdü?"

"Oh, önemli bir şey değil." Babam masanın karşısına oturdu. "Sadece, ahlaki değerleri şüpheli yaşlı bir kadınla ilişki yaşadığın ve bir keresinde onun evinde yarı çıplak halde bulunduğun ortaya çıktı. Söz konusu kadın *kayıp*, muhtemelen *kaçırılmış*. Tyra hakkında bildiğinden daha fazlasını biliyorsun, Jason hakkında da öyle, kardeşler kardeştir, genler her şeyi gösterir." Babam masanın karşısına oturdu. "Martinez beni pek sevmiyor."

Ne diyeceğimi bilemedim. Denemedim bile.

"Sara hakkında konuşalım." Hoşuma gitmeyen keskin bir bakış attı.

"Burklow sana olanları anlattı mı?"

"Sara'nın evine izinsiz girdiğini mi? Onun kaybolduğunu senin bulduğunu mu? Bana gelmeliydin evlat. Bana gerçekten bu kadar kızgın mısın?"

Yine sessiz kaldım. Cevap vermek istemedim.

"Dinle, Martinez ve Smith bu konuda bir adım önde olabilirler, ama yanlış yolda değiller. Şu anda herhangi bir polis sana şüpheyile bakacaktır. Bu da benimle konuşman gerektiği anlamına gelir. Bildiğin her şeyi bilmem gerekiyor. Bu şekilde bir adım önde olabilirim. Oğlum, bana bak. Risklerin farkında mısın?"

"Ben kimseye zarar vermedim."

"Bu çocukça bir düşünce. Martinez seni mahkum etmeden, hatta suçlamadan bile hayatını mahvedebilir. Seni gözaltına alabilir, sorgulayabilir, basında mahvedebilir." Ağır parmaklarıyla bira şişesini çevirdi. "Chance, onu saat ikide bıraktığını söyledi. Bu yedi saat önceydi. Ondan sonra nereye gittiğini, kiminle olduğunu ve ne yaptığını bilmek istiyorum."

Becky ile geçirdiğim zaman, bu soruya cevap vermemi imkansız hale getiriyordu. "Başka bir soru sor."

"O zaman Sara ile başlayalım. Cinsel olarak aktif misin?" "Bu seni ne ilgilendirir?"

"Martinez soracak, bu yüzden bilmem gerekiyor."

"Hayır," diye soğuk bir şekilde cevap verdim.

"Sara ile seks yapmadım." "Ama onun dairesine girmişsin."

"Evet."

"Yatak odasında mı?" Gözlerimi kaçırdım.

"Oğlum, orada neye dokunduğunu, ne zaman orada olduğunu, seni orada kimlerin gördüğünü bilmem gerekiyor. O yüzden tekrar deneyelim. Sara'nın yatak odasına girdin mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Endişelendim. Onu kontrol etmek için yukarı çıktım." "Neye dokundun? Ne gördün?"

Ona, ortağına anlattığımın aynısını anlattım.

"Peki ya Tyra Norris?" diye sordu. "Onun yatak odasına girdin mi?"

On dakika boyunca böyle devam etti. Sorgulama. Döngüsel. Geriye dönük. Tutarsızlıkları kontrol etme. "Sara ile birlikteyken nereye giderdiniz?"

"Onun evine. Arabaya. Birlikte çok fazla zaman geçirmiyorduk."

"Tyra ile hiç yalnız kaldın mı?"

"Hayır."

"Onun odasında mı?"

"Sana zaten söyledim."

"Peki ya arabası?" "Hayır."

"Chance, Becky Collins adında bir kızdan bahsetti. Bugün onunla mı birlikteydin?"

"Öyle olsaydı ne olurdu?"

"Sara ile ilişkin olduğunu biliyor mu?" "Hayır."

"Tahmin etmiş olabilir mi?"

Omuz silktim.

"Sara'nın dairesine neden gittin?"

"Tyra hakkında bilgi almak istedim. Sara'nın yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Az önce endişelendiğin için gittiğini söyledin." "Sanırım ikisi de biraz vardı."

"Yani bu Jason'la ilgili *mi*?"

Yine omuz silktim. Bu hoşuna gitmedi.

"Kardeşine yardım etmeye çalışmaktan vazgeçtiğini söylemiştin. Bu sabah yatak odanda böyle demiştin."

"Bunu söylediğimi hatırlamıyorum."

"Bu aptallığı bırakacak mısın, bırakmayacak mısın? Çünkü bırakman gerekiyor. Ve bana da bakman gerekiyor. Bana bak ve dedektiflik oynamayı bıraktığını söyle. Bunu duymak istiyorum. Artık kardeşin için saçmalık yok. Bittiğini söyle."

Çenemi sıktım, her zamanki gibi inatçıydım. "Lanesworth'a onu görmeye gittim."

Öfkesini kontrol altına almadan önce gözlerini kısarak baktı. "Ne zaman?" "Bu sabah."

"Oğlum, bu inanılmaz derecede aptalca bir şeydi. Martinez'in ziyaretinden yararlanamayacağını mı sanıyorsun? O zaten *komplo kurduğunu* düşünüyor. Senin için, senin geleceğin için endişelenmemiz gerekiyor."

"Peki ya Jason?" diye sordum.

"Annen ne olacak?"

Muhtemelen uzun süredir alışkanlık haline geldiği için sesini yükseltti. Annem her zaman işe yarayan bir kaldıraçtı. "Artık çocuk değilim."

"Benim gözümde hâlâ çocuksun."

"Öyle hissettiğini anlıyorum. Sana *benim* bakış açımdan sorunu anlatayım." Onu mağaranın dibindeki kadar soğuk bir bakışla süzdüm. "Konuşmaya başladığımdan beri senden duyduğum şey, önce aile, *sonra* inanç, güven, sevgi ve diğer her şeydi. O yıllar güzel yıllardı ve güzel derslerdi."

Ayağa kalktım ve aşağıya baktım, söylemek istediğim onca şeyle boğuşuyordum: babamın ikircikli bir hayat sürdüğünü, annemin her şeyin yanlış tarafında olduğunu, bu evin kemiklerinde güvenin yer almadığını. Söyleyecek başka şeyler de vardı, Jason'ın tehlikeli insanlar hakkında yaptığı uyarı gibi, Vietnam'da geçirdiği zaman hakkında öğrendiklerim gibi, onun kim olduğunu ve *neden* öyle olduğunu açıklayan şeyler. Jason'ın Tyra'yı kimin öldürdüğünü bildiğini, beni koruduğunu ve kendilerini çok akıllı sanan polislerden daha fazla şey bildiğini de söylemek istedim. Babama tüm bunları anlatmalıydım, ama anlatmadım.

Jason'a inanmalıydı.

En başından beri ona inanmalıydı.

Odamda kapıyı kilitledim. Oda o kadar büyük değildi, ama Vietnam'ı, Jason'ı ve babamı düşünerek odada volta attım, düşüncelerim bir köpeğin kuyruğunu kovalaması gibiydi. Kendimi yatağa attım ve Robert'ın Devil's Ledge'den atlayışını, yüksek, soluk gökyüzüne çivilenmiş bedenini hayal ettim. Savaş için fazla yumuşaktı.

Ama Jason...

Vietnam'daki ilk yılı, ilk günden itibaren sert çatışmalarla geçmişti: gizli keşif, arama ve yok etme, sınır ötesi sızma. O ilk yılda Jason, sahada terfi, iki Purple Heart madalyası ve bir Silver Star madalyası kazandı. Darzell'in bu konudaki duyguları oldukça açıktı.

O zamanlar bile insanlar onun hakkında konuşuyordu...

Biz bu konuda hiçbir şey duymadık.

Jason bazı önemli kişileri etkilemiş olmalı, çünkü bir sonraki görevine yeniden katıldığında, bir Navy SEAL başçavuşuna ve üç Güney Vietnamlı komandoyu komuta eden bir ARVN albayına yardımcısı olarak atandı. Altı kişilik ekip, düşen pilotları kurtarmak için DMZ'ye gizli silahlı tekneleri sokmakla görevlendirildi. İlk altı ayda, akciğerinde kurşun bulunan ve iki bacağı parçalanmış bir deniz piyade teğmenini de dahil olmak üzere on bir Amerikalıyı kurtardılar. Yoğun ateş altında Jason, onu buruşuk bir jetten sürükleyerek yoğun ormanın içinden dört mil taşıdı ve bu sırada iki kez vuruldu. Bu, ona bir başka Purple Heart ve bu sefer Navy Cross madalyası kazandırdı. Hiçbirimiz bunu da bilmiyorduk, ama Darzell bir süredir bu acı hatırayı içinde saklıyordu.

Onur Madalyası olmalıydı. Herhangi bir denizciye sorun.

Kimse kardeşimin istekliliğini veya cesaretini sorgulayamazdı. Başka ödüller de kazanmıştı. Darzell'in başka hikayeleri de vardı.

Ama geri kalanı...

Sonunda olanlar...

Yataktan kalktım, kafamı yastığa koyamayacak kadar gergindim. Oda hala bir kutu gibiydi, ama yine de içinde dolaştım.

Başka ne yapabilirdim ki?

Cidden.

X, Jason'ı bodrum katına getirdi ve genç adam hücreye girdiğinde gözleri parlıyordu. Bu, sıranın son hücresiydi ve tamamlanmış resimlerini saklamak için kullandığı hücreydi. Düzinelerce resim göz hizasında asılıydı; yüzlerce resim ise duvarlara yığılmıştı.

"Ah, Jason. Güzel. Sana bir şey göstermek istiyorum." Yığınlardan bir tuval aldı. Jason'ın portresiydi, koyu saçlarının arkasından gözleri kararlıydı, yüzü hırpalanmış ve morarmıştı, ama kararlı çizgilerle çizilmişti. "Buna *Yenilmez Ruh* diyorum. Kavga ettiğimizde sende gördüğüm şey bu."

Jason, beklenmedik bir duygu dalgasıyla mücadele etti. Resim... *samimiydi*.

"Gözlerde," dedi X.

Jason için, o resmedilmiş gözlere bakmak, hem tanıdık, hem korkunç, hem de garip bir şeye bakmak gibiydi; kendisinin gizli ve karanlıkta tutmayı tercih ettiği bir parçası. X gibi bir adamın bunu bu kadar mükemmel bir şekilde yakalayabilmesi...

"Lütfen onu kaldır."

"Beğenmedin mi?"

"Lütfen. Yapabilirsen." X şaşırılmış ve incinmiş görünüyordu, ama Jason bunu umursamadı. "Cezamı bitirdiğimde, özgür olduğumu, hayatımdan uzak duracağımı söyledin."

"Evet, öyle dedim." X resmi duvara dayadı. "Ama bu dünyada çok az zamanım kaldı."

"Bunun benimle ne ilgisi var anlamıyorum."

"Saatler, Jason, bu hayatın sonundaki birkaç gün. Hayran olduğum bir adamla bu zamanı geçirmek istememin hayal edilmesi o kadar zor mu? Tabii ki cevap vermenize gerek yok. Sizi ne kadar kızdırdığımı görüyorum - *bu* bencilce bir

bir istek, ama gurur duymalısın. *Gurur duymalısın* çünkü sende gördüğüm şeyi kendimde de görüyorum. Ben bir sosyopatım, tabii ki, ama sen değilsin; ama dünya unuttukça, *sen* hatırlayacaksın."

"Ve istediğin bu mu?"

"Mezar yazıtları arasında, çoğundan daha iyidir."

"Mezar yazısı." Jason öfkesini gizleyemedi.

X umursamadı. "Bir mezar yazıtı. Bir işaret." Yorgun bir şekilde omuz silktili. "Zamanı geldiğinde, senin orada olmanı istiyorum, tanıklık edecek takdire şayan bir adam olarak. Müdür Wilson'dan gerekli düzenlemeleri yapmasını istedim."

"Bütün bunları benim şahitlik etmem için mi yaptın?"

"Bu dünyayı koyunlarla çevrili, yalnız başına terk etmeyeceğim. Görmek istediğim son şey senin yüzün. Dediğim gibi, gurur duymalısın."

X, mesele hallolmuş gibi gülümsedi, ama Jason öyle hissetmiyordu. Öfke. Kayıp. O kör bir adamdı. "Fırsatım varken seni öldürmeliydim."

"Belki de öldürmeliydin." "Seni hemen şimdi öldürmeliyim."

"Her zamanki gibi, bu yerde..." X avuçlarını gösterdi, gülümsemesi kaybolmuştu. "Denemek istersen buyur."

Yirmi dakika sonra, gardiyanlar Jason'ı parlak ışıkların altındaki bir masaya yatırdı ve yorgun bir doktor lateks eldivenlerini giyip Jason'ın giysilerini keserken odadan çıktı.

"Benim için yuvarlayabilir misin?" Jason, giysilerin çıkarılabilmesi ve atılabilmesi için yer değiştirdi. "Şimdi geri dön."

Jason *denemeye* karar verdiğini hatırlamıyordu, ama doktorun omzunun üzerinden bakarken, sonunda X'i hatırladı, ayakta kalan son adamdı, ama *neredeyse* aynı derecede kanlı ve kırılmıştı.

Anlamalısın Jason. Beni rahatsız eden ölmek değil, bu insanların önünde ölmek. Beni korkunç bulduğunu biliyorum, ama bunu anladığını söyle...

Neredeyse yalvarırcasına bir sandalyeye çökmüştü.

Anladığını söyle...

Sorunlu olan şey, Jason'ın gerçekten anlamasıydı. Üç yıllık savaşta, vurulmuş, bıçaklanmış ve yanmış, ve o kadar çok kez savaşımaya geri dönmüştü ki, sert denizciler bile onun şanslı ya da kutsanmış olduğunu düşünüyordu. Ve belki de bu doğrudu. Jason'ın kesin olarak bildiği tek şey, gücün önemli olduğu ve ona saygı duyduğuydu.

Tabii ki, X deliydi...

Doktor dar parmaklarıyla muayene edip bastırırken Jason dişlerini sıktı.

"Eh, daha kötü görüldüğün de oldu." Yaşlı adamın sesi saz gibi zayıftı, ama gözleri berraktı. "Yine kaburgaların çatlamış ve en az biri kırılmış. Sol omzun çıkmış. Tüm çürükleri sayamıyorum, ama bu sefer yüzüne fazla zarar vermemiş. Böbrekler en kötüsü. Birkaç gün kanlı idrar yapacaksın. Daha uzun sürerse bana haber ver." Keskin sağ gözünün üzerinde kaşını kaldırdı, Jason başını sallayana kadar aşağıya baktı, sonra aynı ince ses tonuyla devam etti. "İki parmak kırık, başparmak çıkık..."

Doktor konuşmaya devam ederken Jason gözlerini kapattı. Daha önce de buraya gelmişti.

Ne olacağını biliyordu.

Bir süre sonra hücresinde, X'in kendisine söylediği bir şeyi hatırladı.

Takdire şayan bir adam...

Ama Jason daha derin gerçeği biliyordu: Eğer gerçekten o kadar takdire şayan bir adam olsaydı,

Tyra'nın hatırı için, o anda X'i öldürmüş olacağını.

Bir gün ve bir gece daha...

Jason, acıyı hissetmemek için ranzada yer değiştirdi.

Ondan sonra, o piç kurusu ölecek ...

Otuz yıllık polislik kariyeri boyunca Bill French, bir ömür boyu kısa süren hayatlarla ve bir şekilde hayatta kalmış olanların inanamayan bakışlarıyla karşı karşıya kalmıştı. O kadar zaman içinde öğrendiği şey, gözlere bakmaktı; yas tutan çocuğun, eşin, eli boş kalan sevgilinin gözlerine. Bazıları hayatın acımasızca getirdiği değişiklikleri kabul edebiliyordu; yol kenarında ya da kanla kaplı, bir çocuğun deniz kabukları topladığı gibi umut kırıntılarını topluyorlardı. Diğerleri ise asla iyileşemeyecekti ve bu, gözlerinde de kendini gösteriyordu.

French, Gibby'nin gözlerinde gördüklerinden hoşlanmamıştı. Onlar, onun çok iyi tanıdığı sıcak gözler değildi, ne de düşünceli, derin gözlerdi, ne de nazik ya da kararlı gözlerdi. Beş dakika önce, oğlu da öyle gözlere sahipti, ama artık değildi. Artık gözleri acımasız ve sarsılmazdı.

Jason'ın gözleri gibi, diye karar verdi, Robert'inkine hiç benzemiyordu.

French hala masadayken, farlar pencereden içeriye ışık sa tı. Arabayı tanıdı ve saatine baktı. Dışarıda, David Martin'i garaj yolunun ortasında, gölgelerin içinde bitkin bir halde buldu. "Yüzbaşı."

"Neden burada olduğumu
biliyor musun?" "Bir şüphem
var."

" niformalı polisler gelip kelepçe takmadıkları için şanslısın."

En alt basamakta karşılaştılar ve French elini uzattı. "Seni görmek pek de
hoş değil."

Yüzbaşı Martin onaylayarak homurdandı ve el sıkıştılar. "Sen de benim
listemin başında değilsin."

"Dava a ıyor mu?" "  eride
konuşalım mı?"

"Tabii, olur." French kaptanı mutfağa götürdü. "Bira ister misin?"

"Daha sert bir şeyin var mı?" "Hala Macallan'ı seviyor musun?"

"On iki yıllık mı?"

"Hangi dürüst polis 18 yıllık alabilir ki?" "Bildiğim tek kişi sensin."

"Bir şişeye üç yüz dolar mı? Hayır, teşekkürler. Martinez'in benden nefret etmesinin sebebi bu mu sence?"

"Zengin karın mı? Lüks evin mi? Hayır, kimse bunları istemez." "Komik. Teşekkürler."

"Ama senin işini istiyor. Bana bunu açıkça söyledi." "Yakın zamanda mı?"

"Bir saat önce."

French kendi boğazından bir ses çıkardı, sonra iki bardak viski doldurdu ve birini kaptana uzattı. Martin bir yudum aldı ve doğru yüz ifadesini takındı: takdir, düşünme. Bu yaklaşık üç saniye sürdü. "Ona o kadar sert vurmak zorunda mıydın?"

French oturdu, bir yudum aldı ve omuz silkti. "Karımı ağlattı."

"Martinez buraya gelmekle haklıydı ve o soruları sormakla haklıydı. Gibby'nin nerede olduğu ve hareketleri açıklanmalı, en azından onu şüpheli listesinden çıkarmak için. Bu polislik 101'dir."

"Evet, peki. O bir pislikti."

"Oh, *pislik* mi?" Yüzbaşı şaşkınlık numarası yaptı. "Kimse bana bunu söylemedi. Şu anda ne kadar şok olduğumu tahmin edebiliyor musun?"

"Şimdi pislik gibi davranıyorsun."

"Sadece bir noktaya değinmek için. Çünkü senin birçok kez baskı yaptığını biliyorum ve Martinez'in yaptığının da bundan farklı olmadığını düşünüyorum. Doğru ya da yanlış, dostum, oğlun bu işin tam ortasında."

"Sadece dolaylı olarak."

"Tyra ve Sara'yı tanıyordu. Diğer oğlun da onları tanıyordu, ama mesele bu değil. Ya da, belki de mesele budur. Bana göre tek açık olan şey, Martinez'in işini yaptığı. Sen müdahale ederek çizgiyi aştın, onu mutfak zeminine yatırman ise cabası."

"Belki." Bir yudum daha. "Ama onun bunu yaparken aldığı zevki görmedin."

"Burnunu kırdın." "Buna değdi."

"Ayrıca iki kaplamayı da kırdın."

"Bu bana bir şeyi hatırlattı." French gömlek cebinden sahte dişleri çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. Kaptan biraz yeşile döndü. French bacağını masanın üzerine attı. Mavi kot pantolon. Güzel loafer ayakkabılar. "Suç duyurusunda bulunacak mı?"

"Şu ana kadar, seni affetmeye pek niyetli görünmüyor."

"Gibson'ın bununla bir ilgisi olduğuna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"İki gün önce mi? Hayır. Asla. Ama şimdi?" Kaptan, French'in hiç hoşuna gitmeyen bir şekilde avuçlarını açtı. "Şimdi, kardeşi şehre geri döndü ve silah ticareti yapıyor. Gibby sürekli dışarıda ve başka bir kanun kaçağı motosiklet kulübüyle karışmış durumda..."

"Sadece Angels ve sadece bir kez."

"Ağabeyine yardım etmeye çalışan naif bir çocuk. Evet, bana anlattın. Ama artık o kadar basit değil." Kaptan içkisini kenara itti, yüzü ciddiye. "Jason'ı silah ihlali nedeniyle tutukladığımız gece, ona silah satan Pagans üyelerinden birini de yakaladık. Darius Simms, bir tür lider. Onu duydun mu?"

"Jason'ın ayağından ve bacağından vurduğunu söylüyor. Raporu okudum." "Hepsini değil."

Ses tonu iyiye işaret değildi. "Beni engelledin mi?" "Üzgünüm Bill. Yapmak zorundaydım. Jason Darius Simms'i vurduğunda Gibby oradaydı Simms'i vurduğunda Gibby oradaydı. O da odadaydı, suç ortağıydı." "Ne suç ortağı?"

"Çoklu saldırı? Cinayete teşebbüs? Savcılık bunu inceliyor ve kartlarını saklıyor. Kesin olarak bildiğimiz şey, Gibby'nin Jason'a silahları ve parayı taşımada ve hepsini minibüse yüklemeye yardım ettiği. Ve benimle tartışma, Bill. Silahlarda onun parmak izleri var."

"İnanmıyorum."

"Daha da kötüsü var. Sara'nın dairesinde görülmüş. Bugün. Bu sabah. Martinez bir tanık bulmuş."

"Kim?"

"Sen daha iyi bilirsin, Bill." "Kimlik tespiti ne kadar sağlam?" "Kesin. Üzgünüm..."

"Tanık kim?"

"Hadi ama Bill. Burada bulunmam bile sınırları aşıyor. Bunu biliyorsun."
Yüzbaşı içkisini aldı, French'in başını sallamasını ve boşluğa bakmasını bekledi.
Neyi görüyordu?

Karısı bunu duyduğunda?

Bunun yol açacağı yıkımı mı?

"Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?"

"Oğlunuz Sara'nın dairesine girdiğinde yanında iki kişi daha vardı, biri arkadaşı Chance olduğunu düşündüğümüz genç bir adam, diğeri ise henüz kimliğini tespit edemediğimiz genç bir kadın. Ken Burklow da orada olabilir. Bu konuda tereddüt ediyorum ama Martinez bu konuda çok ısrarcı. Yine de Ken'in bir şeyi olmayacağını düşünüyorum. Tanık henüz on iki yaşında ve elli yaşın üzerindeki tüm beyaz erkekler birbirine benziyor. Geri kalanı ise... İşler yolunda gitmeli."

"O talihsiz çarklar, evet."

"Gibby'nin şu anda nerede olduğunu biliyor musun? Cevap vermek zorunda değilsin. Ben burada senin arkadaşın olarak bulunuyorum. Sadece, onun vaftiz töreninde oradaydım da."

"Yukarıda. Umarım uyuyordur."

"Onunla konuşmak isteyebilirsin. Onu gelecek olana hazırla." "Ona bu geceyi vereceğim. İkimiz için de en iyisi bu, bence."

"Martinez sorarsa..."

"Sen hiç buraya gelmedin."

"Peki." Kaptan Martin alışılmadık bir çaresizlik ifadesi takındı. "Evet." French omzuna hafifçe vurdu ve onu ön kapıya yönlendirdi. "Hepsi bu kadar."

Sara uyanmıştı, ama gözlerini açmaya korkuyordu. Gözlerini açarsa, her şey gerçek olacaktı: bu yer, çaresizlik. Ama saatler geçmişti. Parmak eklemleri kaniyordu, tırnakları yırtılmıştı.

O korkunç, ince, metal parmaklıklılı yataktan kalkalı ne kadar olmuştu?
?

Açlık ve susuzluktan başka, bunu bilmesinin bir yolu yoktu.

O neredeydi?

Bu en kötüsüydü.

Burası neresiydi? Ne istiyordu?

O.

O.

Siktiğimin pisliği.

Elinde kalan tek şey öfke ve korkuydu, bir ileri bir geri. Gözyaşları akmış ve kurumuştu, ama artık bitmişti. Kararını vermişti. O cesareti daha fazla aradı ve dudaklarından bir ses çıktı, çok küçük bir ses.

Zayıf olmayacağım.

Tyra gibi ölmeyeceğim.

★ ★ ★

Reece, o ilk sesi çıkardığında duvarın arkasındaydı. Ve aç mükemmeldi! Yüzündeki ışık. Bir bacağının diğerine bastırıldığı küçük karanlık. Yakında olacak, diye düşündü.

O, rol yapmayı bırakacaktı.

Gözlerini açacaktı.

O an geldiğinde, Reece göğsünde bir çarpıntı hissetti; ve o hareket ettiğinde, o duvarların arkasında kalmıştı. O, daha önce olduğu gibi panikle miyordu.

Daha önce, odadan odaya dolaşıp duvarlara dokunurken ya da çekmeceleri açarken gözyaşı ya da drama yoktu. Mutfakta bir bardağı suyla doldurup içti. Banyoda yüzüne su sıçrattı ve o da aynanın arkasında, diğer tarafta, aralarında sadece birkaç santim mesafe varken, onun yansımasına bakarken onu izliyordu. Sonunda boyun eğecekti, hepsi öyle yapmıştı, ama bunu kendi isteğiyle mi yapacaktı? Onun arzusu çok basitti: diğer erkekler gibi bilmek, çekilmek, davet edilmek, gözlerini kapatıp acıları bıçakla kesmek. Sara'da bunun nasıl olabileceğini gördü, boğazındaki *evet*, ihtiyaç duyulan bir yükselme, makaslanmamış bacaklarının kadife menteşesi.

O mükemmeldi.

O farklı olacaktı.

Daha iyi hayal edebilmek için gözlerini kapattı.

★ ★ ★

Reece'in evinin duvarlarının ötesindeki karanlıkta, üç adam penceresiz bir minibüsün arkasında oturuyordu. Zachary Byrd sorumluydu. Yaraları, müşterileri ve parası vardı. Diğer ikisi kiralık elemanlardı, bıçak veya silah kullanmakta ustaydılar ve uygun fiyat karşılığında her şeyi öldürmeye hazırıldılar. Wilkinson ve Pugh kişi başı beş bin dolar talep ettiler ve Byrd bunu memnuniyetle ödedi. X ile yaptığı sözleşme yarım milyon dolarlık bir ücret ve Reece'i yalvartıp bunu kayda alırsa elli bin dolarlık bir ikramiye içeriyordu. Tabii ki Reece'in sert bir katil olması gerekiyordu. X için çalışıyordu, belki de öyleydi. Her halükarda...

"Neden bu adamı vurup bitiremiyoruz?"

Wilkinson'ın gözleri küçüktü ve ağzı yaralıydı. Byrd bu soruya kaşlarını çatarak, "Nedenini biliyorsun" dedi.

"Müşteri *yavaş ve kanlı* olsun diyor, anlıyorum. Ama neden bu kadar önemsiyor?"

Byrd bıçağın kenarını parmağıyla okşadı ve kınına soktu. "Sanırım bu Reece denen adam yanlış kişinin ayağına basmış. Ne önemi var ki?"

"*Yanlış ayaklara*. Ha!"

Bu, öldürülen bir kedi kadar düşünceli, ama kilitler ve alarmlarla arası iyi olan Pugh'du. Byrd ikinci bıçağı kınına soktu ve kaşlarını çattı. "Dinleyin ve açık konuşayım. Dediğim gibi yapacağız. İşleri batırırsanız, yüzünüzü patates gibi soyacağım."

Wilkinson akıllı davranıp başını salladı, ama Pugh hala sanki penisi bir sürpriz kutusuymuş ve Miss America kolu çeviriyormuş gibi sırtıyordu.

Byrd ikisine de kaşlarını çattı, ama içten içe gülümsüyordu.

Bir gecelik iş... Yarım

milyon artı...

Reece her zaman güçlü bir hayal gücüne sahipti. Bir kadına baktığında, kadın istese de istemese de, birlikte nasıl olacaklarını bilebilirdi. Hedefi bir erkekse, o erkeğin nasıl çılglık atacağını ve acıyı dindirmek için ne tür bir rüşvet veya aşığılama teklif edebileceğini tam olarak bilirdi. Sara için, onun uyum sağlaması ve kabullenmesi için gereken süreyi hayal etti. Haftalar sürerse, sorun olmazdı. Hatta aylar sürse de sorun değildi. Sadece görünüşü değildi. Hareketleri, gülümsemesi, ruhuyla ilgili bir şeydi ve Reece ruhla *hiç* ilgilenmemişti. Sabır gerektirecekti ve bu Reece için zordu.

Ama Sara için...

O, ödül ve ceza yöntemini uyguladı. Neredeyse mutlulukla gözlerini açtı. gözle

rini Sessizlikte sarı ışıklar yanıp sönüyordu.

açtı. *Birisi bahçedeydi!*

Ani bir panikle Reece, iki yönlü camdan döndü, yanlamasına koşarak yana doğru kayarak güvenlik odasına doğru deli gibi koştu. Bir sonraki köşeyi çok hızlı döndü, tırnağı derisi yırtıldı ama bunu umursamadı. Monitörlerin başında, kontrollerin üzerine eğildi.

Çok dikkatli davranmıştı!

Ama kameralar yalan söylemezdi: üç adam duvarın üzerinden atlamış, eve yaklaşırken tek sıra halinde hızla ilerliyorlardı.

Ama polis değillerdi...

Polisler Reece'i bilselerdi, taktik ekiplerle gelmiş olurlardı.

Basit hırsızlar mı?

Bu düşünce aklına gelir gelmez onu bir kenara attı. Ev Noel gibi aydınlatılmıştı, garaj yolunda üç araba vardı.

Öyleyse özel

müteahhitlerdi. Üç kişilik

bir ekip.

Reece'in ilk aklı X'e gitti, ama X kızdan haberdar değildi. Haberdar olamazdı.

Başka düşmanlar mı?

Reece şiddet eğilimli adamlar tanıyordu, ama onlar da onun gibi, çatlaklarda gizleniyor ve sessiz yerlerde öldürüyorlardı. Belki de X'ti. Sonuçta, bunun bir önemi yoktu. Burası Reece'in eviydi ve evi bir cinayet mahalliydi. Üç adamın gelmesini izledi, profesyoneller gibi hareket ediyorlardı, biri diğerlerine talimat veriyordu. Bir siperin arkasına saklandılar, ama burada *siper* diye bir şey yoktu. Tüm kameralar gece görüşlüydü ve görüş alanları birbiriyle kesişiyordu. Reece bir an daha izledi, sonra bir düğmeye basarak yan kapının kilidini açtı.

★ ★ ★

Byrd kendini çok havalı hissediyordu. Duvarı tırmanmak kolaydı. Köpekler ya da otomatik ışıklar yoktu. Wilkinson ve Pugh onun yanında karanlığa yerleşince, Byrd açık eliyle işaret etti. "Batı köşesi."

O önden gitti, diğerleri onu takip etti, son bir açık alanı geçtiler ve sonra bir çift Fransız penceresinin altındaki karanlığa yerleştiler. Pugh karanlıkta sırtıttı. "Parkta yürüyüş gibi."

Ama Byrd pencereleri kontrol etmişti ve durumu daha iyi biliyordu. "Polikarbonat pencereler. Çelik çerçeveler ve zırhlı menteşeler."

"Kurşun geçirmez mi? Hadi ama dostum."

"Hiçbir şey değişmedi." Byrd şikayeti kesip attı, ama diğer adamların birbirlerine attıkları bakışları gördü. Zırhlı cam çok pahalıydı. Şimdi başka önlemler, daha büyük riskler konusunda endişeleniyorlardı. "Bu işi kabul ettiğimizde onun zengin olduğunu biliyorduk. Eminim güzel mobilyaları da vardır. O yüzden sakın olun. İşinizi yapın." Duvarın kuzeyini işaret etti. "Yan kapı. On iki metre." Oraya vardıklarında, "Pugh," dedi.

Pugh kilidi inceledi. "Dört tonluk sürgülü kilitler. Sertleştirilmiş çelik silindirler. Muhtemelen delme plakaları. Bilyalı rulmanlar..."

"Alarm var mı?"

"Benim halledemeyeceğim

bir şey yok." "Yap şunu."

Pugh bir paket maymuncuk ve baypas devresi açtı, sonra her ihtimale karşı kapı koluna baskı uyguladı. Kol döndü ve Byrd

Şimdiye kadarki en kolay yarım milyon...

★ ★ ★

Reece onlara kapıyı boşaltmaları için beş saniye süre verdi, ardından bir devreyi tetikleyerek kapıyı kapatıp mühürledi.

İçeride kol yoktu.

Menteşelere erişim

yoktu.

Reece bunun etkisini bekledi, sonra ikinci kapıyı tetikledi.

★ ★ ★

"Byrd, az önce ne oldu?"

Byrd, Pugh'a sessiz olmasını işaret etti ve bu sırada tabancasını çekti. Zemin harçla döşenmiş taştan, duvarlar betondan yapılmıştı. On metre aşağıda, ikinci bir kapı da kapanmıştı ve ilk kapı kadar sağlam görünüyordu.

"Güzel bir mobilya görmüyorum."

"Kes sesini, Wilkinson." Byrd ikinci kapıyı işaret etti. "Pugh, kontrol et

."

İkinci kapı da ilk kapı gibi sağlam çelikten yapılmıştı, yüksekliği 2,7 metre ve yüz­süz. "Bunu başaramayacağız," dedi Pugh. "Konuş benimle."

"Gömme çerçevede sertleştirilmiş çelik. Oksiasetlenen torcu ve en az otuz dakikaya ihtiyacım var."

"Tanrım. Yanında sandviç de ister misin?"

"Kameraları görüyor musun?"

Byrd gördü: salonun her iki ucuna yüksekte monte edilmiş birer tane. Wilkinson, "Ne yapacağız patron?" dedi.

Byrd, karşılaştıkları tuzağı inceledi: 9 metre uzunluğunda beton, taş ve çelik. "Bir şeyler bulurum."

"Buna inanmak isterim."

"Daha kötü yerlerde de bulundum," dedi

Byrd. Ama bu konuda da yanıliyordu.

★ ★ ★

Reece sıkılınca, onlara gaz verdi. Süreç hiç hoş değildi. Kapalı bir alana pompalanan, çoğu insanı etkisiz hale getiren aerosoller kasmaya, nöbetlere veya ölüme, bazen de üçüne birden neden oluyordu. Reece, metil propil eter ve sığır anestezisi karışımı kullanıyordu. Bu karışım, karanlıkta gizlice dolaşp açık pencerelere püskürtmeyi seven bir Mennonite seri tecavüzcüsü tarafından mükemmelleştirilmişti. Reece bunu kabul edilebilir buluyordu, ama sadece tuhaf ölümler sorun olmazsa. Örneğin, Sara'ya asla kullanmazdı.

Ama bu adamlar için...

Üçü de baygın hale geldiğinde, Reece gazı boşalttı, bir palet arabası getirdi ve onları dışarıdaki beton rampaya, ardından cerrahi aydınlatma, hendek drenajları ve hidrolik masalarla donatılmış bir bodrum odasına götürdü. Metal raflar, sadece neşter, makas ve testereler değil, forsepsler, havlu kısıkaçları, organ tutucular, kemik çekiçleri ve keskiler, küretler, deri kancaları ve kaburga ayırıcılar gibi mesleğinin tercih edilen aletlerini barındırıyordu. Reece'in trepanları ve Stryker testereleri, her türlü retraktör ve hemostatı vardı. İronik olarak, bu odayı hiç kullanmamıştı. Üst kattaki alan gibi, bu oda da özel durumlar ve özel kişiler için tasarlanmıştı.

Ancak bu adamlar zarar vermek niyetiyle gelmişlerdi. Bu da onları yeterince özel kılıyordu.

★ ★ ★

Çığlıklar başladığında, Sara yatağın yanındaki köşede kıvrılmıştı. Bunun bir kabus olduğunu düşündü, ama ses devam etti ve devam etti, sanki bir ruh parçalanıyormuş gibi geliyordu. Kulaklarını kapattı, ama hiçbir şey işe yaramadı. Ve ilk çığlık durduğunda, bir başkası başladı.

Farklı bir çığlık olduğunu anlayabilirdi.

Farklı bir çığlık ve farklı bir ruh.

★ ★ ★

Reece için ilk ikisi çoğunlukla mekanikti. Biraz zaman aldı, ama normalde alacağı kadar değil.

İlki, canlı canlı derisini yüzdü.

İkincisi için dört turnike ve bir kemik testeresi gerekti.

"Sorularımı cevaplayacağını varsayabilir miyim?"

Reece, hayatta kalan son adamı, yeni doğmuş bir bebek gibi çıplak ve terden sıırıslıklam bir halde, bağlarından kurtulmaya çalışırken, ağzındaki top gag'ı aşarak çılgınca kelimeler çıkarmaya çalışırken izledi.

"Anlamadım." Reece eğlenerek yaklaştı. Ama saat gerçekten işliyordu.

Tıkaçları çıkardı ve adam konuşmaya başladı. "Her şeyi! İstedğin her şeyi anlatırım! Ama lütfen, lütfen yapma, onlar gibi yapma, Tanrım, İsa Mesih, onlar gibi yapma..."

Reece gözyaşları ve sessizliği bekledi. İkisi de çabucak geldi. "Sorularım var," dedi. "Bana cevap verirsen, bilirsin, öyle ölmezsin..." Reece başını diğer masalardaki ölü adamlara doğru eğdi.

"Her şeyi! Lütfen!"

Ama Reece onu bir çocuk gibi susturdu. Cevapları zaten biliyordu. Bu daha çok bir teyit meselesiydi. "Beni öldürmek için mi buraya geldin?" Adam çenesini eğdi, hala hıçkırarak ağlıyordu. "X seni tuttu mu?" Bir kez daha başını salladı. "Özel talimatlar var mıydı?"

"E-elli bin. Eğer biz... eğer biz..."

"Sorun değil," dedi Reece. "Ben sordum. Yanlış cevap yok."

"Oh, Tanrım..." Adamın yüzü terle kaplıydı, ter gözlerine damlıyordu. "Seni yalvartırsak elli bin."

"Hayatım için mi?"

"Acının durması için."

"Ah. Anlıyorum." Reece çenesini diğer masalardaki ölü adamlara doğru uzattı. "Böyle bir şey mi?"

"O bunu filme almak istedi."

"Bu her şeyi açıklıyor." Reece, ölen adamlardan birinin çantasında bulduğu video kamerayı eline aldı. "Kontratın bedeli ne kadardı?"

"Yarım milyon."

"Artı elli bin mi?" Reece kaşlarını çatı. Bu çok aşağılayıcıydı. Kamerayla oynayarak, onu bir rafa yerleştirdi ve küçük ayarlamalar yaptı.

Masadan, bağlı adam, "Kişisel bir şey değil, değil mi? X'i tanıyorsun. Onun nasıl biri olduğunu anlıyorsun. Bu sadece iş." dedi.

"X'i tanıyorum, bu doğru." Reece dalgın bir şekilde konuştu. Bu tür video kameralar piyasaya yeni çıkmıştı. Onlarla pek deneyimi yoktu.

"O zaman sorun yok, değil mi? Sadece iş."

"Şey, iyi olduğumuzu sanmıyorum..." Hala dikkati dağılmıştı. Reece ışıklandırmayı kontrol etti, kameranın açısını ayarladı. Memnun kaldığında, yeni bir cerrahi alet tepsisi çıkardı.

"Hey! Dostum! Hadi ama! Anlaşmıştık! Beni bırakacağını söylemiştin!"

"Aslında" —Reece deri kancası retraktörüyle işaret etti—"Seni *onlar* gibi öldürmeyeceğim demiştim."

Reece'in cesetleri parçalaması, torbalara koyması, ardından masaları, zemini ve aletleri çamaşır suyu ile temizlemesi saatler sürdü. Bu korkunç bir işti, ama X hakkında düşünmek için bu zamana ihtiyacı vardı. İçinden bir ses, zamanın sorunu çözeceğini, X'in aslında çok yakında idam edileceğini söylüyordu. Karar olarak, bu çok basitti. X, Reece'in tanıdığı en kindar adamdı ve bunun kanıtı şimdi köşedeki iki derin dondurucu dolabını dolduruyordu. Cesetlerin her parçası özenle torbalara konmuş, bantlanmış ve üst üste istiflenmişti. Tabii ki, bu üç adam sadece başlangıçtı. Reece'in güvenli olduğunu düşündüğü yedi yer vardı ve X, kız için burayı seçeceğini bilemezdi. O halde, X'in yedi ekip gönderdiğini varsaymak zorundaydı. Ayrıntılar önemli değildi. Önemli olan sonuçlardı. X, Reece'in bulunmasını, işkence görmesini ve öldürülmesini istiyordu; ve bunun bedeli önemli değildi. X idam edildikten sonra bu risk ortadan kalkmayacaktı. Parası, avukatları ve tehlikeli adamlara erişimi vardı. Sadece bir mesaj vermek için Reece'in başına ödül koymuştu.

Reece'in dudaklarından bir kahkaha kaçtı, ama daha çok tiz, inanılmaz bir kıkırdama gibiydi. X'in dünyasında, konuşulmayan kurallar ve affedilemez günahlar vardı. Reece ölü bir adamdı ve kendini öyle hissetmeye başlamıştı. X'in ne kadar parası vardı? Yüz milyonlar mı? Bir milyar mı? Kimse bu kadar büyük bir servetten kaçamazdı. Hayatını korku içinde ve kaçarak geçirecekti.

Tanrım, diye düşündü. Hislerim böyle mi?

Öylece kaçamazdı. X'in adamları onu bulacaktı, buna şüphe yoktu. Ayrıca, Reece bunun için fazla gururluydu. Fazla korkak, fazla —bu üzücü bir şekilde ortaya çıkıyordu: sıvılaşmış iç organları, uzuvlarındaki belirgin zayıflık. Bundan, X'ten kurtulmak zorundaydı. Reece bunu iyice düşünmeye çalıştı.

X neden onun ölmesini istiyordu?

Çünkü X, bunu yapmamasını özellikle emretmiş olmasına rağmen kızı kaçırmıştı.

X, Reece'in kızı kaçırmamasını neden umursadı?

Çünkü Sara ölürse, mantıklı düşünenler Jason French'in Tyra Norris'i öldürdüğünden şüphe duyabilirlerdi. Polisler başka yerlere bakabilirdi.

Ama bu neden önemliydi?

Çünkü X, Jason'ın Lanesworth'ta olmasını istiyordu.

Neden?

Bilinmiyor. Bilinemez.

Jason, X gibi bir adam için neden bu kadar önemliydi?

İyi soru.

O kadar önemli miydi?

Bu, işin aslıydı.

Bir saat sonra, Reece simsiyah bir BMW'nin direksiyonuna geçmişti ve karanlık bahçenin içinden Gibson French'in ailesiyle birlikte yaşadığı evi gözetliyordu. Ev yolun gerisindeydi, ama şüphesiz yüksek kaliteli bir güvenlik sistemine sahipti. Üstelik babası polisti ve Reece polislerden nefret ediyordu.

Tik tak, orospu çocuğu...

Reece kendine karşı sert davranıyordu, ama işler hızla ilerliyordu ve onun daha hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

X, Reece'in hala hayatta olduğunu ne kadar sürede öğrenecekti?

Çok uzun sürmezdi.

Reece bir an daha büyük eve baktı, sonra yolun karşısına U dönüşü yaptı ve fakir mahalleye doğru yola çıktı. Gibson'ın arkadaşı orada yaşıyordu.

O, zayıf noktaydı. İşler böyle
gelişecekti.

★ ★ ★

Chance geceyi tek başına ve uyanık geçirdi, çoğu zaman eski bir battaniyenin üzerinde bacak bacak üstüne atmış, yatak başı lambasının sarı ışığının kırık bir daire şeklinde yayıldığı yerde kıvrılmıştı. Etrafındaki battaniye dergilerle doluydu — daha çok savaş pornosu — ama Chance avuçlarında tuttuğu fotoğrafa bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Siktir git, Martinez."

Gözlerinden bir damla yaş süzüldü, ama fotoğraf hala oradaydı: *Tyra Norris, ya da ondan geriye kalanlar*. Onu sadece parçalar halinde görebiliyordu. Vücudunun enkazı

çok... *ani* oldu. Bu olay uzak bir savaş alanında ya da başka bir şehirde gerçekleşmedi. Tyra'ya bunu yapan kişi burada, şu anda buradaydı.

"Lanet olsun."

Chance yüksek sesle burnunu çekti ve koluyla yüzünü sildi. Martinez eve iki kez gelmişti ve ilk seferinde Chance, annesinin sorularını yanıtlaması için yanında olması gerektiğini söyleyerek reşit olmadığını iddia etmişti. İkinci sefer farklıydı. Gece geç saatlerde, yüzünde pis bir sırıtışla.

Sen on sekiz yaşındasın, evlat. Kontrol ettim.

Sonra Gibby hakkında sorular sormaya başladı, ilk başta kolay sorular, yerler ve zamanlar gibi şeyler ve Chance'in en iyi arkadaşını en son ne zaman gördüğü gibi. Sonunda, savaşta ölen Gibby'nin kardeşi hakkında sorular sordu.

Gibby cesedi gördü mü? Bu onu nasıl hissettirdi? Hükümeti suçluyor mu?

Toplumu mu?

Cenazeyi anlat bana...

Ancak Jason'a karşı gerçekten sert bir tavır sergiledi ve bu konuya oldukça çabuk geldi.

Onun hakkında

konuşuyor mu? Onu

takdir ediyor mu?

Gibby, Jason gibi savaşa gitmek istiyor mu?

Ne sıklıkla konuşuyorlar? Birbirlerini

görüyorlar mı? Lanesworth'a gittiğini biliyorum...

Bu tür sorular arka arkaya geldi. En az on dakika sürdü.

Sonra sorular karanlık bir hal aldı.

Arkadaşın müstehcen filmleri sever mi?

O düz, polis gözleri.

Dergiler, eminim. Gerçekten iğrenç

olanlardan. Kızlar ondan korkuyor mu?

Peki ya hayvanlar? Bir şeyleri öldürmeyi sever mi?

Martinez o kadar çok karanlık ve dolambaçlı yollara saptı ki, Chance bu soruları soran birinin kafasının bozuk olduğuna karar verdi.

Arkadaşın ipler ve düğümlerle ilgileniyor

mu? Peki ya zincirler?

Peki ya soyunma odasında? Duşta biraz fazla dikkat mi gösteriyor?

Uyuşturucu

kullanıyor mu?

Peki ya alkol?

Pornografi konusuna geri dönelim...

Meğer bunlar hala kolay kısımmış. Martinez sonunda sakinliğini kaybettiğinde, Tyra'nın öldürülmüş cesedinin fotoğrafını çıkardı ve Chance'e bakmasını söyledi. Elini Chance'in ensesine koyarak, "*Daha yakından bak*" diye emretti. "*Yaklaş, iyice yaklaş. Görüyor musun? Tadını alıyor musun?*"

Onu oradan uzaklaştırmak için ortağının müdahalesi gerekti.

Sonunda şafak söktüğünde, yumruk gibi sıkılaştan Chance duşa girdi ve su üzerine yağarken, dağ yollarını ve yepyeni bir motosikletin arkasında oturan bir kızı hayal etti, belki de Becky kadar güzel birini.

Neden böyle olamıyordu?

Çirkin değildi.

Aptal da değildi.

Duştan çıktıktan sonra, Chance beline bir havlu sardı ve o yeni motosiklete asla sahip olamayacağını düşündü. Annesi iki buçuk vardiya çalışıyordu, bütün gece ve günün büyük bir kısmında. Yeni bir arabaya ihtiyacı vardı. İki aylık kira borcu vardı, ama annesi okulunu bitirene kadar çalışmasına izin vermiyordu...

Chance kot pantolonunu giydi ve saçlarını taradıktan sonra koridordan gelen müzik sesini duydu. Hayal görmüyordu. Annesi erken eve gelmişti, diye düşündü. Unuttuğu bir şey vardı. Beklenmedik bir vardiya değişikliği. Her halükarda, bu iyi bir şeydi. Ona kahvaltı hazırlayıp yatıracaktı.

Ama işler öyle gitmedi.

Oturma odasındaki sandalyede oturan adam, Jason'ın tarif ettiği gibiydi: zayıf ve buruşuk, bu kadar sıradan bir yüze göre çok yaşlı gözleri vardı. Chance'in ilk gördüğü şey buydu. İkincisi ise silahtı.

"Bağırmazsan bu daha kolay olacak," dedi adam. Chance ağzını kapattı; parmaklarını hissedemiyordu.

"Aferin oğlum. Otur." Silahla işaret etti ve Chance sandalyeye çöktü. "Bana adını söyle," dedi.

Chance ona adını söyledi.

"Garajda araba yok. Evde başka kimse var mı?

Annen? Baban?" "Annem.

İş yerinde."

"Gündüzleri eve geliyor mu?"

Chance cevap veremedi. Akli çalışmayı durdurmuştu. "Evet ya da hayır," dedi adam. "Basit bir soru."

"Saat bir. Saat birde eve geliyor." "Peki ya hizmetçiler? Arkadaşlar?" "Sadece ben."

Adam bir kez homurdandı, bir çift kelepçe çıkardı ve uzattı. "Lütfen, arkanızdan bağlayın."

Chance kıpırdamadı. Parmakları uyuşmuştu; kollarını ve bacaklarını da hissedemiyordu.

"Dur, sana yardım edeyim."

Adam ayakta duruyordu, gözleri nemli, donuk ve griydi. Silahı Chance'in boynuna dayadı ve tek eliyle kelepçeleri taktı. Bir bilek. İkincisi. Tekrar oturdu ve oda eğildi.

Bu gerçek olamaz...

Ama adam tam oradaydı, kuru tenli ve solgun, sokak su birikintisi gibi gözleriyle. "Senden bir iyilik istiyorum," dedi. "Bir telefon görüşmesi. Gibson French adında bir arkadaşın var." Chance başını salladı; ağzının köşesinde salya hissetti. "Gibby mi, Gibson mu?"

Chance yavaşça gözlerini kırptı. "Gibby."

"Onunla tanışmak istiyorum. Şimdi. Bu sabah. Buraya gelmesini istiyorum ve bunu senin ayarlamayı istiyorum."

★ ★ ★

Babam kapıyı çalmadan çok önce ayak seslerini duydum. Gerçekten uyumamıştım. Öyle bir geceydi.

"Gibson?"

Bir başka vuruş daha gelecekti, bunu engelleyemezdim. Zamanlamasını neredeyse tahmin edebiliyordum.

Beş, dört, üç...

"Gir içeri baba."

O da benim kadar uykusuz görünüyordu. Dün gecekiyle aynı kıyafetler. Aynı kırmızı gözler ve sakallar. "Günaydın. Uyudun mu?"

"Bebek gibi," dedim.

"Evet, ben de."

Gün, birbiriyle uyumlu iki yalanla böyle başladı. Yatağa oturdu ve gözlerime bakmakta zorlandı. Büyük elleri de işe yaramaz görünüyordu. Ne istediğini bilmiyordum, ama sözcükler sanki kendi planları varmış gibi ağızımda birikti. "Deniz Piyadeleri'nin Jason'ı neden kovduğunu biliyorum."

Bu, onun duymayı beklediği şey değildi. Gözleri şüpheyile kısıldı. "Ofisime girdin mi?"

"Hayır."

"Bu bilgiyi nereden aldın?"

"Gerçekten önemli mi?" Hiçbir şey söylemedi ve sessizlik bana bilmem gereken her şeyi anlattı. "Sen de nedenlerini biliyorsun, değil mi? Neden onu onursuz bir şekilde eve gönderdiklerini?" Biliyordu, bunu da anlayabiliyordum. "Madalyaları biliyor musun?"

Babam pencereye doğru yürüdü, sanki üzerinde "ZEHIRLI SÜRÜNGENLER" yazan bir kutuyu tekmelemiş ve ilk önce hangi yaratığın çıkacağından korkuyormuş gibi görünüyordu. "Biliyorum," dedi.

"Peki ya katliam?"

"Tanrı aşkına, evlat." Gözlerini avuçlarıyla kapattı, her zamankinden daha solgun görünüyordu. "Bu gizli bilgi."

"Jason olmasaydı, bir başka My Lai olabileceğini söylüyorlar."

"Sen benim masama girip, lanet olası dosyayı, kardeşinle ilgili Savunma Bakanlığı dosyasını okudun."

"Bunu yapmazdım." Ama bunu düşünmüştüm. "Ama haklıyım. Değil miyim?"

"Bu adil bir karşılaştırma değil. Amerikan askerleri My Lai'de beş yüz köylüyü katletti, hepsi sivil, kadınlar, çocuklar, hatta bebekler. Bu öyle değildi."

"Ama öyle olabilirdi. Jason'ın bütün bir köyü kurtardığını söylüyorlar."

"Savaşta çok az şey bu kadar siyah ve beyazdır."

"Bu öyleydi. Onun eylemleri öyleydi."

Babamın gözlerinde derin ve kalıcı bir acı gördüm ve neden böyle hissettiğini anladım. "Kardeşin Gibi Olma" kilisesinde, o bir başrahipti. Ama Darzell'den öğrendiklerim, Jason hakkında bir zamanlar inandığım her şeyi değiştirdi. My Lai katliamından üç yıl sonra, bir ABD Deniz Piyade müfrezesi, Charlie Company'nin Güney Vietnam'ın Sơn Tinh bölgesindeki o küçük köyde yaptığı gibi savaş çılgınlığına kapıldı. Köy,

My Lai'den daha küçüktü, Bến Hải Nehri'nin bir kolu boyunca toplanmış birkaç kulübeden ibaretti.

Darzell katliamı neyin tetiklediğini bilmiyordu, ama Jason ve ekibi DMZ'den beş mil uzaktayken nehirde yüzüstü yatan ilk ceset ortaya çıktı: Darzell'e göre, göğsünden dört kez vurulan küçük bir kız çocuğu. Jason'ın silahlı botu köye vardığında, deniz piyadelerinin oluşturduğu müfreze, çamurlu kıyılara otuz üç ceset yaymış ya da nehir kenarındaki sazlıkların arasında mantar gibi yüzen cesetleri bırakmıştı. ARVN birlikleri, silahlı botu kullanarak bulabildikleri tüm kurtulanları taşıdılar, ancak Jason ve başçavuş için bu yeterli değildi. Silahlar hala ateş ediyordu, insanlar çığlık atıyordu; bu yüzden tek başlarına içeri girip, kızgın, öfkeli deniz piyadelerinden oluşan bir müfrezeyi durdurdular. Jason, çılgınlık sona ermeden önce üç kurşun yedi, ama yine de komutan teğmeni ölümün eşiğine getirdi.

"Onu hiç dinlemedik," dedim. "Neden bahsediyorsun evlat?"

"O gün üç yüz kişiyi kurtardı..." "Olağanüstü bir şey, biliyorum."

"Beni bitirmeme izin vermedin. O *olağanüstü* bir şey yaptı ve eve yaralı olarak döndüğünde, biz onu hiç dinlemedik."

"Jason savaş hakkında konuşmak istemedi, hiçbir şey hakkında."

"Ama biz de işini kolaylaştırmadık, değil mi? Annem, kırılmaya hazır bir yumurta kabuğu gibiydi ve sen de doğru ve yanlış konusunda çok emindin."

"Evet, bazı şeyleri yanlış yaptık. Ama kardeşin de aziz değil. Bana güvenebilirsin."

"Uyuşturucuyu kastediyorsun." Sertçe güldüm. "Tabii ki uyuşturucuyu kastediyorsun."

"Eroin şehri parçalıyor. Bunu her gün görüyorum. Kardeşin Vietnam'da ne yapmış olursa olsun, sonunda uyuşturucu kullanıcısı, hatta belki de satıcısı oldu. Bunu hoş göremem. Ve senin buna yaklaşmana izin veremem."

"*Kardeşinin Vietnam'da yaptığı her neyse.*" Sözlerini geri attım. "Savunma Bakanlığı dosyasından bahsediyorsun. Jason'ın terhis şartları da bu dosyada mıydı?"

"Evet, evlat. Öyle oldu. Doğru ya da yanlış, kardeşin üst düzey bir subayı neredeyse öldürüyordu. Ordu ona Leavenworth'ta on yıl hapis ya da imzalı gizlilik anlaşmasıyla birlikte onursuz bir şekilde ordudan atılma seçeneği sundu. Bu bir örtbas. Bunu anlıyorum. Onaylamıyorum, ama

My Lai olayının ardından bunun gerekli olduğunu anlıyorum. Savaşa verilen destek zaten zayıf. Bir başka katliam. Ülke için bir başka kara leke..."

"Mesele savaşa verilen destek değil."

"Dosya öyle diyor."

"Dosya, o müfrezenin komutanının kim olduğunu söylüyor mu?" "İsim sansürlenmiş..."

"Laughtner, Teğmen John G."

"Laughtner mı?" Babam konuşmaya devam etmeden önce ağzını iki kez açıp kapattı. "Westmoreland'ın ekibinde Laughtner adında bir general yok mu?"

"Kara hareketlerinin ikinci komutanı." "Akraba mı?"

"Baba ve oğul. Ve durum daha da kötüleşiyor." Babam gözlerini kapattı, ama ben pes etmedim. "Zamana ihtiyaçları vardı," dedim. "Cinayetleri nasıl örtbas edeceklerini. Jason'a ne yapacaklarını. Onu yedi hafta boyunca kayıt dışı tuttular. Uyuşturdular. Morfin verdiler. Başçavuş olmasaydı, muhtemelen onu öldürürlerdi. Ama başçavuşun yüksek mevkilerde dostları vardı." Babamın gözlerine baktım ve ona göz kırpmaya cesaret etmesini söyledim. "Onu bir uyuşturucu bağımlısına çevirdiler. Onu uyuşturup eve gönderdiler."

"Bunu başka kim biliyor?"

"Uyuşturucuyu mu? Hiçbir fikrim yok. Geri kalanı Deniz Piyadeleri'nde açık bir sır gibi görünüyor."

Bana sırtını gösterdi ve ben onun düşüncelerini merak ettim. Suçluluk mu yoksa utanç mı duyuyordu? Çünkü ben duyuyordum. Pişmanlık neydi peki? Hiçbirimiz Jason'ın yanında olmamıştık. Savaşta eve bağımlı, sessiz ve acı dolu bir şekilde dönmüştü. Ama babam hiç nedenini sormuş muydu? Bu onun görevi değil miydi? Annemin görevi değil miydi? Ya da benim?

"Bana birkaç dakika müsaade eder misin?" diye sordu. Evet dedim ve onu orada bırakıp çıktım.

Mutfağa giderken telefonun çaldığını duydum.

Müdür Wilson erken kalktı, duş aldı, tıraş oldu ve giyindi. Önemli bir gündü ve daha da önemli bir gün yaklaşıyordu.

"Yirmi dört saat. Belki biraz daha fazla."

Parmaklarıyla koyu renkli kravatı Windsor düğümü şeklinde bağlarken aynaya konuşuyordu. Takım elbise kahverengiydi. Ayakkabılar da öyle. Renk katmak için, evinin yanında tuttuğu küçük bahçeden karanlıkta kesmiş olduğu taze bir gülü yakasına taktı. Öğlene kadar, yapraklar solmaya başlayacaktı. Sonra kıvrılıp kuruyacaklardı ve o, bu yapraklarla zamanı işaretleyecekti, yapraklar solup küçülüp ölürken giderek daha neşeli hale gelecekti. X'i düşünerek, çiçeği tam olarak yerleştirirken sessizce mırıldandı.

"Mükemmel."

Hayatı da öyle olacaktı. X ölecek ve müdürün ailesi yeniden huzur bulacaktı. Seyahat edeceklerdi; iyileşeceklerdi. Sonunda, yeniden başlamak için bir yer seçeceklerdi, Fransa ya da belki İtalya, Akdeniz manzaralı, rüzgârlı, yüksek bir yer.

Öncelikle, o günü idare etmek zorundaydı. "Son gün."

Aynadaki yansımasına ciddi bir şekilde başını salladı, sonra banyo ışığını kapattı ve hala uyuyan evin içinde sessizce ilerledi. Yatak odasının kapısında, karısına baktı. Karısı sadece X'in ertesi gün öleceğini biliyordu, para ya da bunun onlara sağlayacağı yeni hayat hakkında hiçbir şey bilmiyordu. O, bu haberle ona sürpriz yapmak, büyük bir jest yapmak istiyordu. Belki karısı ona eskisi gibi bakardı. Belki gözleri parıldardı.

Her zamankinden daha kararlı bir şekilde, ağır kalbini mükemmel bir şafağın hafif, tatlı havasına çıkardı. Araba kolayca çalıştı. Yolculuk düşünceli ama keyifliydi. Hapishanede, güvenlik kontrolünden geçti ve zırhlı bir kapıdan geçerek

zırlı bir kapıdan geçerek idari binanın altındaki yer altı otoparkına yönlendirildi. Küçük bir otoparktı — sekiz araçlık — ve sadece birkaç kişinin kullanmasına izin veriyordu. Onlardan biri oradaydı ve bekliyordu.

"Müdür."

Müdür kaşlarını çatarak arabasını kilitledi. "Yüzbaşı Ripley. Bir sorun mu var?"

"Mutlaka bir sorun değil. Ama bilmen gereken bir şey var."

"Benimle gel."

Sabahın bu erken saatlerinde, bodrum katındaki koridorlar boştu, ama müdür Ripley'in sağduyusundan endişe duymuyordu. İkisi de bunun için çok fazla zorlu dersler almıştı. X'in bunca yıldır bu şekilde yaşamayı başarması tesadüf değildi. Müdür tek başına X'in sahip olduğu özgürlükleri garanti edemezdi. Hiçbir müdür edemezdi. Ama bir gardiyan ağzından kaçırırsa, ağır bir bedel öderdi. Diğer mahkumlar için de durum aynıydı. Söylentiler bile acımasızca bastırılıyordu ve bir muhabir ilk kez kayırma ve yolsuzluk hikayesinin peşine düştüğünde, batan güneş kadar sessizce ortadan kaybolmuştu. Altı ay sonra ikinci bir muhabir ortaya çıktı ve bir hafta içinde öldü. X'in içeride kaç tane muhbiri olduğu ya da duvarların dışında kaç tane infazcısı çalıştığı kimse bilmiyordu. O kadar çok şey biliyordu ki, o kadar çok şeye *dokunmuştu ki*.

Ripley koridora çıkana kadar bekledi, sonra "X'in şimdiden dört ziyaretçisi oldu" dedi.

"Dört mü?" Müdür adımını durdurdu. "Bu beni tedirgin ediyor."

Bu, müdürü de tedirgin ediyordu. X'ten kurtulmak, X'i anlamakla mümkündü. "Bir günde hiç bu kadar çok ziyaretçisi olmamıştı."

"Ve hiç bu kadar erken de almamıştı." "Ruh hali nasıl?"

"Sanki kahvaltıda pişmiş bir bebek yiyebilecekmış gibi."

"Açıkla."

"Dudakları bembeyaz. Heyecanlı. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Ripley'in endişesi çok mantıklıydı. X, ikisinin de gördüğü en disiplinli adamdı, düşünce ve duygularını o kadar iyi kontrol ediyordu ki, nadiren dudaklarını büzmekten veya kaşlarını kaldırmaktan fazlasını yapardı. Bu adamı anlayanlar için, bundan fazlasına gerek yoktu.

"Ziyaretçilerinin isimleri var mı?"

Ripley dört isim saydı ve müdür bunlardan ikisini tanıdı.

Yaptırımcılar. Katiller. "Şu anda neredeler?"

"Tesisin dışında, Tanrıya şükür. Ama Byrd'ü sorup duruyor."

"Düzenlemelerimiz ne olacak?" Müdür yürümeye başladı. "Mahkum French infaza katılacak. Bu normal bir durum değil.

Bir bahane bulmamız gerekecek."

"Bir şeyler bulurum. Peki ya sonrasında?"

"Konuştuğumuz gibi."

"İyi. İyi." Asansör çaldı ve kapılar açıldı. "O, şey... X beni görmek istedi mi?"

"Bundan bahsetmedi."

Rahatlamış bir şekilde başını sallayan müdür asansöre bindi ve ofisine ulaşana kadar bekledi. Bu erken saatte ofiste yalnızdı, bu yüzden kahve yaptı ve doğu penceresinin önünde durup, renklerin dünyaya yayıldığı hapishaneyi seyretti. Huzurlu olmak istiyordu, ama infazla ilgili pek çok endişesi ve zamanını alan pek çok işi vardı. Vali de katılacaktı ve bu tek başına bir haftadır uykusuz geceler geçirmesine neden olmuştu. Ayrıca iki eyalet senatörü, ABD başsavcısı ve X'in uzun zaman önce ölen kurbanlarının yirmi dokuz aile üyesinin de katılmasını bekliyordu. Ve hepsiyle *ilgilenmesi* gerekiyordu.

Bir de medya vardı. İdamı izlemek için gelen kırk bir dilekçeyi reddetmişti, bazıları *The New York Times* ve NBC News gibi etkili yayın organlarından gelmişti. Bu yayın organlarının Kuzey Carolina eyaletinde güçlü dostları vardı ve uzun başyazılardan kaba siyasi baskıya kadar her türlü baskı yapılmıştı. İnfaz, dört gün boyunca *The Charlotte Observer*'ın manşetinde yer almıştı: X'in ailesinin ve servetinin profili, cinayetlerin ayrıntıları, kurbanların daha fazla profili. X'in geçmişini araştırmışlar ve onun gençlik fotoğraflarını, mankenler, film yıldızları ve politikacılarla çekilmiş fotoğraflarını yayınlamışlardı. Bu baskı hiç durmuyordu. Ancak medyaya ilişkin karar tamamen hapishane müdürünün yetkisi dahilindeydi, bu da kararı X'in yetkisi haline getiriyordu. O da bu konuda net bir tavır sergilemişti.

Onların gazetelerini yeterince sattım...

Elbette gazeteler satılacaktı. Yayın süresi de öyle. Müdür, ön kapıda bir düzine haber aracını geçmişti ve saat altı haberlerinde neler olacağını biliyordu:
Yarın şafak vakti Lanesworth, nihayet adaletin yerini bulacağı an...

Ya da onun gibi bir şey.

Rövesöründeki düğmeden gülü çıkararak, gardiyan bir an durup onu her açıdan inceledi. Diğer gülleri gibi, bu da çok güzel bir örnekti, belki de şimdiye kadar yetiştirdiği en güzeliydi. Nemli çimlerin ve karanlığın içinde çıplak ayakla, en iyisini, ipeksi yumuşaklıkta ve sabah çiği kadar taze olanı seçmeye çalışmıştı.

Sadece öl, diye düşündü, kokusunu derinlemesine koklamadan önce.

Lütfen, acele et ve siktir git, tamam mı?

Babam mutfağa geldiğinde, her şey normalmiş gibi davrandım ve gözlerinin ağlamaktan kan çanağına dönmediğini umursamadım. Babamda ham duygular görmek hoşuma gitmezdi, ama ona hak verdim, çünkü onun ruhundan bir diken gibi çıkaran bendim.

"Annemi gördün mü?" "Hayır."

"Telefonda kim vardı?"

"Chance. Oraya gidiyorum."

"Biraz erken değil mi?"

"Son birkaç gününü zor geçirdi; sesi biraz tuhaf geliyordu. Onu okula bırakacağım."

"Gitmemen daha iyi olur." "Her zaman yapıyorum."

"Yanlış anladın. Okula gitmemen daha iyi olur." Bu benim dikkatimi çekti. "Sara kaybolduğu gün biri seni Sara'nın evinde görmüş. Martinez, senin içeri girdiğini gören bir tanık bulmuş."

"Öyle olsa ne olur?"

"Martinez ve Smith'ten uzak dur. Her zamanki rutinlerinden ve gittiğin yerlerden uzak dur. İşlerini kolaylaştırma. Bunu çözmek için bir güne ihtiyacım var."

Ona istediğini yapacağımı söyledim. "Araba anahtarlarım sende mi?"

Tezgahın üzerindeki bir kaseyi işaret etti ve anahtarları almamı izledi. "Kardeşin hakkında," dedi.

"Yapma." Arka cebimden bir beyzbol şapkası çıkardım ve gözlerimin üzerine çektim. "En azından şimdilik."

"Tek bir şey söylemek istiyorum, o da şudur. Ben her zaman sizlere, hepinizin iyiliğini düşündüm. Birbirinizden çok farklısınız, ama ben her birinizi tüm kalbimle, tüm umutlarımla, tüm varlığımla sevdim."

içindeki her şeyi. Ve ben adil ve eşit davranmaya, kimseyi kayırmamaya, bazen ne kadar zor olsa da, mümkün olduğunda annenizi sakinleştirmeye çalıştım. Size hak ettiğiniz çocukluğu yaşatmak, sizi güçlü ve nazik, iyi insanlar olarak yetiştirmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Bunların hiçbirisi bir gecede olmaz; bu, bir ömür boyu süren bir iştir, bir ömür boyu sürecektir *bir armağandır*.

"Ama hiçbir baba mükemmel değildir ve Jason konusunda yanılmışsam, ona karşı sert ve adaletsiz davranmışsam, bunu düzeltmek için elimden geleni yapacağım. Onunla konuşacağım. Deneyeceğim. Söz veriyorum. Sana karşı sert davrandıysam, hayatında çok fazla gölge olduysam, bunun tek nedeni Robert'ı kaybetmiş olmam, Jason'ı da kaybettiğimi düşünmem ve senin beni korkutman, evlat. Yalan söylemeyeceğim. Sende benim dizginleyemediğim ve kontrol edemediğim bir ateş var ve çok sıcak yanan ateşlerden korkarım. Sanırım demek istediğim şu: Jason'dan daha çok senin için endişeleniyorum, Robert için endişelendiğimden daha çok. Ve bu beni kötü bir baba yaptıysa, bunun için de üzgünüm. Eğer bu sana öfke beslemişse, eğer her zaman sahip olduğumuz şeyi mahvetmişse..."

Gözlerini kaçırdı ve ben ona sorun olmadığını, her şeyin yolunda olduğunu söyledim. "Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

"Deniyorum."

Daha fazlasını istiyordu, ama elimden gelen tek şey buydu, sabah sıcağına çıkmadan, Mustang'i çalıştırıp Chance'in evine doğru yola çıkmadan önce söylediğim bu birkaç kelime.

Reece için bu, parçalanmak gibi bir şeydi. Burada olması gerekiyordu, ama kızla birlikte olmak istiyordu. Doğru kıızı bulmak için çok uzun süre aramıştı; pek çok hayal kırıklığı yaşamıştı.

"Arkadaşın geç kaldı."

Perdeyi indirdi ve sokaktan döndü. Arkadaşının yavaş olması onun suçu değildi, ama X şimdiye kadar uyanmış ve bilgi almak için sabırsızlanıyor olmalıydı. Byrd'ün kaybolduğunu bilseydi, bir yer belirlerdi: Reece'in evi. Ve kız Reece'in evindeydi.

"Telefonda normal görünüyor muydu?"

"Evet."

"Garip bir şey yoktu? Şüpheli bir şey yoktu?" "Hayır."

Reece, yalan olup olmadığını anlamak için çocuğu inceledi. Çocuk kambur duruyordu, çenesi hafifçe açıktı. "Yalan söylüyorsan, pişman olursun."

"Zaten pişman oldum."

Reece, çocukta ilk kez *bir yaşam belirtisi* gördü ve beklenmedik bir sempati duydu. "Eğer aramamış olsaydın, seni öldürürdüm. Bu gerçeği kabul ettiğinde kendini daha iyi hissedeceksin."

Ama çocuk anlamadı. Ya da *anlamak istemedi*.

Reece odada volta atarken, bir araba sesi onu pencereye geri çekti. Fransız çocuk değildi, ama neredeyse onun kadar iyiydi. Sürücü adresi kontrol etmek için yavaşladı, sonra Reece'in istediği gibi caddeye park etti ve her iki omzuna da büyük birer spor çantası asarak eve doğru yürüdü. Boyu ve kilosu göz önüne alındığında oldukça hızlı hareket ediyordu, caddeden esen rüzgar onun dağınık saçlarını dalgalandırıyordu. Kapının kilidini açan Reece, "Geç kaldın," dedi.

"Evet, şey." İri adam omuzlarıyla Reece'i itti. "Bulması kolay bir adres değil."

Reece, Tyra Norris'i kaçırdıkları gecedan beri Lonnie Ward'ı görmemişti, ama gözleri aynı hevesle parlıyordu ve yüzü aynı şekilsiz ifadeyi taşıyordu. "İstedğim her şeyi getirdin mi?"

İri adam omzundaki ilk çantayı indirdi. "Sony DXC-1600 Trinicon tüp el tipi renkli kamera, Sony BVU-100 U-matic-S Professional Portapack VCR renkli video kaset sistemi ile birlikte, son teknoloji ürünü ve 55 poundun altında 4 ons ağırlığıyla tamamen taşınabilir."

"Peki düzenleme için?"

Birleştirme için?" "İkinci çanta. Aydınlatma da var."

"Güzel, güzel. Teşekkürler."

"Ee?" Lonnie ikinci çantayı yere koydu, gözleri Chance'in üzerindeydi. "Bu çocuğu öldürecek miyiz?"

Reece, "Durum karmaşık." dedi.

Ama iri adam açıkça şaşkındı. Çocuk bağlı ve sessizdi; bu sessiz yerdeydiler. "Öyleyse burada ne yapıyoruz?"

"Bekliyoruz."

"Neyi?"

"Aslında onu." Sokaktan bir ses geldi ve Reece perdeyi hafifçe kaldırdı, ikinci bir araba kaldırırma yanaşırken gölgede kaldı.

İri adam, bir genç kaldırırma adım attığında omzunun üzerinden baktı. "Başka bir çocuk mu?"

"Sadece bir çocuk değil," dedi Reece. "Dünyayı hareket ettirecek kadar uzun bir kaldıraç."

★ ★ ★

Chance için her şey bir rüya gibiydi. Her kelimeyi duyuyordu, ama kafasında tutamıyordu. Adamların ayrıldığını gördü, ama nedenini anlamadı. Küçük olan adam onun arkasında durdu, diğeri ise evin derinliklerine kayboldu.

"Hey, Chance."

Gibby on iki yıl boyunca binlerce kez böyle demişti. Chance bağırarak, "*Koş, lanet olsun, koş*" demek istedi, ama küçük adam boğazına bıçak dayamıştı, ağzı Chance'in kulağına o kadar yakındı ki nefesi nemli ve sıcaktı.

"Ona içeri gelmesini söyle."

Bıçak, Chance'in cildinde ateş gibiydi.

"Devam et, evlat. Sorun yok."

"Buradayım." Chance gözlerini kapatıp bunun geçmesini diledi. "Oturma odasındayım."

Ön kapı çelik bir tıklama sesiyle kapandı. "Gibby evde!"

O da bunu binlerce kez söylemişti. Üç adım, sonra altı adım. Oturma odasının kapısına ulaştığında, Chance tamamen yıkılmıştı.

Ateş hattı...

Arkadaşına yaptığı şey...

Gibby odaya girdi ve inanamayıp donakaldı, gözleri bıçaktan onu tutan adama kaydı, çenesi sıkı bir çizgiye dönüşürken iki elini de yumruk yaptı. Tam bir saniye. Saatin tik taklarıydı. Sonra tüylü dev koridordan neredeyse sessizce yaklaştı ve tek bir darbeye Chance'in en iyi arkadaşını yere serdi.

★ ★ ★

Reece, Lonnie işe koyulurken Gibby'yi ikinci bir sandalyeye bağladı. Doğası gereği yavaş ve dağınık bir adam olmasına rağmen, ekipmanı etkileyici bir beceriyle kullanarak kamerayı tripoda ve VCR'ye bağladı ve

VCR'yi düzenleme masasına bağladı, hepsini minimum hareketle ve ince, siyah kablolarla yaptı. Ancak, zaman ve zamanlama sorunu vardı.

"Mükemmel olması gerekmez. Asgari düzeyde olması yeterlidir."

Ama iri adam başını salladı. "Benden daha önce hiç böyle bir şey istemedin. Mükemmel olmasını istiyorum."

Işıklar, reflektörler ve difüzörleri paketinden çıkardı, o kadar coşkulu ve gururluydu ki Reece bir an pişmanlık duydu. Lonnie iyi bir snuff filmini gerçekten severdi. "Şey, aslında kimseyi öldürmüyoruz."

"Ne?"

"Sana söylediğim gibi. Durum karmaşık."

İri adam ayağa kalktı ve aşağıya doğru sert bir bakış attı, ihaneti sindirirken kafasında düşünceler dönüyordu. "O benim yüzümü gördü." Chance'i işaret etti. "Diğeri de görecektir, şüphesiz, ve ben böyle riskleri almam. Benden bunu istemelisin."

"Bir çaresini buluruz." "Bu yeterli değıl."

"Yedi yıl," dedi Reece. "Seni hiç hayal kırıklığına uğrattım mı? Tek istediğim biraz güven."

Duyduklarını tartan iri adam, hayalet gibi ona bakan Chance'e sert bir bakış attı. "Şimdilik, tamam. Neden bana elindekileri gösterip neye ihtiyacın olduğunu söylemiyorsun?"

Reece, Byrd'den aldığı ve onun ölümünü filme almak için kullandığı kamerayı çıkardı. İri adam kamerayı elinde çevirdi. "Panasonic 3085. Benimki kadar iyi değıl, ama fena da değıl." Kaseti çıkardı ve inceledi. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Reece kasetteki içeriğı ve eklemek istediklerini anlattı. "Önce bunu izlesem olur mu?" Cevap beklemeden, düğmeye bastı.

kaseti VCR'ye takarken, konuşmaya devam etti. "Bu taşınabilir cihaz sadece siyah beyaz oynatma yapabilir. Doğru cihazda tam renkli görüntü elde edebilirsiniz."

"Peki ya ses?" diye sordu Reece. "Sen söyle."

Kasetin oynatılmasına başladı ve çığlıklar başladığında, her iki adam da sesin iyi olduğunu kabul etti.

★ ★ ★

Chance için kabus bitmeyecekti. Bitemezdi. Bu gerçektir. Gibby, yanındaki sandalyede gerçekten baygındı. Kasette gerçek bir adam katlediliyordu ve gerçek katiller kaset oynatılırken başlarını sallayıp yorumlar yapıyordu. Bir ara, iri olanı Chance'in hala odada olduğunu fark etti.

"İzlemek ister misin?"

Makineyi çevirdi, böylece Chance, karnı açılmış ve bağırsakları boynuna kravat gibi dolanmış bir adamın neye benzediğini görebilsin. O adamın yüzündeki dehşet, Chance'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu, her iki gözü de aşağıya bakarken çılglık çılgılla bağıırıyordu ve kanlı elleri başka bir kıvrım için içeri dalıyordu.

Birkaç saniye içinde her şey bitti.

Chance on saniye sonra bayıldı.

★ ★ ★

Chance uyandığında ilk gördüğü şey, Gibby'ye doğrultulmuş kamera ve odaklamayı ayarlayan iri adamdı. "Ne kadar lazım?"

"Fazla değil. On beş saniye."

Küçük adam odayı geçip Gibby'nin arkasına geçti. "Çerçevenin dışında mıyım?"

"Boyundan aşağısı görünüyor. Çocuk ön planda ve merkezde."

Anlamış gibi, Gibby kıpırdanmaya başladı. "Chance? Ne oluyor?"

Sesi o kadar belirsizdi ki Chance, *beyin sarsıntısı olduğunu* düşündü; ama bu en son endişeleneceği şeydi.

"Tamam. Çekim başlıyor."

Gibby'nin boynuna bir bıçak dayandı ve o bunu hissedecek kadar uyanıktı. Chance gözlerini kapattı, ama mücadeleyi duydu. Baktığında, arkadaşının sandalyeyi sallarken kaslarının gerildiğini ve küçük adamın parmaklarının saçlarına derinlemesine dolandığını, yüzünü kameraya doğru tutarak sandalyeyi dik tuttuğunu gördü. Chance çılgılık atmak, mücadele etmek istedi. Bir ömür boyu bekledikten sonra, iri adam "Bu kadar. On beş saniye."

Bıçak Gibby'nin derisinden, parmaklar da saçlarından çekildi. "Bir bakayım."

Chance, kaseti izlerken önüne bakıyordu. Gibby hala kafası karışık durumdaydı, ama yakında Chance'in adını söyleyecekti.

Adını söyleyecek ve nedenini bilmek isteyecekti.

Chance, dilinde hazır olması için kelimeleri zihninde canlandırdı: *Ben bir korkakım ve utanıyorum, benden nefret etmeni istiyorum.*

Chance gözlerini kapattı ve bir süre o yerde kaldı. Ölmek istiyordu. Yaşamak istiyordu. Gibby, Chance'in yaptıklarını hatırladığında, dünya bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Nasıl olabilirdi ki? Nasıl olabilirdi?

Ama dünyayı değiştiren Gibby değildi.

Yüksek sesler Chance'i o ana çekti. Ciddi bir tartışma çıkmak üzereydi. İri adam diğerinin üzerinde yükseliyordu, yüzü o kadar derin ve öfkeli bir kırmızıydı ki gözleri siyah görünüyordu. Omuzları boynuna doğru çekilmiş, parmakları kıvrılmış ve sertleşmişti. "Bir çözüm sözü vermiştin."

Küçük adam ellerini kaldırdı. "Evet, söz verdim. Ve bir çözüm bulacağız."

"Yüzümü gördüler."

"Benimkini de."

"Bir video kaset gibi önemsiz bir şey için hapse girmeyeceğim." "Eğer ekipmanı yükleyebilirsiniz..."

"Ekipmanı siktir et!"

"Lütfen beni zorlama."

"Ya sen yap ya da ben yaparım. Seçenekler bunlar."

"Ve fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok mu?"

İri adam bir adım yaklaştı — bir boy daha uzun, iki kat daha ağırdı. "Bana baştan doğruyu söyleseydin, buraya asla gelmezdim. Kurallarımızın bir nedeni var."

Küçük adam Chance'e baktı, ama üzgün bir şekilde başını salladı. "Sana bir söz verdim."

Bir adım yana çekildi ve kolunu sallayarak, hangi çocuğu önce öldürecekleri konusunda tartışmaya davet ediyormuş gibi yaptı.

Büyük adam başını eğdi ve bir kez homurdandı, Chance'in bin yıl yaşasa bile unutamayacağı bir ifadeyle ağır ağır ilerledi. Yüzünde hiçbir duygu yoktu. Gözlerinde ruh yoktu. Sanki çocukları döverek öldürecekmiş gibi yumruklarını sıktı ve sonra eğlenmek için öldürecek başka birini bulacaktı

. Ama küçük adamın başka bir planı vardı. Arkadaşına bir adım daha atmasına izin verdi, sonra bir bıçak çıkardı ve onun boynunu bir zarf gibi açtı.

Müdürün günü hızla kötüden daha kötüye gitti. Sekreteri hasta olduğunu bildirdi, en iyi gömleğine kahve döktü ve saat sekiz buçukta, validen idamda medyanın bulunmasını yeniden düşünmesini isteyen iki telefon aldı. Lanesworth Hapishanesi'nin görüntüleri, Doğu Kıyısı'ndaki büyük bağlı kuruluşlarda zaten yayınlanmaya başlamıştı ve vali bundan memnun değildi.

Hapishanenizi her kanalda görüyorum, lanet olası Kanguru Kaptan hariç!

Bu, konuşmanın en kibar kısmıydı.

Vali, affedici bir ruhlu biri olmadığı ortaya çıktı.

"Alice." Müdür sekreterin odasına girdi. "Alice, değil mi?"

"Evet, efendim. Kayıtlara göre öyle." Küçük masanın arkasından kaşlarını çattı, üç erkeğe yetecek kadar cesur, demir saçlı bir kadındı. "Bu masada daha önce de çalıştım."

"Elbette çalışmışsınızdır."

"3 Aralık 1968. Ertesi yılın Kutsal Cuma günü. 1970 yılının Mart ayında iki gün..."

"Evet, hatırlıyorum. Teşekkürler. Bir soru sorabilir miyim, Alice?" Cevap beklemedi. "Akşam haberlerini izliyor musun? Ulusal haberleri kastediyorum. Yarınki infazla ilgili çok ilgi olup olmadığını merak ediyorum."

"Haberleri izlemiyor musun?"

"Ama sen izliyorsun, değil mi?"

"Walter Cronkite. *60 Minutes*. Sadece *The Lawrence Welk Show* izlemiyorsunuz, değil mi?"

Kadın onaylamayan bir şekilde burnunu çekti, ama müdür bunu görmezden geldi. "İdam?" diye sordu. "İlgi var mı?"

"Oh evet." Ciddiyetle başını salladı. "Geçen yıl Juan Corona'nın yakalanmasıyla birlikte büyük bir ilgi oldu, bir de Mack Ray Edwards ve adı aklıma gelmeyen bir başkası daha var. Bir de Gaffney Boğazlayıcı, Süpürge Sapı Katili var. Sadece geçen ay Seattle'da dört kız kayboldu ve muhtemelen henüz bilmediğimiz daha fazlası da vardır. Çalıştığım yerde ve insan kalbinde yatan kötülüğü bildiğim için buna şaşırmamam gerekir, ama görünüşe göre her zaman keşfedilecek yeni derinlikler var. Hatta kullandıkları yeni bir terim bile var. *Seri katil*, inanabilirsiniz tabii. Evet, haberlerde konuşuluyor ve insanlar dinliyor; bunun neden kötü bir şey olduğunu anlamıyorum. Bu ülkenin ihtiyacı olan şey tam da iyi bir infaz."

"Evet. Peki. Teşekkürler, Alice."

"Evet, efendim, yaptıklarınız için Tanrı sizi korusun."

Haklı bir onayla dolu bir şekilde, sanki kendisi anahtarı indirecekmiş gibi konuştu. Bir an tereddüt etti ve kadın son bir kez başını salladı, çenesini boynuna o kadar sıkı bir şekilde bastırdı ki, gardiyan sanki bu kadar kesin bir inanca alerjisi varmış gibi geri çekildi. Ana kapıyı ve ona giden yolu gören kuzeydoğu kulesine doğru yola çıktı. Muhafızlar onun görünüşüne başlarını salladılar, sonra ona yer açmak için köşelere çekildiler. Müdür, uzun tırmanışın ardından yüzünü sildi, sonra tozlu yolu aşağıya baktı ve "Tanrım, kaç kişi var?" dedi.

En yakınındaki muhafız, "Protestocular mı, haber kamyonetleri mi?" diye sordu. "Kamyonetler, sanırım."

"Son saydığımda otuz yedi tane vardı."

Diğer gardiyan, "Otuz dokuz" dedi ve uzaktaki iki aracın kaynayan toz bulutlarının üzerinde parlak mızrak uçları oluşturduğunu gösterdi. Müdür gözlerini gölgeledi ve güzel kıyafetleri ve rüzgarda uçuşan saçlarıyla televizyoncuları izledi. Protestocuların sayısı ise en az birkaç yüz olduğunu tahmin etti ve daha fazlasının geleceğinden emindi. Grace Baptist ve Mount Zion Church of Christ gibi isimlere sahip kiliselerden gelen yedi otobüs saydı. Otobüsler tarlalara gelişigüzel park etmişlerdi ve birkaçı hala cemaatçileri sığınmanın ortasına döküyordu. Çoğu, "SADECE TANRI HAYAT ALABİLİR" () veya "KURTARICIYA İNAN" (BELIEVE IN THE REDEEMER) gibi sloganların yazılı olduğu pankartlar tutuyordu. Öğle vakti, Sadece meraklı olanlar gelmeye başlayacaktı, tıpkı

ve bir insanın içinden dışına doğru canlı canlı pişirildiğini görmekten başka bir şey istemeyen karanlık ruhlu kişiler de gelmeye başlar.

Gardiyanlardan biri, "İsterseniz onları devlet yoluna doğru itebiliriz" dedi.

Müdür cevap vermekte acele etmedi. İki haber aracının yaklaştığını izledi; arkalarından başka bir otobüsün yolda yavaşça ilerlediğini gördü. "Bırakalım gitsinler," dedi ve geri kalanını söylemedi: X için yapması gereken onca şey varken, biraz kaostan fena olmayabileceğini.

Sonraki doksan dakika boyunca, müdür ofisinde çalışarak infaza katılmayı planlayan aile üyeleri için oturma düzenini ayarlamaya çalıştı. Bu hoş olmayan bir işti, ama doğru bir şekilde yapmak istiyordu. Bu, X'in işlediği birçok cinayeti yeniden gözden geçirip, en çok acı çeken ve dolayısıyla iyi koltukları hak eden aileleri belirlemek anlamına geliyordu. *İki oğlunu kaybeden baba mı, yoksa karısı uzun bir hafta boyunca acımasız işkencelere maruz kalan koca mı?* Bu acı verici bir hesaplamaydı ve müdür, her kesintiye memnuniyetle karşıladı.

İlk kesinti, X ile ilgili son gelişmeleri bildiren Ripley'den geldi. "Hâlâ heyecanlı. Hâlâ Byrd'ü soruyor."

"Başka ziyaretçi var mı?"

"İki avukatı. Yani gerçek avukatlar." "Son ayın hakkında bir konuşma oldu mu?"

"Hiçbiri."

Olmayacaktı da. X, yaşadığı gibi ölecekti, özür dilemeden ve pişmanlık duymadan.

İkinci kesinti kırk dakika sonra geldi ve tamamen beklenmedik, hatta hayal bile edilemezdi. "Efendim?" Alice açık kapıdan konuştu. "İkinci hatta bir telefonunuz var. Karınız arıyor."

"Teşekkürler Alice. Kapıyı kapatır mısın?" Alice dediğini yaptı ve müdür telefona baktı, ona dokunmaya neredeyse korkuyordu. Karısı asla aramazdı. "Hayatım?" dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Aradım çünkü bu günün senin için ne kadar zor olacağını biliyorum ve idamla ilgili düşüncelerini göz önüne alırsak yarın daha da zor olacak." Yumuşak bir sesle konuştu. "Son yıllarda birbirimize pek yardımcı olamadık ama bu konuda senin yanındayım."

"Hayatım, bu çok nazikçe."

"En azından yarına kadar," dedi. "O korkunç, kötü adamı öldürdüğünde ve ruhunu sonsuza kadar cehenneme gönderdiğinde."

Hat kesildi ve müdür, sanki daha önce hiç görmemiş gibi ahizeye bakakaldı. Yavaşça ahizeyi yerine koydu. Tam o sırada Ripley ofisine geri döndü ve dünya gerçekten cehenneme döndü.

Eyalet yolunda beş mil ileride, Reece pencereleri kırılmış ve tahta ile kapatılmış terk edilmiş bir benzin istasyonunun gölgesinde park etmişti. Kola makinesi de bozuktu. Tuvalet kapıları, pompaları ve bir zamanlar ESSO yazan soluk plastik tabela da öyle. Burası, tozlu iki şeritli yoldan geçenlerin hatırladığı kasvetli bir yerdi. Ama ankesörlü telefon hâlâ çalışıyordu ve Reece bu yüzden oradaydı.

Saatine baktı ve "*Yakında*" diye düşündü.

İtiraf etmek istemese de endişeli olan Reece, tırnaklarını üçüncü kez kontrol ederek Lonnie'nin kanının tüm izlerini temizlediğinden emin oldu.

Silmişti.

Elbette temizlemişti.

"Bu bekleme," dedi. Ama sorun beklemek değildi. Sorun X'ti. Sorun kumar oynamaktı.

Neredeyse dalgın bir şekilde bagajı açtı ve içine baktı. "Hala nefes alıyorsunuz çocuklar?" İkisi de cevap veremedi, çünkü ağızları bantlanmıştı ve sıkışmışlardı. Ama hala nefes alıyorlardı, bu yüzden Reece onlara başını salladı. "Sessiz olun, belki hayatta kalabilirsiniz."

Reece bagajı kapattı ve gözlerini gölgeleyerek yolu gözetledi. Birkaç otobüs hapishaneye giderken gürültüyle geçmişti, ama diğer yönden pek bir şey gelmemişti, sadece eski bir sedan, bir kereste kamyonu ve saatte 30 kilometre hızla geçen bir biçerdöver. Ancak bir kilometre ileride, yol nehri geçmek için kuzeye doğru kıvrıldığı yerde bir ışık parlaması vardı.

"Başlıyoruz."

Parıltı, yumuşak ve kel bir orta yaşlı adamın sürdüğü bir Buick sedanına dönüştü. Adam, şimdiye kadar yaşamış tüm bu tür adamlara benziyordu. Araba yavaşladı ve otoparka girdi; Reece arabaya doğru yürüdü. "Herhangi bir sorun var mı?"

Direksiyonun arkasında sıkışmış olan sürücü, parlak ışığa gözlerini kısarak omuz silkti. "Trafik biraz yoğundu. Protestocular falan vardı. Muhafızlar benimle konuşmak istemedi, ama sana söylediğin şeyi söyledim ve bu Ripley denen adamı çabucak dışarı çıkardılar."

"Paketi doğrudan Yüzbaşı Ripley'in eline mi verdin?"

"Makbuzdaki isim bu mu?" Şoför pencereden bir kağıt parçası uzattı. Reece imzayı kontrol etti ve başını salladı. "O zaman paketi ona verdim."

"Onu tarif et." Şoför tarif etti. Tamamen uyuyordu. "Devam et o zaman." Reece yüz dolarlık bir banknot çıkardı ve paranın kaybolmasını izledi.

Araba yola çıktığında, Reece saatine tekrar baktı ve dakikaları topladı. Gardiyanları ve hapishanenin işleyişini biliyordu. Bu da ona ne kadar süreceğini söylüyordu.

Paket, kahverengi kağıda sarılmış ve bantla kapatılmış bir dikdörtgen şeklinde, müdürün masasında dokunulmamış bir şekilde duruyordu. Sandalyesinin kenarına oturmuş olan müdür, Ripley'in paketi teslim etseydi daha mutlu olacağına karar verdi. Paketin içinde nitrogliserin veya vücut parçaları gibi X ile hiçbir ilgisi olmayan şeyler olduğunu söyleyerek. "Bana tekrar ne dediğini söyle."

"Dedi ki, 'Bu X için ve o bunu görmek isteyecek. Müdür Wilson'a, bunun onun yararına olduğunu söyle.'"

"Beni ismimle mi çağırdı?"

"Evet, efendim." Ripley bir kez başını salladı, ama biraz solgun görünüyordu. "Bu adamı daha önce gördün mü?"

"Hayır, efendim. Kendisinin ücretli bir kurye olduğunu ve onu işe alan adamın adını bilmediğini söyledi. Ancak tarif ettiği adam, Reece'e çok benziyor."

Müdür buna kolayca inanabilirdi. Reece'e benzeyen tek kişi Reece'ti.

"Gitmemi ister misiniz?" diye sordu Ripley. "Yani, mahremiyet için."

Ripley'in ailesi yoktu, ama birlikte yaşadığı bir kız arkadaşı ve dört köpeğinden üçü vardı. İlk köpeğinin öldürülmesi ona erken yaşta sopadan çok havucu tercih etmeyi öğretmişti ve yıllardır X'in maaşlı çalışanıydı. Müdür, Ripley'in bu ilişkiden ne kadar para kazandığını hiç sormamıştı

, ama bu önemli bir miktar olmalıydı. Müdür başını salladı. "Bu paket X'i ilgilendiriyorsa, seni de ilgilendirir."

Başka seçeneği olmadığı için, paketi masanın üzerine çekti ve cep bıçağıyla bandı kesti. İçinde bir video kaset ve mühürlü bir zarf vardı. Zarfı eline alıp, ön yüzünde yazanı yüksek sesle okudu. "Bruce Wilson, #2 Prison Farm Lane, Gertrude'un eşi, Thomas ve Trevor'un babası."

"Bu garip bir şekilde spesifik."

"Bana ne kadar savunmasız olduğumu hatırlatıyor."

Müdür aynı bıçağı kullanarak zarfı açtı. İçinde bir telefon numarası yazılı bir kart ve düzgünce ikiye katlanmış bir kağıt vardı. Müdür yazılanları okuduktan sonra kağıdı Ripley'e uzattı. Ripley sessizce okurken dudakları hareket ediyordu.

Sayın Müdür,

Ekteki video kaset,

ortak arkadaşımız tarafından derhal izlenmelidir ve gerekli düzenlemeleri yapacağınıza güveniyorum. Eğer kendinizi hassas hissederseniz, aynı kasetin ikinci bir kopyasını sakladım ve bunu gerekirse ortak arkadaşımızın avukatları. Ortak arkadaşımızın, sizin tarafınızdan herhangi bir suistimal olduğunu keşfederse ne kadar hoşnutsuz olacağını tahmin edebilirsiniz. Ben de elbette ÇOK MUTSUZ olacağım.

Tüm ailenize en içten selamlarımı sunarım.

R

Ripley, müdürün gözlerine baktı, ama acıma göstermenin pek bir anlamı yoktu. Videokasetine döndüler. Önündeki etikette siyah mürekkeple iki kelime yazıyordu.

Byrd Song

Ripley kaşlarını çattı. "X bütün sabah Byrd'ü sorup durdu. Sence bununla bir ilgisi var mı?"

"Öyle olmalı."

"Ne yapmamı istersiniz?"

"Kapıyı kilitle ve işimize bakalım."

Ripley kapıyı kilitledi ve ofisin köşesindeki televizyonun önünde buluştular. Müdür kaseti oynatıcıya yerleştirdi.

"Bu kesinlikle iyi bir şey olamaz,"
dedi Ripley. Bu konuda haklıydı.

★ ★ ★

Müdürün X'e kaseti göstermekten başka seçeneği yoktu. Kaseti sanki hala kendisine zarar verebilecekmiş gibi taşıyarak bodrum katına girdi, çünkü büyük ölçüde öyle de olabilirdi. X'in ne yapacağını hiç bilmiyordu. Bu nedenle merdivenlerin altında durdu. "Merhaba?"

Fısıltılı konuşmalar kesildi ve X hücrelerden birinden çıktı. "Evet? Konuş."

"Şey..."

"*Konuş*
dedim."

"Byrd ile ilgili..." Kolu kaseti kaldırdı. "Bu, sana göstermem için talimatlarla birlikte geldi."

X kaseti aldı ve inceledi. "Kimden talimat?" "Kaset, ah, kendini açıklıyor."

"Gördün mü?" "Maalesef,
evet."

O konuşurken, dört gardiyan bir televizyon, video oynatıcı ve uzatma kablosuyla ortaya çıktı. Onlar çalışırken, X avukatlarını hücreden çağırdı. Müdür, hepsinin New York'un en iyi hukuk firmalarından olduğunu biliyordu. Bu, X'in mirası ve son arzuları ile ilgili olacaktı. "Konuştuğumuz şeyleri yapmaya başlayın," dedi X. "Ama yakınlarda kalın. Yapacak çok işimiz var."

Tanrı bilir neyle dolu evrak çantalarıyla merdivenleri çıktılar. Makineler fişe takıldığında, müdür gardiyanları da gönderdi. X onların gitmesini izledi, sonra o kadar derin ve karanlık bir bakışla döndü ki, müdür normalde kalbinin attığı yerde ıslak bir çarpıntı hissetti.

"Çal şunu."

Müdür kaseti iki kez takmaya çalışırken kaset çalar içinde takırdadı. "Üzgünüm. Özür dilerim." Makine sonunda kaseti kabul etti ve müdür başka bir yere gitmek için sabırsızlanarak uzaklaşmaya çalıştı.

"Kal."

X onun kolunu tuttu ve onu bir çocuk gibi döndürdü. İlk görüntüler belirdiğinde, gardiyan ağzını kapattı. Byrd'ü hiç sevmemişti, ama

hiç kimse onun gibi ölmemeliydi ve hiç kimse bunu izlemeye zorlanmamalıydı, hele ki iki kez izlemeye zorlanmamalıydı. Byrd'ün işkence görmesi X'i elbette etkilemedi, ama etkilenmişti. Bu açıktı. Ancak müdür bunun nasıl ve neden olduğunu bilmiyordu.

"Bu Reece," dedi X. "Tabii ki yüzünü göremiyorsunuz, bildiği halde bunu yapmak aptallık olurdu, ama bu kesinlikle Reece."

"Ne biliyor?"

"Polisin bu kaseti görmesine asla izin vermeyeceğimi. Aramızdaki ilişkinin kişisel olduğunu." X televizyonun önüne çömeldi, yüzü ekrandan sadece birkaç santim uzaktaydı. "Bu ne kadar sürüyor?"

"Bu kısım, hmm, yedi ya da sekiz dakika."

"Bu kısım mı?"

"Byrd'ü öldürme kısmı demek istedim. Sonrasında başka bir şey var." "Göster bana."

Müdür, Byrd'ün cinayetini gösteren kısmı temizlemek için acele ederken neredeyse düşüyordu. Kaseti ileri sardı, işaret ettiği yeri geçti ve geri sarmak zorunda kaldı. "İşte. Tam burada." Sahne, bir sandalyeye bağlanmış, boğazına bıçak dayalı bir genç adamın mücadele ettiği sahneye dönüştüğünde geri adım attı. "Bu Jason French'in küçük kardeşi."

Ama X çocuğu tanıyordu; müdür bunu anlayabilirdi. Aniden çenesini sıkıp hareketsiz kalması ve yüzünü şişiren kanın hücumu bunu gösteriyordu. Bu, müdürün daha önce hiç görmediği türden saf bir öfke, bir hiddetti. Gözleri bile yakacak kadar ateşli görünüyordu.

"Tekrar çal."

Ama gardiyan kıpırdamadı. "Daha fazlası var," dedi.

Daha fazlası, boş bir duvar ve kamera dışındaki bir sesdi.

Byrd'ü evime göndermemeliydin. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman, ne yüzünden sona erdi? Bir kız yüzünden. Bana o tek zevki yaşatamadığın için.

Kasetten yumuşak bir nefes sesi duyuldu.

Sorun şu ki, seni çok iyi tanıyorum. Şimdi ölmemi istiyorsan, bu gerçekleşene kadar ölmemi isteyeceksin. Seni öldürdüklerinde bu değişmeyecek.

Daha çok Byrd gelecek, kırılmayan bir zincir gibi, ve hepsi senin değerli güvenini küçümsediğim için. Böyle bitmesini ne kadar istemediğimi anlıyor musun?

Bir iç çekiş daha, sanki bir ağıt gibi.

Biliyorsun, Jason French'e olan hislerini hiç anlamadım, ama ilk ortaya çıktıklarında ben de oradaydım, bu yüzden ne kadar güçlü olduklarını biliyorum. Sana bunun acınası bir durum olduğunu söyleyebilirdim, ama söylemeyeceğim. Ve biraz kıskanç olmadığımı iddia edemem. Bazen kalbimdeki babalık yerini sen doldurdun. Ama durum bu ve olacaklar şunlar. Anlaşmazlığımızın geride kaldığına dair bana güvence vereceksin. Karşılığında, Jason'ın kardeşini zarar görmeden serbest bırakacağım. Eğer işler ters giderse, çocuk kendi yapımı olan "Videoda Nasıl Ölüür" filminin başrolünü oynayacak ve Jason'ın bunun tamamen senin hatan olduğunu bilmesini sağlayacağım. Eminim ki seni asla affetmeyecektir.

Böyle olmasını istemiyorum, ama senin nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Anlaştık dersin, sana inanırım. Aksi takdirde, çocuğu, arkadaşını ve Jason'ı da yakarım, ama önce küçük kardeşinin neden öldüğünü öğrenmesini sağlarım. İşte bu kadar. Anlaşma bu, çocuğun hayatı benimkiyle takas. Düşün ve beni ara. Numara müdürde var.

★ ★ ★

Ekran karardı ve X gözleri kapalı konuşmaya devam etti. "Bir numaran olduğu doğru mu?"

Sesi yumuşaktı, ama gardiyan hiç olmadığı kadar korkmuştu. Anlamak için X'i tanımak gerekiyordu. "Evet, bir numaram var."

"Nerede o?"

"Tanrı şahidimdir ki, bilmiyorum." "Kasetleri getiren adam mı?" "Gitti. Üzgünüm..."

"Dur." X, gözleri hala kapalıyken avuçlarını ayırdı. "Beş dakika yalnız kalmam lazım, sonra da bir telefona ihtiyacım var."

"Elbette."

X ağzından nefes aldı ve burnundan verdi. "Çocuklarınız sizi hiç hayal kırıklığına uğrattı mı, Müdür Wilson? Eşiniz uğrattı mı?"

"Hayal kırıklığı hayatın bir parçasıdır." "Onları nasıl cezalandırırsınız?" "Şey... ah... cezalandırmam."

"Onları sevdiğiniz için mi?"

"Çünkü sahip olduğum tek şey onlar."

"Peki, önemli olanlara yardım edebilseydiniz?"

"Onlar için her şeyi yapardım."

X gözleri hala kapalıyken bir kez başını salladı. "Beş dakika lütfen. Beş dakika ve bir telefon."

Boğucu, sıcak ve karanlık, dünya böyleydi. Nerede olduğumu ve ne olduğunu bilmiyordum. Chance'in dizleri omurgama batıyordu. Perçin gibi bir şey kafamın üstünü oyuyordu. O pişin adı her neyse, iki kat daha iri birini hareketsiz hale getirecek kadar kol ve bacaklarıma bant sarmıştı. Yüzümde de bant vardı. Cidden çok korkuyordum ve Chance de durumumdan farksızdı. Yeterli hava bulmaya çalışarak burnundan sertçe nefes alıyordu.

Bagajda üç saat mi? Beş saat mi?

Bir noktada zaman durmuştu. Chance'in ağlamasına kızmadım. Büyük bir adamın boynundan sıcak ve hızlı bir kan fışkırmasını hatırladım.

Hâlâ kokusunu alabiliyordum.

Neden hala hayattaydık?

Bu ilk soruydu ve sorular arasında oldukça saçma bir soruydu. Arabayı bir iki kez mahallede dolaştırmıştım. Jason'la bir ilgisi vardı. Tek anlayabildiğim buydu.

Neden bagaj?

Neyi bekliyorduk?

Bu soruları daha uzun süre düşündüm, ama yine de bir cevap bulamadım. Karanlıkta kalmıştım ve canlı canlı pişiyordum.

Sıcak hava

içeri

giriyordu.

Sıcak hava

dışarı.

Telefon çalana kadar hiçbir şey değişmedi.

Becky Collins o sabah uyandıĝında, görünüşüne özellikle özen gösterdi: tam doğru şekilde genişleyen düşük bel kot pantolon, beyaz vinil kemer ve papatya desenli üst, biraz makyaj, ama fazla değil. Mor camlı yuvarlak güneş gözlüğü taktı ve saçlarını at kuyruğu yaptı. Giysilerin çoğu ikinci eldi, ama ona tam uyuyordu ve kendini iyi hissettiriyordu. Dana White bile değişikliği fark etti. "Vay canına, kızım. Ne oldu sana?" İlk zil çalmadan on dakika önce tuğla duvara yaslanmış sigara içiyordu. "Hadi kızım. Kalçalarını *sallayın*."

Becky kızardığını saklayamadı, ama umursamadı da. Hayat farklıydı. O, bir dönüşüm geçirmişti. "Bana da bir tane ver, olur mu?" Sigara, düşüncelerini toparlaması için ona zaman verdi: sallama ve ateşleme, ilk derin nefes. Aynı sarı tuğlaya yaslandı, aynı dumanı dışarı üfledi ve bu günü farklı kılan tek düşüncesini paylaştı. "Gibby'yi arıyorum. Onu gördün mü?"

"Saat sabah 7:50. Neden bu saatte bir erkek görmek istersin ki?"

Becky soğukkanlı davranmaya çalıştı, ama dudakları çoğu genç kadının anlayacağı şekilde büküldü. Öyle olmasını istememişti, ama oldu. Ve bu olduğunda, Dana duvardan ayrıldı, gözleri genişleyerek anlamış, neredeyse şüpheli bir bakış attı.

"Bugün bu kadar seksi olmanın sebebi bu mu? Gibby French yüzünden mi?" Dana şaka yollu söyledi, ama Becky'nin yüzündeki kızarıklık boynuna kadar yayılınca şaşkınlıkla baktı. "Dur. Öyle mi?" Becky'yi baştan aşağı süzdü, şüpheleri *neredeyse* hiç belli olmuyordu. Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "İkinci aşamaya geçtiler mi?" Bir kaşını kaldırarak onu kızdırdı. "Üçüncü aşamaya mı?"

Becky arkasını döndü, aynı anda sigarayı yere attı ve botuyla ezdi.

"Aman Tanrım." Dana o kadar heyecanlıydı ki, neredeyse dans ediyordu. "Sonuna kadar gittin! Yüzüne bak. Gibby ile yatmışsın! Okuldaki en ünlü bakireler..."

"Hadi ama Dana. Kes şunu." Becky sert davranıyordu ama aslında kızgın değildi. İçinde çok sıcaklık hissediyordu; hayatının değişmesinden çok memnundu.

"Hiçbir şeyi durdurmayacağım. Dalga mı geçiyorsun? Tanrım, kızım. Ne zamandan beri ondan bahsediyorsun?"

"İkinci sınıfın ilk haftasından beri."

"Ve sen gerçekten...?"

Becky, ayrıntıları paylaşmak için fazla gururluydu, ama mor gözlüklerini burnundan aşağı kaydırđı ve Dana'nın gözlerini iyice görmesine izin verdi.

"Aman Tanrım." Dana'nın yüzünde kötücül bir gülümseme yayıldı.

"Yani o... şey miydi? Yani, yakışıklı mıydı, şey miydi? Hadi ama, ne demek istediğimi anlıyorsun."

Becky ilk kez gerçek bir gülümsemeye karşılık verdi ve arkadaşını taklit ederek alay etti. "Hiç emin değiliim."

"Şimdi, Becky Collins. Bir kızı kızdırma."

"Şöyle söyleyeyim." Becky, derin düşüncelere dalmış gibi parmağını dudaklarına koydu. "Bana tekrar çıkma teklif ederse, evet derim."

"Aman Tanrım..."

"Hemen, hevesle ve *kesin* bir evet."

Dana dokuzuncu sınıfta bekaretini kaybetmişti, bu yüzden Becky'nin onu sakinleştirmesi ve sabah kalabalığının içine karışması zaman aldı. Gibby matematik dersinde değildi; onu avluda ya da koridorlarda bulamadı. Üçüncü ders saatine gelindiğinde, Becky onun okula gelmediğine karar verdi. Kimse Chance'i de görmemişti.

Becky, bir ankesörlü telefondan onun evini aradı. Cevap yoktu, ama bu yeni bir şey değildi. Öğle vakti Dana'yı aramaya gitti ve onu aynı duvara yaslanmış, önceki coşkusu sanki sıcaklık yüzünden erimiş gibi buldu. Gözleri yarı kapalıydı, bir ayağı tuğlaya dayalıydı. "Yaz yaklaşırken okul berbat oluyor."

Becky'nin ihtiyacı olan tek fırsat buydu. "Okulu asmak ister misin?"

"Evet. Lütfen. Tanrım."

Öğle yemeği bittiğini belirten zil çalınca binlerce öğrenci koridorlara döküldü, onlar da bu kargaşayı fırsat bilip beyzbol sahasını geçip öğrenci otoparkına doğru kayboldular. Dana arabanın yanında çömelmiş anahtarlarını ararken, Becky boynunu uzatıp fark edilip takip edilmediklerini kontrol ediyordu. "Hadi, gidelim."

"Sakin ol, kadın." Dana doğru anahtarı buldu, sürücü kapısını açtı ve diğer tarafı açmak için arabaya bindi. "Tanrım, bu sıcak." Becky arabaya bindiğinde arabayı çalıştırdı. "Temiz mi?"

"Yağmur gibi temiz."

"O zaman *çıkıyoruz*." Geri vitesle takmaya zahmet etmedi, kaldırıma çarparak sokağa çıktı ve "Evet! Teşekkürler, Becky Collins!" dedi.

"Ah, önemli değil."

"Nereye gidiyoruz?"

"Gibby'nin evine."

"Bekle. Bu yüzden mi bunu yapıyoruz?"

"Sebepsiz yere terk etmezdi."

"Ciddi misin?" Dana başını salladı ve yarı gülümsedi. "O sevimli falan ama o çocuğu sevmememin bir nedeni olduğunu *biliyordum*."

"Dur. Ben ciddiylim."

"Biliyorum." Dana, mükemmel dişlerinin arasında sıkıştırdığı sigarayla sırttı, hızlanırken saçları rüzgarda dalgalandı. "Bazen bir kovboy kızın bir midilliye ihtiyacı olur."

★ ★ ★

Yolculuğun geri kalanı böyle geçti: Dana eğleniyordu, Becky ise endişeden düğüm düğüm olmuştu. Gibby'nin evine vardıklarında arabası garajda değildi, bu yüzden Becky kapı ziline çaldı. Kimse gelmeyince, beş kez daha çaldı.

"Evde değil!" diye bağırdı Dana. "Hadi gidelim artık!"

Becky arabaya geri döndü ve kemerini bağladı. "Chance'in evine gidelim."

"O tarafı hiç sevmiyorum."

"Sadece arabayı sür, Dana. Lütfen."

Gibby'nin arabasını Chance'in garaj yolunda buldular, üstü açık ve güneşte parılıyordu.

Kapı ziline cevap yoktu. Evde

ölüm sessizliği hakimdi.

Dana eliyle kovma hareketi yaptı ve "İçeri gir!" dedi. Ama Becky, Tyra ve Sara'yı düşünüyordu. Karanlık ev. Ölüm sessizliği. Dana başını arabanın camından dışarı çıkardı ve "Hadi, kovboy kız! Atını sür!" diye bağırdı.

Becky parmağını dudaklarına koydu.

"O ata *damga* vur!"

Dana bazen böyle ruh hallerine girebilirdi ve Becky, zorlu deneyimlerinden, onu susturmanın en iyi yolunun hedefini ortadan kaldırmak olduğunu biliyordu. Bu yüzden kapıyı açtı

kapıyı açtı ve yarı kör bir şekilde içeri girdi.

"Merhaba? Kimse var mı?"

Becky hissettiği korkuyu açıklayamıyordu, ama bu korku her saniye daha da büyüyordu, ciddi, şakaya gelmeyecek bir korku. Gibby okulda olmalıydı. Arabası buradaydı.

Ve bu koku da neydi?

Tüm perdeler çekilmişti ve bu kadar güneşli bir günde bu durum ters geliyordu, Becky'nin dışarıyı, insanları ve hızlı arabaları düşünmesine neden olan türden bir terslik. Bunun yerine, en karanlık olan oturma odasına gitti. Yerde şekilsiz bir şey vardı. Karanlıkta, bir çamaşır yığını olabilirdi, ama Becky daha iyi biliyordu. Bir bacak gördüğünü sandı, belki de parmaklardı.

"Yapma," diye düşündü.

Ama parmakları duvardaki düğmeyi buldu.

Işık patladığında, kaçmak istedi — Tanrım, ne kadar da kaçmak istedi! Ama onlar parmaklardı. Ve o bir bindi. Bu yüzden Becky çılgık attı. O kadar yüksek ve uzun süre çılgık attı ki Dana arabadan yuvarlandı ve çılgınlıkların sesini takip ederek eve koştu. Koşarak geldi — ne güzel bir arkadaş — ve böylece cesedin üzerine takılıp yüzüstü üzerine düştü. *"Atla o midilliye, Becky"* diye düşündü, ama bu çılgın ve vahşi bir düşünceydi, "erkek arkadaşım nerede lan" düşüncesi idi.

Polisler, leş yiyen akbabalar gibi geldiler, işaretli arabalar ve koyu renkli sedanlar, kasvetli takım elbiseli adamlar. Becky, Dana'yı kollarının arasına alarak verandada oturdu. Dana, ölü adamın kanıyla lekелendiğı tüm yerleri ovmayı bırakamıyordu.

"Duş almam lazım. Tanrım, lütfen. Banyo. Bir bez."

İki polis yaklaştı ve biri, "Gerçekten konuşmamız gerekiyor," dedi.

"Ona bir dakika daha verin," diye cevapladı Becky.

"Sizi ayrı ayrı sorgulayalım. Ne dersiniz?" Bunlar soru değildi ve o da hoş bir adam değildi.

Becky, "Martinez, değil mi?" dedi. "*Dedektif* Martinez."

"Onu bırakmayacağım Dedektif, bize bir dakika daha verin."

Polisler gerçekten geri çekildi ve Becky bu zamanı kafasını toplamak için kullandı. Her şey ters gidiyordu: Chance'in evinde yatan ölü adam, Gibby'nin terk edilmiş arabası. Polisler geri geldiğinde, "Bununla hiçbir ilgimiz olmadığını biliyorsunuz, değil mi?" dedi.

Diğer polis, "Elbette, tatlım. Ama bazı sorularımız var." dedi. Etraflarındaki telaş işaret etti. "İstedığınız kadar yavaş gidebiliriz."

"Sadece eve gitmek istiyoruz."

"Çabuk olacağız." Anlayışla başını sallayarak, onların altındaki basamağa oturdu. "İçerideki adamı tanıyor musunuz?"

"Hayır."

"Onu daha önce hiç görmedin mi?"

"Hiç."

"Peki ya sen?" Dana'ya baktı. Bir an düşündü, sonra başını salladı. "Siz kızlar Gibby ve Chance ile aynı sınıftasınız, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Neden okulda değilsiniz?"

"Gibby sınıfta değildi." Becky tek bir gözyaşını sildi. "Endişelendim."

"Çocuklar okulu asarlar. Bugün endişelenmenizi gerektirecek özel bir neden var mı?"

Bu soruya doğru bir cevap yoktu. Becky ne kadarını söyleyebilirdi? Gibby ne kadarını paylaşmasını isterdi? "Endişelendim." Cevabını belirsiz tuttu. "O iyi bir öğrenci. İyi bir nedeni olmadan okulu asmaz."

"Yani bu onun için alışılmadık bir davranış mı?" "Ya da iyi bir nedeni vardı."

"Bir nedeni var mıydı?" diye sordu Martinez. "İyi bir nedeni?" "Bilmiyorum."

Nazik polis bir an bekledi, sonra farklı bir açıdan sordu. "Arkadaşınızın hayatında başka olağandışı bir şey var mı? Gibby garip davranıyor mu? Size tuhaf bir şey olduğundan bahsetti mi?"

"Sadece kardeşinin hapiste olduğunu.

Bilirsiniz." Martinez, "Ona arabayı sorun." dedi.

"Ortağımı dikkate almayın," dedi nazik polis. "Sözümü kesme eğilimindedir. Kendi kelimelerinizle bize olanları anlatın. Ne olduğunu anlatın. Yanlış bir şey yapmanız mümkün değil. Söz veriyorum."

Becky onun istediğini yaptı. Oraya ne zaman vardıklarını ve içeri girdikten sonra neler olduğunu anlattı. O ayrıntıları öğrenmek istiyordu, ama anlatım dağınıktı. Geri dönüp baştan başlamak zorunda kaldı. "Başkasının evine izinsiz girmemem gerektiğini biliyorum ve Dana'nın cesedin üzerine düşmesi korkunç bir şey, yani suç mahalli ve kanıtlar falan, ama ben çılgık atıyordum ve o yardım etmeye çalışıyordu ve ben sadece... O kadar... O kadar..." Bir damla gözyaşı daha sildi.

"Acele etme, genç bayan. Gayet iyi gidiyorsun."

"Tanrı aşkına..."

"Sus, Martinez."

"Arabayı sor."

Kibar polis iç geçirdi, ama başını salladı. "Mustang arkadaşına ait, değil mi? Öyle olduğunu biliyoruz. Üzgünüm. Sanki seni kandırmaya çalışıyormuşum gibi geliyor.

"Kendi sorularından bıkmış gibi başını salladı. "Sen geldiğinde araba burada mıydı?" Becky başını salladı. "Peki arkadaşın? Onu gördün mü?"

"Hayır."

"Peki ya Chance?"

Becky, Martinez'den giderek daha fazla şüphelenerek başını salladı. Öne eğilip bakışlarını sabitleyen tavırları çok kararlıydı. "Araba neden bu kadar önemsiyorsun?" diye sordu.

"Bu rutin bir soru."

"Sadece onun arabası," dedi Becky. "Geçen yaz satın aldı."

"Tamam. Çok iyi gidiyorsun. Geldiğinde kimseyi gördün mü? Sokakta? Yakınlarda herhangi bir yerde?"

"Dikkat etmedim."

"Eğer biri arka kapıdan evden çıkmış olsaydı, onu görür müydün? Geldiğinde ya da eve girdiğinde bir şey duydun mu? Kapı kapanma sesi? Ayak sesleri?"

"Hayır."

"Evin içinde herhangi bir hareket hissettiniz mi?"

"Sence o hala evde miydi? Bunu yapan kişi?" "Hayır, tatlım.

Bundan çok şüpheliyim."

Ama Becky onun yalan söylediğini düşündü.

Martinez, "Ona anahtarları sor," dedi.

Nazik polis elini kaldırdı, ama Martinez'e cevap vermedi. "Bana bak, tatlım. Tamam mı?" Kaşlarını kaldırarak, Martinez'e bakmayı bırakıp ona odaklanmasını istedi. "Birkaç soru daha soracağım. Anahtarların arkadaşının arabasında olup olmadığını fark ettin mi?"

Becky başını salladı.

"Peki ya evde? Anahtarları içeride gördün mü?"

"Gibby'nin anahtarlarının o adamın öldürülmesiyle ne ilgisi var?" "Sadece bir soru, tatlım."

"Lütfen bana öyle hitap etmeyi keser misin?"

"Tabii ki. Özür dilerim. Kızlarım var. Alışkanlık oldu."

Becky Martinez'e baktı. "Sen de arkadaşımı korkutuyorsun."

Martinez avuçlarını gösterdi ve bir adım geri çekildi, neredeyse özür dilercesine. Nazik polis cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Anahtarlar," dedi tekrar.

"Anahtarlar cesedin yanındaydı." Dana ilk kez başını kaldırdı. "Bu yüzden soruyorlar. Gibby ve Chance'in bu işe karıştığını düşünüyorlar."

"Durun biraz, burada kimse öyle düşünmüyor." Nazik polis ortamı sakinleştirmeye çalıştı.

"O düşünüyor." Dana, Martinez'i işaret etti. "Sadece sorular," dedi nazik polis.

Ama artık o kadar da nazik görünmüyordu.

★ ★ ★

Bill French için o gün bürokratik bir boşuna uğraşın günüydü. Erken saatte karakola gitmişti ve Yüzbaşı Martin orada onu bekliyordu.

Seni bir konferans için Raleigh'e gönderiyorum. Gitmek istemiyorsun, ama bugün bir günlüğüne gitmen gerekiyor.

French karşı çıktı, ama kaptan kararlıydı.

Bir günlüğüne git ya da bir ay süreyle uzaklaştırma cezası al. Seçim senin...

"İşte buradayım." French sert plastik sandalyede kıpırdanarak fısıldadı. "Lanet olsun." Kuzey Carolina Eyalet Soruşturma Bürosu'nun üçüncü katındaki konferans odasındaydı. Eyalet genelinden gelen yüzlerce şehir polisiyle birlikte, yargı bölgeleri arası işbirliği konulu bir seminere katılıyordu. Bir saat geçmişti ve o, telefon ödünç almak ve memleketindeki karakoldaki arkadaşlarını aramak için üç kez dışarı çıkmıştı. Masa başı çavuşu. Ona bir iyilik borcu olan genç bir dedektif. Hiçbir şey bilmiyorlardı ya da ona söylemiyorlardı. Üçüncü aramada Burklow'u buldu. "Sabırlı ol," dedi. "Bir gelişme olursa, seni bulurum. Bu arada, inancını kaybetme."

Ama inanç, acemiler ve siviller içindi. French, kötü polisler, önyargılar ve özensiz işler hakkında çok şey biliyordu.

Saatine baktı.

Oturduğundan bu yana seksen üç dakika geçmişti.

Daha uzun sürmüş olmalıydı!

Yirmi dakika daha, bir devlet memuru, tamamen varsayımsal, eyaletler arası bir seri tecavüzcünün peşinde kullanılabilecek çok yargı yetkili bir soruşturmanın mimari hiyerarşisi hakkında sıkıcı bir konuşma yaparken, o da sabırla bekledi. "El kitabınızın on ikinci sayfasındaki şemaya bakarsanız..."

"Hayır. Kesinlikle hayır."

Yanlış şehirdeydi ve yanlış şeyi yapıyordu.

French, sağa sola bakmadan konferans odasından çıktı, Profesyonel Standartlar Bölümü'nün dış ofislerinin önünden geçerek asansörlere doğru yürürken koridorda ayak sesleri yankılanıyordu. Çift kapıyı neredeyse geçmişti ki, genç bir kadın düşüncelerini böldü. "Affedersiniz, Dedektif?"

Bu, masasındaki telefonu kullanmasına izin veren aynı hoş genç kadındı. "Evet, Ajan...?"

"Foil," dedi. "Bir telefonunuz var."

Masasında, ona telefonu uzattı ve mahremiyetini sağlamak için uzaklaştı. Dört ajan odanın diğer ucundaki konferans masasında duruyordu; yan masada kimse yoktu. Bu numarayı sadece Burklow biliyordu. "Ken?"

"Sana en son ne demiştin?"

Arka planda sesler vardı. Ekip odasındaki adamlar. Emirler. Hareketlilik. French'in eli telefonu sıktı. Bu arama, iyi bir neden olmadan yapılmazdı. "Bana inanmamı söyledin."

"Kahretsin. Hayır. Son söylediğim şey neydi?" "Önemli bir şey olursa beni bulacağını."

"Evet, o. O zaman o eyalet polislerine zaman ayırdıkları için teşekkür et, sonra da en hızlı şekilde eve gel. Çünkü sana söylüyorum kardeşim" — Burklow ahizeyi bir kulağından diğerine geçirirken hatta bir hışırtı duyuldu — "burada işler boka sardı."

★ ★ ★

Raleigh'den Charlotte'a kadar olan yol tamamen otoyol ve açık otoban olduğundan, French hızlanıp gaza bastı. *Chapel Hill. Greensboro. Salisbury.* Trafikte 95, trafik azaldığında 120 km/s hızla şehirleri saydı. Burklow'un aramasından 89 dakika sonra Charlotte sınırına ulaştı. İki mil sonra, sert bir fren yaptı ve Burklow'un buluşmak istediği otoparka girdi. Burklow oradaydı ve bekliyordu. "*Doksan dakika* dediğinde, bunu gerçekten yapabileceğini düşünmemiştim."

"Sanırım doksan üç dakika sürdü. Gibby'den haber var mı?" "Henüz yok. Üzgünüm."

"Gabrielle?"

"O hala habersiz ve ben kaptanı, en azından şimdilik bu durumu gizli tutması için ikna ettim."

"Beni aradığını biliyor mu?"

"Şüpheleniyor olabilir. İki kez aradı ve istasyona mesaj bıraktı."

"Ne dedi?"

"Bugün Raleigh'de olduğunu ve orada kalmanı istediğini söyledi." "Ceset ne olacak?"

"Kırk dakika önce nakledildi. Lonnie Ward. Beyaz erkek, otuz yedi yaşında, ev kadar iri, boyu 2 metre, kilosu 130 kilo civarında."

"Üzerinde çarşaf var mı?"

"Birkaç küçük suçtan mahkumiyet: aylaklık, müstehcenlik, fuhuş. 1968'de tanık ifadesini geri çektiği için gözetleme suçlaması düşmüştü. Savcı o zamanlar yardımcı savcıydı, ama davayı hatırlıyor; bir tür tehdit olabileceğini düşünüyor. Bildiğim kadarıyla ailesi yok. Mesleği veya tanıdığı kişiler hakkında henüz bir bilgi yok. Üniversitenin yakınında bir dairesi var. Smith ve Martinez oradalar."

"Kızlar ne durumda?"

"Becky Collins ve Dana White. Ölümüne korkmuşlar, ama ailelerinin yanında. Hiçbir şey bilmiyorlar. Konuştuğumuzdan beri başka gelişmeler oldu. Gibby'nin arabasını bir kamyonu yükleyip, adli tıp incelemesi için götürdüler. Ne bulmayı umduklarını tahmin edemiyorum, ama öyle. Hala cinayet silahı veya tanık yok. Martinez ve Smith, Chance'in annesiyle görüştü, ama o da yararlı hiçbir şey bilmiyor. Ölen adamı hiç görmemiş. Çocukların nerede olabileceği hakkında hiçbir fikri yok."

"Kaptan bu durumu nasıl karşılıyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, adam kaybolmuş durumda. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun, cinayet masası polisi olmak için fazla dürüst, *sokaklardan* çok *bürokrat*. Tyra Norris'i o halde gördükten sonra henüz kendini toparlayamadığını düşünüyorum."

"Peki ya diğerleri?"

Burklow, neredeyse kaderci bir tavırla ağır omuzlarını silkti. "Sen sevilen birisin. Bunu biliyorsun. Ayrıca, bu adamların çoğu Gibby'nin büyümesini izledi. Robert'ın savaşta nasıl öldüğüne de saygı duyuyorlar. Ama bir de Jason var, o polisler için bile korkutucu bir adam. Yeni gelenlerden bazıları, Gibby'nin de içinde aynı özelliklerin saklı olup olmadığını merak ediyor. Araba anahtarları bir sorun. Martinez bu konuyu çok yakından takip ediyor. Eğer sen

Bana bir tahminde bulunmamı isterseniz, bilgisi olan çoğu polisin, bu çocukların istemeden bir şeye karıştıklarını düşündüğünü söyleyebilirim. Yanlış yer, yanlış zaman. Ben %70 derim.

"Peki ya diğer yüzde 30?"

Burklow omuz silkti, derin ve üzgün "Onlar düşünüyorlar
erkek çocukların dahil olduklarını düşünüyorlar."

"Jason ile mi?"

"Jason, evet. Tyra ve Sara. Şimdi de Chance'in evindeki ölü adam.

Hiçbiri tesadüf gibi gelmiyor."

"Tanrım, durum gerçekten kötü görünüyor." French kuru avuçlarını yüzüne sürdü. "Ne yapacağım Ken? Ailemi nasıl kurtaracağım?"

40

Müdür telefonu getirdi, ama bu konuda gergindi. X'in gözlerinde çok fazla niyet, uzuvlarında ise çok fazla hareketsizlik vardı.

"*Beş dakika* dedim."

"Biliyorum. Özür dilerim." Müdür yutkunmaya çalıştı, dili birdenbire kuruyup damağına yapıştı. "Ulaşacak kadar uzun bir kablo bulmak zaman aldı."

X'in duruşunda veya konuşma tarzında hiçbir değişiklik yoktu, ancak müdürün tüm vücudu ürperdi. Avcı. Av. Havayı koklayan bir engerek. Telefonu uzattı ve X aldı.

"Yukarıda bekle. Uzun sürmez."

Reece birkaç dakika yanılmıştı, ama arama tahmin ettiği zamanda geldi. Telefon altı kez çaldıktan sonra ahizeyi kaldırdı ve gizleyemediği bir memnuniyetle konuştu. "Merhaba, eski dostum."

"Biz kesinlikle arkadaş *değiliz*."

Reece güneşin kavurduğu tarlalara gözlerini kısarak baktı. X'ten korkuyordu, ama heyecan da gerçektir, düşüyormuş gibi hissettiren bir çılgınlık. "Bu aramadan, anlaştığımızı varsayabilir miyim?"

"Jason'ın kardeşini zarar görmeden serbest bırak, ben de senin başına konulan ödülü iptal edeyim. Yeni kimseyi işe almayacağım. Bir kuruş bile harcamayacağım."

"Peki yarından sonra?"

"Ben öldüğümde, korkacak hiçbir şeyin kalmayacak."

Reece, rahatlamamanın dalgası onu sardığında gözlerini kapattı. "Bunun için söz veriyor musun?"

"Bunu ciddi bir söz olarak kabul edebilirsin."

"Sözünü takdir ediyorum. Ancak, güvenli olması için, idamın gerçekleşmesine kadar Jason'ın kardeşini yanımda tutacağım."

"Anlaşmamız geçerli olduğu sürece."

"Sen öldükten sonra çocuğu serbest bırakacağım."

"Zarar görmeden."

"Evet."

"Yemin et."

"Yemin ederim," dedi Reece; ama içinden, "*Belki*" diye düşündü.

★ ★ ★

X telefon görüşmesinden sonra kendini daha iyi hissetti. Kararlar alınmış, olaylar harekete geçirilmişti. Yine de kendini kontrol etti, kendini kandırmanın aynaya bakmak gibi olabileceğinden korkuyordu.

Hayır, iyiydi.

Belki de iyiden de iyiydi.

"Müdür Wilson. Aşağı gelin lütfen." "Evet?"

"Avukatları aşağı gönderin, ama uzaklaşmayın." "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," dedi X. "Ama planlar değişiyor."

★ ★ ★

X onu geri çağırdığında, saatler geçmişti. "Müdür Wilson, bize katılır mısınız?"

Bu sözler, uzun boylu, zayıf bir avukattan gelmişti. Avukat, bir hücreye girerek kayboldu ve müdüre başka seçenek bırakmadı, onun peşinden gitmek zorunda kaldı. İçeride, X, sıra sıra dizilmiş belgelerle dolu bir masada oturuyordu. Masasının karşısında oturan ikinci avukat, "*Burayı imzalayın, teşekkürler, şimdi burayı paraf edin...*" gibi şeyler söylüyordu.

X, "Müdür Wilson. Tam zamanında geldiniz," dedi. Başını eğik tutarak, emanet hesapları, transfer belgeleri ve şirket kuruluş belgelerine hızlıca imzalar attı. Rakamlar sayfalardan fırlayacak gibiydi.

Cayman Adaları Bankası'na on milyon. İptal edilebilir bir tröst fonuna kırk milyon.

Zürih Kantonal Bankası'na iki yüz milyon.

Müdür bu rakamları zar zor işleyebiliyordu ve daha başka rakamlar da vardı, çok daha fazla rakam.

X son belgeyi imzaladı ve bir avukat bunu noter tasdik ettirerek, diğer avukatın tanık olarak imzalaması için bir yığına ekledi. Bu işlem tamamlandıktan sonra, X elini uzatarak, "Bay Preston" dedi.

Avukat X'e bir deste kağıt uzattı ve X de bunları hapishane müdürüne verdi, müdür ise donuk bir ifadeyle kağıtları aldı. X, "Orada, New York'taki Mellon Bank'ta sizin adınıza açılmış bir hesap, transfer belgeleri, transferi yapan bankanın doğrulanmış fon bildirimi ve benim tarafımdan imzalanmış, noter tarafından tasdik edilmiş ve tanık tarafından onaylanmış bir yetki mektubu bulacaksınız. Transfer belgelerinin tarihi yarın olarak yazılmış olduğunu göreceksiniz" dedi.

"Senin, şeyden sonra..."

"Evet," diye onayladı X. "Planlanan infazdan sonra."

Müdür Wilson belgelere baktı, ancak kelimeler sayfada bulanıklaşıyordu. Tekrar denedi, ancak sadece bir şey netleşti. "Bu, konuştuğumuz miktarın iki katı."

"Çünkü anlaşmamızın şartlarını değiştiriyorum. Rakamlar da bunu yansıtmalı."

Belgeler müdürün elinde titriyordu. "Ne değişiyor?"

X gülümsedi, ama gülümsemesi çok zayıftı. "Beyler, bir dakika."

Avukatlar ayağa kalktı ve odadan çıktı. Yalnız kaldıklarında, X, müdürün omzuna o kadar beklenmedik ve samimi bir şekilde elini koydu ki, bu kesinlikle korkutucuydu. "Sizden daha fazlasına ihtiyacım var," dedi. "Hiç istemediğim ve beklemediğim bir şey." X, müdüre ne istediğini açıkladı. Ne zaman olacağını. Müdürün anlayabilmesi için yavaşça konuştu ve iki kez tekrarladı. "Nasıl olacağını size bırakıyorum."

Müdür sessizce baktı. "*Nasıl* olacak?" "Tekrar gözden geçirelim mi?"

"Hayır. Hayır." Müdür başını salladı. Mide bulantısı. Soğuk ter. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Sana kırk milyon dolar veriyorum." X, omzunu acıtana kadar sıktı. "Tabii ki yapabilirsin."

"Ama yarın... Yani... Zamanlama."

Demek istediği, *bunu yapamam, yapmayacağım, deli değilim.*

Ancak X, aptallara ve onların duygularına sabır göstermiyordu. "Geçenlerde en küçük oğlun Trevor'dan bahsetmiştik. Aslında onun

"Thomas, sanırım."

"Thomas, evet." Müdür aptalca başını salladı.

"Duyduğuma göre evde yaşıyormuş."

"Annesi'ne yardım ediyor."

"Kız arkadaşı var mı? İşi var

mı?" "Hayır. İkisi de yok."

"Fiziksel olarak ise..." X oturdu ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Genç Thomas nasıl?"

41

Telefon çalana kadar hiçbir şey değişmedi. Ondan sonra uzun bir süre araba sürdük, önce açık yollar, sonra trafik sesleri, şehirdeymiş gibi durup kalkmalar. Gerçekten durduğumuzda, Chance çok uzun süredir sessizdi ve ben sıcaktan yarı ölüydüm. Sürücü arabadan indiğinde araba sallandı ve bu da kötü bir andı, çünkü çok *kesin* hissettirdi.

Ama ben ölmedim.

Bizi bagajda bıraktı.

Dışarısı 32 derece, karanlıkta belki 40 derece.

Chance ölü bir adam kadar gevşekti.

Nefes alıyor muydu, almıyor muydu?

Anlayamadım, bilmiyordum.

Belki de ben ölüyordum.

Bagaj kapağı açıldığında, hava kararmıştı ve ben hala hayattaydım. Siyah ağaçlar ve mor gökyüzü görünüyordu, her şeyin kenarları bulanıktı. Hareket edemiyordum ve o bunu biliyordu. Belki de bu yüzden bizi o kadar uzun süre orada bırakmıştı. Ya da belki de kolay yoldan ölmemizi istiyordu. Fazla bir şey gerekmezdi. Birkaç saniye orada durdu, sonra gitti; ben de serin havayı içime çektim, şehvetle, kaybolmuş ve boğulmuş gibi. Ses geldiğinde, bir mezbaha sesi gibiydi, domuz çığlığı gibi. Beni dışarı çıkardı ve yere bıraktı, Chance'i yanıma battaniye gibi katladı, ölü mü diri mi, hala anlayamıyordum. Isısı *bagajın* ısısı olabilir, hareketleri tekerlekler tekrar gıcırdarken istemsizdi ve bizi daha önce hiç görmediğim bir eve doğru sürdü, sonra bir rampadan aşağı, masalar, kafesler ve parlak metalden yapılmış, ışıpta parıldayan korkunç şeylerle dolu bir odaya.

İlk kafese geldiğinde, bizi içeriye yuvarladı ve sonra yere sürükledi. Sert bir şekilde çarptım ama hissetmedim. Chance'in kafası zıpladı. Bir bıçak belirdi ama deriyi değil, bandı kesti. Yüzüme bakmadı, tek kelime etmedi, sadece kafesi kapattı ve yumruğum büyüklüğünde bir pirinç parçasıyla kilitledi. Bizi bırakacağını sandım, ama bir hortumla bize soğuk su sıktı, yüzüme ve ağzıma çarpan su şoku bir tokat gibiydi ve beni boğdu. Ama suydı ve o gittikten sonra, onu yerden emdim.

Kollarımı ve bacaklarımı
hissedemiyordum. Chance hiç
kıpırdamadı.

★ ★ ★

French için o gün zordu, ama imkansız değildi. Arkadaşları vardı ve iyi arkadaşlar çok şey riske atabilirdi. Öğleden sonra, istasyondan iki blok ötede bir sokakta o iyi arkadaşlarından biri olan James Monroe adında bir narkotik dedektifi ile buluştu. *Yaşlı beyaz adamdan sonra*, diye söylemeyi severdi. On yıldır polis olan Monroe, koyu tenli ve zayıftı, altın çerçeveli güneş gözlüğü ve 20 santimlik afro saçının altında sert bir yüzü vardı.

"On dakika önce şehir genelinde tüm departmanlara arama emri verildi." French somurtkan bir şekilde başını salladı. "Radyoda duydum."

"Ama durum daha da kötü. Yüzbaşı Martin eyalet çapında arama emri verdi. SBI, FBI, otoyol devriyesi. Üzgünüm kardeşim. Bu haberi vermekten nefret ediyorum."

French, sokakları ve binaları aydınlatan parlak ışığa gözlerini kısarak baktı. Eyalet çapında arama emri verilmesi, durumun daha da ciddiye alındığı anlamına geliyordu. Kaptan Martin, oğlunun kaçma riski olduğunu düşünüyordu. Daha büyük sorun ise, polislerin eyalet çapında arama emirlerini ciddiye almaları ve daha sert önlemler almalarıydı. "Burklow ne durumda?"

"Hâlâ Martinez ve Smith'in peşinde. İri bir adam olmasına rağmen, oldukça iyi gizlenebiliyor."

"Ve bayanlar hala bizimle mi?"

"Hadi ama dostum." Monroe dişlerini gösterdi. "Kadınların seni sevdiğini biliyorsun. Daha da önemlisi, çocuğu seviyorlar."

Bu, French'in gevşek ağının temel taşıydı: oğlunu gerçekten tanıyanlar. *Bayanlar* arasında Yüzbaşı Martin'in asistanı, iki sevk amiri ve eskiden

dizinde Gibby'yi zıplatırdı. Karakolda, bu kadınlardan birinin veya birkaçının bilmediği pek bir şey olmazdı. Plan basitti: Gibby yakalanmadan, vurulmadan veya işleri daha da kötüleştirmeden onu bulmak; Gabrielle'i mümkün olduğunca uzun süre tamamen bilgisiz tutmak. Ama ilk kısım, ikinci kısım yüzüne patlamadan önce hızlıca gerçekleşmeliydi. Bildiği her yeri aradı, mümkün olan her köprüyü yaktı. "Bana neyi söylemiyorsun? Hadi ama Monroe. Yüzünden okunuyor."

"Tamam, dostum. Kahretsin." Monroe'nun kaşları daha da çatıldı. Güneş gözlüklerini çıkardı ve ciddi şekilde mutsuz gözlerini gösterdi. "Yüzbaşı Martin saat 5:15'te bir basın toplantısı düzenledi. Canlı yayına çıkacak, dostum. Gibby'nin yüzünü saat 6 haberlerinde görmek istiyor."

French'in parmakları yumruk haline geldi. Elinde değildi.

Monroe anladı. "Yardım ettiğini düşünüyor, tamam mı, basın toplantısı Gibby'yi yakalamak ve onu güvende tutmak için en iyi yol."

Ama French öyle düşünmüyordu. Temiz bir operasyon için kontrol gerekliydi ve basın toplantısı bu kontrolü lanet olası aptallarla dolu bir şehre teslim etmek anlamına geliyordu. "Basın toplantısı nerede?"

"Her zamanki yerde."

Bu, karakolun medya odası demekti. Otuz koltuk. İyi aydınlatma. Yüzbaşı bununla çok gurur duyuyordu. Saat 4:37'ydi. Kapılar açılmadan ve haber ekipleri içeri girmeden önce otuz sekiz dakika vardı. "Martinez ve Smith orada olacak mı?"

"Sence?"

French, yirmili yaşlarında bıraktığı eski bir alışkanlığı olan tırnaklarını ısırdı. Sokağı, karakolu inceledi. Basın toplantısını Yüzbaşı Martin yönetecekti, ama Martinez yüz yüze görüşme yapacaktı. Kötü bir tablo çizecekti. Bir başka tırmanma. "Tamam dostum. Bilgi için teşekkürler. Bir süre ortalarda görünmemen iyi olabilir."

"Bir şey mi planlıyorsun?"

French hayır dedi, ama bu bir yalandı ve ikisi de bunu biliyordu. "Sen git ve kaybol, tamam mı? Dunhill'de bir içki iç ve Mary'ye benim hesabımdan yazmasını söyle."

"Bu durum hoşuma gitmedi."

French de sevmiyordu. Karısı saat altı haberlerini izliyordu. "İki içki olsun. İstersen bir bayan arkadaşını da götür."

"Emin misin?"

"Hadi. ık buradan."

"Eğer böyle istiyorsan." Dedektif Monroe koyu renkli gözlüklerini tekrar gözlerine taktı. "Bir bayan arkadaşım var."

O gittikten sonra French karanlık bir yere gitti, adımları planladı ve ne kadar ileri gitmeye hazır olduğu gibi zor sorular sordu.

Sokaktan ayrıldıktan sonra, arabasıyla komşu blokları dolaştı ve aradığını bulana kadar devam etti: tadilatla olan, kısmen yıkılmış, içinde hala yarım düzine kamyon bulunan üç katlı bir bina. Saat ilerliyordu, ancak French henüz saat beş çaldıktan sonra bir dakika bile fazla çalışmaya razı olan bir inşaat ekibi ile karşılaşmamıştı. Bu ekip biraz farklıydı. Saat beşte, toplanmaya başladılar. Yedi dakika sonra, ortadan kayboldular.

French, kimsenin öğle yemeği kutusu veya alet kemerini unutmadığından emin olmak için elli saniye saydı, sonra binanın arkasına çekip park etti. Arazi de parçalanmıştı, bu da lastiklerinin altında kırmızı toprak ve tozlu yaprakları olan bir sıra ağaç olduğu anlamına geliyordu. Yakınlarda başka binalar da vardı. İnsanlar bakarlarsa onu görebilirdi; bu imkansız değildi. Açıkçası umurunda değildi. Karısı WBTV'de haberleri izlemeyi severdi ve onu kanepede, hiçbir şeyden habersiz olarak görebiliyordu.

Altı dakika.

Arabadan inip arka merdivenleri kullanarak, hızını kesmeden kapıyı omuzladı. Kapı, kontrplak ve dayanıksız bir inşaat kapısıydı ve vidalar hemen çıktı. İçeride çıplak çiviler ve alçı tozu vardı, ancak merdiven boşluğu sağladı.

Tabii ki.

Arabaya geri dönüp bagajdan bir silah çantasını aldı ve sanki orası ona aitmiş gibi binaya geri döndü, içeride daha hızlı hareket ederek ikinci kata, sonra üçüncü kata çıktı. Bir ses, "*Bu sen değilsin*" dedi, ama o sese, otuz yıllık polislik kariyerinin karısı ve çocuğu yanında hiçbir anlam ifade etmediğini söyledi. Çatıda ateş hattını kontrol etti, sonra diz çöküp çantanın fermuarını açtı.

Üç dakika.

Polisler hazırlık yaparken, gazeteciler basın odasının kapısı önünde sıraya girecek, içeride teknisyenler mikrofonları ve ışıkları kontrol edecekti. French de bunu görebiliyordu: kaptan elinde not kartlarıyla, Martinez dudaklarını sanki domuz pastırması ve tereyağıymış gibi çiğniyordu.

Tüfek eski bir dost kadar tanıdıktı, ama özel bir yanı yoktu, .308 kalibrelik bir Remington 760 ve Bausch & Lomb 4× dürbünlüydü. Keskin nişancı tüfeği değildi,

polis silahı bile değildi. Ama .308 doğru fişekti.

French parapetin üzerinden baktı. İstasyon bir blok ötedeydi, ilk trafo ise o mesafenin yarısı kadar uzaktaydı, yüksek bir direğin tepesinde silüeti görünen gri, metal bir ünite. Belki istasyona elektrik sağlıyordu, belki de sağlamıyordu. Yine de seçenekler vardı. İkinci trafo iki kat daha uzakta ve batıda idi, ama yine de kolay bir atış mesafesindeydi. Üçüncüsü ise istasyonun diğer tarafındaydı.

O halde iki hedef
vardı. Belki üç.

French, bir transformatörü kısa devre yapmak için kaç mermi gerekeceğini bilmiyordu. Çelik kasası ne kadar kalındı? Vurmak için en iyi yer var mıydı?

Bunu düşünmek için yeterli zaman yoktu.

French kartuşları yükledi ve ilkini namluya sürdü. *İkinci kez düşündü mü?* Hiç de bile. O karanlıkta koşuyordu ve istasyonu da aynı şekilde istiyordu.

"Gabrielle için," dedi.

İlk atış dört şehir bloğunu yok etti.

★ ★ ★

Reece, zenginliğin içinde boğuluyordu. Önce X'i yenmişti. Hayır, sevinçle düşündü, onu *mahvetmişti*. X soğuk davranıyor gibi görünebilirdi, ama eşit veya kendinden üstün olmayan birine yenilmeyi nefret ediyordu. Reece, onun saygı, açıklık ve amaç saflığı hakkında kaç kez gevezelik ettiğini duymuştu? Bu çok yorucuydu. Kuşkusuz, Reece'in o saygıyı istediği, hatta arzuladığı bir zamanlar vardı, ama işler farklı bir yöne gitmişti.

Benim suçum değil...

Zenginlik hissi bir an için azaldı, bunun bir kısmı, bir parçası hala o hayranlığı arzuladığı için olduğunu biliyordu. Ayrıca, tam olarak anlayamadığı bir parça korku da vardı. X asla sözünden dönmezdi ve çok netti.

Bir kuruş bile harcamayacağım...

İnfaz sadece birkaç saat sonra gerçekleşecekti ve o da bu konuda açık olmuştu.

Ben öldüğümde, korkacak hiçbir şeyin kalmayacak...

Bir an daha Reece bu korkuyu düşündü, ama sadece bir an. X sonuçta özel biri değildi. Belki de Reece bu yüzden kendini bu kadar rahatsız hissediyordu.

Zihninde bir çırpıda, başardığı tüm *iyi* şeyleri hatırladı. Kafeste iki çocuğu vardı ve onları gerçekten yaşatamazdı. Lonnie bu konuda haklıydı. Elbette onları yarına kadar hayatta tutacaktı.

Ama infazdan sonra?

Reece, babasının en sevdiği burbonu bir bardağa doldurdu.

Öyle küçük bir kelime, ama ne kadar büyük bir anlamı vardı: *infaz*. Reece için bu, gölgesiz ve kendini küçük hissetmeye gerek olmayan bir hayat anlamına geliyordu. Parası vardı. Kız vardı. X ortadan kalktıktan sonra yapamayacağı ne olabilirdi ki?

Kanepeye oturdu ve sessizce televizyon izledi. Elbette orada olacaktı. Yüzlerce kişi zaten oradaydı; haberlerde sürekli gösteriliyorlardı, yaşlı Hristiyanlar, genç hippiler ve diğer tuhaf ruhlar. Bazıları buna protesto diyordu, diğerleri ise nöbet, farlar, kamp ateşleri ve fenerlerle dolu bir alan. Hiçbiri X'i gerçekten tanıımıyordu ve bu durum Reece'i üzdü. X bir dinozordu ve eski bir ip kadar katıydı, ama eşsiz *biriydi*. Reece en azından bunu kabul edebilirdi. Bardağını televizyona kaldırdı ve gölgelerin hapisane duvarlarında tırmanıp dans etmesini izledi. "Bir dönemin sonu," dedi, sonra viskisini içti ve kızı izlemeye gitti.

★ ★ ★

Ofisinde yalnız başına, Müdür Wilson haberleri izledi. WBTV saat yedide bir saatlik özel bir program yayınladı. WRAL saat sekizde benzer bir program yayınladı, ancak daha çok kurbanlara odaklandı ve X'in çocukluğuna, ailesinin servetine ve uzun zaman önce tanıştığı ünlü kişilere daha az yer verdi. Bir süre sonra, masa çekmecesini açtı, bir zarf çıkardı ve içindekileri masanın üzerine döktü. *Pasaportlar. Seyahat belgeleri. Yeni kimlikler.* X'e göre, para *daha sonra* havale edilecekti.

Ama ancak sonra...

X'in ondan istediği şey korkunç bir şeydi — kınanacak, affedilemez ve korkunç bir şey — ama müdürün başka seçeneği yoktu.

"Hiçbir seçeneğim yoktu,"

dedi. Sonra Ripley'i aradı.

Ripley geldiğinde, müdür "İçeri gir. Kapıyı kilitle" dedi. Ripley öyle yaptı ve müdür "Otur" dediğinde, o da öyle yaptı. Birbirlerini uzun zamandır tanıyorlardı, arkadaş değillerdi - nasıl olabilirdi ki? - ama birbirlerini anlıyorlardı. "Durumumuz nedir?"

"Avukatlar gitti. X yemek yiyor."

Müdür Wilson duvardaki saate baktı. İnfaz, insanların genellikle düşündüğü gibi şafak vakti değil, medeni bir saat olan sabah 9:00'da yapılacaktı. "Jason French ne olacak?"

"X'in istediği gibi, ön sırada, ortada olacak."

"Peki sonra? Kimi kullanacaksın?"

"Jordan ve Kudravetz."

İyi seçimlerdi, son derece paragöz ve yeterince akıllıydılar. Müdür masanın kilidini açtı, alt çekmeceyi açtı ve üç adet sarı zarf çıkardı, ikisi büyük bir sözlük boyutunda, üçüncüsü ise daha da büyüktü. Keçeli kalemle her birinin üzerine bir isim yazdı. *Ripley. Jordan. Kudravetz.* En büyüğünü masanın üzerinden itti. "Aç şunu."

Ripley söyleneni yaptı, yüzünde hiçbir ifade olmadan nakit paraları düzgün sıralar halinde istifledi. "Üç yüz elli bin dolar," dedi sonunda.

"Diğerlerine de çeyrek milyoner."

Bir anlık sessizlik oldu. Bir adam kırk bin dolara iyi bir ev, beş bin dolara spor araba alabilirdi. Ripley parmaklarını birbirine geçirdi ve sandalyeye yaslandı. Tekerlekler görünmüyordu, ama kesinlikle dönüyorlardı. "Tamam," dedi sonunda. "Kimi öldürmemiz gerekiyor?"

Reece için her şey mümkün görünüyordu ve Hristiyanların yeniden doğmaktan bahsettiklerinde kastettikleri şeyin bu olup olmadığını merak etti. O sahte duvarın arkasındaydı ve kız kıyafetlerini çıkarıyordu. Uzun bir banyo için henüz çok erken olduğunu biliyordu, hatta sıcak, hızlı bir duş için bile; ama temiz kıyafetler çok cazip gelmişti.

Daha zengin bir dünya...

Onu mutfığa kadar takip etti, sadece birkaç metre uzaktaydı, kız bir şişe şarabı açtı ve bir yudum almadan önce burun deliklerini genişletti. O odadan odaya dolaşırken, o da aynaların ve duvarların arkasında onu takip etti. Uyuduğunda, giysileriyle, dizlerini kendine çekerek uyuyordu. Gecelerce, haftalarca böyle izlemeyi planlamıştı, ama bu yeni bir dünyanın şafağıydı.

Gece yarısından bir saat sonra içeri girdi.

Henüz ona dokunmayacaktı, ama saçlarını ve tenini koklamak, yüzünde boynunun sıcaklığını hissetmek istiyordu. Yatağın yanında durup aşağıya baktı. Kız yan yatıyordu, dudakları hafifçe aralanmıştı. Yaklaşarak burnunun çizgisini ve teninde koyu renkli kirpiklerini inceledi. Derin bir nefes aldı, ama saçları kirli kokuyordu ve nefesi hafif ekşiydi. Kaşlarını çatacağı, ama kız beklenmedik bir şekilde uyandı: Gözleri birden açıldı ve ağzı gölge pembesi bir renk aldı. Reece hayatında ilk kez donakaldı, tamamen paniğe kapıldı.

Her şeyi mahvediyordu!

Yarım saniye boyunca bakışları birbirine kilitlendi, sonra Reece dönüp koştu, kız ise onun tüm düşüncelerini paramparça edecek kadar yüksek sesle çığlık attı.

Çığlığı duydum, evin sesleri arasında boğuk bir şekilde, ama kesinlikle evin içinden geliyordu. O kadar uzun sürdü ki, Chance bile kıpırdadı, ki bu, kafeste geçirdiğimiz onca saat boyunca benim başarabildiğimden daha fazlasıydı.

"Hey, dostum, benimle misin?"

Yanına döndü ve öksürerek ciğerlerini boşalttı. "Bana dokunma." Ellerini ve dizlerini buldu, alını yere değiyordu. "Bu ses de ne?"

"Burada sadece biz yokuz."

"*Burada mı?* Ne burada?"

Chance kendinde değil gibiydi. Öyle olduğunu düşündüm. Bir iki adım sürünerek duvara sırtını dayadı. Dudakları çatlamış, dili sıcaktan şişmişti. Odaklanmaya çalıştı ama oda loştu. Yine de kafesi ve masaları gördü. "Sakin ol," dedim ona. "Neredeyse bütün gün sıcak bir bagajda kilitli kaldın."

Anılarını geri kazandığında, yüzünde bir dizi ifade gördüm, hiçbiri hoş değildi. Avuçlarını gözlerinin üzerine koydu ve sertçe bastırdı. "Burası neresi?"

"Bir ev. Bilmiyorum. İzole edilmiş."

"Bir kadın sesi duydum."

"Biliyorum."

"Çığlık atıyordu."

"Sorun yok dostum. Sakin ol."

Kan çanağı gözlerle bana baktı. "Su var mı?"

Başımı salladım.

"Ne demek istiyorsun?"

Parmağımın ucundaki yırtık ve kanı kastetmişti. Keskin kenarlı cıvataların çelik çerçeveye çelik ağırları sabitlediği yeri gösterdim. "Bir alet çantası daha iyi olurdu."

Metal üzerinde kurumuş siyah kan vardı.

Chance beş saniye boyunca baktı, sonra gözlerini o kadar uzun süre kapattı ki, öldüğünü ya da tekrar uykuya daldığını sandım. Konuştuğunda gözleri hala kapalıydı. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Bana nasıl bakabiliyorsun?"

"Sakin ol."

Chance başını salladı. "Seni ben *aradım*. O bana bunu yapmamı söyledi, ben de yaptım."

"Bu kafes ve dışarıdaki tüm o korkutucu şeyleri düşünsek nasıl olur?
Buna ne dersin?"

"Beni öldürebilir. Umurumda değil."

"Bıçağı boğazına dayamıştı. Ben de aynı şeyi yapardım."

"Buna inanmıyorum."

Yumuşak bir sesle söyledi, ama en azından bana bakıyordu. Kafesin diğer tarafına geçtim ve aynı duvara yaslandım. "Demek öyle? Artık resmen korkak mısın? Üyelik kartın falan var mı?"

"Şaka yapma."

Ağzı açıktı, gözleri donuktu. Eğer hala direnci varsa, ben göremedim.
"Chance, dostum. Dinle..."

Ondan öteye geçemedim. Dış kapı açıldı ve kaçırın adam içeri girdi. Bir elinde tabanca vardı ve yüzünde çılgın bir ifade vardı, gözleri kırmızı ve şişmişti, sanki her an patlayacakmış gibi.

"Geri çekil! Geri çekil!" Silahla işaret etti. "Sen! Buraya gel! Sen değil. Küçük olan." Kalkmaya başladım. Tetiği çekti. "Geri çekil dedim! Sen! Hemen!"

Kafesi açtı ve Chance umursamıyormuş gibi ya da umursayamıyormuş gibi dışarı çıktı. Gözleri aşağıdaydı, iki eli de yanındaydı. Küçük adam kafesi kilitledi ve o kadar yakından, yüzündeki çılgınlığı daha iyi görebildim. Bir şey değişmişti. Kontrolden çıkmıştı. Namluyu Chance'in göğsüne dayadı ve onu kafesten uzaklaştırdı.

"Hey!" Kapıyı salladım. "Hey, pislik!" "Kapa çeneni. Mahvoldu."

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Onları istemiyorum!" Silahla itti. "Öfke. Pişmanlık." Namluyu Chance'in yüzüne doğru salladı. Darbe onu sendeletti; kanadı. "Bu duyguları hak etmiyorum! Onları taşımak istemiyorum!"

Chance'e tekrar vurdu. "Kahretsin! Kahretsin!" dedim.

Chance dizlerinin üzerine çöktü, kan damlıyordu. Yavaşça ayağa kalktı, hala ifadesizdi. *Sıcak çarpması*, diye düşündüm. *Beyin sarsıntısı*. Küçük adam ona tekrar vurdu, iki kez yumrukla ve tekrar silahla. Chance bir rafa düştü; metal gürültüyle yere düştü. Namlu kafasının arkasına doğru sallandı ve Chance yere yığıldı, tüm sinirleri kopmuştu. Küçük adam onu tekmeledi.

kaburgaları, yüzü, sonra diğer ayağıyla geri çekildi, tüm o pişmanlık ve öfke bir çıkış yolu bulduğunda tekmeliyor ve homurdanıyordu. "Benim! Suçum! Değil!"

"Onu rahat bırak!" diye bağırdım. "Lanet olsun! Onu rahat

bırak!" "Kapa çeneni yoksa sıradaki sen olursun!"

"Chance!" Kafese vurdum ama hiçbir şey değişmedi.

Adamın içinde hala çok fazla öfke vardı.

Çok fazla pişmanlık da.

★ ★ ★

Sonra Reece, yüzünde ter damlalarıyla, hala nefes nefese, aynaya bakakaldı. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ışıltı vardı, tehlikeli görünen bir kaypaklık. Çok hızlı hareket ediyordu. Sorun buydu.

"Lanet olsun, X."

Kızı mahvetmiş miydi?

Önemli olan tek soru buydu. Onun için her şeyi riske atmıştı.

Yıllarca aramış, çok sabırlı olmuştu... "Ne sabrı?"

Duvara yumruk attı, yüzünde alaycı, öfkeli bir sırıtış vardı. Ona yerleşmesi için zaman vermesi gerekiyordu, gerekirse aylarca. O kadar uzun süre, hatta daha uzun süre beklemeyi göze almıştı.

Bu X'in hatasıydı.

X kafasındaydı.

Reece saçını çekti, sonra derin bir nefes aldı.

İki taraf.

Her madeni

para.

Lonnie Ward ölmüştü. Gerçek bir kayıp değildi; o sadece bir araçtı. Ve X birkaç saat içinde ölecekti. O öldüğünde, Reece'i, onun kim olduğunu veya nerede yaşadığını bilen kimse kalmayacaktı. Bu düşünce bir nefes gibi gelmişti. Reece'in parası vardı. Hala gençti. Belki de yeni bir başlangıç yapmalıydı. Çocukları öldür. Kızı öldür.

Temiz bir sayfa.

Reece gözlerini kapattı ve geleceği görmeye çalıştı. Bulutluydu ve *bulutlu hava* sinir bozucuydu. Bu yüzden gizli yerine gitti ve kızı izledi. Kız yatağın altına sürünmüş ve battaniyeyi de yanında çekmişti. Reece

çok fazla bir şey göremiyordu. Dudaklarını kanayana kadar ısırđı. Tadı onu şaşırttı.

Kızın yatağın altında olmasını sevmiyordu; göremiyordu. Orada ne kadar kalacaktı ve çıktığında nasıl olacaktı, mahvolmuş mu, pes etmiş mi, yoksa başka bir şey mi?

Belki de ölmek zorunda değildi.

Ya da belki de ölmeliydi...

Benim için her şey Chance'di. Onu kafese sürüklemiştim, onu fena halde döven adam ise kenarda durmuş izliyordu, göğsü inip kalkıyor, ter boynundan akıyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece kafesi kilitledi ve gitti.

Orospu

çocuğú.

Orospu

çocuğú.

Chance'in iyi olup olmadığını hala bilmiyordum. Yan yatmış, kollarını kaburgalarını korumak için kavuşturmuş, gözleri kapalıydı. Konuşmuyordu, ama yüzü düşündüğümde daha iyi durumdaydı. Kan vardı, evet, ama hiçbir kesik derin değildi. Gömleğimi kullanarak onu temizledim.

"Gibs." Fısıltı gibiydi. "Evet dostum. Buradayım."

"Bu çok kötüydü." Gözleri kapalı kaldı. Dudakları seğirdi. "Dostum, gülümsüyor musun?"

"Bilmiyorum. Yüzüm çok acıyor, emin olamıyorum."

"Neden gülümsüyorsun?"

"Alet çantası bulamadım."

Bu hiç mantıklı değildi. Tekrar düşündüm, *beyin sarsıntısı. Ya da şok.*

Sonra elini açtı ve bana uçları kıvrık, bir tür cerrahi klemene benzeyen bir makas gibi görünen şeyi gösterdi.

Chance'in sesi çok yumuşaktı. "Buna hemostat denir."

O kadar emin ve sakindi ki, şokta olanın ben olduğumu düşündüm. "Bunu nereden biliyorsun?"

Yine çok hafif bir gülümseme. "Bir dergide görmüştüm. Vietnam'daki sağlık görevlileri..."

"Chance, Tanrım..."

"Parmaklarından çok daha iyi."

Jason, onu X'e götürecek birini bekledi, ama kimse hücrelerine ya da koridora gelmedi. Dünya sessizlik, karanlık düşünceler ve ölümcül bir sessizlik içindeydi. Bu özel gecenin ortasında uyanık kalacak kadar şanssız olan çoğu mahkum gibi, Jason da infazı düşünüyordu. Nasıl gerçekleşeceğini hayal edebilecek kadar bilgisi vardı. Saat sekizde, üç cezaevi memuru X'i hücrelerinden çıkaracak, onu ölüm hücresinin önünden geçirecek ve kısa bir koridordan idam odasına götürecekti. Orada, kalın deri kayışlar bileklerini ve ayak bileklerini sandalyeye bağlayacak, son iki kayış ise göğsünü, omuzlarını ve kalçalarını çaprazlayarak sabitleyecekti. Bir memur kafasını mümkün olduğunca derisine yakın bir şekilde tıraş ederken, ikincisi sünger ve tuzlu su kovağını hazırlayıp bunları sandalyenin yanına koyacaktı. En kıdemli olan üçüncü memur, başlığı doğru şekilde oturtmak ve maksimum iletkenlik sağlamak için ayarlayacaktı. Her ön hazırlık adımı bu amaca hizmet etmek için tasarlanmıştı: tuzlu su ve sünger, çıplak deri ve bakır ağ ile kaplı kafa kapağı. Bu adımlar uzun sürmeyecekti, belki yirmi dakika kadar.

Bundan sonra, X beklemek zorunda kalacaktı.

Saat tam dokuzda, iki farklı pencerenin panjurları açılacaktı; biri dış dünyaya açılan ve yeni günün ışığını içeri alan pencere, diğeri ise gözlem odasına açılan ve orada bulunanların idamı izleyebilmelerini sağlayan pencere. O sırada müdür idam odasında olacak ve X'e son sözlerini söyleme fırsatı verecekti. Jason, X'in ne söyleyeceğini bilmiyordu, sadece o sözleri dinlemek için orada olacağını ve X için onun varlığının, Jason'ın düşünmek istemediği *kadar* güçlü ve karmaşık bir önemi olacağını biliyordu. Diğer tanıklar, yani politikacılar ve kurbanların aileleri konusunda ise Jason, X'in yaşadığı gibi, sonuna kadar küçümseyici bir tavırla öleceğini tahmin ediyordu.

Son sözlerin ardından, sünger tuzlu suya batırılacak, X'in çıplak kafa derisine yerleştirilecek ve kafatası kapağıyla sabitlenecekti. Su yüzünden akıp gözlerine girecek, yakasındaki giysilerini karartacaktı. Başlığa bir güç kablosu takılacaktı, aynı şekilde Jason'ın, mahkumun son acı, korku ve umutsuzluk ifadelerinin sadece kendisine ait olmasını sağlamak için son bir merhamet olarak gördüğü, yüzünü gizlemek için tasarlanmış koyu renkli bir örtü de takılacaktı.

Jason bu anı sayısız kez hayal etmişti: toplanan kalabalığın sessizliği, X son nefeslerini verirken siyah kumaşın dalgalanması. O an geldiğinde, 1.750 voltluk elektrik akımı X'in vücuduna akacak, onu havaya kaldıracak ve sonra yere düşürecekti. On beş saniye sonra, ikinci bir elektrik akımı verilecek, ardından zorunlu beş dakikalık bekleme süresi ve ölüm saatinin ilan edilmesi gelecekti.

Her şeyin yolunda gittiğini varsayarsak.

★ ★ ★

Jason'ı almaya geldiklerinde, karanlıkta yaptılar. El fenerinin ışığıyla yarı kör olan Jason, yine de Yüzbaşı Ripley'i tanıdı. Diğerlerinin Jordan ve Kudravez olduğunu düşündü. X'in ekibinin çekirdeği. Eski kafalılar. Jason'ı ayağa kaldırdılar ve yolculuğun her santimetresi acı vericiydi.

"Giyin."

Ona sivil kıyafetler verdiler ve Jason söyleneni yaptı. Onu salona götürdüler. Sadece kelepçe vardı. Zincir yoktu.

"Bu taraftan."

Ripley hızlı bir tempo belirledi ve terk edilmiş koridorlarda ilerlerken kimseyle karşılaşmadılar ve normalde korunan kontrol noktalarından geçtiler. Bu durum alarm zillerini çaldırdı, ancak Jason hızını yavaşlattığında, onu kollarından sertçe çektiler. Dışarıda gökyüzü açık ve karanlıktı.

Şafak vakti değildi.

Ona bile yakın değildi.

Onu loş bir yoldan çektiler, D blok hücreleri karanlıktan ortaya çıktı.

Kulelerde ışık yoktu.

Hareket yoktu.

Her dönüşte Jason, onu götürmedikleri yerleri işaretledi.

*Revir değil. Ölüm
hücresi değil.*

Onu X'e götürmüyorlardı ve bu durum Ripley'i çok sevindirdi.

Ripley, "Altı dakika" dedi.

Jason gerginliği, yeni tempoyu hissetti. Onu idari binaya doğru koşturdular, kapıda iki muhafızın yanından geçtiler, muhafızlar kanlar içindeydi. Ripley onları geçirdi ve kapıyı arkalarından kilitledi.

"Dört dakika sonra vardiya değişimi var."

Karanlık binada aceleyle ilerlediler, girişte bir başka güvenlik görevlisi ve içeride iki tane daha buldular. Jason'ı zikzak merdivenlerden aşağı indirip, paslı kafeslerdeki loş ampullerle aydınlatılmış beton rampaya çıkan bir alt bodrum koridoruna götürdüler. İri güvenlik görevlileri onu rampadan yukarı, tek bir arabanın bulunduğu ve birçok karanlık köşesi olan bir otoparka doğru iteklediler. Jason bir adamı ortadan kaldırmak isteseydi, bu iyi bir yol olurdu: sessiz, temiz bir cinayet, sonra bagaja koyup gitmek. Arabaya vardıklarında Ripley bagajı açtı. İçinde yedek lastik, kriko, su şişesi ve eski bir battaniye vardı. "İçeri gir."

"Hayır."

"Lanet bagaja gir."

"Önce beni öldürmen gerek," dedi Jason.

Ripley'in yüzünde ilkel bir ifade belirdi. Jason yaralı olabilir, ama hayatta olan herhangi bir adamdan daha fazla kez X ile karşı karşıya gelmişti. Üç gardiyan olsun ya da olmasın, kimse bu riski almak istemezdi. "Tamam, sert adam. Arka koltuğa, ama yere."

"Ripley, hayır..."

"Kapa çeneni, Kudravetz. Onu içeri sok. Üstünü ört."

Jason bir milim bile geri adım atmadı.

"Arabaya bin," dedi Ripley. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Bunun için vaktimiz yok." Ripley, Jason'ın görmediği ve tahmin etmediği bir tabanca çekti. Muhafızlar duvarların içinde silah taşımazlardı. Asla. "İşleri kolaylaştırırsa lütfen derim."

Jason, direnme gücünü kaybetti; başka seçeneği yoktu. Onu arabaya bindirdiler, gölgelerin derinliklerinde, naftalin ve benzin kokan bir battaniyenin altına. Ripley ve Jordan öne oturdular, Ripley direksiyona geçti. Kudravetz arka koltuğa oturdu, yüzü solgun beyazdı ve karanlığa bakıyordu. "Bunu mahvedersen, hepimizi öldürürsün."

Ripley anahtarı çevirdi. Motor çalıştı.

"Yüzünü ört."

Jason dediğini yaptı, ama beton tavanı görebilecek kadar bir boşluk bıraktı. Araba hareketlendi, dar bir dönüş yaptı ve ikinci bir rampaya çıktı. Araba durduğunda, metal bir kapı ağır raylar üzerinde yuvarlanırken çeliğin gürültüsünü duydu. Sonra dışarı çıktılar.

"Bir dakika. Çok az zamanımız kaldı."

Ana kapı parlak bir şekilde aydınlatılmıştı. Ripley bir gardiyanla konuştu ve kapı açıldı, o kadar büyüktü ki Jason titreşimi hissetti. Araba ilerledi ve geçtiler. Jason ağaçların tepesini ve ateş ışığını gördü, sonra kalabalığın gürültüsünü duydu. Jordan, "Tanrım, şimdiye kadar binlerce kişi olmuştur." dedi.

Saniyeler içinde, insanlar arabayı ve birbirlerini bağırarak, öfkeli yüzlerle, arabayı kalabalıklaştırdı. Ripley, büyük motoruyla korkuttu. Kısa sarsıntılar. Sert duruşlar. Bazıları geri çekildi. Diğerleri arabaya vurdu. Geçtikten sonra, gökyüzü açıldı ve Ripley de öyle.

"Takip

mi?"

"Hayır."

"Alarmlar?"

"Henüz yok."

Ağaç sınırına ulaştılar ve çakıl ve toz bulutu içinde hızla geçtiler. "Kudravetz, onu bırak."

Jason yerden kalktı ve canını kurtarmak için sıkı sıkı tutundu. Araba çok hızlıydı ve yol tutuşu yetersizdi. Eyalet yoluna vardıklarında Ripley frenlere bastı ve sola döndü, lastikler asfalta tutunana kadar arka taraf kaydı. Sonra hız saatte 40 mil oldu, hızla 65 ve 90 mile çıktı. Araba eski görünüyordu, ama önemli yerlerinde iyi durumdaydı: amortisörleri sağlamdı, motor yüz mil hızı aştıklarında hala istekliydı ve yüz on mil hıza ulaştı. Kudravetz onu yakından izliyordu, Jordan da öyle, ikisi de temkinli ve her şeye hazırdı. Jason düşündü: *Paganlar, intikam, Darius Simms*. Simms, intikamını şahsen almak isteyen, Jason'ın gözlerine bakıp "*Bana iki kez ateş ettin, orospu çocuğu, kimse Darius Simms'e bunu yapamaz...*" gibi aptalca bir şey söyleyecek türden biriydi.

"Şimdi nereye gittiğimizi söylesene?"

Ripley'in gözleri dikiz aynasında parladı. "Bir çiftlik evi. Çok uzak değil."

Rüzgar açık pencerelerden içeri giriyordu ve Jason karanlık tarlaları ve uzaktaki ormanları izliyordu. Bir adamı ortadan kaybedebileceği daha fazla yer. Senaryolar kurdu, ama hiçbiri iyi görünmüyordu. Hız göstergesi 110'da sabitlenmişti ve Ripley hala o 38'liği taşıyordu.

"On dakika." Ripley'in gözleri yine aynada. "Lütfen aptalca bir şey yapma."

Dönüşü gösteren hiçbir işaret yoktu, sadece yüz metre öteden sarı renkte parlayan, çiziklerle dolu, kedi gözü reflektörlü bir posta kutusu vardı. Ripley arabayı yavaşlattı ve terk edilmiş bir tarladaki toprak yola saptı. Yüz metre ileride, iki dört tekerlekten çekişli araç yolu kapatmak için açılı duruyordu. "Sakin olun millet. Burada sürpriz yok."

Araçların yolu kapattığı yerde, iki adam sert, kırmızı toprak üzerinde duruyordu, M16'ları alçakta hazır pozisyonda tutuyorlardı. Belki eski askerlerdi, kesinlikle eğitimliydi. Ripley arabayı durdurduğunda, biri yolun ortasında pozisyonunu korurken, diğeri sürücü tarafındaki pencereye gelip arabaya ışık tuttu. "Adlarınız?"

Ripley gözlerini koruyarak sırayla işaret etti. "Ripley. Jordan. Kudravetz. Arkamdaki Jason French."

Işık beş saniye boyunca Ripley'in yüzünde kaldı, sonra diğer yüzleri ikinci kez taradı. "Araçta silah var mı?"

Ripley .38'liği uzattı.

Yavaşça, diye ekledi Jason.

"Araçları hareket ettirmemizi bekleyin, sonra saatte 15 milden fazla hız yapmadan eve doğru ilerleyin." Dikleşti ve telsizine basarak, "Bir araba geliyor. Dört kişi." dedi.

Bronco'ya bindi, ikinci adam da Jeep'e bindi ve araçları hendek hattından ve yoldan sarsarak geçirdiler. Ripley onları boşluktan geçirdi ve araçlar tarlalardan geri çıktı, arkalarındaki yolu kapattı.

Paganlar değil, diye düşündü Jason.

En pahalı özel güvenlik şirketini tutmadıkları sürece değil.

Bir an için, askeri yetkililerin Běn Hǎi Nehri katliamının iyice

derinlere gömülü kalmasını sağlamak için özel müteahhitler gönderdiğini, General Laughtner'in ifşa olma korkusunun, hiçbir ipucunun ortada kalmaması gerektiği anlamına geldiğini düşündü. Ve Jason kendini o ipucu gibi hissetti. Toprak yol karanlığa ve çalılıklara uzanıyordu, hiçbir evin izi yoktu. Belki de general, onu morfine bağlayıp, sonra da utanç içinde ve eroine boğulmuş halde eve göndermek yeterli olmadığını düşünmüştü. Ama bu da doğru gelmiyordu.

Neden onu eve göndermek istesin ki?

Neden bu gardiyanlar onu hapishanenin sessiz, karanlık bir köşesinde öldürmesinler?

Ripley arabayı saatte 15 mil hızla sürdü, alçak bir tepeye çıktı ve tırmanmaya başladı. Tepede düzlüğe çıktılar ve sonra diğer tarafta hafif bir inişe geçtiler, yakın mesafede bir grup ışık parıldıyordu. Yaklaştıkça, sahne geçici projektörler ve gevşek bir daire şeklinde dizilmiş beş aracın ışıklarıyla aydınlatılmış terk edilmiş bir çiftlik evi olarak ortaya çıktı. Ev harap ve terk edilmişti. Jason, köşelerde ve arabaların ötesindeki loşlukta silahlı adamlar gördü. Ripley, farların aydınlattığı daireye girdi ve motoru kapattı. "Benim tavsiyem," dedi, "yavaş hareket etmen."

Başını eğerek *arabadan inmesini* işaret etti. Jason da buna razıydı. Eğer kavga çıkarsa, kavga ederdi. Ve eğer ölmek gerekirse...

Kapıyı açtı, dışarı çıktı ve yavaşça etrafına baktı. Çatıda bulunan keskin nişancıyı ve bazı arabalardaki insanları fark etmemişti. En yakınındaki silahlı adamların yüzlerine baktı. Hiçbirinin yüzünde en ufak bir tepki yoktu. "Beni vur ya da benimle konuş."

Cevaplar istiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu. Sonra birdenbire bild

i. Bir arabanın kapısı açıldı ve bir adam indi. "Merhaba, Jason."

Jason yüzünde sakin bir ifade tuttu, ama içinden farklı bir şey hissetti.

Tanrım, dışarı çıktı.

Parlak ışıkların altında, X özellikle tehlikeli görünmüyordu, ama mercan yılanı da öyle görünmezdi. Kendinden memnun görünüyordu, hala morluklar ve kırık dişleri vardı, ama dana derisi loaferlar ve yakası açık kar beyazı bir gömlek giymiş, seersucker takım elbisesiyle mütevazı bir şekilde gülümsüyordu.

"Konuşabilir miyiz?"

Soru gibi geliyordu, ama aslında değildi. Jason, sekiz silahlı adam ve girişteki iki adamı saydı.

"Lütfen." X, arkasında duran büyük, uzun ve yepyeni bir arabayı işaret etti. "Müdür Wilson, kaçışınız sırasında alarmın gecikmesi için gerekli düzenlemeleri yaptı, ama alarm çalacak."

Jason yine olası senaryoları kafasında canlandırdı. Dört silahlı adam her hareketini izliyordu, parmakları tetikte değildi ama tetikteydiler. Diğer adamlar dışarıya dönük, yolu ve araziye gözetliyorlardı. Hiçbir yönden kaçış yoktu.

Jason arabaya bindi. Yumuşak deri. Yeni araba kokusu. X yanına oturdu ve başka biri kapıyı kapattı.

"Kelepçe?" X küçük bir anahtar gösterdi ve Jason kelepçelerin çıkarılması için bileklerini kaldırdı. X tekrar konuştuğunda, sesi alçaktı ve gözlerinde bir gülümseme vardı. "Sana daha önce Lanesworth'un hayatın olmayacağını söylemişim."

Jason artık etkilenmemiş gibi davranamıyordu. "Bunu nasıl yaptın?"

"İdamdan sonra seni serbest bırakmak için planlar yapılmıştı. Bu planları değiştirmek zorunda kaldım, bu yüzden şimdi buradayız." X, çok uzak olmayan karanlık bir minibüsü işaret etti. "Müdür hemen orada, ona teşekkür etmek istersen."

Jason, birden fazla kişinin silüetini gördü.

"Ailesi," diye açıkladı X. "Mutsuzlar, ama birlikteler. Seni buraya getiren gardiyanlar gibi onlar da ortadan kaybolacaklar."

"Kaybolacaklar, *ölecekler mi*?"

"Hayır, kaybolup ölmeyecekler."

Araba serin ve sessizdi, klima çalışıyordu. Jason kızgın olmalıydı, ama değildi. Korkmuyordu bile. Kaçak hayatı kolay olmayacaktı, ama on iki yıl silah suçundan hapis yatmak da oldukça berbat olurdu. "Bir planın mı var?"

"Sen ve ben konuşacağız. Ondan sonra hepimiz

gideceğiz." "Beni öylece bırakacak mısın?"

"Aslında sana bir araba getirdim."

O işaret etti, ama Jason oraya gitmeye hazır değildi. Kafasında *binlerce* düşünce vardı! Geçmişi, geleceği, bodrum katında geçirdiği tüm saatler. "Bunu istediğin zaman yapabilirdin, değil mi?"

"Kaçmak mı? Evet."

"Neden şimdi? Neden yıllar önce değil?"

X aniden rahatsız olmuş gibi göründü, ceketinin önünü düzeltti ve boğazını temizlemek istercesine hafifçe öksürdü. "Hiç sıkıldın mı Jason, saatlerce ya da günlerce değil, ama o kadar bıkkın ve yorgun, hayata o kadar ilgisiz ki

sadece yeni bir şey denemek için ölmeyi düşünecek kadar? Bu korkunç bir duygu, o boşluk, sessizlik gibi. Bir zamanlar, yaşlı ve güçsüzlerin çektikleri bir ıstırap dışında, böylesine kısır bir varoluşu hayal bile edemezdim. Bu sadece... *hayal edilemezdi.*" Jason'ın gözlerine baktı ve omuz silkti. "Hayatın değişme şekli şaşırtıcı."

"Sıkıldın mı diyorsun?"

"*Bıkkın. Yorgun. Verimsiz.* Bu kelimeleri özenle seçtim. Hayat sıkıcıdan da kötüydü. Tükenmişim. Yemeklerin tadı yoktu. Para önemsizdi. Uyanmak için bir nedenim yoktu, uyumak için bir isteğim yoktu. Hiçbir şey *önemsizdi.*"

"Peki ya öldürdüğün insanlar?" "Bir süreliğine yardımcı oldular."

Sesi hüzünlüydü. Jason onu öldürmek istedi.

X, Jason'a daha doğrudan bakabilmek için döndü. "Bir keresinde polisin beni nasıl yakaladığını sormuştun. Bildiğin gibi haberler çıktı ve muhabirler ellerinden geleni yaptılar sanırım. Çoğu kişi, giderek daha büyük hatalar yaptığımı, kibirli veya dikkatsizleştiğimi ya da zamanın her şeyi eşitlediğini söylerdi. Bunların hiçbiri doğru değil."

"Sen istediniz," dedi Jason.

"İstemiştim, kolaylaştırdım. Açıkçası, ölmeye hazırdım. Bu, hiç kimseyle paylaşmadığım bir gerçek. Bu, büyük bir sır, son utanç kaynağımdı. Bunu yüksek sesle söylemek rahatlatıcı."

"69 kişiyi öldürdün. Rahatlamayı hak etmiyorsun." "Bu kadar küçük bir rahatlama bile mi?"

"Tetiği kendin çekmeliydin."

"Hadi ama Jason, zayıflık hakkında kaç kez konuştuk? İntihar asla bir seçenek olmadı."

"Ama polis tarafından intihar etmek bir seçenek miydi?" Jason alaycı bir şekilde sordu. "Ya da elektrikli sandalyeyle intihar etmek?"

"Tek seçenekler bunlar gibi görünüyordu, ama bazen senin bu onuru üstlenmeni ummuştum." Jason'ın ağzı açık kaldı. X yine omuz silkti. "İyi bir ölüm olurdu."

"Öyleyse neden bu?" *Dışarıyı, kaçıştı* kastetti. "Artık ölmek istemiyor musun?"

"Dün istiyordum. Sonra yaşamak için nedenler buldum: seveceğim bir adam, nefret edeceğim bir adam, iyi nedenler ve beklenmedik nedenler."

Jason burnunun köprüsünü sıktı. Başı ağrıyordu. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü bazı şeyler değişmedi. Ölü ya da diri, iyi ya da kötü, hala hayranlık uyandıran bir adamın tanıklığını istiyorum, manşetlerin ve öfkenin ötesini görebilen bir adamın. Beni tanıyan ve karşılığında ben de ruhunu tanıdığım bir adam. Ara sıra akılda tutulmak, tanınmak ve hatırlanmak çok da fazla bir şey değil, değil mi?"

"Ben senin arkadaşın ya da rahibin değilim."

"Ben de affedilmek istemiyorum. Ama sen beni, düşüncelerimi ve yaptıklarımı hayattaki herkesten daha iyi anlıyorsun."

"Üzgünüm. Hayır. Olmaz. Bunu istemiyorum. Yapamam."

Jason arabadan çıkmalı, hareket etmeliydi. Kapıyı açtı, ama X onu dört basit kelimeyle durdurdu.

"Reece kardeşini kaçırdı."

Arabadan yarı çıkmış olan Jason donakaldı.

X koltukta kayarak yukarıya doğru baktı. "Reece beni kızdıracak bir şey yaptı. Çok üzgünüm ve o da bunu biliyor. Beni oyalamak için kardeşini kaçırdı. Bu yüzden buradayız, hepimiz buradayız."

"Arabadan in," dedi Jason. "Sana yardım edeyim."

"*Lanet olası arabadan çık dedim.*"

"Peki." X bacaklarını salladı ve belinden eğildi. Jason, koltuktan inmeden ona vurdu. Elinden gelen tek şey buydu ve kendini *iyi* hissetti!

Yaklaşık yarım saniye boyunca.

Kafasına ve böbreklerine tüfek dipçığı ile vuruldu. Eğildi ama yere düşmedi. X, "Yeter! Yeter artık!" dedi. Silahlı adamlar, parmakları tetikte uzaklaştılar. X, Jason'ı kolundan tutup ayağa kaldırdı. "Sana yardım edebilirim ama zamanımız kısıtlı. Odaklanabilir misin? Güzel." X, Jason'ı onu yere seren adamların yanından geçirdi. Araba bir Mustang'di, ama Gibby'ninki gibi değildi. Sert tavanlıydı. "Anahtarlar içinde." X, Jason'a bir zarf uzattı. "Reece'in adresi. Kat planları ve alarm kodları, ayrıca tüm güvenlik şemaları. Kardeşini orada bulacaksın."

Jason zarfı açtı ve sayfaları çevirdi. Rakamlar. Diyagramlar.

Görüş hatları. "Bunları bu kadar çabuk nasıl buldun?"

"Ben paranoyak bir milyarderim. Sistem kurulduktan bir gün sonra Reece'in güvenlik danışmanını satın aldım. Sistem iyi, ama mükemmel değil."

içeri girebilirsiniz."

"Bunu benim için neden yapıyorsun?"

X soruyu görmezden geldi. "Reece, benim öldüğümü öğrenene kadar kardeşine zarar vermez. O çocuk bir sigorta poliçesi. Kişisel bir şey değil." Saatine baktı. "Neredeyse dört oldu. Seksen dakika içinde Reece'in evine varabilirsin. Polis tarafından durdurulmayacak kadar hızlı sürme. Adın henüz ortaya çıkmadıysa, çıkacaktır. Bagajda silahlar bulacaksın. Reece infazda olmak isteyecek. Buna ihtiyacı olacak. Bunu planladı. Sana söz veriyorum. Bekleyebilirsen, ev senin olacak ve kardeşini kolayca kurtarabilirsin. Bekleyemezsen, yapamazsın. Çocuğun önemli olduğunu biliyorum." X bir an durdu. "Bunun için üzgünüm Jason. Gerçekten üzgünüm. Reece'in böyle davranacağını tahmin etmemiştim."

Silahlı bir güvenlik görevlisi yaklaştı. "Efendim, fazla vaktimiz yok." X, Jason'a dikkatle baktı. "Gitmelisin."

Jason arabaya bindi, zihni karışmıştı. Motoru çalıştırdı, farları yaktı.

"Bir ricam var." X pencereye eğildi. "Zorunlu olmadıkça Reece'i öldürme. Kendini koru, kardeşini kurtar. Ama Reece benim için... önemli biri oldu."

"Ne şekilde?"

"Onun hoşuna gitmeyecek şekilde."

Jason çenesini sıkarak geceye bakakaldı. "Sana bu sözü veremem."

"Seni hapiste bırakabilirdim."

Bu, Jason'ın tanıdığı X'ti: sert kenarlar ve beklentiler. Jason'ın parmakları direksiyonu sıktı. Büyük motor çalışıyordu. "Neden önemli olduğunu söyle."

X başını eğdi, siyah gözleri ve tam olarak gülümsemedi. "Çocukken Noel'i hatırlıyor musun? Bu, Noel sabahının hemen öncesindeki geceye çok benziyor, Noel sabahı kapıda ve ağacın altında özel bir şey olduğunu biliyorsun."

Jason yüz yaşına kadar yaşasa bile, X'in yüzündeki ifadeyi, çocukça bir beklentiyle parıldayan gözleri ve yarı gülümsemesini asla unutmayacaktı. Ama Jason bu sözü veremezdi. Reece'i hiç düşünmeden öldürecekti. Kendisiyle kardeşi arasına giren her şeyi ve herkesi öldürecekti. Bu X'i bir

sorun yaratırsa, bu yarının sorunu olurdu. Bütün bu durum X'in hatasıydı. Jason'ı Lanesworth'a geri getirmişti. Reece'i Gibby'nin üzerine salmıştı.

En azından Jason dışarıdaydı.

O da gerçektir. Duvarlar yoktu, ama gelecek de yoktu. Parası yoktu ve kendisi için istediği tek şey için yas tutuyordu: birkaç dönüm kayalık sahil ve yeni motorlu eski bir tekne. Ama bu artık söz konusu bile değildi. Hızlı ve uzağa kaçması gerekiyordu, ama önce kardeşini bulmalı ve Reece'i öldürmeliydi.

Ya da öldürmemesi.

X'e hafifçe başını salladı, sonra arabayı vitesine taktı ve tepenin üzerinden aşağıya, o toprak yolu boyunca hızla uzaklaştı. Yolu sonunda, yolu tıkayan arabalar yol verdi ve Jason sanki sürmek için yaşamış gibi asfalta çıktı. Şehri göremiyordu, ama orada olduğunu hissediyordu, ayın doğuşu gibi. Şemaları kısaca incelemişti, ama endişelenmesi için yeterince şey görmüştü. Kaburgaları ve parmakları kırılmıştı, görüşü bulanıktı ve idrarında kan vardı.

Bunu tek başına
yapamazdı. Yardıma
ihtiyacı vardı.

Jason, dünya sessiz ve hareketsiz bir şekilde akıp giderken seçenekleri gözden geçirdi, sanki o adama ve davasına saygı duyuyormuş gibi. Jason daha önce de bu yerde bulunmuştu, derin ormanda hızla ilerlerken ya da yıldızların aydınlattığı bir nehrin üzerinde kilise sessizliğinde. Üç yıl geçmişti, ama savaşın karanlık yükü hâlâ eski bir dost gibiydi.

Uzakta şehir ışıkları belirince, Jason boş bir benzin istasyonuna girdi ve ışıklarından birinin altına park etti. Yer kapalıydı. Trafik yoktu. X, Jason'ın Reece'in evden çıkmasını beklemesini istiyordu, içeride kardeşin olmasaydı iyi bir plandı. Reece, her an her şeyi yapabilecek kadar dengesizdi, bu yüzden Jason'ın başka bir plana ihtiyacı vardı. Şemaları ezberleyene kadar inceledi, sonra bagajı açtı ve X'in söz verdiği şeyi buldu: bir M16A1, bir Colt .45 ve yarım düzine dolu şarjör. Jason silahları kontrol etti.

Temiz.

Çıtır

çıtırdı.

Bagajda ayrıca, üzerine siyah kalemle adı yazılmış sert bir valiz vardı. Ağırdı. Jason onu dışarı çıkardı ve tokalarını açtı.

Nakit para.

Çok fazla.

Bir not da vardı. Jason benzin istasyonunun ışığında notu okudu.

Beni kötü biri olarak görüyorsun, biliyorum, ama bu para temiz. İstersen yak, ya da kendini daha iyi hissedeceksen başkasına ver. Bu bir hediye de değil, prensip olarak reddedeceksin. Seni ne kadar iyi tanıdığımı görüyor musun? Umarım bunu bir tazminat olarak görür ve ona göre kullanırsın.

Saygılarımla, X

PS—Artık dışarıda olduğum için insanları öldürmeyi planlamıyorum.

Sıkıcı.

P.P.S. Tabii Reece hariç. O sıkıcı değil.

Jason notu üç kez okudu, sonra valizden iki banknot çıkardı ve her şeyi bagaja geri kilitledi. Otoparkı geçerek, ödemeli telefonu geçerken yanlara baktı.

Birkaç milyon dolar nakit parası vardı, ama tek ihtiyacı olan bir çift on sentti.

Benzin istasyonunda bir tuğla aldı, pencereden içeri attı ve içeri girdi. Burası eski ve tozlu bir yerdi, raflarında yağ ve yağ filtreleri, baş ağrısı ilaçları, sigaralar ve meyan kökü sakızı vardı. Arkada, dağınık kağıtlar, kül ve nem lekeleriyle kaplı, eski bir masa vardı. Jason, küllüğün altına iki yüz dolar koydu ve telefonu aldı. Bir arama yapması gerekiyordu ve bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Kız yatağın altından çıktığında, Reece onun yüzünden geleceği okumaya çalıştı. Kız korkmuştu. *Bu belliydi.* Ve temkinliydi. Yatağa oturup battaniyeye sıkıca sarıldı.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Güzel gözler.

Reece başparmağının ucunu ısırdı.

Keşke yerleşse. Yemek hazırlasa ya da bir şişe şarap açsa. Belki bir şeyler mırıldansa. Bir şarkı mırıldanırsa, onu tanıyabilir. Belki plağı bulabilir. Ve belki ona hediye olarak bırakabilirdi. Bu bir başlangıç olabilirdi, diye düşündü, aynı şarkıyı sevmeleri, aralarındaki bu şey. Şarkı çalacak ve kız gülümseyecekti. Kızın yüzünde, gül yaprağı gibi dudaklarını ve düz, beyaz dişlerini hayal etti. Müziği duyabiliyor, kızın ince vücudunun sallanışını görebiliyordu. Ne kadar çok hareket ederse, o kadar çok rahatlıyordu. Yemek yaparken de sallanıyordu. Birlikte akşam yemeği yediler ve sonra dans ettiler, parmakları yanağında yumuşaktı, dudakları hafifçe aralanmıştı. Elini tuttuğunda, onu göğsüne bastırdı; sallanma kalçalarına geçti; bacakları onun bacaklarına sıcak geliyordu, nefesi sıcaktı, dudakları sıcaktı...

"Ah... lanet olsun."

Derisini ısırmıştı. Başparmağı kanıyordu. "Merhaba?"

Aniden, kız ayağa kalktı. Reece nefesini tuttu, ama kız battaniyeyi düşürdü. Reece gördüğü şeyden hoşlanmadı.

Yumuşak bir

şey yoktu.

Hiçbir yerde.

"Ben deli değilim," dedi. "Bunu hayal *etmedim*."

Kız ona doğru üç adım attı ve Reece o kadar hızlı ve beceriksizce geri çekildi ki, duvarın çivisine çarptı ve kızın olduğu yerde donakalmasına yetecek kadar gürültü çıkardı. Manzara böyleydi. İki saniye. Sonra kız doğrudan saklandığı yere doğru geldi. Reece kaçmak istedi. Ama bakmaktan kendini alamadı. Kız avucunu duvar boyunca gezdirdi, sonra kulağını duvara dayadı. Reece, kızın saçlarının bir kısmını ve alnının kıvrımını görebiliyordu. Bir adım sola gitseydi, duvar aplikinin tabanına açtığı deliği bulabilirdi.

Çok yakındı!

Hareketsiz kalırsa...

Sabırlı olsaydı...

"Hey!"

Avuç içi duvara çarptı ve Reece'in ağzından bir ses çıktı, sanki "Yeep" gibi. Geriye düştü, *duvarlara çarptı*, sonra bir sandalyeyi kaldırdı ve fırlattı. Bomba gibi çarptı; yere düştü. Reece onu sakinleştirmek, nefes almasını sağlamak istedi, böylece bir gün dans edebilirsiniz diye.

Henüz çok geç değil.

Öyle olmak zorunda değil.

Korku içinde, onun sandalyeyi kaldırıp aralarındaki duvara vurarak parçalamasını izledi.

★ ★ ★

Bodrumdaki kafeste Gibby başını eğdi.

"Chance, duyuyor musun?"

Uzaklardan gelen bir gümbürtü. Boş.

Ritmik. "Duyuyorum."

Chance dik oturmaya çalıştı. Kanama durmuş olsa da, vücudu sertleşmiş ve ağrıyordu.

"O taraftan geliyor galiba."

Gibby odanın köşesini işaret etti ve iki çocuk da tel örgüden yukarı, tavan kirişlerine baktılar. Tam üstlerinde değildi, ama *evet, o tarafta* ve çığlıklar gibi, evin içindeydi.

Gibby, "Her ne ise, hoşuma gitmedi," dedi.

Chance kabul etti. "Hadi ama dostum. Bizi buradan çıkar." "Tabii ki."

Gibby işine geri döndü. Kolay değildi. Kelepçe küçüktü ve kayma eğilimi vardı. Cıvataların yarısı paslanmıştı. Beş tanesini çıkarmıştı ve altta üç tane daha çıkarmalıydı. Yan taraftan dört tane daha çıkarırsa köşeyi açabileceğini düşündü.

"Hadi. Hadi. Bunu başaralım."

Gibby'yi ikna etmeye gerek yoktu. Bir cıvatayı gevşetip çıkardı ve bir sonrakine geçti. "Altı tane daha."

O anda yumruk sesleri kesildi ve çığlıklar başladı.

★ ★ ★

Fransızlar için o gece bedenen ve ruhen bir çile gibiydi. Yorgun, çaresiz ve milyonlarca farın parlak ışığından yarı kör olmuştu. Şehri bir düzine kez geçmişti, karısına altı kez yalan söylemişti ve Yüzbaşı Martin'in tüm ailesinin önünde kendini küçük düşürmüştü: gece yarısı verandada, bilgi için yalvarıyordu. Ama yalan söylemeye, çalmaya, hile yapmaya, bilgi sakladığını düşündüğü bir muhbiri yarı ölüme kadar dövmeye hazırdı.

Birini öldürür müydü?

Soruyu cevaplayamayacak kadar yorgundu ve ağzından çıkan cevaba da güvenmiyordu. Rastgele sokaklara ve yerlere gitti: Gibby çocukken gittikleri bir park, ölen adamın mahallesi, komşuları, Chance'in mahallesinde büyümüş bir uyuşturucu satıcısının evi, belki bir şeyler duymuş olabilir diye.

Kimse bir şey bilmiyordu. Sorun da buydu. Chance'in evinde bulunan ölü adamın kimliğini tespit etmişlerdi ve bu sayede adresini ve sabıka kaydını bulmuşlardı, ama hepsi bu kadardı. Yüzbaşı yemin etmişti: polisler bile bir şey bulamamıştı.

Şafağa ne kadar var? İki

saat mi?

"David 218."

Telsiz cızırdadı ve French mikrofonu tuşladı. "David 218, devam et, Merkez."

"Dedektif Burklow özel bir hattı aramanızı istiyor. Numarayı bekleyin."

"Devam et, Merkez." Bir kalem buldu ve numarayı not aldı. "David 218, konunun acil olduğunu bildiriyorum."

French, şehrin batısındaki dört şeritli yoldaydı ve gördüğü son ankesörlü telefon iki kilometre gerideydi. Bu saatte trafik yoktu, bu yüzden direksiyonu sertçe kırdı ve lastiklerden duman çıkan bir yay bıraktı. Food Town görünür olduğunda, caddenin karşısındaydı, bu yüzden bir başka siyah yay daha bıraktı ve şokları yere vurarak park yeri girişine çok hızlı girdi.

Burklow ilk zil sesinden yarım saniye sonra telefonu açtı. "Bu karmaşık bir durum, bu yüzden sakın olman gerekiyor. Sakin misin?"

French, eli kırılacakmış gibi hissedene kadar telefonu sıkı. "Evet, sakinim. Neredesin?"

"Evinden sekiz blok ötedeki bir ankesörlü telefondan. Sen sormadan söyleyeyim, karın bir saat önce beni buldu *ve sana yalan söylediğini bildiğini, bunun Gibby ile ilgili olduğunu ve neden son iyi oğlun hakkında yalan söylediğini* sordu. Çatı kenarında duruyordu. Onu ikna etmek için yanına gittim. O sırada Jason'dan telefon geldi. O dışarıda. Seni arıyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Cevapları bilmiyorum. Zamanı azdı ve söyleyecek çok şeyi vardı, ama bu konu bunlardan biri değildi."

French dişlerini gıcırdatarak, kafa karışıklığı ve hayal kırıklığıyla mücadele etmeye çalıştı. "Bunun acil olduğunu söyledin. Gibby ile ilgili olduğunu sandım."

"Mesele de bu. Jason onun nerede olduğunu bildiğini iddia ediyor." "Bir daha söyle."

"Nerede olduğunu, onu kimin kaçırdığını ve onu nasıl kurtarabileceğimizi. Çocuğun ciddi tehlike altında olduğunu, onu kaçıran adamın en kötü türden bir katil olduğunu söyledi."

"Adresi ver."

"Bill, Tyra Norris'i öldüren adam olduğunu söylüyor."

★ ★ ★

French, otoparktan ayrıldıktan on saniye sonra bir şeyin farkına vardı: lastikleri, onun sürmek istediği şekilde sürmek için yeterli değildi. Fizik kurallarını çiğneyebilseydi, çiğnerdi. Gökyüzünü yakardı. Yeri sarsardı. Bunların hiçbirisi seçimle ilgili değildi.

Ama bu tam olarak doğru değildi.

Jason, Gibby'nin güvende ve temiz olmasını istiyordu, ancak bunu başarmak için Burklow ve babasına ihtiyacı vardı. Sadece onlar, üçü. Ancak French *daha büyük* bir yardımın gerekli olduğuna inanıyordu ve bu da insan gücü, kontrol ve devletin ezici gücü anlamına geliyordu

Bu basit bir matematikti. Ağır silahlarla saldır ve her şeyi kilitle. Çözüm daha uzun sürebilir, ama genellikle daha iyi bir çözüm olur. Rehine yaşadı. Polisler ölmedi.

İşte burada Jason sorun haline geldi.

Eğer dışarıdaysa, kaçmıştı ve bu da insanların onu arayacağı anlamına geliyordu. French'in adamları. Radyoda hiçbir şey yoktu, ama o da tam olarak bir istekte bulunamazdı.

Merkez, oğlumun hapisshaneden kaçtığını teyit edebilir misiniz?

Hayır. Yapamazdım.

Ya Jason haklıysa? O zavallı genç kadını katleden adam, Gibby'yi kaçırان adamla aynı kişi ise?

Bu düşünce dayanılmazdı. Bir sonraki düşünce de öyle.

Ağır ya da hafif hareket etmek, önümüzdeki birkaç dakika içinde vereceği karar, bir oğlunu daha büyük tehlikeye atacaktı. Takviye çağırırsa, Gibby'nin hayatta kalma şansı daha yüksek olacaktı. Taktik ekipler. Keskin nişancılar. Eğitimli müzakereciler. French buna yürekten inanıyordu. Bu içgüdü, inanç ve otuz yıllık polislik deneyiminin sonucuydu. Ama Jason aranan bir adamdı, cinayet zanlısıydı; ve şehirde onu hiç düşünmeden yakalayacak polisler vardı, yağ ve su gibi. Ve Jason onlara bir neden vermek üzereydi. Öfkelenecek, tutuklanmaya direnecekti. French yapabilseydi, Jason'a gitmesini, şimdi gitmesini, bırakın biz halledelim diyecekti. Ama Jason polislere güvenmiyordu. *Kardeşimi öldürecekler...* Burklow'a da öyle söylemişti.

French camı indirdi, ama bu bir işe yaramadı.

Bir ev vardı ve içinde bir katil...

Gerçekten karşı karşıya olduğu soru bu muydu? Bir oğul mu, yoksa diğer mi?

Bu adil değildi, ama ne adildi ki? French savaşa gitmiş, adam öldürmüş ve bir oğlunu kaybetmişti; kurbanlar ve tarif edilemez suçlar görmüş, yıllarını kötü adamların peşinde geçirmişti. İyi bir hayatında kötü anlar da olmuştu, ama bu en kötüsüydü, rüzgar arabada çılgılık atarken, o da kırılan kalbinin sessizliğinde aynı şeyi yapıyordu. Birini seçmek zorundaydı.

French mikrofona uzandı.

Kararı verdi.

Evi bulmak sorun olmadı. Mahalle yeni zenginlerin yaşadığı bir mahalle idi, ama çok zenginlerin. Bir sürü kapı ve duvar vardı. İşçi evi büyüklüğünde garajlar vardı. French oraya ilk varan oldu, yavaşça arabayla geçti ve sonra kapıyı, çatı çizgisini, duvarın ötesindeki ışıkların parıltısını görebileceği bir yere park etti. Burklow beş dakika sonra geldi ve bu beş dakika çok uzun sürdü.

"İyi misin?"

Kaldırımda buluştular, Burklow French'in yüzünü dikkatle incelerken alçak sesle konuştular. Orada gördüğü şey onu yeterince mutlu etti. Soruyu tekrarlamadı.

"Jason nerede?"

"Bilmiyorum. Buraya geleceğini söyledi."

Sokak boştu. İki ev ilerideki bir sokak lambasının gölgesine daha da derinlemesine saklandılar. "Bana söylediği her şeyi anlat."

Burklow eve bir göz attı. Zaman kazanmak için, tüm incelemeyi şahsen yapmaya karar vermişlerdi. "Jason bu mülk hakkında çok şey biliyor. Yapı, polikarbonat, zırhlı cam ve sertleştirilmiş çerçeveli çelik çekirdekli kapılarla güçlendirilmiş. Güvenlik sistemi son teknoloji ürünü. Arazide on sekiz kamera var. İçeride de bir düzine daha. Hareket sensörleri ve kızılötesi sensörler. Ana ve arka kapılarda basınç plakaları var."

"Bunu nereden biliyor?"

"Bunları nasıl biliyor?" "Ona inanıyor musun?"

"Sen inanıyor musun?"

French, *Evet, inanıyorum, diye* düşündü. "Sana bir isim verdi mi?"

"Reece, ama bunun uydurma bir isim olduğunu düşünüyor. Bu adreste Reece adında kimse kayıtlı değil. Daha sonra mülk kayıtlarını kontrol edebiliriz." Aralarında mutsuz bir an geçti. "Sanırım yaralı olabilir."

"Jason mı? Neden?"

"Sesindeki bir şey, nefes alışında, bizi aramış olması. Onun yardım istediğini hiç görmedim."

Bu doğruydı. Çocukken bile.

Burklow, uzun boyuyla aşağıya bakarak tedirgin bir şekilde hareket etti. Uzun zamandır birlikteydiler, iyi günde kötü günde. French, onun yüzünü görmeden de düşüncelerini ve aralarında hala cevaplanmamış bir soru olduğunu anlayabilirdi

. Gölgelelerin yüzünü gizlemesinden memnun olarak bir kez başını salladı. "Evet," dedi. "Kararı ben verdim."

"Üzgünüm, Bill."

"Evet, ben de."

"Ne kadar sürede?"

"Çok geçmeden." French, daha fazlasını söylemeye cesaret edemedi. İlk dalga çoktan başlamıştı: görevde olan ve oraya hızlıca ulaşabilecek kadar yakın olan herkes. Arkalarında, diğer polisler çağrılıyor, zırhlı yelekler dağıtılıyor, cephanelik açılıyordu. Arama emirleri yoktu; makul şüphe bile zordu. Ama şehirdeki hiçbir polis, Tyra Norris'e yapılanlara benzer bir şey görmemişti ve o polislerin her biri, usulüne uygun olsun ya da olmasın, bunu yapan adamı yakalamak istiyordu. French zinciri koparmıştı ve bu kaçınılmazdı, durdurulamazdı.

Jason neredeydi?

Neden burada

değildi?

Ortağının yüzündeki ifadeyi yanlış anlayan Burklow, "Kardeşim, doğru seçimi yaptın," dedi.

French de buna inanıyordu.

Ama bu hiç yardımcı olmadı.

Yatak odasında Sara, imkansız bir dalganın tepesindeymiş gibi duygularının üzerinde sörf yapıyordu. Duygular onu kaldırdı, aldı ve fırlattı. O hiç öfkeli bir insan olmamıştı, güçlü bir kişiliği yoktu. Uyum sağlamak için uyum sağlamıştı. Kolay arkadaş. Rahat komşu. Hayatında sadece iki kez duygularının kontrolünü tamamen kaybetmişti, birincisi ailesi onu evden attığı gün, ikincisi ise sisli bir gecede arka sokakta kürtaj olduğu zamandı. İşte bu kadar, iki kez kontrolünü kaybetmişti. Bu üçüncü seferdi ve o kadar çaresizlik ve korkudan sonra, saf, kör bir öfkenin ateşine sevinçle adım attı, nefret ettiği hapishaneyi, adamı, duvarı yıkmaya çalışırken sessizce çığlık attı. Bir sandalye parçalandığında, başka bir tane aldı. Her bir alçıpan parçası saf adrenalin, toz bulutu ise uyuşturucu gibiydi.

O. O. Her kim ise.

Duvarlardaki sıçan.

İkinci sandalye parçalandı ve o, deliliğinin sonunu hissedebiliyordu. Ter ve ince beyaz tozla kaplı bir şekilde, pürüzlü bir tahta parçası aldı ve "*Siktir et burayı, siktir et bu adamı*" diye düşündü. Çığlıklar kesilmişti, ama o, sert ve keskin uçlu tahta parçasını Sheetrock'a sapladı, sert ve keskin ucun duvarın arkasında yumuşak bir şey bulmasını umuyordu.

★ ★ ★

Reece ne yapacağını bilmiyordu. Bu kızı birçok nedenden dolayı seçmişti, bunlardan biri de onun dünyaya yaklaşımında gördüğü kolay uyumdu. Acı deneyimlerinden, bu kadar güzel kadınların Reece gibi görünen ve düşünen erkekleri hor görmeye eğilimli olabileceğini biliyordu. Sara, bir kadında hayran olduğu tüm özelliklere sahipti, görünüşü, hareketleri,

ruh dolu gözleri ve kolay gülüşü. Emin olmak için onu yeterince uzun süre takip etmişti ve gördüğü her şey ilk değerlendirmesini doğruluyordu.

Uysaldı. Öğretilebilirdi.

Reece hayatında hiç bu kadar yanılmamıştı ve evini yerle bir eden bu öfke makinesiyle ne yapacağını bilmiyordu. *Kurtarılacak* bir şey yoktu. Zihni çoktan değişime girmişti. Zararını kesmek ilk kez başına gelen bir şey değildi.

Asıl soru, nasıl yapacağıydı.

Kadın alçıpanı kırmış ve altındaki kontrplağı parçalamaya başlamıştı. Yeterli zamanı olursa, gerçekten delip geçebilirdi.

Onu vurması gerekecekti, karar verdi. Bu hiç eğlenceli değildi, ama bıçaklanmak da istemiyordu.

Reece, garip bir şokla, gerçek korkuya yakın bir şey hissettiğini fark etti. Kontrol için yaşıyordu, ama hiç kontrolü yoktu. Kız kontrplağı yumrukluyordu ve yumruklar gittikçe daha yüksek ve daha sert oluyordu.

Silahı al, kızı öldür. Ama tamamen felç olmuştu.

Boom.

Kız kontrplağı vurdu.

Güm.

Kontrplak biraz daha esnedi.

Reece'in dudaklarından tiz bir kahkaha çıktı, yine inanamayan bir kıkırdama. Daha kötüsü olabilir miydi?

Hayır, diye düşündü. Mümkün değil.

İki saniye sonra alarm çaldı.

★ ★ ★

Şemalar olsun ya da olmasın, güvenlik sistemi Jason'ın tek başına şansını denemesi için çok iyiydi. İyi bir hafızası ve taktiksel düşünme yeteneği vardı, bu yüzden sensörleri ve görüş hatlarını takip etmek imkansız değildi. Ancak, Reece gibi bir adama karşı, tanıdık olmayan bir alanda yarı hızda koşma ihtimalini sevmiyordu.

Bu yüzden yardıma ihtiyacı vardı.

Burklow'a söylediği Şey gerçek bir yalan değildi.

Jason babasından on dakika önce geldi, bir sokak öteye park etti, silahlarını kuşandı ve Reece'in mülkünün komşusunun mülküne bitiştii ormanlık bir alanı geçerek ilerledi.  evre duvarını hızlıca keşif yaptı, önce arka kapıyı buldu, ardından duvarı tırmanmak ve  n tarafı izlemek için uygun bir erişim noktası buldu. Karanlıkta görünmez bir Şekilde yatarak, babası geldiğinde oradaydı. Burklow'un da geldiğini gördü; sokak lambalarının arasındaki karanlıkta birbirlerine sokulduklarını gördü.

Jason doğudaki gökyüzünü inceledi. Sonunda soluyordu. Zar zor fark edilebiliyordu. Dikkatini eve ve bahçeye çevirdi, görüş hatları ve sensörler hakkındaki görüşlerini doğruladı, ardından kapıları ve pencereleri işaretleyerek sorunları ve fırsatların ortaya çıkması en olası yerleri aradı. Doğuda daha fazla ışık, sahte Şafak, Jason'ın iyi bildii bir zaman. *Yakında*, diye düşündü; ve sonra oldu: sabahın sessizliğinde sirenler, bir süvari çağrısı, babasının seçtiği ses.

★ ★ ★

Alarm Reece'in felç halini bozdu, düşünceleri aniden hızlı ve keskinleşti. Kız bir yere gitmiyordu, en azından bir süreliğine. Bir yerlerde daha büyük bir tehdit vardı. Reece güvenlik monit rlerine tam hızla koştu, gözleri ekranlarda. Bu bir kabustu. Kapıdaki kameralar bir polis ordusu gösteriyordu. On araba. Bir düzine. O izlerken    araba daha geldi.

Byrd, diye düşündü. * ř hakkında birine bahsetmiş, başaramazsa diye adresi birine vermişti. şimdi Byrd, iki arkadaşıyla birlikte dondurucunun içindeydi.* Reece'in düşünceleri mantıklı ve mekanik bir Şekilde akıyordu. Ev kaybedilmişti. Talihsiz bir durumdu, ama telafisi imkansız değildi. Mülkiyet, dikkatlice katmanlanmış kurumsal varlıklar tarafından tutuluyordu ve bunların hiçbiri Reece'e kadar izlenemezdi. Arabalar ve kamu hizmetleri de aynıydı. Tam da bu tür durumlar için finansal bilgilerini başka bir yerde saklıyordu. Elbette parmak izlerini alacaklardı, ama Reece onun gerçek adı değildi ve parmak izleri hiç alınmamıştı.

"Lanet olsun!"

Kontrolünü kaybetti ve konsola yumruklarını vurdu. Kız yaşayacaktı; onu öldürmek için zamanı yoktu. Silahlar ana evdeydi. Oraya gidip gelmek zaman alacaktı. Peki ya  ocuklar? Bu düşünmeyi gerektiriyordu, ama hızlı düşünmesi gerekiyordu. Polisler akıllıysa,

tüm bloğu kuşatırlardı. Reece ön kapıdan geçmek zorunda değildi, ama çevredeki sokakları kapatırlarsa...

Korkunç bir düşünce, elektrik çarpması gibi aklına geldi. Sokaktaki polisler alarmı tetiklemezdi. Reece ekranları taradı.

Kamera 1? Hiçbir şey yok.

Kamera 2?

Bir hareket, dikkatini kamera 9'a çekti, karanlık bir şeyin bir anlığına görüldüğü ve sonra kaybolduğu bir hareket.

Reece saçını çekti.

Hiçbir şey

yoktu!

Hayır,

bekle...

Kamera 12 başka bir hareket yakaladı. Birisi bahçedeydi. Polisler mi? Başka bir şey mi? Önemli değildi.

"Gitme zamanı."

Reece gizli koridorlardan geçerek kuzey kanadından koşarak çıktı, düşünceleri yine çocuklara takıldı. Bunun sorumlusu X olabilir miydi? Söz vermişti: Reece'in başına ödül koymayacaktı. Ve X, kendi hayatı tehlikede olsa bile asla polisi aramazdı.

"Düşün!"

Bunu planlamıştı. Zamanı vardı. Ama ya X sorumluydu?

Reece ana eve daldı, parayı ve silahı kapı kafasında hesaplar yapmaya başladı. Kaçış yolu yan kapıdan, arka bahçeden geçip arkadaki küçük kapıdan geçmekti. Diğer tarafta, yıllar önce böyle durumlar için satın aldığı ikinci bir ev ve ikinci bir garajı vardı. Zamanlamayı önceden hesaplamıştı. Kapıyı altmış saniyede geçebilirdi. Kırk saniye daha geçerse arabasına binip yola çıkabilirdi. Peki ya çocuklar? Onları öldürecek miydi? Yanında götürecekti miydi? Küçük olanı öldürüp diğerini götürecekti miydi? Bunları da hesapladı. Evden çıkmak için on saniye. Bodrum kapısına ulaşmak için beş saniye daha.

Kararı içgüdüsel olarak verdi. X bu işe karışmamıştı. *Açıkça* belirtmişti. Byrd olmalıydı. Ya da Reece, Tyra ya da Lonnie Ward konusunda bir hata yapmıştı, polisin sonunda kapısına gelmesine neden olan bir ipucu bırakmıştı. Akıllıca olan, gitmek ve bunu çabuk yapmaktır.

Ama Jason French'ten nefret ediyordu.

Yakışıklı Jason'ı.

En sevdiği Jason.

Dışarıdaki karanlıkta, bu düşünce daha da büyüdü. Jason'a ulaşamıyordu ve ulaşabilse bile onu yenemezdi. O piçin neler yapabileceğini görmüştü; X'in çok hayran olduğu özellikleri. Reece çalıların arasına saklanarak hızla ilerlerken, karanlık bir arzu belirdi, polislerden veya davetsiz misafirlerden hiçbir iz yoktu. Jason'a acı çektirmek ve Jason'ın onu kaçıranın ve yok edenin kendisi olduğunu bilmesini istiyordu. Bu çok kolay olacaktı. Çocuklar kafese kapatılmıştı; bodrum kapısı hemen oradaydı. Ne kadar sürebilirdi ki?

Pop, pop.

İki saniye içinde yok oldu.

46

Son cıvata düştüğünde, Gibby mümkün olduğunca sessizce ağları bükmeye başladı. Bu zaman aldı; görüldüğünden daha zordu. "Önce sen."

Ağı yerden olabildiğince yukarı çekti ve Chance yağlanmış bir gelincik gibi içinden kaydı.

"Al, bunu al."

Chance baskıyı üstlendi ve Gibby kendini boşluğa sıkıştırdı. O daha iriydi, ama sadece birkaç kesik ve sıyrıkla geçmeyi başardı. Üzerindeki tozu silkelerken, "Bir daha köpek barınağına aynı gözle bakmayacağım," dedi.

"Her neyse dostum, bundan sonra sana *Houdini* diyeceğim." "Henüz değil. O kapı dışarıdan kilitli."

Chance kontrol etti. Kapı sağlam çelikten yapılmıştı ve ciddi bir şekilde kilitliydi. "Peki ne yapacağız?"

"Burada çok tehlikeli şeyler var. Sanırım keskin bir şey bulup o piçi öldüreceğiz."

Chance esprinin devamını bekledi.

Ama devamı gelmedi.

"Sen şurayı kontrol et." Gibby bir neşter aldı, bıçak gibi tuttu ve daha büyüğünü bulunca onu bıraktı. "Bir şey var mı?"

Chance birkaç dolabı açtı. "Çamaşır suyu buldum."

"Şu büyük sandığı kontrol et."

"O bir dondurucu."

"Yine de bak."

Dondurucu kapısı açıldı. "Şey, Gibby."

"Evet?"

"Hayır. Ciddiyim."

Chance'in yüzü yeterince uyarıcı olmalıydı. Ama değildi. Gibby odayı geçti ve aşağıya baktı. "Aman Tanrım."

"Bu birinin bacağı."

Gibby gözlerini kapattı, ama görüntü aklından çıkmadı. Plastik, buz, bunların altında bulunan şeyler...

"Kahretsin," dedi Chance. "Sanırım bu da birinin kafası." "Kapatın lütfen."

Chance onu da yaptı.

Arkalarında, bir anahtar kilitte gıcırdadı.

Bir an için zaman durdu, sonra Gibby kapıya hücum etti. Kapı açıldı ve elinde aynı silahla küçük adam ortaya çıktı ve o an tam bir komik deha anı yaşandı: ne olacağını gördüğünde yüzündeki ifade. Çünkü Gibby iri ve hızlıydı ve yavaşlamaya niyeti yoktu. Omzunu geriye çekti ve göğüs hizasında, 90 kilo ağırlığında, öfkeli, ödü kopmuş, yaşamaya çok güçlü bir arzusu olan 18 yaşındaki genci vurdu. Küçük adamı kapıdan geriye doğru itti ve ikisi birbirine dolanmış bir şekilde yere düştüler, Gibby üstteydi ve adamı gerçekten önemli bir yerinden bıçaklamaya çalışıyordu. Şansı yoktu ve hiç zamanı da yoktu. Silah ateş aldı, belki de toprağa. Gibby sağa yuvarlandı ve dünya yine patladı, silah yüzünden on inç uzakta ateşlenirken barut tozu ve ateş saçıldı.

Yine de hayattaydı.

Chance hemen arkasında olmalıydı, çünkü sonraki üç atış bodruma isabet etti, sonra küçük piç kalkıp koşmaya başladı. Gibby onu durdurmaya çalıştı, ama başaramadı. Yarı sağır, yarı kördü.

"Chance?" Bodruma geri tökezledi. "Chance? Yaşıyor musun?"

"Evet, inan ya da inanma." Chance, kapıdan on fit uzakta, hayatta olduğu kadar büyük bir şekilde ayağa kalktı. "O herif ateş edemiyor."

★ ★ ★

Jason'ın planı her zaman basitti: Reece'in dikkatini dağıtmak, sonra hızlı ve sessizce, ama *çok* hızlı ve *çok* sessizce içeri girmek. Reece bir avcıydı ve avcılar bile paniğe kapılabilirdi. Genellikle bu, düz bir çizgide hızlıca koşmak anlamına gelirdi, ama Reece çılgın bir avcıydı ve çılgınların davranışlarını tahmin etmek zordu. Bu yüzden Jason bir gözü evde, diğer gözü polisteydi. Babası tedirgin ve kararsızdı; hepsi öyleydi.

Şu anda bu iyi bir şeydi.

Ne kadar çok olursa o kadar iyi.

Polisler de hızla yaklaşıyordu. Birkaç araba değil, üç dört araba birden, ışık çubukları yanıp sönüyordu. Jason kritik kitle oluşana kadar bekledi, sonra sola döndü ve duvarın üzerinden atladı. Anlayabildiği kadarıyla, kamera açıları neredeyse mükemmeldi, ama tam olarak değil. Kör noktalar vardı ve o bunları hızlı ama akıcı bir şekilde kullandı, gerektiğinde durdu. Doğruca eve gidip görünmeden kalamazdı. Daha çok, *kuzeye doğru yirmi fit, sonra diyagonal olarak on fit daha ilerlemek* gibiydi. Yönünü bulmak için birden fazla kez durdu. Bu, ilerlemeyi yavaşlattı, ama ev yakındaydı, yüksek ve masif, birden fazla kanadı vardı. Zor olan kısım buydu — sadece içeri girmek değil, kardeşini bulmak ve polisler kapıya baskın yapmak için yeterince cesaretlenmeden önce dışarı çıkmak.

Zamana güveniyordu. Ve alarm kodlarına.

Kodlar saçmalık olsaydı, doğaçlama yapmak zorunda kalacaktı, ama o bu konuda iyiydi. Şiddet, hız, yüzüne patlayan her türlü plana ani değişiklikler. Bu, üç yıllık savaşta geliştirdiği bir beceriydi, yaşamakla ölmek, eli boş eve dönmekle işi bitirmek arasındaki farktı. O zorlu yıllarda Jason, dünyadan fazla bir şey beklememeyi öğrenmişti, ama bazen dünya cömert olabiliyordu.

Bir nevi.

Atışlar geldiğinde, çok yakındaydılar, iki hızlı patlama, ardından üç tane daha. Jason koşmaya başladı. Acı yoktu, acı düşüncesi yoktu. Bir yer belirlemişti, ama şunu da biliyordu: Gibby'nin silahı olması şüpheliydi ve polisler kesinlikle gelecekti. Jason seçeneklerini dakikalarla değil, saniyelerle değerlendirdi. M16'yı ateşlemeye başladı.

Beş saniye, dümdüz ilerle.

Köşeden sola dön.

Silahını kaldırarak dönünce, Reece'in arka duvara doğru koşarken, yirmi metre ötede düz bir çizgide koşan mükemmel bir silüet olduğunu gördü. Jason, kafasına bir *kurşun* sıkıp, *bir Mississippi* sayıp, yere düşmeden önce kalbine bir kurşun daha sıkacak kadar zamanı vardı. Ancak bunu yapmadı ve bu tereddüt onu şaşırttı. Belki de öldürmekten bıkmıştı ya da kapının ötesinde bir milyon polis vardı. Belki de X içindi ya da Reece temiz ve hızlı bir ölümden daha fazlasını hak ediyordu. Sebep ne olursa olsun, Jason'ın parmağı tetikten ayrıldı.

Silahlı indirdiğinde, kardeşi Chance ile birlikte bodrum kapısının önünde durduğunu gördü.

"Jason? Burada ne yapıyorsun?" "Evlat,
bu uzun bir hikaye."

"Bu ses de ne?"

"Babam ve yaklaşık yüz polis. Sanırım ön kapıyı yıkıyorlar. İkinizden biri yaralandı mı? İkinizden biri vuruldu mu?"

Gibby gözlerini kırptı.

Chance de gözlerini kırptı.

Jason bunu daha önce acemi askerlerde görmüştü. "Şoktasın. İyileşeceksin, ama ben gitmeliyim ve senin bir karar vermen gerekiyor."

"Hâlâ anlamıyorum."

"Çok basit, kardeşim. Babamı bekle ya da benimle gel. Yanlış cevap yok, ama hemen karar vermelisin."

"Nereye gidiyorsun?" "Uzak

bir yere değil ve uzun

sürmeyecek."

"Seninle geliyorum." Hiç tereddüt etmedi.

"Chance?"

"O nereye giderse ben de oraya giderim."

"Tamam o zaman." Jason, kapı kapanırken tüfeğini omzuna astı. "Hadi buradan gidelim."

Kapı, talaş ve toz bulutu içinde yere çakıldı ve polisler daha fazla davet beklemedi.

Silahlar ateşlendi.

Boş bir çek.

Taktik ekipleri saldırıyı yönetti, ancak French'in tek umursadığı Gibby'ydı. Evi koşarak aramak istiyordu, ancak ev çok büyüktü ve Burklow çok güvenilir bir arkadaştı. "Sakin ol. Burada bekle. Sahada çok sayıda adamımız var ve askıya alınmış olsan da, sen hala kıdemli dedektifsin. Bilgiler önce sana ulaşacak."

Korku, kabul etmesinin tek nedeniydi: oğlunun kalıntılarını bulma korkusu. Hiç böyle bir şey hissetmemişti. Çıplaklık. Ham terör. Bu korkular, memurlar kuzey kanadında kilitli bir kız bulduğunda daha da arttı. Burklow haberi verdi. "Tyra'nın arkadaşı Sara."

"Hala bir iz yok mu?"

"İz olmaması iyi bir şey. Umudunu kaybetme."

Söylemesi kolaydı. Kız perişan haldeydi, ama gözleri kuruydu. Aynı şeyi tekrarlamaya devam etti: "O duvarlarda idi, onu duvarlarda duydum." Onu polis arabasına, sonra da ambulansa götürülmesini izlediler.

"İyi bir şey," dedi French. Ama o, bodrumdaki dondurucudaki vücut parçaları hakkında daha çok endişeliydi. *On sekiz yaşındaki parçalar mı, yoksa başka bir şey mi?* Kimse ona söyleyemedi. Ön kapıda durdu. Kapı kapanalı yirmi dakika olmuştu. "Adli tabipten haber var mı?"

"Beş dakika sonra gelir. Kahve ister misin?"

French kahve istemiyordu. Kim ateş etti, kime ateş edildi ve neden ateş edildiğini bilmek istiyordu. Merkez, karısından üç farklı mesaj iletmmişti. Haber almak istiyordu. Oğlu neredeydi?

"Burada olmalı." French uykusuzluğunu gözlerinden silmeye çalıştı. "Jason nerede?"

"Ah, dostum."

"Ne? Ken mi? Ne?"

"Jason'ın söylediği bir şey. Bill, özür dilerim. Olan biten her şey yüzünden unutmuşum. Söylediğinde hiç mantıklı gelmemişti. Bağlamı anlamamıştım. Bunu bulacağımızı hiç tahmin etmemiştim."

Çenesini eve doğru eğdi ve French, otuz yıllık en iyi arkadaşına karşı durdu. Öfke. İhtiyaç. Hiçbirini saklayamadı. "Tam olarak ne dedi?"

Burklow sesini alçaltı. "Eğer işler ters giderse, taş ocağında olacağını sana söylememi istedi. Neden bunu unutmuş olduğumu anlayabilirsin. Saat sabahın dördüydü. Bunların olacağını hiç tahmin etmemiştim. Taş ocağı mı? Cidden mi?"

French, gerçek bir güç göstermeye çok yorgun olduğu için parmağını kaldırdı. "Bununla sen ilgilen." Evi, her şeyi kastetti. "Ve lütfen karımla konuşma."

★ ★ ★

Ocağa vardığında French, orada bulunan tek arabanın yanına park etti. Jason, sabah ışığının yüzüne hafifçe vurduğu su kenarında tek başına duruyordu. Olan biten her şeye rağmen, güneş hala alçaktı, ağaçların bir avuç kadar üzerindeydi. French zaman kaybetmedi; üzüntüsünü gizleyemedi. "O iyi mi?"

"Gibby iyi. Bir süre şokta kaldı ama şimdi daha iyi. Fiziksel bir zararı yok." Jason gözlerini sudan ayırmadı ama çenesini kayalıklara doğru kaldırdı. "Chance'le birlikte yukarıda. Düşünüyorlar sanırım. Ben burada kalıp seni bekleyeceğimi söyledim. Geleceğinden emin değildim."

French gözlerini uçurumun yüzeyine doğru kaydırды. Onları orada gördü ve neredeyse yıkılacaktı. Artık biliyordu. Artık nefes alabiliyordu. "Evde miydi?"

"Evet."

"Oğlum, hiçbir şey anlamıyorum. Neden oradaydı? Orada olduğunu nasıl anladın? Onu oradan nasıl çıkardın?"

"Ben mi? Ben hiç orada
değildim." "Oğlum,
lütfen."

Jason derin bir iç çekişle, "Bu uzun bir hikaye ve ben yorgunum. Polisler söz konusu olduğunda, Gibby sana bilmen gereken her şeyi anlatabilir."

"Polisler, evet." French isteksizce söyledi. "Neden bizi aradın? Burklow yardımına ihtiyacın olduğunu söyledi."

"Tek ihtiyacım olan dikkatleri başka yöne çekmekti."

French bunu göğsünde hissetti. "Bunu bildireceğimi biliyordun."

"Gibby'nin genç olduğunu ve korunmaya ihtiyacı olduğunu söylediğinde sana inandım. Bunu kişisel olarak almıyorum."

"Ya onu öldürttüysen?"

"Ya *sen* öldürseydin?" Bu, aralarında bir anlık sessizlik yarattı. Baba. Oğul. Aralarında hiçbir şey yoktu. "Dediğim gibi, bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. O hayatta. Sen buradasın."

"Öylece mi?" "Öyle sayılır."

"Benden gerçekten bu kadar çok mu nefret ediyorsun?"

"Nefret mi?" Jason ilk kez ona baktı. "Baba, senden asla nefret etmem."

"Peki ya geri kalanı?"

Ailesini, geleceğini kastetti. Jason omuzlarını kaldırdı ve tekrar indirdi. "Sanırım çok fazla su içtim. Ayrıca, artık bu kanun kaçağı olayı bana yakışıyor gibi görünüyor. Ve, şey..." Elini, bir parça tahtayı kesiyormuş gibi hareket ettirdi. "Açık yol beni çağırıyor."

French, oğlunu geri kazanmak, yaptığı hataları telafi etmek için bir şeyler söylemek istedi. "Özür dilemek yardımcı olur mu?"

"Şu anda hayır." Jason başını salladı. "Zamanla, belki."

French gözlerini uçuşumun kenarına kaldırdı. Çocuklar çok küçüktü. "Bén Hâi'de ne yaptığını biliyorum. O köyü nasıl kurtardığını biliyorum. Ve General Laughtner'ın sana daha sonra ne yaptığını, olayı örtbas etmeye çalıştığını, uyuşturucuyu ve onursuz bir şekilde ordudan atılmanı biliyorum. Keşke daha önce bilseydim. Keşke geri dönebilsem."

Jason kaşlarını kaldırdı, ama hiçbir duygu göstermedi.

French bunu da göğsüne yedi. "Annene veda edecek misin?"

"Beni görmek istemiyor. Bunu biliyorsun."

"Nereye gideceksin?"

"Bunu bir polis memuru olarak mı yoksa baban olarak mı soruyorsun?" "Yeter, Jason. Lütfen. Baban olarak. Her zaman baban olarak."

Jason, sanki kendini doldurmak istercesine derin bir nefes aldı, sonra eğilip bir taş aldı ve onu suya attı. "Yürümek ister misin?"

Yol çeyrek mil uzunluğundaydı, ama daha uzun geliyordu. French'in söyleyecekleri vardı, ama nasıl söyleyeceğini hala bilmiyordu. Her adım kaybedilen bir andı, sürekli bir azalma. Zirveye yaklaşırken Jason sessizliği bozdu. "O sadece bana yardım etmeye çalışıyordu, biliyorsun. Seni kızdırmak ya da annemi endişelendirmek için ne yaptıysa... O iyi bir çocuk ve Robert'a çok benziyor."

French başını salladı. "Bir zamanlar, belki. Yaşlandıkça, sende seni daha çok görüyorum."

Jason bir an durdu. Kuşlar ötüyordu. Işık ağaçların arasından süzülüyordu. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Sanki ikiz olabilirsiniz."

"Öyle mi?"

Jason'ın sesinde bir şaşkınlık vardı. Bir gülümseme de belirdi ve bu gülümseme French'i ikiye böldü.

Uçurumun kenarında, Gibby'ye sarıldı, ama kalbinde hissettiği şiddetli sarılma değildi bu. O sarılma, çocuğu ezip öldürebilirdi. Onu kol mesafesinde tuttu ve yüzünü inceledi. "Jason bana senin iyi olduğunu söyledi."

"Evet, iyiyim."

Ellerini Gibby'nin omuzlarında tuttu, ama sola baktı. "Chance?" Chance başını salladı, ama gözlerini aşağıda tuttu.

"İkinizin de iyi olmasına sevindim." French oğlunun omuzlarını sıktı, son bir dokunuş, bir güvence. "Bunu sonra konuşabiliriz, tamam mı? Anlamam gereken şeyler var, ama sen iyi olduğun sürece bunlar bekleyebilir. Bir kez daha söyle bana. Yaralanmadın mı? Travma yaşamadın mı?"

"Ben iyiyim. Hepimiz iyiyiz."

French'in gerginliği büyük ölçüde azaldı. Taş ocağının karşısına bakarak oğullarını, *tüm* oğullarını düşündü. Sessiz bir an geçti. "Robert buradan atladı, değil mi?"

"Aynen orada. Jason da atladı."

French eğildi, inanamadan aşağıya baktı. "Öyle mi?"

"Sadece bir şeydi." Jason, o düşüşün boşluğu hepsini aşağı çekmeye çalışmıyormuş gibi omuz silkti. "Sizinle bir dakika

"

★ ★ ★

Babam Chance'i patikanın başlangıcına götürdü ve ormanın kenarında, aramızda yüz metre mesafe bırakarak oturdular. Jason onlardan bana baktı ve gülümsediğinde şaşırdım. Bu normal bir gülümseme değildi ve uzun sürmedi. Göz açıp kapayınca kadar süren bir gülümsemeydi ve milyonlarca şey ifade ediyordu. "Dalıştan bahsedelim," dedi.

"Ne olmuş ona?"

Parmağıyla işaret etti. "Orası senin yerin, değil mi?" "Aşağı yukarı."

O noktaya doğru yürüdü. Taş pürüzsüzdü, uçurumun kenarı keskindi. Jason eğilip aşağıya baktı. "Ne zamandır cesaretini topluyorsun?"

"İki yıldır galiba."

Bir taş attı ve düşüşünü izledi. "Dünya rekoru sadece 4,5 metre daha yüksek. Biliyor muydun?"

"Böyle şeyleri önemsiyor musun?"

"Dalıştan sonra duydum, ama evet. Oldukça havalı." Jason kenardan adım attı, gözleri parlıyordu. "Bu dalışı yapmak için *havalı* olmanın yeterli bir neden olmadığını biliyorsun. Biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım."

"Sanırım mı? Gerçekten mi? Yukarıdan aşağıya dört saniye sürüyor. Yanlış vurursan, beton gibi olabilir." Sessizdi, ama kararlıydı. "Böyle bir dalış yapmak için bir nedene ihtiyacın var. Robert, mesela. Robert Vietnam'a gidiyordu ve ölemeyeceğine inanmak istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Bu yüzden daldı ve onun için bu neden yeterince iyiydi."

"Ne dediğini anlıyorum, ama yapma Jason. Bunu bir bahis için yaptın. Bir gün boyunca bira içmek için yaptın."

"Gerçekten buna inanıyor musun?"

"Sen öyle dedin."

"*Söylediğim şey.*" Sözlerime alaycı bir şekilde güldü, sonra uzun bir süre başka yere baktı. "Belki de bunu kardeşimle bir gün geçirmek için yaptım, geriye kalan tek kişiyi tanıma şansı için. Bunu hiç düşündün mü?"

Sessizce başımı salladım.

"Ya da belki ben Robert'ın tam tersiyim," diye devam etti. "O, ölemeyeceğine inanmaya ihtiyaç duyuyordu. Belki ben de hala hayatta olduğuma, kalbimde savaş, hapisane ve pişmanlıktan başka şeyler için yer olduğuna inanmaya ihtiyaç duyuyordum. Belki de o dalışı yapmam gerekiyordu." Yumruğunu sıkıp göğsüme vurdu. "Anlıyor musun, küçük kardeşim? Söylediklerimi anlıyor musun?"

Ciddiyetle başımı salladım.

"Vietnam'da da durum aynı," dedi. "Ben gittim diye ya da Robert gitti diye gitme. Orada şan şöret yok. Kendinden başka kimseye bir şey kanıtlaman gerekmiyor. Bazen o ayna bulanıklaşabilir, on sekiz yaşındasın, anlıyorum, ama inan bana, savaş hiçbir şeyi kanıtlamak için uygun bir yer değildir. Arkadaş ol. Kızı sev."

Chance'e baktım. Becky'yi düşündüm.

Yine göğsüme dokundu ve "Bana güven" dedi.

Ona güvendiğimi ve söylediklerini düşüneceğimi söyledim. O taş ocağına doğru döndüğünde, ben de yanına gittim ve birlikte ormanı, suyu ve uzaktaki soluk güneşi seyrettik.

"Gitmem gerek, biliyorsun."

"Polisler. Anlıyorum."

"Tyra olayı... o artık sona erecek. Ama silahlar?" Omuz silkti. "Burada ayrılmaktan üzüldüğüm tek bir şey var."

Duygusu gerçektir.

Aramızda hissedebiliyordum.

"Al şunu, tamam mı?" Bana bir kağıt parçası uzattı. Üzerinde bir adres yazıyordu. "Nova Scotia," dedi. "Siyah çakıl taşlı bir kumsalda küçük bir ev. Bir süre orada olmayacağım, en az bir yıl, ama oraya gittiğimde kalmayı planlıyorum. Belki bir ara beni ziyarete gelirsin. Bence güzel bir yer. DMZ'de nehirlerde birlikte koştüğüm bir adama ait. Büyükbabası ve büyükannesi ona miras bırakmış, ama o ilgilenmiyor. Taş duvarları var. Şömine var. Bana, güneşin doğuşunda okyanusun siyah, öğle vakti ise ela rengi olduğunu, dalgaların gürültülü, rüzgârın ise bir kadının nefesi gibi olduğunu söylüyor."

"Kulağa... şiirsel geliyor."

"Evet, şey. Arkadaşım biraz içki sever." Jason gülümsedi, ve bu güzel bir gülümsemeydi. "Bir ara beni görmeye gelir misin?"

"Gelirim."

"Söz mü veriyorsun?" "Evet."

Chance ağaçların arasından izliyordu ve aralarındaki yüz metreden daha fazla bir mesafe olduğunu hissediyordu. *Kardeşler*, diye düşündü. *Daha yakın ne olabilir ki?* Bazen gülümserlerdi ve *hiçbir* şey normal değilken normal görünürlerdi. Jason. Dedektif French. Önemli değildi. İnsanlar Chance'e iyi olup olmadığını sordu ve her seferinde aynı şeyi yaptı. Başını salladı ve evet dedi; ama güneş doğuyordu ve o karanlıkta kalmıştı.

Gibby ve Jason patikanın başlangıcına döndüklerinde, Chance hızlıca ve beceriksizce ayağa kalktı. "Um, birkaç dakika daha burada kalmamın sakıncası var mı?"

"Burada mı? Neden?"

"Bilmiyorum, Gibs. Manzara. Sessizlik." Sesinde o karanlığın bir kısmı ortaya çıktı, bu yüzden elinden geldiğince sesini alçaltmaya çalıştı. "Bakın, zorlu birkaç gün ve berbat bir gece geçirdim. Bana bir dakika müsaade eder misiniz?"

Gibby'nin babası anladığını belirtircesine başını salladı. "Hepimizin düşünecek şeyleri var. Acele etme. Biz arabada bekleriz."

"Hemen arkandan geliyorum."

Chance onların patikadan aşağı inip ağaçların arasında kaybolmalarını izledi. Yalnız kaldığında, uçurumun kenarına adım attı ve aşağıya baktı. Rüzgâr taştan yükseldi, yüzündeki teri serinletti. Kaç kez burada durmuştu? Tam kenarında değil, böyle değil...

Chance ayak parmaklarını uçurumun kenarına koydu ve *tam o noktaya* doğru eğildi.

Uçurumdan hep çok korkmuştu, Gibby uçurumun kenarında olsa bile. Her seferinde atlamaktan bahsederdi. Bunu yapmak için irade bulmaya çalışırdı.

Chance korkmaktan bıkmıştı.

Dün gece korkmuştu, ama sürekli değil. Onların kaçmasına yardım etmişti ve Gibby silahı ateşlediğinde birkaç adım geride duruyordu.

Belki de daha çok öyle olabilirdi.

Yoksa içgüdüsel olarak Gibby'yi takip mi etmişti? Bu, hayatının genel eğilimi ve aklından çıkmayan bir düşünceydi.

O bir takipçi miydi?

Korkak mı?

Chance suyun ötesine baktı, sonra aşağıya, dünyanın zirvesinde duran genç bir adam. Yüzlerce farklı korku hissetti: savaş ve sakat kalma korkusu, şimdi, tam şu anda düşme korkusu, ya da yanlış dalış yapıp kırılma korkusu. Arkadaşının onu affetmeyeceğinden, yarasının iltihaplanacağından ve çatlakların tamamen yayılacağından korkuyordu. En çok da, yolun sonunda onu bekleyen hayatı, dalmak yerine yürümesi halinde geleceği, olabileceği adamı korkuyordu. Bu, içindeki şeytandı, Chance'in kendi yüzü kadar tanıdık ve yumuşak yüzlü bir iblis. Belki de onu buraya getiren kaderiydi, ya da insanların buraya Şeytan'ın Kayalığı demesi kaderiydi.

Suya dört saniye. Öğrenmek

için dört saniye.

Chance kollarını açtı ve üçe kadar saydı. Dizlerini bükerek eğildi.

Ayağa kalktı.

Reece acı çekiyordu ve bu gerçeği inkar edemiyordu. Yaralanmıştı ve kanıyordu. O lanet çocuk hala hayattaydı. Jason'a çok kişisel bir şekilde zarar vermek istemişti.

En azından o yakışıklı çocuğu hapse attı. En azından X ölmek üzereydi.

Bu düşünce her şeyi daha iyi hale getiriyordu. Bir elinde hidrojen peroksit şişesi, yerde kanlı gazlı bezlerle arka koltukta kan kaybederken bile, en azından *bu* sevinci hissedebiliyordu. Parası ve tüm dünyası vardı. Peki X'in neyi vardı? Otuz yedi dakika mı?

Reece kesik yerlerini temizleyip sardı. Bazıları derindi, ama hiçbirini ölümcül değildi. Omuzu. Kaburgaları. Eczaneden malzeme almıştı ve şehirden çıkıp polislerin az olduğu çorak bir bölgeye giderken çamaşır ipinden bir gömlek çalmıştı.

Son bandajı yapıştırdı, bantladı ve sabah sıcağına çıktı. Toprak yolun sonunda park etmişti, çiftlik kapısının iki yanında uzun meşe ağağları büyümüş, gölgeleri yere mürekkep gibi düşmüştü.

Lanesworth'a yirmi dakika.

Kanatları olsaydı beş ya da altı dakika.

Reece biraz esnedi, bandı test etti. Her şey yerinde durduğunda, kanlı gazlı bezi ve mahvolmuş gömleğini topladı ve hepsini kapının ötesindeki yüksek otların arasına attı. Çalınan gömlek küçüktü, ama iş görürdü. Kan lekesi yoktu. Yaralanma izi yoktu. Muhafızlar bile iki kez bakmazdı.

Reece arabayı çalıştırdı ve sürerken geleceğini planladı. Yeni bir isim. Yeni şehir.

Los Angeles olabilir.

Ya da Miami.

Saati kontrol eden Reece, daha hızlı sürmeye başladı.

X öldüğünde gerçekten orada olmak istiyordu.

Hapishaneye yaklaşıncı, bir şapka ve koyu renk gözlük taktı; kolayca çıkabilmek için arabayı park etti. Otobüslerin ve haber kameralarının arasında sıkışıp kalmamak gerektiğini çok iyi biliyordu. Tarlalar insanlarla doluydu, ama insanlar hiç sorun olmamıştı. *Gözlerini aşağıda tut. Gerektiğinde herkesi öldür.* Basit bir adam için basit kurallar. Öne çıkmasına da gerek yoktu. Kalabalığı, sıcaklığı ve gürültüyü İncil'e tapanlar halletsin. Reece'in sadece orada olması, onun gittiği anı bilmesi gerekiyordu. Anısını yanında götürecekti ve göğsünde bir madalya gibi taşıyacaktı.

Beş dakika.

Başı dönüyordu.

Reece zamanı geri saydı, ama saat dokuz oldu ve hiçbir şey değişmedi. İş bittiğinde bir duyuru yapılmasını ya da X dünyadan ayrılırken bir değişiklik hissetmeyi bekliyordu. Kalabalık da aynı hayal kırıklığını hissediyor gibiydi. İnsanlar arasında geçen tuhaf bakışları, görebildiği haber spikerlerinin şaşkın ifadelerini fark etti. Dalgalanma burada başladı. Haber ekipleri harekete geçti. Kameralar çekim yapmaya başladı ve güzel insanlar kendilerine çeki düzen verdiler. Ama Reece'in gördüğü ifadeler artık şaşkınlıktan çok şok olmuştu.

"Affedersiniz, bayım?"

Ses kadınsı ve sert bir tondaydı. Biri Reece'in kolunu çekiştirdi ve dönüp baktığında, kalın gözlüklü, kalın boyunlu, demir saçlı bir kadın gördü. "Kimi arıyorsanız, o ben değilim."

"Siz Bay Reece misiniz?"

Tüm dünya durmuş gibiydi. Sesler kesildi. Ciğerlerinde nefes kalmamıştı. "Hayır," dedi.

Kaşlarını çatması ve keskin bakışları, onun şüpheli tavrını ortaya koyuyordu. "Sizinle ilgili çok ayrıntılı bir tarif aldım, Bay Reece. Görünüştünüz ve kullanabileceğiniz beş olası araba, az önce park ettiğiniz araba da dahil. Koyu renk gözlük ve bir tür şapka takacağınız ve kalabalığın arkasında duracağınız söylendi. Size bir mektup var."

Reece hala tereddüt içinde başını salladı. "Kimsiniz siz?"

"Müdür için çalışıyorum, eğer bunun bir önemi varsa." Mühürlü bir zarf uzattı. "Mektubu alacak mısınız, almayacak mısınız?"

Reece uyuşmuş parmaklarıyla zarfı aldı ve kadın son bir kez onaylamayan bir bakış atarak ayrıldı. Zarf kalın, krem rengi ve pahalıydı. Bu onu korkuttu.

Reece mührü kırdı ve tek bir sayfayı çıkardı. Odaklanmaya çalıştı, ancak kalabalık giderek huzursuzlaşıyor ve çok gürültülü hale geliyordu.  nde duranlar itişip kakışmaya, hatta bağırmaya başladılar. Gürültü dalga dalga yayıldı. Saniyeler içinde yükseldi, çaktı ve Reece'in durduğu yere ulaştı.

İdam gerçekleşmeyecekti.

Mahkum gitmişti.

Söylenti mi? Haber mi? Reece bilemezdi, ama sanki fiziksel bir tehdit altındaymış gibi geriye doğru sendeledi. İki arabanın arasında bir yer buldu, ama kaos daha da büyüdü. İnsanlar itişip kakışıyorlardı. Diğerleri ise şaşkınlık içinde duruyorlardı. Reece kendisine verilen mektubu okumaya çalıştı, ama elleri o kadar titriyordu ki arabaların arasında çömelip mektubu yere koymak zorunda kaldı.

Karanlık bir leke kucağına yayılırken, onu iki kez okudu.

Epilog

LANESWORTH
HAPISHANESI

18 Mayıs 1972

Sevgili Reece,

*Yoksa sana Teddy mi demeliyim? Adın bu, değil mi?
Theodore Small, kırk iki yıl önce Alabama, Fairhope'da doğmuş?
Sanırım sana Teddy demek hoşuna giden anneni. Ve saçlarını
kıvırmak, bana öyle söylendi. Ve sana dantelli giysiler giydirmek.*

Ama konudan saptım...

*Söylemek istediğim şey çok basit. Hiçbir sözümü tutmadım,
asla da tutmam. Senin için gelen Jason French'ti ve bunu bedavaya
yaptı.*

*Ama yine konudan saptım. Aklını dolduran o kadar çok
düşünce varken bunun olması ne garip...*

*Özellikle Teddy, düşüncelerim seninle ve bir dahaki
görüşmemizde neler olabileceğiyle ilgili. Bunlar çok derin ve güzel
düşünceler, sonsuz bir geçit töreni gibi. Ve sana,
dipsiz kalbimin derinliklerinden sana teşekkür etmeliyim. Beni bu
kadar kızdırmadan önce, hissetmek, umursamak ya da yaşamak için
pek bir nedenim yoktu. Şimdi ise
amaçla dolup taşıyorum...*

*Bunun seni rahatsız ettiğini tahmin ediyorum, ama diğer ciddi
yeminimden teselli bulabilirsin. Ben öldüğümde, sen tamamen
güvende olacaksın.*

O zamana kadar, seninim,

X

**JOHN HART'IN DİĞER
ESERLERİ**

Sessizlik Kurtuluş

Yolu Demir Ev

Nehir

Aşağıdaki Son

Çocuk

Yalanların Kralı

Yazar Hakkında

Ashley Cox Photography

JOHN HART, *New York Times*'ın en çok satan altı kitabının yazarıdır: *The King of Lies*, *Down River*, *The Last Child*, *Iron House*, *Redemption Road* ve *The Hush*. Tarihte Edgar En İyi Roman Ödülü'nü arka arkaya kazanan tek yazar olan John, Barry Ödülü, Güney Bağımsız Kitapçılar Kurgu Ödülü, Ian Fleming Çelik Hançer Ödülü ve Kuzey Carolina Edebiyat Ödülü'nü de kazanmıştır. Romanları otuz dile çevrilmiş ve yetmişten fazla ülkede bulunabilir. E-posta güncellemelerine [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika kitaplar hakkında bilgi
almak için
haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi
ziyaret edin.

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için [buraya](#)
tıklayın.

Bu eser bir kurgu eseridir. Bu romanda anlatılan tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un bir imtiyazı olan St. Martin's Press tarafından yayınlanmıştır.

THE UNWILLING. Telif hakkı © 2021 John Hart. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.stmartins.com Kapak

tasarımı: Young Jin Lim

Kapak fotoğrafları: Uçurum © Kata Rzyynamierzwinska/Arcangel; gökyüzü © Jill Lehmann Photography/Getty Images; erkek vücudu © Brad Wenner/Getty Images; erkek kafası © Song_About_Summer/Shutterstock.com

Kongre Kütüphanesi, ciltli baskıyı şu şekilde kataloglamıştır: İsimler: Hart,

John, 1965– yazar.

Başlık: The unwilling / John Hart.

Açıklama: İlk baskı. | New York: St. Martin's Press, 2021.

Tanımlayıcılar: LCCN 2019058395 | ISBN 9781250167729 (ciltli) | ISBN 9781250167736 (e-kitap) Konular:

GSAFD: Gerilim kurgu. | Gizem kurgu.

Sınıflandırma: LCC PS3608.A78575 U59 2021 | DDC 813/.6—dc23 LC

kaydı <https://lcn.loc.gov/2019058395> adresinde mevcuttur.

eISBN 9781250167736

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945 numaralı telefondan 5442 dahili numarayı arayarak veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine e-posta göndererek iletişime geçin.

İlk Baskı: 2021

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif
Hakkı Bildirimi
Adanma
Teşekkürler Epigraf

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Epilog

John Hart'ın diğ
erleri Yazar
Hakkında Telif Hakkı

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

